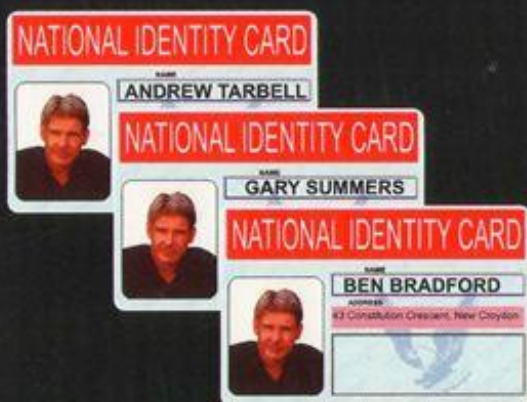

DOUGLAS KENNEDY

Un nou JOHN GRISHAM
al literaturii contemporane

***Identități
furate***

- IDENTITĂȚI FURATE -

DOUGLAS KENNEDY

IDENTITĂȚI FURATE

Traducere: Mihaela Simona Mărculescu
Titlul original: *THE BIG PICTURE*, 1997

EDITURA ORIZONTURI, EDITURA SIRIUS, 1997

Versiune ebook: v1.0, august 2016

- DOUGLAS KENNEDY -

PARTEA ÎNTÂI

1

Era ora patru dimineața, eu nu mai dormisem bine de săptămâni întregi, iar copilul plângea din nou.

Copilul nu avusese cum să mă trezească – deoarece, atunci când începuse să urle, eu contempnam tavanul de câteva ore bune, cu ochii larg deschiși. Dar eram atât de năucit de oboseală, încât mi se părea imposibil să mă mișc din pat. Vreme de mai multe minute, n-am putut decât să zac în continuare inert, pe când Josh, în vârstă de patru luni, își forța plămânii către noi culmi de performanță.

Până la urmă, chiuielele sale, repetate cu tenacitate, au trezit-o cu forța pe nevastă-mea, Beth. Încă buimacă, dându-mi un ghiont mobilizator cu cotul, îmi adresă primele cuvinte din ultimele două zile:

— Ocupă-te tu de el!

Apoi se rostogoli pe partea cealaltă, trăgându-și perna peste cap.

M-am conformat ordinului primit, cu niște mișcări nesigure, teleghidate, ca de somnambul. M-am ridicat în șezut. Am pus un picior pe podea. Mi-am luat halatul dungat, aruncat pe un scaun de lângă pat. Mi l-am pus peste pijamaua la fel de dungată și i-am strâns bine cordonul. M-am dus până la ușă și am deschis-o. Îmi începusem ziua de muncă – deși, de fapt, ziua mea de muncă nu se sfârșea niciodată.

Camera copilului se afla vizavi de a noastră. Până acum o săptămână, Josh dormise cu noi. Dar, spre deosebire de celălalt fiu al nostru, Adam, acum în vârstă de patru ani, care după perioada critică a primelor opt săptămâni a început să doarmă noaptea – copilul acesta avea probleme grave cu somnul. Refuza cu îndârjire să cadă răpus de osteneală mai mult de două ore la rând, iar atunci când se trezea, scâncetele lui ascuțite ne aduceau aminte că el avea nevoie de atenția noastră permanentă. Am încercat tot ce era omenește posibil, ca să-l determinăm să doarmă și el măcar

opt ore – l-am ținut treaz până târziu în noapte, alimentându-l înainte de culcare cu două biberoane de lapte, ca să ne asigurăm că n-o să-l scoale foamea până a doua zi de dimineață, și i-am administrat o doză decentă de aspirină pentru bebeluși. Nu a mers cu nimic. Așa încât atunci am hotărât să-l mutăm în camera lui, crezând că o să doarmă mai bine dacă era lăsat de capul lui. Nicio speranță. Acum pauza maximă dintre perioadele cu urlete era de trei ore.

Și, la cele douăzeci de săptămâni pe care le avea micuțul, Beth și cu mine ne aflam, ca de obicei, în fața altei nopți albe. Încercasem recent să mă autoconving că nervii noștri zdruncinați și oboseala cronică a amândurora erau cauzele principale ale neînțelegerilor dintre noi – neînțelegeri care au culminat cu două seri în urmă, atunci când Beth și-a vărsat tot veninul, spunându-mi că sunt un netrebnic. Neputând să înghit o asemenea invectivă fără să ripostez, nu m-am lăsat nici eu mai prejos, blagoslovind-o cu calificativul „scorpie mahalagioaică”.

Cu toate că trecuseră deja patruzeci și opt de ore de la acest amabil schimb de epitete, ea tot nu vorbea cu mine. La fel ca și luna trecută. După ce avusesem o dispută pe tema facturii noastre de la American Express, m-a tratat cu o indiferență totală, un întreg weekend. Sau ca acum două luni, atunci când a plimbat copilul cu căruciorul, iar pe mine m-a acuzat că sunt cel mai egoist bărbat pe care l-a consemnat vreodată istoria omenirii.

Astfel că insomnia mea nu se datora numai drăguțului de Josh. Mai erau și alte treburi minore care mă chinuiau. Ca și casa aceasta, de exemplu. Acum o uram.

Și nu că această casă a noastră ar fi avut ceva anume pentru care să o urăsc. Ba dimpotrivă, era genul de vilă americană de la periferie, pe care mulți cetățeni ar fi foarte mândri să o posede – în stil colonial, cu două etaje, căptușită cu lemn vopsit în alb, cu obloane de un verde închis, cu patru dormitoare, o bucătărie cu loc de servit masa, o cameră de zi la parter și o curte în spate, mare de circa

jumătate de acru, precum și cu un garaj separat, pentru două mașini. Prețul cerut inițial: 485.000 de dolari... dar în partea asta a Connecticutului a funcționat recesiunea, așa că am obținut-o la 413.000 de dolari, în 1991. Atunci, mai mulți colegi de la serviciu mi-au spus că „am dat lovitura”. Dar când am semnat contractul, împreună cu Beth, n-am putut să mă gândesc decât la faptul că noi eram arhitecții propriei noastre încarcerări.

Ca și celelalte camere, cea a lui Josh este tapetată cu șipci de pin. Leagănul lui este din mahon, în stil colonial, cam de prin anul 1782. I se schimbă scutecele pe o comodă tot din lemn de pin, luată de la un vechi han din York, Maine. Când va crește mai mare, va putea sta într-un mic balansoar, în care a stat cu fundulețul și o progenitură de-a lui Nathaniel Hawthorne, și se va putea juca cu câteva păpuși vechi, de paie, care, desigur, i-au ținut de urât și lui Harriet Beecher Stowe, în timp ce scria *Coliba Unchiului Tom*.

De unde cunosc eu atâtea amănunte despre mobila copilului meu? De la Beth, bineînțeles. La doi ani după ce ne-am mutat aici, ea a mătrășit toate obiectele funcționale, cumpărate cândva de la Pottery Bam, și a decretat: „Vom locui în stil colonial”. Pentru Beth, asta nu a însemnat să mergem la cel mai apropiat magazin al lui Ethan Allen și să cumpărăm câteva scaune din imitație de piele, cu aripioare, în stil Williamsburg, ci a însemnat faptul că în casa noastră totul avea să devină, în proporție de 100%, federalist. Astfel încât, timp de câteva luni, ea a tot scotocit magazinele de antichități, de aici și până la New London, în căutarea unor paturi originale Shaker, a unor lădițe de pantofi Boston Whaler, a unui scaun cu spătar înalt pe care l-a găsit într-o casă de rugăciuni din Providence. Prin urmare, fiecare obiect trebuia să aibă istoria sa. După spusele lui Beth, însuși Thomas Jefferson a făcut o partidă de sex dezlănțuit, cu una dintre amantele lui, pe divanul nostru franțuzesc. Iar cele trei perdeluțe brodate, care atârnă în baia noastră, au fost croșetate chiar de sora vitregă a lui Daniel Webster... sau era

vorba de nepoata lui oarbă? (eu cam încurc toate amănuntele astea).

Pentru ea a devenit o adevărată obsesie treaba asta cu mobila originală. Și încă o obsesie costisitoare care mi-a supt toți cei 79.000 de dolari primiți ca primă de Crăciun în acel an. Dar eu am lăsat-o în plata Domnului, cu antichitățile ei cu tot pentru că astfel avea și ea o ocupație, într-un moment în care încerca să treacă peste o mare dezamăgire. O vreme, pentru că i-am cumpărat toate fleacurile pe care și le dorea atât de mult, nu a mai fost așa de frustrată. Dar, în final, s-a plictisit să tot bată sălile de licitații, într-o vânătoare nebună, după nu-știu-ce set de tapiserii originale de Audubon. Casa era complet mobilată. Și exista mândria colecționarului. Când au început să-i apară prietenele în vizită, ea putea să-și petreacă și ore întregi vorbindu-le neostenită despre originea unui vas de porțelan, din 1789, pentru pământul de ras, deținut cândva de un oarecare comandant de vas din East Sandwich, Massachusetts. Deși Beth nu mi-a mărturisit-o niciodată, eu știam că disprețuia profund, în sinea ei, tot ce realizase adunând maldărul acela de vechituri, că înțelegea că nu este decât o tactică diversionistă, destinată să-i distragă atenția de la câteva adevăruri neplăcute. Ca și mine, ajunsese să urască această casă... cu toate bulendrele din ea.

Până să ajung eu la leagănul lui Josh, copilul atinsese piscuri paroxistice, de nedescris, ale perfecțiunii zbieratului. Ajunsese deja la acele momente tumultuoase, în care țipetele unui bebeluș se transformă într-un urlet neîntrerupt, prelung și sfâșietor. Când era și el de aceeași vârstă, Adam fusese ușor de potolit: îi băgăm suzeta în gură, îl legănam puțin, îi luam suzeta și îi dădeam biberonul cu lapte cald. Însă pe Josh nu puteai să-l liniștești așa. Lui îi place la nebunie să strige și nu merge să-l păcălești numai cu suzete, cu nițel legănat și cu sticlute de lapte. Mai trebuie să te și fâțâi cu el prin cameră, vreo oră. Trebuie să-i stârnești amuzamentul și să-i cânti. Dacă îndrăznești cumva să taci

măcar o clipă, el începe instantaneu să scâncească. Dacă te așezi, chiar ținându-l în brațe, în vreun fotoliu, urletele sunt reluate cu râvnă. Este un adevărat terorist ce refuză cu îndârjire să renunțe, dacă nu-i îndeplinești toate dorințele.

În patru labe, am căutat pe podea suzeta, pe care o aruncase cât colo. Iar după ce am găsit-o – sub comodă –, am încercat s-o sterilizez, cu propriile mele buze, băgându-i-o apoi în gură. Pe urmă, l-am luat din leagăn și, ținându-l pe umăr, am început să cânt fals, o variantă originală a lui „Nani, nani, puiul...” El a scuipat atunci suzeta și a reînceput să plângă. Pe la jumătatea scării, suzeta a ajuns din nou pe podea. Iar când a mai văzut și sticluța cu lapte, care îl aștepta în bucătărie, lângă cuptorul cu microunde, a început să urle de nerăbdare, dar rău de tot, în acele douăzeci de secunde care au trecut până am încălzit-o.

Comparativ, Adam a fost un bebeluș model – genul acela dulce și tăcut pe care-l vezi în reclamele la scutece absorbante. Dar Josh e dolofănel. E un mic voinic. Cu un cap supradimensionat, cu un nas de boxer și cu temperamentul vulcanic al unui pitbull întărâtat. Bineînțeles că îl iubesc... dar nu sunt sigur, încă, dacă îl și plac. Mă face cam nervos, și nu doar pentru că plânge mai tot timpul și nu pare prea mulțumit de faptul că a fost adus pe lume. Cred că nervozitatea este legată și de constatarea că – la fel ca și toată casa asta – el reprezintă o cătușă în plus. Un prieten de-al meu s-a exprimat altfel: când ți se naște primul copil, încă mai trăiești cu speranța că ai destul spațiu de manevră; că nu te-ai îngropat într-o viață plină de ipotecă. Dar când vine și al doilea, devii cu-adevărat un familist. Ești scufundat până peste cap în obligații de tot felul. Și știi prea bine că nu vei mai fi niciodată un om liber, care să acționeze în voie în lumea asta.

Desigur, am și eu o teorie în legătură cu motivele care-l fac pe Josh să plângă atât de mult: el nu face decât să reacționeze la dușmănia dintre părinții lui. Copiii simt astfel de lucruri. Până și la numai patru luni, ei au antene cumplit

de fine. Și Adam este perfect conștient de faptul că părinții lui nu se mai înțeleg deloc. Ori de câte ori eu și cu Beth avem un schimb urât de cuvinte sau ne oferim reciproc câte un tratament prelungit de tăcere punitivă, eu îi simt teama, după cum ne imploră, cu ochii lui mari și cenușii, să fim ca înainte. Mă doare când văd îngrijorare pe chipul acestui băiețel, ruga lui tăcută pentru stabilitate – pentru că mă întoarce mintal cu treizeci și patru de ani în urmă, când eram și eu de vârsta lui Adam, doar un martor neajutorat al disputelor dintre părinții mei.

De cum m-a văzut scoțând sticluța cu lapte de la microunde, Josh a început să dea din mânuțe și nu a încetat până ce nu i-am dus-o la gură. Mi-am tras pe urmă un scaun și m-am așezat, ținându-l la piept, în timp ce el a supt tot laptele. Au fost cel puțin cinci minute de liniște, până ce l-a terminat pe tot – și, cu mâna liberă, am atins telecomanda ca să mă uit la televizorul micuț, așezat pe un dulap. Nu mi-am închipuit niciodată că o să locuiesc într-o casă cu televizor în bucătărie, dar Beth a zis că era comod pentru că urmărea programele de rețete culinare, așa că n-am comentat (deși mă cam mânca limba să-i spun că Sony Corporation încă nu exista pe timpul războiului de secesiune, astfel încât televizorul nu se prea potrivea cu stilul colonial al casei). Ca și celelalte trei televizoare pe care le aveam, era conectat la sistemul prin cablu, așa că i-am dat drumul pe McNews – adică pe CNN.

Pe când ecranul televizorului se însuflețea, am văzut imediat ceva care m-a făcut să tresar. De fapt, nu ceva, ci... *pe cineva*. Kate Brymer. Este actuala corespondentă de război, marea vedetă a postului CNN. În clipa aceea era îmbrăcată în niște pantaloni și o geacă de firmă, și transmitea direct dintr-un spital bombardat, din Sarajevo. În spatele ei, o echipă de medici tocmai amputa piciorul unui soldat. Nu aveau toate cele necesare, așa încât operau fără anestezie. Se auzeau țipetele sărmanului om, care acopereau comentariul trist, lipsit de vlagă, caracteristic lui Kate. Am

observat că părul ei șaten, tuns scurt, era parcă prea frumos coafat pentru cineva care se afla într-o zonă de război. Da, avea ea un fix cu părul. În perioada colegiului, când trăiam cu ea, Kate și-l peria permanent. La cursuri apărea îmbrăcată trăsnet și înarmată cu întrebări inteligente, dar și facil de inventat, care ar fi trebuit să stârnească orgoliul vreunui profesor, permițându-i să se arate strălucitor. Încă de atunci se dovedise o abilă cunoscătoare a vieții politice. Și înțelesese că – dat fiind că avea ambiții mari – flirtul era o armă necesară, uneori neplăcută pentru a-și îndeplini dorința de a parveni. Îmi amintesc cum zăcea odată în pat, într-o după-amiază ploioasă de duminică, frunzărind un teanc de cărți împrumutate de la bibliotecă, scrise de Martha Gellhorn, Oriana Fallaci, Frances Fitzgerald – după părerea ei, cele trei mari femei, corespondente de război, din ultimii patruzeci de ani.

„O să scriu și eu într-o bună zi o astfel de carte de memorii”, îmi spusese atunci Kate, foarte plină de ea, foarte sigură pe destinul ei profesional. Apoi ridicase un album cu fotografii de război, semnat de Robert Capa, și adăugase: „Iar tu vei fi ca el”.

Brusc, Josh aruncă sticluța pe podea. Era modul său de a mă avertiza că băuse destul. În câteva secunde, începu iar să scâncească, ajungând repede la niște lamentări ascuțite care amenințau să-i trezească și pe Adam și pe Beth. Așa că l-am sprijinit iar pe umăr, am deschis ușa de lângă frigider și am coborât cinci trepte, până la subsol.

Subsolul devenise raiul meu, insula izolării mele, plină de diverse lucruri. „Un loc pentru jucăriile tale”, cum i-a zis o dată Beth.

Nu are o suprafață mare – cam cinci metri pe patru –, dar eu cred că am reușit să împart spațiul acela într-un mod isteț în două încăperi mai mici. Este și singurul loc din casă pe care Beth n-a reușit să-l colonializeze: e căptușit cu lemn geluit, are un covor de un gri oarecare, precum și un bec ascuns în tavan. Când cobori scara, vezi imediat mica mea

sală de gimnastică – o mașină de făcut ski, niște spalieri și aparate de forță. Eu încerc să lucrez cam patruzeci de minute în fiecare dimineață – zece minute pe un aparat, alte zece pe celălalt, iar ultimele douăzeci de minute trag de fiare – în scopul de a-mi menține greutatea la circa 90 de kilograme. Doctorul mi-a spus că asta este greutatea ideală pentru un bărbat nefumător, de 1,80 metri, treizeci și opt de ani și un nivel normal de colesterol, iar el mă complimentează mereu pentru faptul că pot să mă păstrez suplu. Poate că explicația pentru forma mea fizică deosebită este obișnuința ca, oricând simt nevoia să dau câte un pumn în zid, în loc de asta, să vin aici jos și să-mi descarc furia pe fiarele astea.

Sau să ascult muzică. Am 1200 de compact-discuri, toate puse într-un suport rotativ, din lemn de cireș american. A fost fabricat, la comandă, de un producător de dulapuri din West Cornwall, un orășel din Connecticut. M-a costat, ce-î drept, 1830 de dolari, însă oricine l-a văzut a admirat simplitatea stilului Shaker. După cum toți mi-au apreciat și aparatura electronică. Am niște scule audio, luate din Manhattan, de pe Strada 45, de la un magazin care nu vinde decât componente britanice de ultimă generație – cele mai bune din lume, dacă te pricepi să alegi dintre mărcile mai puțin cunoscute. Mi-am mai luat și un sistem formidabil pentru doar 5000 de dolari – două difuzoare Mission 753, un sistem CD Arcam Delta cu un Black Box DAC, și un amplificator nemaipomenit, tip Cyrus 3, care combină o claritate de diamant a sunetului cu un extraordinar efect stereo spațial.

Colecția mea de discuri se bazează în general pe recomandările din *Ghidul Penguin pentru muzică clasică*. Iar eu mă ocup de muzică așa cum trebuie – și încerc să ascult o întreagă lucrare (sau un act dintr-o operă) în timp ce fac gimnastică. Din păcate însă, orice durează mai mult de patruzeci de minute nu se potrivește cu programul meu de exerciții matinale, așa încât trebuie să renunț la chestii

psihotice mai lungi, ca Mahler sau Bruckner. Dar îmi place să dau volumul la maximum seara, atunci când mă îngrop în singurul loc unde mă simt cu adevărat bine – camera mea obscură.

Cândva, acolo a fost spălătoria, dar unul din primele lucruri pe care le-am făcut după ce ne-am mutat aici a fost să mutăm mașina de spălat și uscătorul într-o debara de lângă bucătărie. Pe urmă, au trecut la treabă tâmplarul și instalatorul, pentru că am renunțat la amenajările existente. Ei au instalat două chiuvete din inox, profesionale. Au zidit singura fereastră existentă. Au fost reparați pereții și au fost zugrăviți cu un verde deschis, pe urmă au fost fixate pe un alt zid dulapuri și hiaturi la comandă, de culoarea oțelului. Și am băgat 2300 de dolari ca să-mi fac un fason: o ușă batantă ultramodernă, adică un cilindru băgat într-un alt cilindru, care să creeze perfect o cameră obscură.

Luându-mă după sfatul unui fotograf de la *Newsweek*, pe care-l cunosc, am investit și într-o aparatură foto de ultimul răcnet: un aparat de mărît, tip Beseler 45 mx; un uscător de filme, Kindermann; un sistem mecanizat de tăvi, Kodak. Nu folosesc decât produse chimice de laborator de cea mai bună calitate, Ilford, nu imprim decât pe hârtie fotografică cu bromură Galleria (cea preferată de toți fotografi buni din America). Și ca orice profesionist serios, prefer două tipuri de filme monocromatice de vârf: Kodak Tri-X și Ilford HP4.

Vizavi de locul acesta de lucru, se află un dulap, pe tot peretele. Este ignifug. Și rezistent la apă, cu obloane din aluminiu, care se rulează, fiind asigurat cu două încuietori. Poate că vi se pare un exces de prudență, dar dacă ai o colecție de aparate de fotografiat și de lentile, evaluată la 45.000 de dolari, nu-ți permiți niciun fel de risc.

Am început să colecționez aparate de fotografiat încă din 1963. Atunci aveam șase ani și eram în vizită la bunicii mei din partea mamei, în Fort Lauderdale. Am pus mâna pe un Brownie vechi, lăsat pe o măsuță, m-am uitat prin vizor și am fost definitiv captivat. Era un nou mod de a vedea

lucrurile, ca prin gaura cheii. Nu trebuia să te uiți la tot ce era în jurul tău, puteai să fixezi o singură imagine. Dar mie, copil fiind, mi s-a părut foarte plăcut să mă ascund în spatele lentilei, să o folosesc ca o barieră între mine și restul lumii. Și pe tot restul șederii noastre – timp în care părinții mei s-au tot ciondănit, apoi bunicii mei s-au tot ciondănit, după care cele două perechi au început să se certe între ele – eu mi-am petrecut o mare parte din timp lipit de acel Brownie. De fapt, ori de câte ori mă aflam în preajma vreunui adult, eu îmi puneam aparatul la ochi și refuzam să-l dau la o parte atunci când mi se vorbea. Tata nu era deloc încântat. Pe când eram la cină, într-o seară, iar eu încercam să beau un cocteil de creveți, tot cu aparatul la ochi, el n-a mai suportat. Mi-a smuls aparatul. Bunicu' Morris a fost de părere că ginerele lui se purta extrem de dur și mi-a luat apărarea.

— Lasă-l pe Benny să se distreze așa cum vrea el.

— Nu-l cheamă Benny, i-a spus tata, nemascându-și vechiul dispreț. Îl cheamă *Benjamin*.

Bunicu' n-a mușcat din momeală.

— Pot să pun pariu că o să fie fotograf, când o să se facă mare, a afirmat el.

— Doar dacă vrea să moară de foame, i-a răspuns tata.

A fost numai prima (și cea mai blândă) dintre toate confruntările pe care urma să le am cu tata, legate de aparate de fotografiat și de această artă în general. Dar la sfârșitul acelei scurte șederi interesante de la Fort Lauderdale, bunicu' a ținut să-mi dea cadou aparatul, la despărțirea de pe aeroport, spunându-mi că e un dar pentru dragul lui nepot, Benny.

Mai am și-acum acel Brownie. Îl păstrez în sertarul de sus din dulapul meu, lângă primul meu Instamatic (datând de la Crăciunul '67), de primul meu Nikkormat (primit atunci când am împlinit paisprezece ani), de primul meu Nikon (la absolvirea liceului) și de primul meu Leica (la absolvirea colegiului, în 1978 – cadou de la mama, cu șase luni înainte

ca o embolie cerebrală să-i curme viața, la doar cincizeci și unu de ani).

Pe celelalte trei rafturi se găsesc aparatele de fotografiat pe care le-am colecționat de atunci. Sunt câteva piese rare de muzeu (un Pentax Spotmatic, un Eastman Kodak original, cu burduf, precum și un aparat de primă generație Kodak Retina). Și, pe urmă, sunt cele cu care lucrez eu: un Leica M9 original (cu lentilă Leica 300 Sumicaron de 5000 de dolari), un Leicaflex, un Hasselblad 500 CM și un Deodorf, din lemn masiv de cireș, pe care-l folosesc doar pentru peisaje deosebite sau pentru portrete.

Un perete întreg din subsol l-am umplut cu o selecție din peisajele mele – vederi interesante, în stil Ansel Adams, de pe țărmul din Connecticut, sub un cer cu nori amenințători, sau niște hambare din carton alb tot pe fundalul unui cer întunecat. Pe alt perete, sunt doar portrete – în stil Bill Brandt – cu Beth și cu copiii, în diverse ipostaze, în casă, la care am folosit doar lumina existentă și o deschidere mică, pentru a le conferi un aspect naturalist, pointilist. Și, în fine, pe ultimul perete, se află lucrările din ceea ce mie îmi place să denumesc faza Diane Arbus: un bărbat fără picioare și cu unul din ochi acoperit, care cerșește în față la Bloomingdales; o bătrână indiană cu o mască de chirurg pe față, care acostează un trecător în Central Park; un bețiv pe Bowery (cu o rană urâtă pe un obraz), scoțând un Big Mac pe jumătate mâncat, dintr-un tomberon.

Lui Beth nu-i plac deloc imaginile astea înfricoșătoare („Prea sunt revoltătoare; prea intenționat scârboase”). Nu este entuziasmată nici de portretele de familie, nisipoase („Parc-am trăi în Appalachia”). Dar, în schimb, chiar admiră peisajele și îmi spune că am ochi pentru partea nevăzută din pastorala New England. Lui Adam, pe de altă parte, îi place colecția mea de năpăstuiți ai orașelor. De fiecare dată când dă buzna aici, să mă vadă cum lucrez, se suie pe canapeaua gri de sub fotografiile alea, arată cu degetul tipul de pe Bowery, chicotește fericit și zice: *Nenea rău!... Nenea rău!* (El

este criticul meu.) Iar bebelușul Josh? El nu face decât să zbiere.

Și chiar asta făcea acum. Nu tăcuse de când îl adusesem din bucătărie. Suportam deja de douăzeci de minute acel scandal matinal și trebuia să fi făcut deja cel puțin patruzeci de flotări pe podeaua de la subsol. Îmi epuizasem și întreg repertoriul de cântecele pentru adormit copiii, astfel încât ajunseseam să repet „Nani, nani” pentru a patra oară. Până la urmă, epuizat, a trebuit să mă așez, legănându-l pe Josh pe genunchi, încercând disperat să-l fac să creadă că totul se mișcă. Și el chiar a tăcut, pentru o clipă-două, iar eu l-am privit cu niște ochi mirați, după care m-am uitat spre o pată goală de pe perete, chiar lângă aparatura mea stereo. Am lăsat mereu liber locul acela, pentru fotografiile mele de război, de acțiune, în genul acelor ale marelui Bob Capa, despre care zisese cândva Kate Brymer că o să le fac și eu. Dar n-am fost niciodată într-o zonă de război, pe nicio linie a vreunui front... iar acum știu precis că nici n-o să ajung vreodată.

Sfârșitul scurtei pauze – Josh urla din nou. Poate și din cauza scutecului. L-am întins pe canapea și i-am desprins scutecul, uitându-mă doar o clipă. Plin ochi. Ce priveliște cu adevărat sinistră, mai ales atunci când ești atât de nedormit, exact cum eram eu.

Așa că m-am întors sus, în camera lui. L-am așezat pe Josh pe covorașul din plastic special pentru schimbat de pe comodă. Josh are o adevărată alergie la pampersși (încă de la naștere, fundulețul lui este roșu și mereu iritat), astfel încât, pentru el, schimbatul este asemănător unei plimbări prin hruba cu stafii. De cum a simțit ce urmează, a început să se zbată și să țipe ca din gură de șarpe. A reacționat așa de violent, încât a trebuit să-l țin cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi scoteam costumașul, și încă a trebuit să mă lupt cu înverșunare ca să i-l pot scoate. După ce am făcut asta, cu un efort susținut, i-am desfăcut chiloțelul, mi-am luat inima-n dinți și am privit adevărul drept în față, adică m-am

uitat la toată splendoarea aceluia scutec de groază: o diaree cumplită îi acoperea fundulețul și burtica, de nici nu-i mai puteam vedea buricul. Am închis ochii dezgustat, dar nu pentru multă vreme, fiindcă Josh a început să dea din piciorușe, împingându-și-le în scutecul murdar. Acum mizeria i se întinsese și pe picioare și îi intrase printre degete.

— Ah, Doamne, am șoptit eu și m-am întors numai cât să iau un pumn de șervețele de pe pervazul unde erau puse.

Dar în acele doar trei secunde, în care mâna mea se dezlipise de pieptul lui, s-a întâmplat inimaginabilul: Josh s-a zvârcolit așa de tare, încât, când m-am întors dinspre fereastră, am văzut că era pe cale a se rostogoli de pe comoda de un metru și ceva înălțime.

L-am strigat și m-am repezit către el, chiar când cădea. Nu știu cum de-am ajuns sub el, de m-am izbit cu capul de sertarul de jos, iar el a aterizat chiar pe mine. A țipat de sperietură. În acea clipă, ușa de la cameră s-a deschis brusc, iar Beth era deja aplecată peste mine, și-mi striga:

— La dracu'! Și doar ți-am spus de atâtea ori...

N-am apucat să-i zic decât:

— N-a pățit nimic... totul e în ordine, că Beth l-a și smuls de pe mine.

L-a ridicat, iar scutecul i-a căzut direct pe burta mea. Dar nu-mi mai păsa acum că mi se umpluse tot halatul de noroc, ci eram mai degrabă preocupat de umflătura din capul meu, ca și de glasul neiertător al lui Beth.

— Tu nu vrei să asculți niciodată.

— S-a întâmplat, i-am spus eu.

— Să nu-l lași niciodată nesupravegheat pe covoraș... să nu-l lași niciodată singur acolo.

— N-a fost decât o secundă...

— Dar mereu ți-am spus.

— Bine, bine. Am făcut...

— *O prostie.*

— Bine.

Acum eram în picioare. Când m-am ridicat, scutecul murdar a căzut de pe mine și, moale, cu un sunet fleșcăit, a aterizat (fatalmente) cu fața în jos, pe covorul original, țesut manual, în 1775, luat de la un internat la care a stat cândva chiar și John Adams. Lui Beth îi ieșiseră ochii din cap precum ai melcului, holbându-se la mizeria de pe mine, apoi la istoricul covor de 1500 de dolari americani, iar în cele din urmă la mizeria care i se întinsese și ei pe capot, de la agitatul Josh.

— Grozav, mormăi ea, cu un glas afectat, înfrânt. Grozav.

— Îmi pare nespus de rău, am îndrăznit eu.

— Ție mereu îți pare rău.

— Beth...

— Pleacă de aici, Ben. Du-te să faci un duș. Du-te la serviciu. Mă ocup eu de asta. Ca de obicei.

— Bine. Am ieșit repede din cameră, dar când am ajuns în hol, l-am văzut pe Adam, care stătea în fața ușii de la camera lui. Ținea în brațe păpușa lui preferată (un koala zâmbăreț) – și avea ochii așa de mari și de neliniștiți, încât imediat mi-am dat seama că strigătele noastre îl treziseră.

Am îngenuncheat, l-am sărutat pe părul blond și i-am zis:

— Gata acum. Du-te la culcare.

El nu părea convins.

— De ce v-ați certat?

— Suntem obosiți, Adam. De asta. Nu păream nici eu prea convingător.

El a arătat spre halatul și pijamaua mea murdară, și a strâmbat din nas când a simțit mirosul.

— Împuțit, împuțit.

Eu am încercat să zâmbesc.

— Da, împuțit rău. Acum te duci la culcare?

— Mă duc la mami, a spus el și a fugit în camera lui Josh.

— Asta mai lipsea, să te trezești și tu, a zis Beth atunci când a intrat el.

Eu m-am întors în dormitor, m-am dezbrăcat complet, mi-am pus un șort de sport, un tricou și adidașii, și pe urmă m-

am dus jos, aruncând rufele murdare în mașina de spălat, înainte să mă retrag la subsol. Am învățat de dulapul de discuri până am ajuns la litera B și am trecut cu degetul peste vreo zece discuri, după care am scos niște suite englezești de Bach, cântate de Glenn Gould. În dimineața aceea era nevoie de căști, așa că am apăsat pe Sennenheims („Sunet de înaltă fidelitate” – *Stereo Review*), am dat tare volumul și am încercat să găsesc momentul adecvat ca să trec la Stairmaster. Dar m-am trezit că nu mă pot mișca, că degetele îmi erau așa de încleștate, încât aveam impresia că mi se rup încheieturile.

Până la urmă m-am sforțat să mă mișc, picioarele mele urmând un ritm susținut. Urcam acum cu o viteză de trei metri pe oră, iar pe gât mi-au apărut primii stropi de sudoare. Am accelerat mișcarea. Am împins și mai tare, dorind să alerg. Și am urcat și mai mult, și mai sus – douăzeci de etaje, după cum scria pe indicatorul digital – într-un ritm trepidant. Parcă îmi auzeam bătăile surde ale inimii, simțeam cum se încordează ca să țină pasul cu mișcărilor mele frenetice. Muzica lui Bach continua să răsună, dar eu n-o mai auzeam, ascultam doar bătăile inimii mele. Și, pentru câteva momente, capul mi s-a golit. Nu mai eram furios, nu mai aveam probleme casnice. Eram eliberat de orice obligație, de orice legătură, de oricine. Și nici măcar nu mă mai aflam acolo.

Până când, cu coada ochiului, l-am văzut pe Adam cum cobora scările, trăgând un sac mare, din piele maro, după el. Era servieta mea. Când a ajuns jos, el mi-a zâmbit prietenos și a început să care geanta cu ambele mâini, spunând ceva în timp ce mergea. Eu mi-am scos căștile. Și, peste respirația mea rapidă, l-am auzit spunând:

Alocat ca tati... alocat ca tati... alocat ca tati.

Mie mi s-au umezit ochii. Nu, băiete, nu cred că vrei tu să fii avocat ca tati.

2

De acasă și până la gară e o distanță de șapte minute de mers pe jos și, cu toate că era doar șase și jumătate, am numărat încă alte zece persoane care mărșăluiau avântat, tot înspre gară. Pe când mergeam umăr la umăr cu ei – după ce mi-am ridicat gulerul raglanului meu Burberry, din cauza toamnei răcoroase – mi-am amintit, încă o dată, de reclama făcută de agentul imobiliar care ne-a arătat casa. Era îmbrăcat într-un sacou albastru, cu pantaloni cadrilați Black Watch și cu pantofi ciudați; avea vreo cincizeci și ceva de ani și îl chema Gordy.

„La sfârșitul zilei, ne-a spus Gordy, v-ați ales nu numai cu o casă minunată, ci și cu o navetă nu mai puțin minunată.”

Strada noastră se cheamă Constitution Crescent. Sunt pe ea douăzeci și patru de case – unsprezece case coloniale din lemn, șapte vile de vacanță, patru ferme supraetajate, și două din cărămidă roșie. Toate au o câte o peluză de jumătate de acru în față și câte o alee. În fața celor mai multe sunt leagăne și tobogane pentru copii; iar altele au curți pentru joacă sau piscine în spate. Mașina cea mai bună de pe stradă este un Volvo Station (a doua fiind un Ford Explorer). Mai sunt și câteva mașini sport: un Porsche 911, deținut de Chuck Bailey (director de creație de la o mare agenție de publicitate de pe Madison Avenue); un MG cam boțit, care aparține unui fotograf din localitate (nu prea bun), pe nume Gary Summers; și o Mazda Miata, care este parcată, de obicei, pe aleea mea, lângă Volvo-ul folosit de Beth și de copii.

La capătul străzii, se află o biserică episcopală din lemn. În fața ei, pe o pancartă mare și veche, indicând orașul din New England, scrie cu litere aurii:

NEW CROYDON, Est. 1763

De la biserică am luat-o la stânga, am trecut pe lângă poștă, pe lângă trei magazine de anticariat și o băcănie care vinde două feluri de muștar, iar pe urmă am ajuns la strada principală din New Croydon: Adams Avenue. O terasă plină de magazine cu un etaj, acoperite cu șindrilă albă, o bancă modernă, o stație de pompieri, cu un liceu mare, din cărămidă roșie, la care flutura, pe un stâlp, un mare drapel american. Un adevărat orașel de periferie, cu toate atributele pe care ți le scot în evidență bieții agenți imobiliari de felul lui Gordy:

„Aici sunt și taxele mai mici, nu prea se întâmplă infracțiuni, faci patruzeci și șapte de minute până la Gara Centrală, ai școli bune de stat, faci cinci minute, pe jos, până la mare, și pe deasupra poți cumpăra și o casă bună pe o nimica toată, spre deosebire de metropolă”.

După ce am luat-o la dreapta, pe Adams Avenue, am scurtat drumul mergând prin parcarele magazinelor Colonial DryCleaners și New Croydon Fine Wines and Liquor, și am început să urc treptele către podul de peste calea ferată. Trenul de 6:47 trebuia să sosească în trei minute și, în timp ce mă îndreptam spre peronul de sud, am văzut că acesta era deja plin de salariați. Cred că eram, în total, cam vreo optzeci care așteptam expresul de dimineață, cu toții îmbrăcați în costume de serviciu în nuanțe întunecate de gri și albastru, în majoritate cu dungi. Aproape toate femeile aveau pe ele bluze albe și fuste până la genunchi. Nu era decât un singur tip îmbrăcat la patru ace, într-un costum italianesc cu sacou la două rânduri (gri perlat, cu nasturi din perle – probabil patronul vreunei afaceri tari de familie).

„Să nu apari niciodată aici, îmbrăcat într-o haină la două rânduri, mi-a spus mentorul meu, la scurtă vreme după ce am început să lucrez la firmă. Îmbrăcat astfel, un avocat pare perfid, iar clienții noștri nu trebuie să ne asocieze pe noi, cei de la firma Lawrence, Cameron și Thomas, cu perfidia. Și nici în cămăși țipătoare: încearcă să porți cămăși albe sau bleu, cu cravate simple, în dungi. Și să nu uiți încă

un lucru, dacă dorești ca, până la urmă, să devii partenerul cuiva, atunci trebuie să arăți la fel ca el.”

Așa încât am făcut după cum mi s-a spus și am pus la păstrare costumul meu Armani, de 1100 de dolari, după ce am aterizat la firma asta. Pe urmă mi-am pierdut o după-amiază întreagă, la Brooks Brothers, ca să-mi cumpăr câteva haine aidoma celor descrise mai sus. Sigur că mai toți tipii de pe acel peron au lăsat și ei ceva bani la Brooks – pentru că toți cei ce-și permit să locuiască în New Croydon trebuie să facă și jocul firmelor. Adică să poarte uniforma cerută de ele.

Încă de când am devenit partener, în urmă cu doi ani, nu m-am căznit să vin foarte de dimineată, dat fiind că nu era nevoie să-mi demonstrez râvna prin a ajunge la birou la ora 7:30. Dar în acea zi, n-am avut deloc de gând să-mi mai pierd multă vreme pe-acasă și să iau trenul de 8:08 sau pe cel de 8:38 (cu care plecam de obicei) – deoarece Beth mi-a dat clar de înțeles că nu acceptă nicio încercare de reconciliere, un fel de armistițiu interesant între noi doi.

Când am coborât la parter, după ce-mi terminasem exercițiile și făcusem un duș, ea stătea în bucătărie și îi hrănea pe Josh și pe Adam, pe fondul muzical al melodiei *Today in New York*. S-a uitat la mine când am intrat, apoi și-a mutat repede privirea spre bebeluș. Se îmbrăcase cu o pereche de colanți și cu un pulover negru, pufos, care nu-i ascundeau cătuși de puțin suplețea regăsită. Beth n-a fost niciodată grasă, iar când am cunoscut-o, acum șapte ani, semăna cu un căpitan, obișnuit să cam bea, al unei echipe profesioniste de hochei: era o blondă slabă și veselă, cu care puteai sta de vorbă toată seara despre cărți și fotbal american și căreia îi plăcea să savureze și câte o bere. Și avea un răs teribil de șmecheresc. Mai ales în pat – locul în care, pe atunci, ne petreceam bucuroși o însemnată parte din timp. Acum, la treizeci și cinci de ani, era dependentă de aerobic, subțirică și sprintenă ca o atletă de la Olimpiadă. Pomeții i s-au accentuat mult, nu mai are talie, iar părul

lung odinioară, este acum tuns scurt, modern, în stilul băiețesc preferat de actrițele franțuzoaice. Însă eu tot atrăgătoare o consideram, iar la petrecerile date în cartier încă făcea capetele să se întoarcă după ea, mai ales dacă era îmbrăcată cu vreo rochie neagră, sexy, de la Donna Karan, care o lungea și mai mult. Dar exuberanța fetei băiețoase se pierduse într-un aer de dezgust total. Sub ochi avea mai mereu cearcăne negre. Nervii îi erau mereu întinși. Și așa de tare mă evita, că nu mă mai lăsa nici să mă apropiu de ea, după nașterea lui Josh, având tot felul de explicații bine ticluite, cum ar fi: „Încă n-am chef”.

Eu m-am dus la ea, i-am pus o mână pe umăr și am încercat să o sărut pe creștet. Însă ea a tresărit violent de cum am atins-o, respingându-mă concis.

— Vai, Beth...

Ea m-a ignorat complet, prefăcându-se absorbită de alimentarea lui Josh cu lingurița și dându-i cu mare grijă în guriță suc de portocale dintr-un borcan cu hrană pentru copii, de la Heinz.

— Nu te înțeleg, i-am spus eu. Zău că nu te mai înțeleg.

— Nu? a întrebat ea, fără să se uite la mine.

— Nu.

— Păcat.

— Adică ce vrei să spui cu asta?

— Mai gândește-te.

— Pentru ce te porți așa?

— Nu mă port *nicicum*.

— De luni de zile, te tot uiți la mine numai cu spatele și nu mă tratezi decât ca pe-un nimic... asta înseamnă la tine *nicicum*?

— N-am chef acum să vorbesc despre asta.

— Așa spui mereu, ca să eviți...

— N-am chef acum. Tonul ei devenise agresiv.

Și apoi se așternuse tăcerea. Adam se uita concentrat în bolul lui cu mâncare, pe care și-o tot amesteca de zor. Iar eu rămăsesem acolo ca un tâmpit, înțelegând că n-am altceva

mai bun de făcut decât să plec. Așa că mi-am luat la revedere de la cei doi fii ai mei și am înșfăcat servieta.

— S-ar putea să am o ședință la 5:30, am spus eu.

— Oricum n-are nicio importanță, Fiona lucrează până târziu astăzi, a replicat ea, referindu-se la doica irlandeză care se ocupa de Adam și de Josh.

— Bine. Te sun mai târziu.

— O să ies în oraș, a zis ea.

— Ceva deosebit astăzi? am întrebat-o fără nicio urmă de interes.

— Nu.

Am deschis ușa din spate.

— Pa, am spus eu. Ea nici măcar nu a ridicat capul, în semn de răspuns.

Pe când îmi cumpăram *The New York Times* și numărul, pe luna în curs, din *Vanity Fair*, de la magazinul din gară, am simțit o împunsătură acută în stomac. M-am încruntat. Din nou bila aia nenorocită care-mi găurește stomacul. Mi-am mușcat buza și am închis ochii. Durerea n-a vrut să cedeze. Când a intrat trenul în gară, m-am suit cu greu, gata să leșin. Prăbușindu-mă anevoie pe primul loc liber, mi-am deschis geanta diplomat, am scos o sticlută cu Maalox de sub un teanc de hârtii notariale, am scuturat-o energic și am înghițit dintr-o dată aproximativ o treime din conținutul ei. Pe urmă m-am uitat în jur, ca să văd dacă cei de acolo nu se uitau cumva la mine, etichetându-mă fie drept *ulceros*, fie drept *stresat*. Dar toți erau ocupați cu laptopurile lor, cu documentele lor urgente, cu telefoanele lor mobile. În definitiv, eram în trenul de 6:47 – preferat de directorii tineri și dornici de afirmare, cei care munceau din greu, în căutarea vreunui parteneriat sau a vreunei funcții în conducere; aceia care încă mai erau dispuși să-și sacrifice paisprezece ore pe zi pentru a-și atinge scopul. Iar atmosfera din vagon era atât de electrizată de ambiții disperate și de încordare surdă, încât, chiar dacă mi-aș fi aprins o țigară, nimeni în jurul meu nu s-ar fi sesizat... deși probabil că,

până la urmă, cineva tot mi-ar fi spus că acolo era interzis fumatul.

În locul tabletelor, eu prefer Maaloxul lichid, pentru că îmi calmează imediat durerea de stomac. Și-ntr-adevăr, în cele cinci minute în care trenul a ajuns la stația următoare – Riverade – suferința mea s-a încheiat ca prin farmec. Dar știam sigur că, până la sfârșitul zilei, aveam să mai utilizez de câteva ori sticluta de Maalox.

Mai întâi a fost Riverside, au urmat Cos Cob, Greenwich, după care, Port Chester, apoi Rye, Harrison, Mamaroneck, Larchmont, New Rochelle, Pelham, Mount Vernon, Strada 125 și, în final, Gara Grand Central. După trei ani, cunosc fiecare milimetru de pe acest traseu; orice detaliu. Precum iahtul roz, cu un catarg rupt, din mijlocul portului Riverside. Sau ușa scorojită a WC-ului de pe peronul din Port Chester, pe care scrie BAȚI (primele trei litere ale cuvântului BĂRBAȚI fiind de mult dispărute). Ori vorbele pline de înțelepciune, scrise cu graffiti pe un stâlp din stația Strada 125: „Albii nu pot sări... dar pot să ți-o tragă de să nu te vezi”.

Riverside, Cos Cob, Greenwich, Port Chester, Rye, Harrison, Mamaroneck, Larchmont, New Rochelle, Pelham, Mount Vemon, Strada 125, Grand Central – pomelnicul meu de dimineață. Asemănător cu cel cântat de răposatul meu tată, în fiecare dimineață, timp de mai bine de treizeci și cinci de ani. Doar că, în timp ce eu parcurg zona de nord, el mergea de-a lungul râului Hudson, străbătând tot centrul districtului Westchester.

Și el avea o legătură specială cu trenul. Firma lui de brokeraj se afla între Madison și Strada 48: la zece minute de mers pe jos, în ritm alert, de la Grand Central. Când aveam zece ani, într-o vacanță m-a dus o dată la biroul lui. Îmbrăcat ca un director oarecare, într-un sacou albastru, cu pantaloni gri, folosindu-mă de sacul meu de școală ca înlocuitor de servietă, am mers împreună cu el, cu trenul de 8:12, până în oraș.

În tren, mi-a făcut cunoștință cu colegii lui de navetă: erau bărbați care păreau a se saluta spunându-și unii celorlalți pe numele de familie („Bună, Cole... 'Neața, Mullin... Cum mai merge treaba, Swabe?”). Ei mi-au făcut un compliment, întrebându-l pe tata dacă nu cumva eu eram acel tânăr broker-minune de care le povestise; m-au întrebat ce părere am despre problemele importante ale zilei, adică dacă Mets și-ar fi vândut vedeta, pe Tom Seaver, dacă îmi plăcea mai mult de Rowan sau de Martin, și dacă George Romney avea să câștige alegerile pentru președinție, în anul următor. La birou, am cunoscut-o și pe secretara tatei – o femeie grăsană, cu dinți stricați, numită Muriel. Am vizitat sala de consiliu a firmei, cantina directorilor și zona direcțiunii, acolo unde tata avea propriul birou – unul dintre cele patru. Era o încăpere întunecoasă, cu mese mari din mahon și cu fotolii din piele. Ca și la India Club, unde fusesem tot cu tata, la un prânz. Clubul era situat în cartierul financiar, chiar lângă Bursă. Atmosfera era foarte protocolară, chiar conservatoare: lemn peste tot și portrete imense în ulei, cu cetățeni din secolul al nouăsprezecelea și cu venerabile navomodele, reprezentând vapoare vechi. Sala de mese avea un plafon înalt, ceremonios. Chelnerii purtau livrele albe, scrobite. Peste tot în jurul nostru era plin de costume dungate și de ochelari cu rame de baga și de pantofi negri, bine lustruiți: Era Wall Street-ul, la ora prânzului.

„O să devii și tu membru aici, într-o bună zi”, mi-a spus tata. Și îmi amintesc că, exact atunci, m-am gândit că era frumos să privești lumea printr-o lentilă de aparat de fotografiat, dar să porți costum, să ai un birou mare și să mănânci în fiecare zi la India Club ar fi reprezentat culmea maturității.

Opt ani mai târziu, mi-am jurat solemn să nu mai pun niciodată piciorul acolo. Era în vara anului 1975, eu tocmai terminasem primul an la Colegiul Bowdoin și obținusem o slujbă pe timpul verii, ca ajutor de vânzător la unul din marile magazine de aparate foto de pe Strada 33. Tata fusese

oripilat de idee. Nu numai că refuzasem oferta lui de „a începe să învăț și eu să negociez obligațiuni” ca ucenic la Bursă, dar mai și lucram într-un magazin, pentru numai 70 de dolari pe săptămână. Și nu suportase nici gândul că locuiam departe de casă, într-un hotel mizer de pe Avenue B, unde mă încurcasem cu Shelley, o fostă studentă la Scarsdale, originară din Wellesley, care se descria ca fiind „o artistă a macrameului”.

După câteva săptămâni de viață dulce – timp în care răspundeam apelurilor sale telefonice, din ce în ce mai numeroase, într-o stare avansată de euforie – m-a somat să ne întâlnim la prânz. Atunci când i-am răspuns: „Cum adică la prânz, mă obligi?”, el mi-a spus că, în cazul în care nu apar la India Club joi la ora unu, să nu-mi mai fac gânduri că o să mă mai întorc la elegantul meu colegiu din New England, în toamna următoare, pentru că nu-mi mai plătea taxa.

Tata era un negociator dur, așa că n-am avut încotro și a trebuit să mă prezint în locul, la data și la ora la care fusesem convocat. Chiar m-am îmbrăcat cu un costum în dungii, stil gangster de prin 1940, pe care l-am cules dintr-un magazin second hand din East Village. Și am pus-o pe Shelley să-mi facă și o codiță de cal, pentru că părul îmi crescuse până la umeri.

— Ești o adevărată rușine, sunt de-a binelea stânjenit, mi-a spus tata de cum m-am așezat la masa lui.

Eu i-am zâmbit glacial și i-am dat un răspuns cu puternice conotații filosofice:

— Ceea ce sunt este că sunt exact ceea ce sunt.

— Vii acasă.

— Nici prin cap nu-mi trece.

— Ne întâlnim la Grand Central diseară, la trenul de 6:10. Dacă nu apari, o să obții cei 9000 de dolari, pentru colegiu, la anu' și la mulți ani.

Așa că am fost nevoit să ajung la gară. Am mers acasă. Mi-am păstrat slujba de peste vară, de la magazinul foto, dar

făceam naveta zilnic, la 8:06, împreună cu tata. Am aruncat costumul trăsnit și mi-am tuns părul până la guler. Încercam să mă întâlnesc cu Shelley la sfârșit de săptămână, însă, în mai puțin de două săptămâni, locul în patul ei mi-a fost luat de un artist care mânca sticlă, pe nume Troy. Iar în următoarele două vacanțe, am făcut ceea ce mi-a spus tata și am lucrat la firma lui, drept comisionar, la parterul Bursei.

Am capitulat, am renunțat, am fost învins. De ce oare? Pentru că mi-era mult mai ușor așa. Și mă simțeam mai în siguranță. Adică, ce m-aș fi făcut dacă n-aș mai fi avut bani? Aș fi continuat să lucrez la magazinul de articole foto? Aș fi încercat să-mi fac o carieră ca fotograf? Posibil, dar asta ar fi însemnat să se ducă pe apa sâmbetei tot ce se investise în mine: școala particulară din Ossining, taberele școlare costisitoare, lecțiile de tenis, cei patru ani de la Andover, intrarea la un colegiu de elită din New England, așa cum era Bowdoin. Când ai fost crescut și educat într-un astfel de mediu select din Est, nu poți să dai cu piciorul la tot, ca să vinzi aparate Nikon pe Strada 33. Doar dacă vrei să fii considerat un ratat, adică cineva căruia i s-au acordat toate șansele, iar el n-a realizat nimic.

Realizare. Cel mai important cuvânt pentru americani. Ca atunci când îți spune cineva: „Ai avut parte de cea mai bună educație, acum fă bine și realizează-te”. Pentru tata, și pentru toți colegii mei de școală, a te realiza nu însemna decât un singur lucru: să faci cât mai mulți bani cu putință. O cifră cât mai mare, cu șase zerouri în coadă. Bani pe care îi poți aduna, dacă urci pe scara socială sau dacă ai o meserie sigură, însă, deși urmasem cursuri pentru a intra la drept, pe care tot tata mă sfătuisese să le fac (în plus față de cursurile de arta fotografiatului), eu mi-am spus mereu – de când am terminat colegiul și nu mai depindeam financiar de el – că, până la urmă, o să renunț odată și-odată la „realizatului” lui.

„Să nu te lași vreodată intimidat de el”, îmi spunea Kate Brymer.

Kate Brymer. Când a ieșit trenul din Harrison, m-am trezit că răsfoiesc paginile lucioase ale revistei *Vanity Fair*. Am parcurs repede o povestioară despre un actoraș frumușel care „și-a descoperit, până la urmă, centrul lui spiritual și puterea de vedetă”. Am mai citit și un reportaj despre „un asasinat în lumea celor bogați și plictisiți”, despre o moștenitoare cu capul în nori, transformată, peste noapte, într-o criminală în serie, care și-a strangulat cei șase profesori de tenis, la Palm Springs. Pe urmă am mai dat încă o foaie, și iat-o!

Era un articol de numai o pagină, și aceea în mare parte ocupată de fotografia lui Kate, făcută în stil Annie Leibovitz. Stătea în fața unui câmp bosniac de masacru – cadavrele recente înroșeau peisajul înzăpezit. Ca întotdeauna, era îmbrăcată într-un costum de ultimă modă, din material de camuflaj, uitându-se către aparat, având aceeași înfățișare previzibilă, de Mutter Courage îmbrăcată în haine Armani. Titlul era:

CHIAR PE LINIA FRONTULUI:
KATE BRYMER DE LA CNN ADUCE O MODĂ
CURAJOASĂ ÎN BOSNIA

„Care este tot secretul, pentru a fi un bun corespondent de război?” întreabă Kate Brymer, de la CNN. „Două lucruri: o infinită compasiune... și să știi să te retragi la timp.”

Nu strică și un strop din patricianismul clasic din New England. Iar această frumusețe la cutiuță, din Newport, Rhode Island, îți aduce aminte și de o altă prea bine educată Kate (Hepburn, adică), dacă iei în considerație pomeții ei delicați și adevăratul ei curaj, în situații-cheie.

„Este cea mai uimitoare corespondentă de război din ultimii ani”, zice șeful postului CNN, Ted Turner, care a invitat-o pe Brymer, de două ori, să-și petreacă concediul împreună cu el și cu soția lui, Jane Fonda, la ferma lor din Montana. Dar Kate Brymer – care avusese legături amoroase

cu bărbați luminați, precum reporterul ABC Peter Jennings sau regizorul francez Luc Besson – se bucură arareori de vacanțele binemeritate care s-o scoată din locurile fierbinți ale lumii. Clădindu-și un renume o dată cu seria de reportaje șocante de pe străzile Belfastului, s-a aflat și sub tirul trăgătorilor de elită din Algeria, iar acum vânează un premiu Emmy, cu sângeroasele, dar și impresionantele relatări din Bosnia bântuită de război.

„Eu trebuie să fiu mereu martora celor mai mari cruzimi ale omului”, transmite ea, prin telefon, de la Sarajevo. „Dar problema mea este aceea că trebuie să evit tentația cinismului, implicit după ce vezi atâta moarte. Nu se poate doar să privești cum se desfășoară un război, trebuie să te și implici. Astfel eu verific mereu resursele mele de empatie; mă asigur mereu că simt la fel ca un bosniac oarecare, în timp ce în jur lumea lui este distrusă...”

Ei, la dracu'! Vorbărie multă, ca să câștigi premiul Pulitzer. *Îmi verific posibilitățile de empatie?... simt la fel ca?* Doar nu vorbești serios, Kate.

Ea mereu a reușit să-și promoveze imaginea; a știut mereu pe ce butoane să apese ca să parvină. Sunt oare invidios pe ea? *Sunt invidios.* Mereu am fost. Mai ales după ce am terminat colegiul, în '78, și (spre consternarea tatălui meu) ne-am mutat la Paris. Aveam să ne jucăm, un timp, de-a perechea emigrantă, și cu toate că tata a refuzat să mă sprijine financiar, cât timp am încercat să mă realizez acolo ca fotograf, Kate a avut ceva fonduri care ne-au permis să închiriem un apartament frumușel în Marais. La două săptămâni după ce am ajuns în oraș, ea avea deja un serviciu – a lucrat ca funcționară la biroul local al revistei *Newsweek*. După trei luni, vorbea fluent franceza și lucra ca producător asistent la biroul din Paris al postului de televiziune CBS News. După alte opt săptămâni, într-o seară, m-a anunțat că relația noastră se sfârșise; se muta împreună cu șeful ei de la CBS.

Eu am fost năucit. Eram distrus. Am implorat-o să rămână, să mai facem o încercare. Degeaba! Până dimineață și-a făcut bagajele, și dusă a fost. În două luni, la fel și eu – cu un bilet, numai dus, până în Statele Unite – pentru că nu mi-am putut permite să mai păstrez nici măcar apartamentul, nicidecum să mai trăiesc la Paris. Eram falit, fiind înfrânt la capitolul carieră. Bătusem la poarta tuturor ziarelor și agențiilor de presă din oraș, însă nu am reușit să vând decât vreo două fotografii de cafeenea (pentru o nimica toată de 1000 franci) unei reviste nenorocite de turism. N-am putut să-mi găsesc niciun serviciu, cu niciun preț.

„Fotografiile astea nu sunt rele, dar nici deosebite, mi-a spus editorul de fotografii”, de la *International Herald Tribune* după ce i-am arătat portofoliul meu. „Și trebuie să-ți mai spun că săptămânal vin cel puțin șase tipi ca tine, proaspăt sosiți din State, toți crezând că se pot descurca aici. Însă prea mult de lucru nu e, iar concurența e acerbă.”

Când am ajuns la New York, toți specialiștii pe care i-am întâlnit mi-au spus același lucru: că fotografiile mele erau „bune”, dar asta nu însemna că eram cineva.

A fost foarte greu. Încă abătut după modul în care se descotorosise Kate de mine, încă nedorind să cad la pace cu tata, am rămas în apartamentul înghesuit al unui prieten care-și lua licența la Columbia. Stăteam în Morningside Heights. În timp ce încercam cu disperare să-mi câștig existența ca fotograf, mă întrețineam lucrând, cu jumătate de normă, ca vânzător la magazinul de aparate foto Willoughby's, de pe Strada 32. Apoi a murit mama. Și am intrat în panică. Eram un dezastru total. Un ratat tipic. Dacă deschideam reviste precum *Esquire* și *Rolling Stone*, nu reușeam decât să mă conving și mai mult că nu am nicio șansă, pentru că paginile lor lucioase erau pline cu tipi de vârsta mea, care deveniseră deja *cineva*. Și am început să cred că voi sfârși în dosul tejehelei de la Willoughby's, ca un prăpădit de vânzător, între două vârste, cu mătreață, care va

încerca să-și dovedească utilitatea doar spunându-le clienților: „Știți, chiar și Avedon cumpără tot de la mine”.

Panica, desigur, implică clipele de nebunie. O dată cuprins de acest sentiment, refuzi să îți mai privești situația liniștit și detașat. Dimpotrivă, devii de-a dreptul melodramatic. Consideri că pentru tine nu mai există speranță. Nu mai vezi nicio ieșire. Trebuie neapărat să găsești o soluție *imediat*. Și sfârșești prin a lua decizii. Dezastruoase. Care strică tot. Pe care ajungi să le disprețuiești, tot așa cum te disprețuiești și pe tine însuși.

Să te realizezi, să te realizezi, să te realizezi. Acum îmi amintesc de acele câteva luni de frământări continue, pe când aveam doar vreo douăzeci și ceva de ani, și mă mir, și mă întreb: pentru ce n-am lăsat-o mai moale cu încrederea în mine, în legătură cu presupusul meu talent de fotograf? Ar fi trebuit să-mi spun că și a mă uita, pur și simplu, prin lentilă, îmi făcea o mare și reală plăcere; că asta era o meserie care se fura cu greu și că, prin urmare, n-ar trebui să mă mai omor atâta ca să reușesc profesional.

Dar atunci când ești educat în așa fel încât unicul tău scop în viață să fie acela de a te realiza, gândești că dacă nu urci pe scara ierarhică cu viteza pe care crezi că o meriți, probabil că greșești undeva. Sau că nu ești făcut pentru așa ceva.

Am căzut pradă deziluziei totale. Și am îngăduit ca sunetul clopoțelului de alarmă al eșecului să amelioreze fiecare gând rațional de-al meu.

După patru luni de lucru la magazinul foto, tata mi-a făcut o vizită neașteptată, venind acolo cam pe la ora prânzului. Nu prea mai eram în relații, după moartea mamei, și de cum m-a văzut în uniforma de vânzător (o geacă albastră de doi bani cu numele magazinului înscris pe ea), și-a ascuns numai cu mare greutate disprețul.

— Ai venit să-ți cumperi un aparat de fotografiat? l-am întrebat eu.

— Am venit să te invit la masă, a spus el.

Ne-am dus la o cafenea mică, la intersecția dintre Străzile 6 și 32.

— Azi nu mai mergem la India Club, tată? Sau poate că te deranjează prea tare geaca mea?

— Faci mereu pe deșteptu', a zis el.

— Deci chiar te deranjează geaca...

— Ție chiar nu-ți place de mine, nu-i așa? a replicat el.

— Asta poate pentru că nici ție nu ți-a prea plăcut de mine în mod deosebit.

— Nu mai vorbi prostii...

— Nu sunt prostii. Este adevărul.

— Ești singurul meu copil. Nu te-am urât niciodată...

— Dar sunt o mare dezamăgire pentru tine. Din punct de vedere profesional.

— Dacă ție îți place să faci ceea ce faci, atunci sunt și eu mulțumit.

L-am privit atent și l-am întrebat:

— Tu vorbești serios?

El a răs gros.

— Nu, a zis el. Nu vorbesc serios. Dimpotrivă, eu cred că-ți pierzi timpul pe-aici în mod inutil. Un timp valoros. Dar tu acum ai deja douăzeci și trei de ani, și n-am de gând să-ți spun eu ce să faci. Așa încât, dacă tu numai atâta îți dorești, eu nu mă opun. Vreau doar să reluăm legătura dintre noi.

Tăcere. Am comandat amândoi.

— Dar... să-ți mai spun un lucru. Va veni o vreme, poate peste vreo cinci ani, când te vei trezi și vei regreta faptul că n-ai bani, deși ai fi putut avea; când o să fii agasat că trebuie încă să mai tragi mâța de coadă și când o să vrei să trăiești bine, însă n-o să poți. În timp ce, dacă ai avea o licență în drept, nu numai că vei putea trăi cum îți vei dori, dar vei putea să-ți folosești și timpul liber, ca să te ocupi de fotografie. Și-ți vei putea permite atunci și aparatura necesară, și poate chiar să-ți instalezi propria ta cameră obscură...

— Las-o baltă.

— Bine, bine, tac. Dar să ții minte ce-ți spun: banii înseamnă libertate, Ben. Cu cât o să ai mai mulți, cu atât mai multe posibilități ți se vor deschide. În caz că te vei hotărî vreodată să mergi iar la școală – ca să-ți iei o licență sau să faci un masterat – plătesc eu totul, inclusiv întreținerea. Nu va trebui să te gândești de unde să faci rost de bani, timp de trei ani.

— Și tu chiar îți poți permite așa ceva?

— Cu ușurință. Iar tu știi prea bine asta.

Așa era, știam, dar tot m-am împotrivit târgului său faustian... pentru cel puțin o lună de zile. Era pe la începutul lui august. Tocmai mi se respinseseră patru cereri de serviciu în domeniu, adresate câtorva ziare (până și editorul de fotografii de la *Press-Herald* din Portland, Maine, m-a refuzat, spunându-mi că nu am suficientă experiență), iar noului patron al magazinului foto nu i-a plăcut figura mea, considerând-o prea aristocratică, și mi-a schimbat locul de muncă, de la raionul de aparate Nikon/Pentax, la cel de filme. Așa s-a făcut că, într-o după-amiază de duminică, a apărut în magazin un bărbat înalt și osos, de vreo șaizeci de ani, care mi-a cerut șase filme Tri-X. Când am sunat la biroul de vânzări, el mi-a dat cartea lui de credit, Amex, și atunci i-am văzut numele: RICHARD AVEDON.

— Sunteți chiar *acel* Richard Avedon? l-am întrebat eu, foarte contrariat.

— S-ar putea, mi-a răspuns el, puțin cam plictisit.

— Dumnezeu... Richard Avedon, am zis eu, înregistrându-i cartea de credit. Știți, sunt un mare fan al fotografiilor dumneavoastră – cele cu vagabonzii din Texas. Sunt extraordinare. Am încercat aceleași tehnici pentru contrast – contrastul acela alb-negru pe care îl realizați dumneavoastră atât de strălucit – într-un set de fotografii pe care le fac acum în Times Square. Vagabonzi, pești, prostituate, lumea proastă. Și, la fel, eu nu doresc să îi pun în același context urban ca Arbus, ci am adoptat tehnica de separare a subiectului de peisaj. Dar ce voiam să vă întreb...

Avedon a retezat scurt incoerentul meu monolog:

— Trebuie să mai aștept mult? m-a întrebat el sec.

M-am simțit de parcă aș fi primit o directă de stânga în plină bărbie.

— Scuzați, am balmăjit și i-am dat cuponul ca să-l semneze. El și-a mângălit numele, apoi și-a luat filmele și a plecat, scuturând din cap amuzat și plictisit, spre blonda cu picioare lungi care-l aștepta.

— Ce-i tot dădea ăla din gură? am auzit-o că-l întreabă.

— Un amărât de fotograf amator, a spus el.

După câteva zile, mă înscriam la niște cursuri de pregătire și verificare a cunoștințelor de drept. Le-am terminat pe la începutul lui ianuarie și, spre marea mea uimire, punctajul a fost foarte bun: 695. Suficient de bun ca să fiu primit la trei dintre cele mai bune școli de drept din țară: cea din New York, cea din Berkeley și cea din Virginia. Jubilam. După atâtea respingeri din partea unor ziare obscure din toată țara, mă simțeam din nou învingător, omul cizelat care se presupunea că trebuie să fiu. Și m-am convins că am făcut ceea ce era bine. Mai ales că acum – pentru prima dată în toată viața mea – îl făcusem fericit și pe tatăl meu. Atât de fericit încât, după ce i-am spus că m-am hotărât ca din acea toamnă să intru la drept, la Universitatea din New York, mi-am trimis un cec în valoare de 5000 de dolari, împreună cu un bilețel în care scria:

Sunt foarte mândru de tine!

Du-te și tu acum undeva să te distrezi, înainte de a începe.

Așa că am încasat cecul, mi-am lăsat slujba de la Willoughby's și dus am fost. Câteva luni am bântuit pe toată Coasta de Nord-Vest a Pacificului, într-o Toyotă rablagită, cu un aparat de fotografiat lângă mine, cu țigara în gură, cu casetofonul pornit. Și, la capătul acelei aventuri lejere de-o vară întregă, m-am întors la New York, am vândut mașina, mi-am pus aparatul de fotografiat în sertar și mi-am început

studiile de drept. La un an după ce mi-am trecut examenele de avocat pledant – și aveam deja și un post bunuț la o firmă de pe Wall Street – a murit și tata. În urma unui grav accident vascular, petrecut după o masă îmbelșugată, la India Club. Doctorul care s-a ocupat de el mi-a spus mai târziu că a căzut chiar în timp ce-și lua haina de la garderobiera clubului. A murit chiar înainte să fi ajuns pe pardoseală.

„Banii înseamnă libertate, Ben.” Așa este, tată. Dar numai până intri în ritm. Și te trezești că îngâni, în fiecare dimineață: Riverside, Cos Cob, Greenwich, Port Chester, Rye, Harrison, Mamaroneck, Larchmont, New Rochelle, Pelham, Mount Vemon...

Strada o sută douăzeci și cinci, Strada unu-doi-cinci. Următoarea oprire: Grand Central.

Vocea conductorului m-a trezit din somn, făcându-mă să tresar speriat. Ațipisem pe parcursul drumului. Și, câteva momente vagi, nu mai știam exact nici unde mă aflam. Sau cum ajunsesem eu în expresul acela plin cu navetiști, înconjurat numai de costume. Și purtând, la rândul meu, un costum. Nu se putea așa ceva. Probabil că trebuie să fi făcut o imensă greșală. Mi se părea că sunt omul nepotrivit, în trenul nepotrivit.

3

Pe biroul meu erau înșirate nouă pastile. O capsulă de Zantac, pentru acidul gastric. Două cu gel Ginseng, pentru energie naturală. Două tablete de Dextrină, pentru energie chimică. O tabletă imensă de Valium, contra stresului. Și trei de Beta Caroten, împotriva toxinelor.

— Nu înțeleg ce-i cu doza imensă de Beta, mi-a spus Estelle, văzându-mi produsele farmaceutice pentru dimineată.

— Mă păstrează curat și pur, i-am replicat eu, zâmbind.

— Adică, vreți să spuneți că e ca o Coca-Cola dietetică, după două sandvișuri mari, cu mulți cartofi prăjiți?

— Mi-ai văzut cumva Maaloxul?

Ea îmi aduse sticlucă, din frigiderul aflat în birou.

— Dacă aș fi în locul stomacului dumneavoastră, aș considera asta activitate industrială.

— S-a întâmplat deja, am zis eu, luând în mână pastilele, aruncându-mi-le în gură și înghițindu-le împreună cu o doză de Maalox, ca să alunece mai ușor.

— Acum presupun că vreți cafeaua de dimineată? m-a întrebat ea.

— Să nu fie decofeinizată astăzi, Estelle.

— Și cofeină, peste toate pastilele alea dătătoare de elan? Chiar așa?

— Mă descurc.

— Cu toții suntem foarte îngrijorați, domnule Bradford. Toți vedem în ce hal de oboseală puteți fi...

— Nu strică și câte o criză de oboseală. Lumea are impresia atunci chiar că muncești. Dar ai dreptate, fără cofeină, Estelle... Pot să beau fără cofeină, și totuși să mă descurc.

Estelle își țuguie buzele.

— Ce v-ați face fără mine?

— Nu știu, zău.

— Cu lapte și cu un cub de zahăr?

— Da, te rog. Și dosarul Berkowitz, dacă tot ești în picioare.

— Este deja pe biroul dumneavoastră. Poate ar fi bine să vă uitați la articolul 5, secțiunea A, din testament. S-a încălcat reglementarea contra rentei viagere, pentru că încă nu a încetat custodia.

— N-a încetat o dată cu moartea soției celui care beneficiază de ea? am întrebat-o eu.

— Conform Curții pentru moșteniri și tutele, din districtul New York, cu referire la octogenarii bogați, custodia încă n-a încetat – așa că se poate considera că încălcă reglementarea.

M-am uitat la Estelle și i-am zâmbit.

— Ai sesizat bine, am zis eu.

— Asta e treaba mea.

— Tu ar trebui să fii aceea care să stai la biroul ăsta.

— N-aș vrea să iau Maalox drept mic dejun, zise ea. N-am nevoie de probleme. Deschise ușa dinspre biroul ei. Mai doriți și altceva, domnule Bradford?

— Soția mea... vrei, te rog, să-mi faci legătura cu ea?

Estelle s-a uitat rapid la ceas. Aș fi putut jura că știam la ce se gândea și ce urma să discute împreună cu kolegele ei în pauza de prânz: *Auzi dragă, s-o sune pe nevastă-sa la doar un sfert de oră după ce ajunge la serviciu... și, știi, dacă l-ai vedea cum arată, săracu'... îți spun eu, e terminat.*

Însă, fiind o secretară perfectă, Estelle s-a limitat doar la a spune:

— Vă anunț imediat ce dau de ea.

Estelle. Patruzeci și șapte de ani, divorțată, cu un copil adolescent retardat, foarte solidă, este înzestrată cu o voce de stentor. Dacă ar fi lucrat în departamentele din firmă în care sunt femeii mai sexy, ea ar fi fost concediată de mult timp, pentru că înfățișarea ei, vocea ascuțită și îmbrăcămintea ei țipătoare nu s-ar fi potrivit câtuși de puțin cu nenorocitul caracter dinamic de acolo. Dar, încă de când a început să lucreze la firmă, cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă, ea și-a urmat, cu seninătate, traseul în lumea ternă a

Moștenirilor și a Tutelilor. Iar acum, ea ar trebui să conducă acest departament, pentru că nimeni de la firma de avocatură Lawrence, Cameron și Thomas nu se descurcă mai bine în labirintul legii succesiunilor. Are probabil un microcip pentru memorie în creier – care face ca, după ce a aflat și a înțeles chiar și cea mai neînsemnată informație, ea să poată să și-o amintească întâmplător, chiar și după ani de zile. Dacă o întrebi despre un punct din cine știe ce reglementare de tutelă, ea poate să-ți spună până și capitolul și paragraful din vreo hotărâre a cine știe cărei curți, luată chiar și cu unsprezece ani în urmă, de exemplu, în Glens Falls, New York, și care a denaturat complet sensul legii respective. Dacă îi expui vreo problemă de împuternicire, pe care o ai cu cine știe ce executor, ea își poate aminti pe dată de un caz similar, pe care se poate să-l fi avut firma, chiar și în 1972. Și cred că este și cea mai mare expertă, la nivel mondial, în ceea ce privește legea rentei viagere – în care se precizează că o custodie nu poate dura „ca atare” decât de la momentul creării tutelei, plus douăzeci și unu de ani. Este o lege care poate fi înțeleasă ca lumea doar de un avocat superspecializat numai în tutele și moșteniri.

T&M. Tutele și Moșteniri. Noi suntem cei care existăm pentru a vă aminti că nu luați nimic cu voi în mormânt. Așadar, cu privirea ațintită spre sfârșitul vostru inevitabil, noi vă ajutăm prin a vă sfătui cum să vă distribuiți agoniseala temporară. Ba mai mult, vă îmbunătățim situația, prin crearea de diverse custodii, realizate cu multă șiretenie, pentru a micșora șocul negativ al produsului intern (adică, taxele ucigătoare). În cazul în care suntem solicitați, noi putem oferi un loc sigur pentru capitalul vostru, sub formă de diverse taxe. Putem crea tutele reglementate strict, pentru a avea certitudinea că fiul vostru risipitor nu va putea face praf moștenirea. Îl putem exclude ușor pe respectivul fiu de la orice parte a proprietății voastre, punând câteva condiții – clauze avocațești în testamentul vostru – care o pot împiedica până și pe mama acestuia (adică pe văduva dumneavoastră)

să-i poată da șanse fiului în a-și mai exercita proastele obiceiuri. Și, desigur, facem tot posibilul ca testamentul vostru și ultima voastră dorință să fie de neclintit și de necontestat, pentru ca beneficiarii voștri să nu vină în contact cumva cu temuta lege a rentei viagere.

Desigur, firma Lawrence, Cameron și Thomas nu vă va reprezenta decât dacă venitul vostru net trece de 2 milioane de dolari. Noi suntem doar un mic departament, acela de Tutele și Moșteniri. Aici există șeful cel mare (Jack Mayle), șeful cel mic (adică eu), trei asociați și cinci secretare. Și, dat fiind că T&M este considerat a fi un segment avocațesc lucrativ, însă destul de plicticos, noi suntem ținuți cam la o parte și nu avem decât un birou modest.

Birourile firmei de avocatură Lawrence, Cameron și Thomas sunt amplasate la etajele 18 și 19, pe Broadway nr. 120, în Manhattan. Este o clădire care demonstrează dezvoltarea capitalismului în secolul 20: un zgârie-nor. Legenda spune că, după crahul din anul 1929, peste zece brokeri s-au aruncat pe geam, iar aceia care au avut norocul să aibă biroul în colțul de sud-vest al clădirii au avut o priveliște splendidă a Manhattan-ului, atunci când nenorociții respectivi au făcut saltul mortal în stradă. Bună, Dumnezeuule; la revedere, mamă. *Buf.*

Actualmente, cei de la firma noastră au aceeași impresie – un birou situat pe colțul clădirii înseamnă mare lucru. Doar directorii primesc astfel de birouri – însă, dat fiind că, în toată firma, nu există decât opt asemenea încăperi, mulți avocați cu vechime în serviciu își petrec ani în șir agitându-se să ocupe, în cele din urmă, acel birou cu două ferestre, pe care ei consideră că-l merită cu vârf și îndesat. Tot așa cum se zbat cu febrilitate și asociații de la etajul 18, ca să devină parteneri, și să se mute, în consecință, la etajul 19. Iar asociații temporari, care lucrează numai pe timpul verii, se căznesc frenetic, la rândul lor, să devină asociați permanenți. În fine, funcționarii firmei se frământă și ei, pentru că nu progresează din punct de vedere profesional (pentru că nu

dețin o licență în drept). Și secretarele se vânzolesc, din cauza salariilor mici pe care le primesc.

În concluzie, este o permanentă agitație la firma Lawrence, Cameron și Thomas. Dar, pentru mare parte dintre noi, sunt și mulți bani, astfel încât simți că merită să faci un efort. Personal, eu nu mă agit în legătură cu amplasarea biroului meu (de la etajul 19, din partea estică a clădirii, cu vedere frumoasă spre Brooklyn Bridge, cu grup sanitar adiacent și localizat chiar lângă biroul din colț, acela ocupat de Jack Mayle). Și, nu încapе nicio îndoială că nu mă agit cât ar trebui pentru banii pe care îi primesc – cam 315.000 de dolari pe an (în funcție de participația la profit și de prime), fapt care mă include în raiul taxelor imense. Celelalte avantaje ale postului sunt și ele semnificative: asigurare de sănătate pentru întreaga familie; poziție de membru necotizant la New York Athletic Club; dreptul de a utiliza gratuit apartamentul din Battery Park City; împrumuturi fără dobândă, pentru cumpărare de autoturisme; folosirea gratuită pe timp de seară/noapte a limuzinei, pe o rază de circa 50 de kilometri, de jur-împrejurul sediului nostru (iar New Croydon se încadrează în această distanță, tocmai la limită); acces la contul companiei, pentru achitarea notei de plată, la restaurantele Lutece și Four Seasons și 21...

De fapt, eu nu pot să mă plâng de nimic, în legătură cu firma. Exceptând domeniul în care activez. În legătură cu ceea ce lucrez, chiar că mă agit. Pentru că mă plictisește. De moarte.

Bineînțeles, chiar de când am venit aici, în septembrie 1983, am știut foarte bine în ce mă bag, am fost conștient că T&M este un loc plictisitor. Deci, în acea perioadă de dezvoltare efervescentă, în care a început să curgă numai lapte și miere, orice absolvent deștept de drept își dorea să ajungă într-o firmă, așa cum era Lawrence, Cameron și Thomas, iar eu am venit aici deoarece, o dată cu febra obligațiilor mixte și a fuziunilor, care cuprinsese întreaga Americă, Wall Street era locul potrivit pentru acțiune. Eu mai

cochetasem cu ideea de a merge la o firmă ce se ocupa de politică și pentru a-mi petrece primii ani de avocatură încercând să apăr imigranți ilegali salvadorieni, dar tata m-a convins să încep cu o mare firmă din New York.

„Chiar dacă te vei hotărî să ajungi mai târziu un Mahatma Gandhi, mi-a spus el, patru sau cinci ani petrecuți la o firmă bine văzută îți vor conferi o și mai mare credibilitate. Și va însemna că ai la activ o muncă serioasă și că nu ești doar un pezevenghi de revoluționar, care nu cunoaște regulile societății”.

Așadar, în minte mi-am făcut un nou plan de bătaie. Lucram eu cinci ani la o firmă de renume, trăiam economicos, strângeam bani ca un prost, ca pe urmă – pe la treizeci și ceva de ani – să trec într-un domeniu ceva mai subversiv al dreptului. Mă și vedeam luptându-mă pentru drepturile pământurilor indiene sau ajungând tipul de avocat curajos, ahtiat să reprezinte victimele sărăcite ale drogurilor, care s-ar fi dat și peste cap pentru ele. Și, desigur, cheltuind în timpul ăsta toți banii strânși în perioada în care am lucrat ca avocat pe Wall Street, aș fi putut să dedic mai multă vreme fotografiei. La dracu’, toată America era plină de avocați-romancierii celebri. Pentru ce n-aș fi devenit eu primul avocat-fotograf faimos?

Așa că am mers la vreo șase interviuri, la firme importante de pe Wall Street – și sunt convins că am fost acceptat aici și datorită faptului că Prescott Lawrence a fost coleg de facultate cu tata, la Yale.

Ca toți începătorii, în primul an am trecut, prin rotație, pe la diverse departamente ale firmei – era o ocazie pentru parteneri să descopere talente și să vadă unde ar putea să te încadreze în schema lor de personal. Firma Lawrence, Cameron și Thomas nu se ocupă și de dreptul penal; nu cuprinde și un sector *pro bono*, în care partenerii să-și poată curăța conștiințele, prin asigurarea de avocați din oficiu, pentru cazurile unor criminali în serie. Firma are, în cea mai mare parte, ăsta este adevărul, o activitate de mercenariat. Și

pe timpul lui Reagan, toți avocații care lucrau în primul an acolo se străduiau să facă o bună impresie în sectoarele importante ale firmei: Litigii, Legi economice și Taxe – unde te trezeai că apărui pe cei mai mari baroni ai nației.

Eu mi-am petrecut ceva timp în fiecare departament, dar am ajuns la concluzia că toate erau pline de indivizi cu nume ca Ames și Brad, care se delectau să fie mereu „Gică-contra” și să se bârfească. Sigur, acest gen de oameni este preponderent în majoritatea firmelor americane.

Au fost crescuți în filosofia „fă orice, numai ca să câștigi”, iar lor le place să folosească un jargon rugbistic, până și la negocierea unui banal contract, fără nici cea mai mică importanță.

Aici stai în apărare... Nouă nu ne plac loviturile de pedeapsă, ci numai eseurile... Eu contraatac această înțelegere pe linia de trei sferturi, da?

În aceste departamente, la ordinea zilei sunt două lucruri: isteria de grup și paranoia nedisimulată. Până și atunci când nu e deloc nevoie de agitație sau de agresivitate, cineva tot creează un moment de criză sau își descoperă vreun dușman, pentru ca nivelul spiritului belicos să rămână foarte ridicat. Ajungând la saturație, după luni de zile de ascultat metafore șchiopăite, cu tematică din fotbalul american, rostite de tipi care se străduiau să rămână anonimi perfecți din punct de vedere profesional, am înțeles că, pentru a supraviețui atmosferei ucigașe din departamentele „importante” ale firmei, nu există decât o singură posibilitate – trebuie să ai și tu convingerea că: „fiecare afacere reprezintă un război pe viață și pe moarte”.

Dat fiind faptul că eu consideram avocatura numai un mijloc de a-mi obține fondurile necesare pentru viitoarea mea carieră fotografică, m-am hotărât să caut cel mai liniștit locșor din firmă – un locșor unde să nu ies în evidență, unde să fac bani mulți și, în același timp, să-i și pot evita pe micii Napoleoni care se agitau în toate celelalte sectoare. Și, când l-am cunoscut pe Jack Mayle, mi-am dat seama că-mi

găsisem în el mentorul, îl descoperisem pe rabinul meu – un tip care ajunsese și el, cu ani în urmă, la concluzia că T&M îi putea oferi singurul adăpost sigur, care să-l ferească de luptele fratricide, reprezentând peste 60 din totalul activității firmelor.

— În cazul în care ai o înclinație înnăscută pentru cruzime – în cazul în care ești genul de apaș dornic să-și mărească colecția de scalpuri – atunci să știi că n-am nevoie de tine aici, mi-a spus el, în timpul unui prim interviu. Nu există nicio strălucire la T&M, nimic interesant. E plictisitor aici, ai înțeles? Noi ne conducem după motoul: „Lasă-i pe creștini să facă accidente vasculare”.

— Dar, domnule Mayle, am îndrăznit să replic, și eu sunt doar un biet creștin.

El și-a împreunat atunci degetele lui pline de pete maro, de la ficat, și și-a pocnit surd încheieturile.

— Mă gândeam eu că așa stau lucrurile, a spus cu un ton viclean. Dar, cel puțin, ești un creștin calm.

Jack Mayle purta pantofi cu tălpi groase, ca să pară mai înalt. Fii atent ce chestie: Jack Mayle purta pantofi Gucci, cu tălpi înălțătoare. Avea un păr cărunt, subțire, mereu dat cu briantină și pieptănat pe spate. Își cumpăra costume făcute la comandă, de la Dunhill. Avea ac cu perlă la cravată și un palton de lână cașmir, pe timp de iarnă. Semăna cu George Raft – era un dandy mignon, care considera că, dacă se îmbrăca cu haine scumpe, compensa cumva înălțimea lui măreață, de un metru și șaiszeci de centimetri, și faptul că era singurul partener evreu cu vechime, dintr-o firmă foarte conservatoare.

„Știi că, pe la spate, mi se spune «contabilul», mi-a mărturisit el odată, dar știu și că ei sunt conștienți că eu sunt cel mai productiv din firmă. Eu aduc mai multe dosare decât toți cei de la Litigii, care ies în evidență numai prin impotența lor cerebrală. În privința protestanților un singur lucru este important, iar acesta se poate sintetiza astfel: Nu te lăsa intimidat de ei, și atunci te vor considera egalul lor.”

Lui Jack îi convenea s-o facă pe intrusul evreu, aruncat într-un fel de Fâșie Gaza, de către creștinii de pe Wall Street. Cred că m-a acceptat repede pentru că a sesizat statutul de intrus în firmă pe care mi l-am impus (și l-a aprobat în totalitate). După cum am aflat mai târziu (de la Estelle, bineînțeles), el a făcut o vreme pe artistul abstracționist, în lumea mondenă a anilor '50, din Greenwich – înainte de a ceda în fața bine cunoscutei presiuni a familiei și de a câștiga o bursă la Școala de Drept din Brooklyn. Astfel încât, atunci când a văzut că-mi pun pe locul doi ambițiile artistice în domeniul fotografiei, numai pentru a intra în jocul firmelor, probabil că l-am determinat să-și manifeste instinctele protectoare – pentru că, după numai două săptămâni de la venirea mea acolo, a dat sfoară-n țară prin toată firma, că, după o carieră de treizeci și cinci de ani la Lawrence, Cameron și Thomas, el și-a găsit, în sfârșit, un succesor.

„Dacă îți joci corect cărțile, eu îți garantez că doar în cinci ani vei ajunge partener, mi-a spus el, după ce mi s-au încheiat cele două luni de stagiatură la T&M. Gândește-te bine ce vrei să faci – în acest fel, o să ai, înainte de a împlini treizeci și trei de ani, siguranța serviciului. Și, crede-mă că îți vei putea cumpăra o mulțime de aparate de fotografiat, din banii pe care-i vei câștiga.”

Iar eram ademenit printr-un târg cu iz faustian. *Parteneriat?* Potrivit planurilor mele, trebuia să rămân doar un simplu avocat la firmă, ca după aceea să-mi practic meseria în mod neconvențional, la Berkeley sau la Ann Arbor, unde urma să devin un fotograf premiat, care ar fi luptat, pe plan juridic, împotriva nedreptății sociale. Dar să devin *partener*? Încă de la frageda vârstă de numai treizeci și trei de ani? Așa ceva chiar că l-ar fi lăsat cu gura căscată până și pe bătrânul meu tată. Bine, T&M nu era chiar cel mai interesant loc din lume, însă am încercat să mă conving că detaliile muncii avocățești – răstălmăcirea codicilelor și complexitățile drepturilor beneficiarilor – se cam potriveau cu firea mea. Adică, dacă mie îmi făcea plăcere să mă ocup de

particularitățile fotografiei, cu siguranță că mi-ar fi plăcut și arta scrierii unui testament solid. Nu?

Suna telefonul de pe birou. Am atins butonul de interfon și am auzit în difuzor vocea nazală a lui Estelle.

— Soția dumneavoastră nu răspunde, domnule Bradford.

— Mai încercă, te rog, și peste o jumătate de oră.

— Domnul Mayle voia să știe dacă aveți timp...

— Spune-i că trec pe la el într-un sfert de oră. Termin aici cu actul lui Berkowitz...

Asta nu mi-a luat mai mult de cinci minute. Am mai corectat expresiile legate de plata veniturilor din tutela reziduală și am făcut tot posibilul ca niciun membru neserios al clanului Berkowitz – alcătuit din persoane cu vocație succesorală pentru cea mai mare afacere Lincoln Continental, din Huntington, Long Island – să nu mai poată pretinde vreodată, cu sorți de izbândă, nici cea mai mică parte din proprietatea lăsată ca moștenire, dacă nu e numit, în mod explicit, ca beneficiar, în testament. Pe urmă, am ridicat receptorul, și, folosindu-mă de numerele prememorate, am telefonat acasă. Și mi s-a răspuns.

— Alo? Cine este acolo? a întrebat o voce, în spaniolă.

La dracu'. Era Perdita, menajera noastră guatemaleză, imigrantă cu toate actele în regulă (i-am luat la puricat cartea verde, puteți fi siguri).

— Bună, Perdita, am spus și eu, tot în spaniolă. Unde este doamna Bradford?

— E plecată. Toată ziua.

— Ți-a lăsat vreun număr de telefon unde să poată fi găsită?

— Nu, domnule.

— Și copiii?

— Sunt plecați și ei, cu Fiona.

Lipsește toată ziua. Și fără să fi lăsat vreun număr de telefon. Iar copiii se plimbau cu guvernanta. Mi-am mușcat buza de jos. Era a treia zi la rând când ea pleca pe la nouă dimineața. Știu foarte bine acest lucru – pentru că în fiecare

zi am încercat să dau de ea, de la birou, în speranța de a încheia vreun soi de armistițiu.

— Ceva interesant astăzi?

— Nu.

Mi-am deschis agenda telefonică și am format numărul lui Wendy Waggoner – o autoare de cărți de bucate, din oraș (sunt sigur că ați citit *Cum face Wendy minuni cu talia voastră: Cel mai bun regim de slăbire*), și, în același timp, singura femeie de patruzeci de ani pe care o cunosc eu, care încă se îmbracă cu fuste ecosez, prinse cu gigantice ace de siguranță. Era căsătorită cu Lewis, un ditamai gogomanul din promoția Yale '76, foarte important pentru departamentul de obligațiuni de la Bear Stearns, care mi-a spus odată că, excepție făcând secretara lui, el nu-și amintește de când n-a mai stat de vorbă cu cineva care să câștige mai puțin de 200.000 de dolari pe an. E genul de om pentru care pot să trec și granița, doar ca să-l evit, dar lui Beth i-a plăcut să fie în relații cu o vedetă în genul lui Wendy și să joace tenis cu ea o dată pe săptămână. Poate că acest lucru se întâmpla chiar în acea dimineață.

— Alo? Familia Waggoner, a spus cineva, tot în spaniolă.

Altă menajeră latino-americană. Eu cred că toți cei din New Croydon își angajează ajutoarele prin „Agenția de Forțe de Muncă din Sudul Graniței”.

— Wendy este acasă? am întrebat eu, plictisit să tot vorbesc limbi străine, în Connecticut.

— Doamna Waggoner e plecată în oraș, astăzi. Doriți să-i transmiteți ceva?

— Nu, mulțumesc, am spus eu și am închis. N-avea rost să o fac pe Wendy să se întrebe pentru ce i-am telefonat, ca să-mi caut nevasta la ea. N-avea rost să alimentăm pasiunea ei de a cleveti: „Mi se pare că la familia Bradford cam scârțâie câte ceva”.

Familia Bradford. Dumnezeuule!

Sună din nou telefonul. Tot Estelle.

— Domnul Mayle întreba...

— Merg acum la el, am zis.

Biroul lui era chiar lângă al meu, unul potrivit pentru un partener cu vechime. Cu masă de lucru zdravănă, prezidențială. Cu fotolii adânci. Cu masă de consiliu din mahon. Artă federalistă de proastă calitate. Avea și baie. Am bătut de două ori la ușă și am intrat. Mayle ședea în fotoliul lui imens de piele, de la birou, părănd și mai pipernicit ca de obicei.

— Frumoase haine, a spus el, uitându-se la costumul negru, în dungi, pe care-l purtam. De la Brooks cumva?

— De la Hugo Boss.

— Tu nu porți costume Kraufts, nu?

— Dă-mi și mie adresa croitorului tău.

— A, nu, asta nu, a spus el. Eu sunt singurul de pe aici căruia i se permite să se îmbrace ca Nathan Detroit. Te las pe tine să arăți bine, pentru clienții noștri din țară.

— Ca pentru un Berkowitz, de exemplu?

— Domnul Berkowitz te consideră un avocat inteligent.

— Da, bine.

— Vorbesc serios. Eu aduc un bădăran, așa cum este Lee Berkowitz, la o astfel de firmă, iar tu, un excelent absolvent al Facultății de drept, îl tratezi cu respect... El se crede cel puțin un Nelson Rockefeller. Și mai știu că e în stare să-ți facă o reducere substanțială pentru noua mașină Eldorado... deși nu te văd eu pe tine la volanul unui astfel de autoturism în orașul ăla antisemit în care locuiești.

— Sunt și evrei în New Croydon, dacă vrei să știi, i-am zis eu, ținându-i isonul.

— Da... probabil ca slugi. Cum mai merge lucrul la documentele pentru Berkowitz?

— Mai sunt doar câteva detalii ne semnificative, despre legătura patrimonială, și două puncte ce pot fi contestate, legate de plățile rentei viagere reziduale. O nimica toată.

— Ar fi fost bine să fie la fel de clare lucrurile și cu proprietatea Dexter... a mai spus Jack.

— Deke Dexter, cel decedat de curând, de la „Dexter – Cupru și Cabluri”?

— Da, de tâmpitul acela notoriu vorbesc. De altfel, foarte energic, după câte am înțeles – pentru că există trei femei chiliene foarte îndurerate, cu vârste între cincizeci și patru și douăzeci și doi de ani, care pretind că i-au născut domnului Dexter, în ultimii douăzeci de ani, copii.

— Dar cum de i-o fi cășunat tocmai pe chiliencele astea?

— Chile este țara cu cea mai mare producție de cupru din lume, nicidecum una bananieră, crede-mă. Avocatul ăla din Santiago a venit de două ori pe zi la mine și a tot amenințat că va cere exhumarea lui Dexter, ca să-i ia probe de ADN pentru stabilirea paternității celor trei copii chilieni. Sperasem ca Dexter să fi fost suficient de precaut ca să specifice, în mod expres, în testament, dorința de a fi incinerat, astfel încât să pot trimite la plimbare pe profitorul ăsta din Santiago. Dar tipu’ e șmecher – își cunoaște bine toate drepturile.

— Și cât vrea să obțină?

— Câte zece milioane, pentru fiecare copil.

— Și nu i-ai spus și ceva de dulce?

— Nu. I-am oferit câte 500 de mii. Cred că vom putea să cădem la înțelegere cam pentru câte un milion, de fiecare copil.

— Cred că doamna Dexter va fi nespus de încântată să afle că i se iau trei milioane.

— Bogătașul ăsta are patruzeci și șapte de milioane, după deducerea tuturor taxelor aferente. Așa încât ei nu-i va fi deloc greu să suporte pierderea a trei milioane amărâte – mai ales că ultimul lucru pe care și l-ar dori ar fi tevatura implicată de exhumare, care va face multă vâlvă în presă, crede-mă. Ar merita s-o vezi pe curva asta – este a cincea nevastă a lui Dexter și a avut atâtea legături, încât îi are pe foarte mulți la mână.

— Auzi, mie mi se pare mai interesant decât actele lui Berkowitz, am zis eu.

— Depinde. Mai trece timpul.

Mayle a zâmbit obosit și fără chef. Un zâmbet care nu-mi plăcea.

— Ia loc, Ben, a zis el.

M-am conformat. Sună interfonul. Era Hildy, secretara lui Jack:

— Scuzați-mă că vă deranjez, domnule Mayle, dar au sunat acum de la cabinetul doctorului Frobisher...

Jack a întrerupt-o la jumătatea frazei:

— Spune-le că nu sunt aici. Altceva?

— Domnule Bradford, Estelle vă informează că a căutat-o iar pe soția dumneavoastră, dar...

Aici am întrerupt-o eu:

— Bine, Hildy. Mulțumește-i lui Estelle din partea mea.

Jack a închis și m-a privit precaut.

— Ceva probleme acasă?

— Nu, Jack. Totul e bine.

— Mincinosule.

— Chiar se vede?

— Arăți cumplit, Ben.

— După douăzeci de ore de somn continuu, îmi trece. Dar tu... tu chiar pari a avea probleme, Jack.

— Nu e adevărat, a zis el.

— Ei, pe dracu', am spus eu, încercând să-l abat de la subiectul căsniciei mele. Arăți ca unul care a petrecut două săptămâni la mare cu o stripteuză.

— Vorbești numai prostii.

— Scuză-mă, am spus eu, descumpănit de tonul lui iritat.

El a privit în gol, fără niciun fel de expresie, înspre prespăpăierul de pe biroul lui, pentru câteva minute bune.

Și, în cele din urmă, a rostit:

— Eu sunt pe moarte, Ben.

4

Taxiul era blocat în trafic, pe Strada 31, între Străzile 6 și 7. Nu mă amuza deloc situația, mai ales că-i spusese șoferului (Benoit Namphy, licență nr. 4B92) s-o ia spre vest, pe Strada 23, iar pe urmă spre nord, pe Strada 8. Însă tipul nu știa decât zece cuvinte englezești și nu mă mai asculta acum, dat fiind că fixase radioul pe un post pentru emigranți haitieni, care difuza top 20, între diverse telefoane cu solicitări. M-am enervat. Chiar foarte rău.

— Și doar ți-am spus să eviți strada asta, i-am zis.

— Ce tot spui, omule?

— *Să eviți strada asta.*

— Nu poate aici. Acum aici.

— Tu nu asculți cererile clienților? Nu te-au învățat asta la școala de taximetriști?

— Lasă, măi. Tot ajungem noi.

— Eu nu vreau doar să ajungem, i-am spus eu. Mai vreau să ajung și *repede*, am urlat.

El mi-a aruncat un zâmbet de circumstanță.

— Ce, ai zi proastă?

Atât mi-a trebuit.

— Mai du-te dracului de tâmpit, i-am strigat și am deschis violent portiera, i-am aruncat cinci dolari pe geam și am pornit-o pe Strada 31, mormăindu-mi în barbă, ca aceia ce vând creioane în față la Bloomingdales. După vreo cinci metri, m-am oprit și m-am sprijinit de o cabină telefonică, încercând să mă liniștesc.

Sunt pe moarte, Ben.

Cancer inoperabil, la stomac. Aflase acest lucru cu două săptămâni în urmă, dar nu spusese nimănui, nici măcar nevastei lui.

„Mi-au mai dat opt luni de trăit, maximum un an. Merită să-l vezi pe măcelarul care se ocupă de mine. Doctorul Horace Frobisher. Seamănă cu Raymond Massey și are un mers de parc-ar fi Dumnezeu coborât pe pământ. Știi cum

m-a anunțat? «În locul tău, eu mi-aș pune lucrurile în ordine.» Parc-ar fi fost un nenorocit de avocat”.

Ar fi dorit să nu se afle în acea clipă la firmă.

„Nu fac chimioterapie sau vreo intervenție chirurgicală radicală, o chestie oricum fără nicio speranță, pe care vor s-o testeze pe mine. Dacă n-are leac, n-are și asta-i situația – așa că o să iau calmantele prescrise și o să mai vin la serviciu până...”

Era total lipsit de vlagă, și-a subțiat buzele și s-a uitat pe fereastră la traficul pietonal intens de pe Wall Street – toți cu treabă, toți preocupați să ajungă undeva.

„Știi care-i partea cea mai proastă? a întrebat el liniștit. Mi-am dat seama că am trăit o viață întreagă fără să mă gândesc la clipa aceasta. Am pretins, într-un fel, că nu va trebui să mă confrunt niciodată cu cel mai important moment – când afli că nu mai există cale de întors, că nu mai ai alternative, că nu mai poți să visezi la altă viață. Când nici măcar nu te mai poți refugia într-o fantezie... pentru că ți s-a terminat drumul.”

Apoi s-a întors către mine. M-a privit drept în ochi și mi-a zis: „Tu vei fi noul partener șef, aici, Ben”.

Eu am tresărit. O mișcare involuntară, dar Jack a observat-o. Și nu a zis nimic. Pentru că știa. Știa bine ce însemna pentru mine. Cel puțin o jumătate de milion pe an, mult prestigiu în firmă... și sfârșitul visului meu. O altă viață în spatele lentilei aparatului de fotografiat. O viață la care – ca și hobby-ul de altădată al lui Jack – visezi cu ochii deschiși. Uneori dulce-amară, alteori (în zilele proaste) chiar angoasantă – și totuși o iluzie care nu te părăsește niciodată, deoarece ești conștient că ai preferat un loc mai călduț, și multă siguranță, deși într-un ambalaj infernal.

— Hei, tu cel de colo.

M-am trezit că mă holbez, prin geam, în interiorul cabinei telefonice, la un om solid, de vreo patruzeci de ani, cu cămașa descheiată, plină de pete de mâncare, prin care-i

ieșea burta păroasă. Bătea cu o monedă în geam, ca să-mi atragă atenția.

— Hei, a zis el. Dacă ai nevoie de ceva ca să te sprijini, du-te lângă un perete.

Mi-am încleștat pumnii.

— Cauți ceartă cu lumânarea, tâmpitule? l-am întrebat.

— Tâmpit? Tâmpit ești tu, nemernicule!

M-a inundat un val de adrenalină – o furie atât de puternică, încât nu mai îmi era teamă de nimic. Nu mai gândeam. Eram pregătit să-l rup în bătaie pe cretinul ăla gras. Probabil că a simțit și el cât de periculos devenisem, pentru că s-a albit la față, în timp ce eu îi aduceam la cunoștință, pe un ton calm și împăcat:

— Dacă nu ieși din cabină până număr la trei, te omor. Și nu te bat măr, ci îți rup gâtul.

Acum făcuse ochii mari, de frică. Parcă îl și auzeam cum transpiră.

— Auzi, stai puțin, scuză-mă, da? a zis. Să știi că nici eu nu sunt într-o dispoziție prea bună.

— Eu nu sunt într-o dispoziție proastă, i-am replicat. Ci într-una groaznică. Dar, dacă te fac pe tine să dispari pentru totdeauna, s-ar putea să-mi treacă. Unu... doi...

A ieșit și a luat-o la fugă pe Strada 21, corpul lui fleșcăit tremurând ca o gelatină. Am intrat mai mult pe brânci în cabină și am pus mâna pe receptor. Îmi tremura în mână.

„Oraș împuțit. Poți deveni feroce. Ai avut noroc că tipul nu era băut. Să te pună la punct pentru că te rezemai de o cabină telefonică. Era exact ce-mi lipsea, ca să-mi închei în mod fericit ziua.”

Mi-au trebuit câteva minute bune ca să mă calmez. „Ar trebui să mai și dormi, omule. Mai liniștește-te puțin. Ca să nu înnebunești.”

Mi-am scos cartela telefonică din portofel și am sunat acasă. Telefonul a țârâit de patru ori, pe urmă a intrat robotul:

Bună. Ați sunat la Ben și Beth Bradford. Acum nu putem răspunde...

Ben și Beth Bradford. Mereu i-am spus că, dacă o să ne căsătorim, ea ar trebui să-și păstreze numele.

„Eu voi trăi cu tine în veci”, mi-a răspuns ea, într-o noapte de beție, din ianuarie 1988, pe când terminam o a doua sticlă de vin, la Odeon, „însă n-o să ne căsătorim niciodată.”

„Dar dacă ne căsătorim...”

„Nu e cazul”, a zis ea chicotind, amețită.

„Bine. Am înțeles asta. Dar, ipotetic vorbind, dacă într-o clipă absurdă, de năuceală, ne-am hotărî totuși să... oficializăm relația noastră...”

„Atunci o să-ți preiau numele.”

„Te comporți cam demodat”, i-am spus eu.

„Nu demodat”, mi-a răspuns Beth, „ci practic, pentru că Beth Bradford ar da mai bine pe o bluză antivânt, decât Beth Schnitzler. Însă...”

Și mi-a zâmbit seducător.

„...Noi nu ne vom căsători.”

Anul de grație 1988. Trăiam împreună doar de câteva luni, iar cu salariul meu mărit, ne puteam permite chiria lunară de 2000 de dolari pentru un apartament, la o mansardă din Soho. Dorisem, în mod special, să locuim în centru. În definitiv, deși amândoi aveam servicii sigure, nu ne consideram bogați – așa că dorința de a închiria în vreun cartier mai elegant, ca Upper East Side sau ca Murray Hill, era irealizabilă pentru niște artiști în devenire, cum ne consideram noi doi.

„Artiști în devenire.” Așa spusese Beth. Sigur, tonul ei era puțin ironic atunci când folosea expresia asta. Dar, la drept vorbind, a fost o vreme când am crezut amândoi că într-un an sau maximum doi ne puteam elibera din sclavia de a fi salariați. Și, în fiecare dimineață, înainte să se îndrepte spre Cosmo, Beth se trezea la ora șase, ca să mai lucreze la romanul care, spera ea, avea să-i aducă un mare succes. Refuza cu înverșunare să-mi arate ce scria – nici titlul nu mi-

l spusese măcar –, până într-o după-amiază de sâmbătă, din martie 1989, când mi-a pus în brațe un manuscris de 438 de pagini și mi-a spus:

„Se numește *Ambiția*”.

Era al doilea roman al ei.

Primul, *Dincolo de Ossining*, nu-i fusese publicat nici acum. Beth îl scrisese imediat după ce absolvise Wellesley – unde lucrase ca redactor la revista literară a colegiului, câștigând multe premii literare. I se dăduse până și o bursă postuniversitară, undeva, în Scoția, iar acolo a scris mare parte din primul roman, despre o tânără bleguță, care încerca să se adapteze mediului suburban din districtul Westchester și, în același timp, să suporte cu demnitate boala incurabilă a mamei sale. Și, după ce mama a murit de cancer la sân, ea se înscrie la un colegiu de elită, de fete, din New England, unde cade pradă iubirii unui neisprăvit, iar în același timp descoperă că muza care o inspiră pe ea este cea a picturii. Era, cu sau fără câteva detalii clare, povestea editată a vieții lui Beth, într-un stil ce poate fi descris ca mustind de un lirism de fată romanțioasă („În acea toamnă, sub un cer sidefiu, mama a început să croiască un quilt, în curtea din spate...” – ceva în genul ăsta).

După ce s-a întors din Scoția, romanul a ajuns în mâinile a cincisprezece editori din New York, însă niciunul nu a dorit să-l publice (toți susținând că în acel an mai fuseseră tipărite încă alte trei cărți marcând debuturi, care, întâmplător, tot povestiri din copilărie erau, desfășurate tot în țara lui John Cheever, bântuită de mame muribunde). Deși a fost profund dezamăgită, Beth nu s-a dat bătută. Dimpotrivă, a lucrat editor adjunct de ficțiune, la Cosmopolitan, ca să-și poată plăti chiria, în timp ce scria de zor la cel de-al doilea roman al ei.

„Știi cu ce mă ocup eu? m-a întrebat când ne-am întâlnit pentru prima oară, la nunta unui prieten comun. Citesc între cinci și șapte romane, absolut neinteresante, în fiecare zi,

toate despre femei singure, în căutarea punctului G al orgasmului deplin.”

Eu am răs – și m-am îndrăgostit pe loc. Era isteată, simpatcă și foarte decisă. Decisă să devină o mare romancieră. Decisă să evite mizeria în care se prăbușise mama ei. Cam la vreo trei săptămâni după ce-am început noi să ne vedem, ea mi s-a destăinuit, povestindu-mi despre moartea mamei sale:

— Știi, era o femeie foarte dezamăgită. Când era de vârsta mea, era *cineva* în domeniul relațiilor publice. Era contabilă-șefă la o mare firmă din New York. Dar după ce s-a căsătorit cu tata și a rămas gravidă cu mine – puf, s-a terminat totul. A plecat la Ossining și a dus o viață plină de întruniri de caritate, și cafele de dimineață, gătind cina și aranjând masa, când ajungea tata acasă, la 7:06. A fost o mamă bună. Dar, Doamne Dumnezeule, cât de mult a urât ea, dar fără să spună, orizontul închis al vieții ei, așa cum se întâmpla, de altfel, cu toate femeile din aceeași generație. Și sunt sigură că acel cancer s-a declanșat din cauza situației sale, a faptului că era o biată casnică, dependentă de un bărbat care îi displăcea.

Eu am luat-o de mână.

— Să n-ai nicio grijă, i-am zis eu, ție nu ți se va întâmpla niciodată.

Avea un glas de oțel:

— Sunt sigură de asta.

La sectorul literar al editurii Cosmopolitan, Beth lucra pentru două coșofene, pe nume Laurie și Gretel. „Frăția” asta – așa cum o numea ea – era atât de încurajatoare, atunci când venea vorba de viitorul literar al lui Beth, încât i-au angajat și un agent, care să-i reprezinte cartea cea nouă.

Ambiția era doar un alt roman autobiografic: tot o tânără necoaptă, tot din Westchester, tot șocată de moartea prematură a mamei sale, tot din cauza unui cancer la sân, pleacă în marele oraș, hotărâtă să devină tot *O Mare Pictoriță*. Dar, luptându-se să trăiască de azi pe mâine, ea își ia o

slujbă la sectorul de artă al unei reviste cu coperte lucioase, unde ajunge directoare, apoi se îndrăgostește de un tânăr dermatolog și, până la sfârșitul romanului, ea se tot zbate între tentația de a sta acasă și glasul interior al muzei care o inspiră.

În cele cinci luni care au urmat terminării lui, 22 de editori l-au respins, dar, vai, Doamne, devenise prea apropiată de trei dintre aceștia. De fapt, un editor de la Atheneum i-a spus lui Beth chiar că dorește să i-l publice, dar sărmanul și-a pierdut slujba după două săptămâni, în timpul unui scandal de evaziune fiscală (iar succesorul lui zicea că asta nu se întâmplase din motive financiare). De data asta, dezamăgirea lui Beth a fost cruntă, dar toți (agentul ei, cele două „surori” ale ei, și eu) am încercat să-i ridicăm moralul, spunându-i povești de adormit copiii, despre scriitori faimoși cărora de obicei li se respinseseră cel puțin cinci romane, până să triumfe.

— Vei publica, odată și-odată, i-am spus eu la câteva luni după ultima scrisoare de respingere. Tu dă-i înainte.

— Pe noi culmi, vom fi biruitori până la urmă, a îngânat ea abătută, iar după o vreme, a adăugat:... și, în timpul ăsta, ține capul în jos când te răstești la pantofi.

Beth a tot vomitat, în acea toamnă, pentru că suferea de grețuri de dimineață. A căpătat boala asta când ne-am întors, într-o seară, de la un bar italianesc, de pe Prince Street. După multele sticle de Chianti golite, am început, furibunzi, să ne tragem unul altuia hainele de pe noi de cum am intrat în apartament, fără să ne mai gândim la detalii nesemnificative, precum ar fi diafragma lui Beth. Of, pasiune bolnavă, de oameni bețivi. Of, regrete, a doua zi dis-de-dimineață.

— A fost o imprudență, a spus Beth, în timp ce încercam să ne dregem, la un dejun de la Odeon, în după-amiaza următoare. Mai ales că mai eram, colac peste pupăză, și taman la mijlocul ciclului.

— N-ai nicio grijă, i-am zis eu. Nu cred că spermatozoizii mei ar avea forța de a înota contra curentului.

— Un copil ar fi ultimul lucru de care am avea acum nevoie.

— Nu se va întâmpla asta, fetiță.

Însă, bineînțeles că s-a întâmplat.

— Tu vrei să-l țin? m-a întrebat ea, în seara în care am aflat vestea.

— Sigur, am răspuns eu – deși era numai pe jumătate adevărat.

Ideea de a deveni tată, cu toate responsabilitățile implicate, mă cam înspăimânta.

Dar îmi doream, cu disperare, și să nu o pierd pe Beth.

În ciuda intenției sale de a nu ne căsători niciodată, în timpul celor doi ani în care trăiserăm împreună, eu o cerusem de nevastă de cel puțin șase ori, însă ea mă refuzase de fiecare dată, spunându-mi, delicat, că deși se simțea implicată, căsătoria era mult prea „mic-burgheză” pentru niște artiști în devenire ca noi.

Acum, când mă gândesc la asta, cred că îi era teamă să nu i se știrbească autonomia. Știam că mă iubește și că dorea să fim împreună, dar asta nu era suficient.

Poți să-i spui nesiguranță masculină, dar eu voiam să mă asigur că nu mă va părăsi ușor. Astfel, după descoperirea faptului că urma să fim părinți, eu am încercat să mă autoconving că un copil ne-ar fi unit, puternic și definitiv.

Mai știam și că, deși ținea la drepturile ei de a alege, Beth n-ar fi fost în stare să facă un avort. Avea pe atunci treizeci și unu de ani, viața trecea, iar ea nu reușea să-și publice romanele. Sigur că avea tot felul de temeri, că era posibil să se transforme într-o copie a mamei ei, însă eu i le-am risipit cu blândețe. Am fi putut locui în metropolă. Ea ar fi continuat să lucreze. Am fi putut angaja o doică permanentă care să se ocupe de copil. Ea ar fi putut să se trezească tot la șase dimineața, pentru ca, timp de câteva ore, să lucreze la

noul ei roman, înainte să plece la Cosmo. Am asigurat-o că viața nu i se va schimba.

— Nu se întâmplă niciodată astfel, a zis ea.

— Ba da. Așa se va întâmpla. Și, după ce ne vom căsători...

— Știam eu că asta urmează.

— Dar am putea face treaba asta. Noi trăim acum ca...

— Tot n-ai renunțat la idee?

— Ai vrea să renunț vreodată la tine? am întrebat-o eu.

— Cu lingușeala asta speri să ajungi...

— Acolo unde vreau, am zis eu, trăgând-o spre mine. Și am sărutat-o profund. Pe urmă ea mi-a luat fața în mâini și m-a privit îndelung.

— Nu vom regreta oare niciodată? m-a întrebat.

— Știi prea bine că nu.

— Deci, aici se încheie visul nostru de a deveni artiști.

— Vom reuși.

— Poate... dar, dacă eu îți voi propune vreodată să ne mutăm la periferie, atunci să-mi dai cu ceva în cap.

Nu i-am mai amintit de acel comentariu, treisprezece luni mai târziu, atunci când ea m-a sunat panicată, într-o după-amiază.

— Trebuie să vii acasă chiar în clipa asta, a spus ea, cu un glas speriat.

Mi-a stat inima. Adam nu avea pe atunci decât șase luni. Mă gândeam deja la tot felul de boli letale...

— Spune-mi... am rostit eu, într-un târziu.

— Vomă, hohotea ea. E acoperit cu vomă. La dracu' ducă-se tâmpitul ăla...

Tâmpitul respectiv era un vagabond care își găsisse adăpost pe o alee, vizavi de apartamentul nostru de pe strada King. Beth, pentru că era în concediu de maternitate, a vrut să iasă cu Adam la plimbare. Și, deodată, amărâțul i-a apărut în cale, ca din pământ – cu barba lui foarte lungă plină de mizerie.

— Drăguță mămică, drăguț copilaș. Îmi dai un dolar? Dă-mi...

Însă n-a reușit să-și termine fraza, pentru că s-a înverzit și și-a vărsat întreg prânzul peste Adam.

Beth a țipat, Adam a țipat, tipul a fost luat de doi polițai, iar în aceeași după-amiază, medicul pediatru al lui Adam le-a dat părinților îngrijorați ai acestuia o notă de plată de două sute de dolari, pentru a-i asigura că fiul lor nu va avea cum contacta SIDA, hepatita A, B, C și nicio altă boală, de la toată voma aceea de om sărac.

După zece zile, în timp ce ne plimbam cu Adam în parcul din Piața Washington, roțițele de la căruciorul lui s-au spart cu zgomot, după ce au trecut peste două cioburi de sticlă, iar în următorul weekend, noi deja ne căutam casă în Connecticut.

— Nu-mi vine să cred că am ajuns s-o facem și pe asta, a zis Beth, după ce făcusem prima ofertă pentru casa din Constitution Crescent.

— Nici mie. Dar, o să venim în oraș în fiecare zi. Iar New Croydon este un loc grozav pentru copii. Cum ai zis și tu, doar nu vrei să-ți crești copiii în Calcutta.

— Știu ce ți-am spus. Toate argumentele.

— Auzi, dacă n-o să ne putem adapta, o să vindem tot și o să ne întoarcem la oraș.

— Nu ne mai mutăm noi înapoi, a zis ea sec.

Îngrădirea – cel de-al treilea roman al lui Beth – a fost început la doar câteva luni după ce ne-am instalat la New Croydon. Am primit o nouă mărire de salariu și, dând dovadă de o mărinimie arogantă, am făcut o mare greșală: am convins-o pe Beth să renunțe la serviciu, ca să își dedice tot timpul scrisului.

— Tu nu câștigi decât 27 de mii pe an, adică leafa mea pe o lună, i-am spus eu. Acum avem loc ca să-ți faci un birou cum trebuie. Adam e cu guvernanta toată ziua, iar tu te-ai plâns mereu cât de greu îți este să îmbini scrisul romanelor cu serviciul... așa că ce mai aștepți?

A mai boscorodit o vreme, îngrijorată că va sta acasă toată ziua, că se va trezi izolată de metropolă, că va eșua din nou. Dar eu am convins-o, pe un ton blând. Oare de ce? Poate pentru că voiam ca măcar unul dintre noi doi să nu se mai considere artist în devenire. Poate pentru că m-am simțit bărbat adevărat, că-mi subvenționam nevasta. Poate pentru că, inconștient, simțeam nevoia ca ea să stea acasă și să nu reușească. În definitiv, cine se aseamănă, se adună.

Beth a avut nevoie de doi ani ca să scrie *Îngrădirea*. Adolescenta nătângă, marcată profund de moartea prematură a mamei sale, are acum un și mai mare succes în lumea revistelor din New York. Dar, de data asta, cu un accent fantastic. Ea se mărită cu dermatologul visurilor ei, se mută cu el într-un oraș minunat din Connecticut, cu vile de lemn, fiind hotărâtă să-și cultive talentul de pictoriță, dar rămâne gravidă, trezindu-se sfâșiată între bucuria maternă și frustrarea pe plan profesional. Și trece printr-o mare criză conjugală, și...

Urmarea... în volumul patru al romanului fluviu, scris de Beth Bradford.

Doar că ultimul volum nu s-a materializat niciodată, pentru că nici *Îngrădirea* nu și-a găsit niciodată vreun editor. Agentei ei i-a plăcut, celor două „surori” ale lui Beth le-a plăcut cartea, până și mie, deși eu am gândit mereu, în sinea mea, că celelalte două volume erau mult prea prețioase și infatuante. A ajuns la 24 de editori. Când a primit și ultima scrisoare de respingere a cărții, Beth era deja gravidă cu Josh și – fiind și mai ocupată cu treburile gospodărești – a început să se înstrăineze tot mai tare de mine.

Agentă ei, Melanie, a spus:

— Nu înțeleg deloc. Ești cea mai ghinionistă clientă a mea. Poate că ar trebui să te orientezi spre altceva, nu din viața ta.

Eu am zis:

— Știi, poate că Melanie are, pe undeva, dreptate. Ar trebui poate să încerci un alt gen. Ceva cu totul nou.

Beth a ripostat:

— Nu voi mai scrie romane.

Iar când eu am încercat s-o fac să nu mai vorbească așa defetist, m-a îndemnat să tac din gură.

Așa încât Beth nu a mai mers la biroul ei, concentrându-și atenția asupra mobilierului american de tip colonial. S-a născut apoi Josh, care nu voia să doarmă, iar Beth nu mai dorea să facă dragoste cu mine și nici să discute despre asta. Și continua să cumpere, în prostie, numai vechituri. Eu am continuat să-mi cumpăr aparatură pentru camera obscură, și amândoi ne întrebam tot timpul de ce nu mergea căsnicia noastră, care ajunsese într-un impas, parcă paralizase. Dar amândoi știam în sinea noastră de ce. Pentru că ea mă învinovăța pe mine că o transformasem în mama ei – o femeie talentată și independentă, care se plafona încetul cu încetul, într-un mic oraș de lângă metropolă.

I-am propus atunci să apelăm la un consilier marital. Ea a râs. I-am sugerat să ne despărțim, pentru o vreme. Ea a ridicat din umeri și a zis:

— Dacă tu vrei asta.

Eu i-am răspuns că eu nu asta doream.

— Atunci, nu pleca, a zis ea resemnată.

Am insistat că trebuie să vorbim despre problemele noastre.

— Care probleme? a întrebat ea.

I-am amintit că noi doi nu mai comunicăm.

— Acum comunicăm, a replicat ea.

Am recunoscut că da, comunicăm acum, dar nu în legătură cu problemele reale.

— Care probleme? s-a mirat ea.

— Că mă acuzi pe mine pentru tot ce s-a întâmplat, i-am spus eu.

— Tu ți-ai dorit să te căsătorești. Tu ți-ai dorit să ne mutăm aici. Tu ți-ai dorit ca eu să renunț la serviciu și să scriu tot timpul. Pentru ce să discutăm acum despre „problemele noastre” – când ai exact ceea ce ți-ai dorit?

I-am atras atenția că eu nu am obligat-o să facă nimic, nu împotriva voinței ei.

— E-adevărat, a remarcat ea, dar te-ai folosit de toate trucurile posibile, pe care le-ai învățat la Școala aia a ta de Drept, ca să mă convingi.

— Nu e cinstit, am negat eu.

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești despre *cinste*, a replicat ea, tremurând toată de furie.

— Nu este nimic cinstit în situația dată, am spus eu, cel puțin hai să vedem împreună ce mai e de făcut...

Ea mi-a retezat-o:

— N-avem nimic de văzut. Nu avem probleme. Și pe urmă a ieșit, valvârtej, din cameră, iar eu mi-am dat seama că o pierdusem.

— Ai închiriat cumva cabina asta?

M-am trezit din reverie și am descoperit că sunt studiat, cu mare atenție, de o femeie rotofeie, de circa șazeci de ani, care ținea în mână o poșetă uzată, de la Henri Bendel, umplută ochi cu ziare vechi.

— Mă scuzați, i-am spus eu și am ieșit din cabină.

— Ar fi fost și cazul să-ți ceri scuze, a strigat ea după mine.

„Dar îmi pare rău”, îmi venea și mie să țip. Atât de rău pentru atât de multe.

Am trecut rapid pe Bulevardul 7, înjurând în gând niște tipi și suporturile lor mobile de îmbrăcăminte, apoi am luat-o spre nord și am mai traversat două intersecții, pe urmă am mers spre vest, pe 33. El știa că vin (ii telefonasem, ceva mai devreme, de la birou). Și când m-am apropiat de ușa din față, Ted mi-a deschis imediat.

— Domnule Bradford... a spus el, schițând un zâmbet.

Ted era patronul de la Upton Cameras – cei care dețineau cea mai nouă aparatură fotografică de calitate. Era un tip de vârsta mea, cu un început de chelie, care, fie iarnă, fie vară, purta numai cămăși cu mâneci scurte. Ted se comporta foarte prietenos și curtenitor cu mine, pentru că eu eram cel

mai bun client. În ultimii doi ani, îmi lăsasem aproximativ 20.000 de dolari în magazinul lui. De asta mă iubea Ted atât de mult. De asta mi-a deschis el cu atâta sollicitudine ușa și mi-a spus:

— A venit.

Era vorba despre un aparat de fotografiat profesional, din cele mai bune, Canon EOS-IN RS. O piesă drăgălașă: focalizare automată de 5 puncte, cu diverse metode de măsurare, pentru a obține un rezultat cât mai bun, ca să nu mai vorbesc de viteza amețitoare, datorată motorușului încorporat, astfel încât puteai să faci și zece poze pe secundă. Era exact genul de aparat pe care ți-l dorești, ca să realizezi rapid un reportaj de știri sau sportiv. Pentru un eveniment care se desfășura cu foarte mare repeziciune, precum ar fi cursa de 500 de mile, de la Indianapolis. După ce am citit o recenzie favorabilă în *Fotografia pentru toți*, l-am și comandat. Nu prea aveam la ce să-l folosesc, și știam că avea să-și petreacă cea mai mare parte din timp pe raft, lângă toate celelalte aparate ale mele. Dar tot mi l-am dorit, pentru că, în definitiv, era cel mai rapid. Și chiar simțeam nevoia să fiu la curent cu ultimele noutăți în domeniu. Eu tot un artist în devenire am rămas, până la urmă, tot o eternă tânără speranță, dar una care-și putea permite acum să dea 2499 de dolari, plus TVA, pe o singură jucărie japoneză.

Așteptându-mă, Ted scosese deja aparatul din cutia lui, și îl pusese pe o policioară. Arăta nemaipomenit: era compact, dar foarte ușor (cu un șasiu rezistent, turnat dintr-un aliaj de aluminiu), de un negru mat. Era și spectaculos de ergonomic, pentru că locul pentru ținut mâna era clar delimitat, iar aparatul în sine era robust, dar în același timp ușor de manipulat. Iar lentila 1:14, de 60 mm, oferea o acuitate deosebită – perspectiva perfectă pentru a face reportaje de actualități.

— Verifică butonul pentru deschiderea capacului, mi-a spus Ted.

Am apăsat butonul negru. Parcă aș fi apăsat pe trăgaciul unui automat – s-a auzit un cumplit paca-paca-paca, iar motorașul a intrat în funcțiune.

— Acoperă un rolfilm întreg, de 36 de poziții, în mai puțin de patru secunde, a zis Ted. Cu alte cuvinte, cât ai zice pește. Dar ceea ce cred eu că este mai mult decât mulțumitor la EOS este sistemul lui perfecționat de comandă, cu diverse posibilități, ca și faptul că are cinci metode de măsurare.

— Ce zici, să-i iau și un flash cu auto-zoom?

— Curios că ai adus vorba despre asta, a zis Ted. Am și comandat unul, pentru cazul în care te-ai fi gândit să...

— Tu citești gândurile omului.

— Mi-am adus aminte că te-ai plâns de viteza ultimului flash cumpărat, pentru că nu mergea cu un telefoto de 95 mm. Și modelul ăsta nou de Canon nu numai că are o lungime a focalizării cu un telefoto de la 24 mm până la 105 mm, dar dacă-i folosești și dispozitivul de lățire încorporat, poți să acoperi unghiul unei lentile foarte mari, de 18 mm, și este foarte bun pentru fotografiat peisaje, cu lumină slabă.

— Și cât mă costă?

— 334 de dolari, dar îți ofer o reducere de 20 pentru profesioniști, plus o cutie tranzistorizată opțională, gratis.

— Vândut, am zis eu.

Reducere de 20 pentru profesioniști. Ce viclean era Ted. În cei trei ani de când descoperisem Upton Cameras, el nu m-a întrebat niciodată cu ce mă ocup (deși hainele mele și banii de care dispuneam erau dovada clară a faptului că lucrăm pe Wall Street). Dimpotrivă, m-a tratat mereu ca pe un coleg de breaslă, vorbind într-un limbaj profesionist, despre aparatura fotografică de ultimă oră. M-am întrebat adeseori dacă el nu mă considera cumva vreun bogătaș răsfățat care cumpără orice, numai scump să fie; chiar aparatură pe care nici măcar marile nume din domeniu nu o achiziționau, pentru că ar fi părut cam *nouveau riche*. Și care să nu fi observat unda de vinovăție și părerea de rău de pe fața mea,

atunci când îi dădeam cartea mea de credit Amex, de platină, prin care îi plăteam toate jucăriile astea prostești?

— Azi, totul face, cu TVA, 2947, a zis Ted, în timp ce mașina de citit cartea de credit a prins viață și a emis o factură.

— Bine, am spus eu emoționat, observând că palmele îmi transpirau, în timp ce semnam pe linia punctată.

Aproape 3 bătrâne, pentru un aparat de fotografiat de care nu aveam nevoie. Nu știam ce să simt, disperare sau delir, după ce risipisem averea familiei. Doar că eu nu irosisem nimic. Nu era o sumă importantă, pentru mine.

— Te superi dacă-ți folosesc telefonul? l-am întrebat. Ted mi-a întins un telefon fără fir. Eu am scos cartea de credit AT&T.

— Nu e nevoie, a zis Ted.

Am format numărul de acasă și am așteptat. A sunat o dată. A doua oară. A treia oară... A patra...

Bună. Ați sunat la Ben și Beth...

Am renunțat, după care am sunat la birou.

— Am vreun mesaj? am întrebat-o pe Estelle, după ce îmi răspunsese cu multă amabilitate. Câteva telefoane de serviciu, nimic important. Și soția mea? Estelle a tăcut puțin, apoi a zis:

— Îmi pare rău, dar nu, domnule Bradford. Eu mi-am mușcat buza uluit, pe urmă i-am dat telefonul înapoi lui Ted. El s-a comportat de parcă nu l-ar fi interesat nici acea convorbire telefonică și nici jena din glasul meu.

— Cred că vei fi mulțumit de acest aparat, a zis Ted, desfăcând din ambalaj un Temba Venture Pak nou (cea mai bună husă din lume, pentru aparate de fotografiat, dacă e să te iei după reclamele lor, iar eu aveam deja trei). A împachetat-o împreună cu noul aparat și cu accesoriile aferente.

— Ăăă... n-am plătit borseta, am spus eu.

— E gratuită, din partea casei.

— Mersi, Ted.

— Nu, eu îți mulțumesc, domnule Bradford, ca de fiecare dată. Și te aștept cu plăcere oricând.

Te aștept cu plăcere oricând. Vorbele potrivite pentru un vânzător cu amănuntul. Dar, luând-o în jos pe Strada 33, eu n-am simțit niciun fel de satisfacție. Ci angoasă. Mai ales că o vedeam și pe Wendy Waggoner, care venea drept spre mine.

— Bună, Ben Bradford.

În ziua aceea, nu mai cosea kilturi. Dimpotrivă, era îmbrăcată trăsnet, cu un taior negru Armani și cu o bluză albă de mătase. Avea părul frumos coafat, în stil Audrey Hepburn. Osatura dezvăluia perfect originea patriciană și o bună întreținere. Se afla în compania unui individ foarte înalt, numai cu haine Versace, cu ochelari ovali, de firmă, și cu o coadă de cal căruntă. El s-a uitat la trenciul meu Burberry și la sacoșa de cumpărături de la Upton Cameras, cu dispreț amestecat cu invidie. Wendy s-a făcut că mă pupă pe obraji.

— Ben, el e Jordan Longfellow, editorul meu. Ben e un vecin din New Croydon.

— Oarecum, am spus eu (da, ea și cu îngrozitorul ei soț locuiau la vreun kilometru de noi).

— Ai ieșit în oraș, a zis ea. La cumpărături?

— Doar un aparat de fotografiat, i-am răspuns.

Ea s-a întors spre spilkuitul ei.

— Ben este fotograf, dar și avocat. Tu publici și avocați, nu, Jordan?

I-am văzut o clipă dinții.

— Avocații sunt cei mai buni clienți ai mei, a spus el. Tu scrii, Ben?

— El scrie testamente, a intervenit Wendy.

Aș fi vrut s-o strâng de gât. Dar, în schimb, zâmbii. Jordan și-a privit ceasul.

— Trebuie să zbor, Ben, a zis Wendy. Avem o ședință importantă despre noua carte. Vii și tu, sâmbătă, cu Beth, la familia Hartley?

În taxi, în drum spre birou, îmi venea să dau cu pumnul în geam. *Ben e fotograf, dar și avocat. Curva dracului. O ședință importantă despre noua carte. Și premiul Pulitzer pe 1995 este acordat afurisitei de „Wendy-aproape-Hemingway”, pentru cea mai recentă carte a sa: 365 de modalități de a găti chiftele.*

În cele din urmă, pe la cinci, m-am liniștit – atunci când, după trei ore în care am analizat o tutelă reziduală, m-a sunat pe interfon Estelle:

— Soția, pe linia doi, domnule Bradford.

M-a trecut un fior. Am încercat să par simpatic, relaxat și calm.

— Bună, am zis eu.

— Te deranjez? m-a întrebat ea, părând dintr-o dată nespus de amabilă.

— Ba deloc.

— Știi... am fost invitată cu copiii la cină, la Jane Seagrave...

— Nu-i nimic. Mă gândeam să lucrez până mai târziu, și poate să vin cu 7:48.

— Îți pregătesc ceva de mâncare, dacă vrei...

Surpriză, chiar discutăm civilizată acum...

— Mi-ajunge o bere.

Beth Bradford a râs. Era de-a dreptul promițător.

— Cum a fost azi? m-a întrebat ea.

Mulțumescu-ți Ție, Doamne! Nu-mi mai acordase nicio urmă de interes în ultimele două săptămâni. Eram hotărât să nu-i spun nimic despre Jack.

— Ca de obicei. Am dat-o afară pe Estelle pentru că a făcut trafic de cocaină.

Un alt râset de la Beth Bradford. Armistițiul se stabilise.

— Dar tu? am întrebat-o eu. Tu ce-ai făcut azi?

— Nu prea grozav. Am luat prânzul cu Wendy, la Greenwich.

— Cu Wendy Waggoner? am întrebat-o perplex.

— Celebra Wendy, mi-a răspuns Beth cu un chicotit.

M-am străduit să rămân calm.

— Și ce mai face Wendy?

5

Brusc, am început să ne înțelegem din nou bine. În seara aceea am ajuns acasă și am fost sărutat, oferindu-mi-se chiar și un martini sec, pe care l-am acceptat. M-a întrebat cum a fost la serviciu și s-a dovedit extrem de îngrijorată când i-am povestit despre Jack. A părut mulțumită că pot ajunge partener, având o funcție de importanță majoră și mi-a povestit despre un divan pe care îl descoperise și care onorase cândva biroul lui Ralph Waldo Emerson.

Mi-a preparat o omletă cu condimente fine și a destupat o sticlă de Pinot Noir bun, de la Napa. Am discutat despre calitățile și defectele Fionei, guvernanta noastră din Cork (apropo, și ea este imigrantă cu acte în regulă), care se purta bine cu cei doi băieți ai noștri, deși cu noi era extrem de țăfnoasă. Am râs auzind că Adam i-a spus Fionei că el se va face locomotivă atunci când va fi mare. Ne-am dus la culcare. Am făcut dragoste pentru prima dată după 156 de zile. Nu a fost ceva pasional, țineți cont. Ci decent. De fapt, toată seara poate fi caracterizată așa. Atât de politicos am fost, încât nu i-am pus nici măcar o întrebare despre așa-zisul ei „prânz”, luat în compania lui Wendy Waggoner.

A fost o noapte de somn neîntrerupt (minunea minunilor!). M-a sărutat dimineață când s-a sculat din pat. Mi-a oferit pâine prăjită la micul dejun, dar am refuzat, din cauza conținutului ridicat în carbohidrați. Și am conversat politicos, în continuare. Am petrecut o dimineață plăcută cu băieții. Ne-am recapitulat ce aveam de făcut în weekend („Eu vreau să ajung la Gap Kids, la Greenwich... Petrecerea de la familia Hartley începe la șapte, vine Fiona să stea cu copiii... Ce-ar fi să mergem cu copiii duminică la Mystic Seaport?... Au un material rozaliu la DeMarco's. Cred că s-ar potrivi cu noua mea descoperire...”). Și m-a sărutat pe buze, atunci când am ieșit pe ușă.

Ar fi trebuit să mă simt ușurat. Să fiu încântat că, după luni întregi de război rece, se mai dezghețaseră întrucâtva

apele. Și, Dumnezeuule, cât aș fi dorit să pot crede că Beth a ajuns brusc la concluzia că dușmănia dintre noi era otrăvitoare; că meritam și eu să fiu iubit din nou.

Dar. Dar. Dar. Știam eu că ultimele evenimente nu reprezentau un semn bun. Că nu trebuia să sper la *salvarea căsniciei noastre. Știam...*

— Ai ceva interesant de făcut astăzi? am întrebat-o, chiar înainte să ies din casă.

Pentru o fracțiune de secundă, a privit în altă direcție. Atunci într-adevăr mi-am dat seama.

— S-ar putea să ajung la Colonial Barn, a zis, vorbind despre un patron al unei dughene de antichități din Westport, care presupun că o considera pe Beth drept sursa lui principală de venit. Steve are divanul ăla de care îți vorbeam. Dar e multă lume interesată, pentru că e chiar cel din biroul lui Emerson, așa că nu mi-l poate reține decât până diseară.

— Cât costă? am întrebat-o.

Ea s-a uitat din nou în altă parte.

— 1450.

— Cumpără-l, i-am spus atunci.

— Iubitule... a zis, atingându-mi iar buzele cu ale ei. Ești bun cu mine.

Atât de bun, de fapt, încât chiar în clipa în care am ajuns la birou, am sunat la informațiile din Westport, Connecticut, și am obținut numărul de la Colonial Barn. Am telefonat acolo, dar mi-a răspuns robotul, prin care mi se spunea să revin după ce deschid ei, adică după ora zece. A trecut o oră, timp în care m-am străduit să mă concentrez asupra lucrului, și anume, asupra obiecțiunilor la testament transmise de fiica vitregă a unui mare comerciant de acțiuni, care suferise un accident vascular într-o zi din toamna precedentă, atunci când RCA înregistrase un nou record de devalorizare pe piață.

...dat fiind că declarațiile decedatului, legate de beneficiarii prin alianță, nu permit plata dobânzii către asemenea soții...

Am dat actul ăla la o parte. Primesc 315.000 de dolari pe an ca să citesc numai tâmpenii de genul ăsta. M-am dus la bar („Să ai mereu o sticlă cu băutură în biroul tău”, îmi spusese Jack cândva, „pentru cazul în care vreun client ar avea nevoie de un întăritor, după primirea cine știe cărei vești proaste”). Am scos o sticlă de whisky Black Bush și un pahar, mi-am turnat în el cât de vreo trei degete, după care am dat paharul peste cap. Pe urmă m-am dus la baie, am clătit paharul bine, m-am spălat meticolos pe dinți și m-am clătit cu apă de gură. Să duhnești a băutură, la zece dimineața, nu prea cadrează cu atmosfera unei firme, în zilele noastre. Și când whiskyul și-a făcut efectul (cam în 90 de secunde), era momentul să sun din nou la Westport.

— Bună dimineața, Colonial Barn. La telefon e Steve.

Avea un glas de adolescent din New England, cu o vagă tentă de Fire Island. Eu mi-am îngroșat glasul și am început să vorbesc într-o engleză cu accent britanic:

— Neața, am spus glacial. Poți să mă ajuți cu ceva?

— O să mă străduiesc.

— Problema este că încerc să găsesc un divan pentru biroul meu. Ceva de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, preferabil să fie americanesc.

— Da, aveți mare noroc, domnule. Tocmai am achiziționat un divan de-a dreptul superb. Fabricat manual, în 1853, la Boston. Carcasă solidă, cu picioare sculptate. Este cu arcuri din aramă și tapiseria are un model floral deosebit.

— Interesant...

— A, dar să vă spun și cel mai mare atu. Divanul acesta are o mare valoare istorică. Pentru că – și am acte cu care pot dovedi acest lucru – a aparținut, cândva, chiar lui Ralph Waldo Emerson.

— Însuși faimosului Ralph Waldo Emerson? Cel ce s-a ocupat de transcendentalism?

— Chiar aceleia, domnule. De fapt, a stat chiar în biroul său, în casa din Concord.

— Măi să fie, am spus eu. Colosal.

— Este un obiect de colecție, domnule. Și este cât se poate de american. Și, drept să vă spun, este o investiție fabuloasă.

— Și cam cât ar costa?

— 2200. Dar să știți că o clientă bună de-a mea vrea să-l cumpere...

Pentru 1450, așa spusese ea. Care-o fi mințit, dintre ei doi?

— Adică, este rezervat? l-am întrebat eu.

— ...Nu chiar. Doamna este doar foarte interesată de el. Și este o colecționară asiduă.

— Deci, să înțeleg că, în cazul în care nu pot să ajung azi, nu-l mai găsesc?

Omul nu a zis nimic o vreme, timp în care s-a gândit la o mică șmecherie.

— Păi... nu cred să treacă azi pe-aici. De fapt, chiar știu sigur că nu vine... pentru că mi-a spus că nu poate reveni la Westport mai devreme de miercuri.

Aha. Am simțit dintr-o dată cum whiskyul mi se mișca prin stomac.

— Deci, a continuat cu seninătate puștiul, dacă veniți înaintea dânzei și doriți să dați mai mult pe el... să zicem 2300... atunci cred că o să vi-l vând dumneavoastră, nu?

— O să mă mai gândesc. Am închis telefonul. Apoi am sunat-o pe Estelle, ca să-i spun să nu mă mai deranjeze nimeni. M-am dus înapoi la bar. Și mi-am mai turnat pe gât încă un deget de whisky, apoi am folosit iar apă de gură și am înghițit și niște Maalox.

Ai ceva interesant de făcut azi?

O minciună te face suspicios. A doua minciună o accentuează și pe prima. Și nu avea decât un singur lucru pe care ar fi trebuit să mi-l ascundă; o singură activitate care ar fi determinat-o să se comporte așa de prietenos față de mine.

Dar... cine să fi fost? *Cine* să fie oare ticălosul? Creierul îmi zbârnâia cu viteza luminii, gândindu-mă la prieteni, la cunoștințe. Nu mi-a venit în minte niciun suspect demn de luat în seamă, pentru că învinovățitul ar fi trebuit să nu fie

navetist, astfel încât să se poată întâlni cu Beth în timpul orelor în care eu mă aflam la serviciu. Și, dat fiind că toți cei pe care-i știam în New Croydon și împrejurimi aveau slujbe serioase, în Manhattan, ar fi însemnat că...

Mi-a trecut iar o idee ciudată prin minte, în legătură cu cei care lucrau acasă și pe care-i cunoșteam eu. Să fie cumva Bill Purcell, acel scriitor liber-profesionist cu aere de vedetă? Un individ ce bătuse pur și simplu toba în legătură cu presupusul lui contract în exclusivitate cu *Reader's Digest*? Nu se poate – era prea prost, avea și o nevastă îngrozitoare, pe nume Eva, care îl trata ca pe un dog german ținut în lesă, foarte din scurt. Ori Gary Summers – acel individ care se pretindea fotograf și care locuia tot pe Constitution Crescent? Cu părul său vâlvoi, cu o barbă rară și cu o mulțumire de sine care ar fi topit până și Alaska. Beth îl disprețuia.

„Tipul ăsta nu e bun de nimic”, a spus ea odată. L-am șters de pe listă. Sau poate Peter Pearson – un ratat de vreo cincizeci și ceva de ani, care lucrase la o firmă, și care era acum toată ziua pe Internet. Doar dacă ea și-ar fi dorit să se culce cu cineva care să-i amintească de tăticul ei.

Și cu asta am terminat întreaga listă de bărbați liber-profesioniști de care îmi aminteam. Poate să-l fi întâlnit într-un magazin din oraș? Steve de la Colonial Barn? Nu era un partener sexual potrivit. Tony, vânzătorul de pește? Vreun comis-voiajor din zonă?

Cine să fie? La dracu'! Cine ar putea fi?

Am atins butonul pentru formarea rapidă a numărului de acasă. Telefonul a țârâit o dată, de două ori... *Bună, ați sunat la Ben și Beth...*

Am trântit receptorul în furcă. Probabil că, în acel moment, era în culmea extazului împreună cu el. Își înflegea chiar atunci unghiile în spatele lui, îl săruta cu pasiune, era cu picioarele strâns încolăcite în jurul dosului său păros...

Stai puțin. Să mă mai gândesc. Da, sigur. Poate că nu este, deocamdată, decât un flirt nevinovat. Poate că ea nu a fost ademenită decât cu o zi în urmă. Poate că a înțeles

deodată că acel sex scârbos, care nu implica nicio legătură sentimentală, ca într-o căsnicie, nu putea fi suportat, ci trebuia purificat, spiritualicește vorbind (Iartă-mă, Doamne!). Sau poate că, atunci când s-a confruntat cu posibilitatea unui comportament adulterin, s-a gândit la soțul ei zâmbitor și la copiii ei drăgălași și nu și-a mai permis riscul...

Da, bine.

Am telefonat din nou.

Bună, ați sunat...

De data asta, chiar că am azvârlit receptorul, care a rămas în aer, atârnat de fir. În clipa în care receptorul s-a izbit cu putere de telefon, acesta a scos un bâzâit.

— Aveți ceva probleme? m-a întrebat Estelle prin interfon.

— Asta-i treaba mea, Estelle, i-am trântit-o eu.

— Bine, domnule. S-a simțit jignită. Scuzați-mă că v-am deranjat, dar am aflat de la Hildy că domnul Mayle a trebuit să plece de urgență la doctor...

— Nu se simțea bine?

— Nu, domnule Bradford. Chiar deloc. Din tonul ei era evident faptul – deși el hotărâse să nu-i spună nimic – că ea era la curent cu diagnosticul lui. Estelle știa mereu totul. M-a întrebat Hildy dacă nu ați putea să-i țineți cumva locul, la ora unsprezece. Cu doamna Bowles.

— Aoleu, da.

— S-a gândit el că o să vă bucurați nespus.

— Să ții la îndemână extingtorul, dacă se înfierbântă prea tare lucrurile.

— Bine, domnule Bradford. Iar dacă telefonul, cel pe care l-ați făcut praf, nu mai funcționează, pot să sun imediat la deranjamente, nu e nicio problemă.

— Mulțumesc, Estelle.

Și iat-o că a apărut, exact la ora unsprezece. Doamna Deborah Butt Bowles. Era „sărmana fată bogată” perfectă. Patruzeci și cinci de ani, divorțată de trei ori, o așa-zisă producătoare de teatru, care-și petrecuse întreaga viață tocând cele 5 milioane de dolari americani, pe care

nesuferitul ei tată (care făcuse avere ca șef de bandă al mahalalelor) i-i lăsase moștenire, ca un prost ce se dovedise. Și de atunci încoace, cel puțin de patru ori pe an, ea tot bătea la ușa noastră, smiorcăindu-se cum că e sărăcuță și că are mari datorii, pentru că cei 250.000 de dolari – venitul net anual – pe care-i primea din rentă, nu-i erau de-ajuns ca să se poată menține în lumea bună. Ba și mai rău, ea era una dintre acele femei care-și refăceau complet imaginea, minimum o dată la fiecare jumătate de an. Pe la sfârșitul deceniului '80, era domnișoara îmbrăcată numai în negru-Armani, cu pernuțe la umeri. Pe urmă, a trecut printr-o perioadă de mare doamnă, care ia prânzul numai la restaurante, îmbrăcată doar în Coco Chanel, atâta timp cât a fost măritată, pentru scurtă vreme, cu un comerciant dubios de diamante. Atunci când încercase să lanseze vreo șase spectacole, pe Broadway, ea a început să se îmbrace precum doamna Stanislavski. Iar acum...

— Bună, avocate, mi-a zis ea, unduindu-se în pas de vals în biroul meu, ca o șerpoaică.

— Doamnă Bowles, am rostit eu, ridicându-mă în picioare și încercând să nu par uluit, nici de părul ei, vopsit într-un blond-galben cum e lămâia, tuns scurt, soldățește, nici de tricoul ei alb, foarte mulat pe bust, nici de geaca ei neagră, din piele, nici de pantalonii asortați, confecționați din aceeași piele neagră, și nici de rujul maro de pe buzele ei. Părea, din cap până-n picioare, o berlineză sadea.

— Arăți cât se poate de bine, i-am zis eu, făcându-i semn să ia loc.

— Ai de gând cumva să chemi pompierii, dacă îndrăznesc și eu să-mi aprind o țigară? m-a întrebat ea, deschizând, cu un clămpănit metalic, capacul brichetei sale Zippo.

— O să fiu foarte atent, pentru orice eventualitate.

Ea se puse pe fumat.

— Unde-i Jack?

— Domnul Mayle are o treabă importantă, din păcate. A fost chemat de urgență în oraș, în ultima clipă.

— De cineva mai important decât mine, adică.

— Toți clienții noștri sunt la fel de importanți pentru noi, doamnă Bowles.

— Mai lasă prostiile, avocate. Știu precis că niciunul dintre voi nu are prea multă simpatie pentru mine.

Doamna merita un trabuc, drept premiu pentru perspicacitatea ei. Dar eu am rămas solemn, ca orice avocat care se respectă.

— Faci parte dintre cei mai importanți clienți ai noștri, doamnă Bowles. Tot așa cum a fost și regretatul dumitale tată. Cu ce te pot ajuta?

— Știi la fel de bine ca mine pentru ce mă aflu acum aici.

— Ceva legat de bani, cred.

— Exact, Sherlock.

— Cunoști toate condițiile rentei viagere, doamnă Bowles, i-am zis eu, uitându-mă spre dosarul umflat de pe biroul meu. Se fac plăți trimestriale, atât și nimic mai mult, iar dobânda este, din păcate, înghețată permanent. Nu ne putem atinge de ea, cu niciun chip.

— Bineînțeles că știu și eu toate condițiile, avocate. Sunt expertă în astfel de restricții. Dar Amex mă tot amenință că mă dă în judecată, la fel și Bloomingdales sau Mastercard. Și dacă nu apar cu banii pe șase luni, consiliul de administrație de pe Strada 175, colț cu 74, mă va obliga să-mi vând apartamentul.

— Presupun că ai discutat deja cu banca.

— Tu crezi că eu m-aș fi deranjat până aici dacă banca m-ar fi sprijinit?

M-am uitat încă o dată la dosar.

— Nu e prima dată când ai greutăți...

— Mersi că mi-ai amintit.

— ...și, în plus, nu ai respectat nici condițiile ultimelor două împrumuturi de la bancă.

— A fost clarificat totul, până la urmă.

— Da, dar numai după somații repetate, doamnă Bowles. Eu vreau să-ți spun că...

— Că am intrat într-un impas financiar. Că sunt o fraieră bogată, care nu-și poate administra singură banii și care nu valorează nici cât o ceapă degerată. Se citește asta limpede pe fața ta tipică de elitist de la Ivy League.

— Eu nu am fost niciodată la Ivy League, doamnă Bowles. Și nu comentez, în niciun fel, modalitățile în care... ăăă... îți chivernisești banii. Încerc doar să-ți spun că, dată fiind relația încordată pe care ai avut-o cu banca, este greu să mai obținem bani, în acest caz.

— Pot să pun rămășag că ești genul de individ care n-a cheltuit, în toată viața lui, în mod necugetat nici măcar o para chioară. Aș paria că ești un tip excesiv de cumpătat și de corect, în privința banilor.

Și doar cu o zi înainte, aruncasem eu aproape trei mii de dolari pentru un aparat de fotografiat de care n-aveam nevoie. Iar 1450 (sau or fi fost în realitate 2200?), pentru unica dormeză, a lui Ralph Waldo Emerson, încă existentă pe tot globul pământesc. Madam, singura pricină pentru care nu mă găsesc într-un impas financiar similar constă în faptul că eu nu simt nicio atracție pentru acele atât de cunoscute prafuri care se trag pe nas.

— Și mie îmi place să merg la cumpărături, așa cum face tot americanul normal, deci patriot, am protestat eu.

— Însă tu faci asta cu mult mai mult spirit de prevedere decât mine, replică ea, săltându-și piciorul stâng pe scaun. Dar pariez că mai și greșești, cu toate măsurile de prevedere.

— Doamnă Bowles...

— Sau poate că ești așa de prevăzător, încât nu calci strâmb niciodată.

Cât se poate de eronat, din nou, draga mea. Mi s-a întâmplat și mie de vreo două ori. Iar în ambele cazuri, în afara orașului. Aventuri discrete (regula numărul unu a infidelității raționale: să nu faci asta decât cu târfe căsătorite). Și am folosit și prezervativ, de fiecare dată. Și-ntr-adevăr, da – după ce mi-a trecut dulcea amețală a clandestinității – m-am simțit groaznic de vinovat. Nu mă

pricep să trișez... dar mi se mai întâmplă. Așa că, în cazul în care Beth a avut cumva vreo aventură de o noapte, o s-o iert. Pur și simplu.

— Eu îmi iubesc soția, doamnă Bowles, am afirmat timid.

— Sunt convinsă de asta, a zis ea țâfnoasă.

— Însă cei de la bancă nu te prea plac, iar, ca să treci peste jena aceasta financiară, presupun că ai nevoie de ajutorul nostru. Am dreptate, doamnă Bowles?

Tonul meu glacial își atinsese scopul – mesajul era clar: dacă dorești ceva bănuți în plus, las-o matale mai moale cu chestiile personale.

Ea s-a așezat atunci mai bine pe scaun și a început să se umilească:

— Dacă ați putea face dumneavoastră ceva...

I-am pomenit atunci numele unei mici bănci, cu care firma lucra de obicei. Ei ar fi avut nevoie de o garanție („Apartamentul tău, de exemplu...”), dar poate că s-ar fi lăsat, până la urmă, convinși să-i ofere un împrumut, până când ar primi următoarea rată din rentă.

— Asta înseamnă că ar fi bine să trăiești mai chibzuit, în următoarele trei luni. Și trebuie să te previn că, dacă nu le rambursezi nici lor la timp împrumutul ăsta, atunci firmei Lawrence, Cameron și Thomas îi va fi aproape imposibil să te mai recomande și altor instituții financiare, în eventualitatea că vei avea probleme și în viitor.

— Și cam cât timp ar dura până aflu dacă trebuie sau nu să mă orientez spre activități... de stradă?

— O să sun la bancă, imediat după întâlnirea noastră. Și ei vor hotărî până după-amiază.

M-am ridicat în picioare, dându-i de înțeles că întâlnirea noastră cam luase sfârșit.

— Adică, acum ar trebui să-ți zic mersi și să plec, nu? a spus ea.

— Asta depinde numai de dumneata, doamnă Bowles.

Ea s-a îndreptat spre ușă, pe urmă s-a întors și m-a privit cu un dispreț suveran:

— Știi ceva? Cred că soțioara ta se uită la tine în fiecare seară și își spune în sinea ei: „Ce noroc am putut să mai am eu”.

Am simțit cum mi s-a încleștat, pe dată, pumnul drept. Și imediat l-am ascuns la spate.

— La revedere, doamnă Bowles. Te va suna secretara mea, imediat ce avem vești pentru dumneata.

Ea a făcut stânga-mprejur, și a plecat.

Am pus repede mâna pe receptor, dar apoi m-am stăpânit. Mi-am spus: nu, n-o mai da în bară și de data asta. Și nu te mai repezi nici la whisky. E doar o zi proastă, nimic mai mult. O zi cât se poate de proastă. Foarte, foarte proastă.

M-am așezat la birou. După ce m-am mai calmat, am atins butonul interfonului.

— Estelle...?

— Mai sunteți viu, domnule Bradford?

— N-a fost cine știe ce mare scofală. Când o să mai sune doamna Bowles, să-i spui că banca a refuzat să-i acorde împrumutul... însă că eu mă mai gândesc și la alte soluții. Și dacă insistă totuși să discute cu mine, să-i spui că lipsesc din firmă, că sunt plecat și că nu voi putea vorbi cu ea decât pe la mijlocul săptămânii viitoare.

— Și dacă va cere să vorbească cu domnul Mayle?

— Nu-l mai chinui și pe Jack cu treaba asta. Are deja destule pe cap.

— Mai doriți și altceva, domnule Bradford?

— Soția mea...

După trei minute, a revenit pe interfon, cu răspunsul la care, de fapt, mă și așteptam:

— Îmi pare rău, domnule Bradford. Nu răspunde...

M-am hotărât brusc să plec de la serviciu. Mi-am luat servieta și trenciul Burberry și am ieșit din birou. Estelle m-a privit descumpănită.

— Nu mă simt prea bine, i-am zis. Cred că azi mi-am terminat ziua de lucru.

— Aveți nevoie și dumneavoastră de un doctor? Părea sincer îngrijorată.

— Vreau doar să mă culc, să dorm. Cred că am o infecție digestivă. Mă fac eu bine, în douăzeci și patru de ore. Mai e ceva important și urgent de rezolvat?

— Nimic care să nu mai poată aștepta, până luni.

— Bine. Și dacă sună nevastă-mea...

Estelle aștepta, murind de curiozitate.

— ...să-i spui că sunt plecat în oraș. Vreau să-i fac o surpriză, când ajung acasă.

Am observat că Estelle s-a străduit din răspuțeri să nu ridice sprâncenele a mare mirare.

— Cum spuneți, domnule Bradford. Să nu sun după un taxi care să vă ducă până la Grand Central?

— Prind mai repede un taxi jos, pe stradă, i-am spus eu.

— Însănătoșire grabnică, domnule Bradford. Știa că am mințit.

— Mulțumesc, Estelle. Weekend plăcut.

Trenul de 12:46, de la Grand Central, era gol. Ca și peronul gării de la New Croydon. Am luat-o repede pe Adams Avenue, simțindu-mă cam ciudat. La ora unu și jumătate, într-o după-amiază din cursul săptămânii, un bărbat, între douăzeci și cinci și cincizeci de ani, era o raritate pe străzile din New Croydon, orașul fiind, la acea oră, domeniul femeilor intelectuale care, ca și Beth, stătuseră cândva pe podeaua vreunui dormitor de internat, de la Smith, Wheaton sau Wellesley, trăgând, rând pe rând, din pipa cu hașis, bând ceva ieftin și jurându-și să nu devină niciodată casnice, să nu locuiască într-un oraș ca ăsta.

Și totuși, le vedeai acum pe stradă, îmbrăcate în pulovere Brooks și pantaloni Land's End, cu manichiură și pedichiură îngrijită, cu dinții încă albi, cu părul încă lucios (prins cu o bentiță neagră de mătase), cu fețele lor de treizeci de ani încă neridate din cauza dezamăgirilor venite, inevitabil, din partea copiilor și soților. Oare nu se trezeau și ele adeseori, ca mine, la ore nepotrivite din noapte, punându-și aceeași întrebare:

cum de reușiseră să ajungă în această inerție elitistă? Sau ele acceptau că orașul New Croydon le asigura un destin călduț? Și recunoșteau că, în general vorbind, nu prea aveau de ce să se plângă; că trăiau în cea mai bună din toate lumile posibile.

Când am luat-o pe Constitution Crescent, îmi auzeam inima bătându-mi zgomotos în piept. Dacă o găseam împreună cu individul? *În patul nostru*. Dacă...

Am început să merg mai repede, însă imediat m-am forțat să pășesc agale. Dacă alerg pe Constitution Crescent, în costum, devii ținta și subiectul principal al bârfelor:

L-am văzut pe Ben Bradford că a venit devreme de la serviciu, acum câteva zile, alergând pe stradă, foarte preocupat. Cred că și-a dat chiar și el, până la urmă, seama...

Am ajuns în fața intrării principale a casei. Am inspirat adânc. Am introdus ușor cheia în încuietoare și am rotit-o silențios. Am deschis ușa, m-am strecurat înăuntru, și am tras-o, încet, după mine. S-a închis cuminte, fără să facă niciun fel de zgomot. Am aruncat trenciul cât colo, m-am așezat pe un scăunel Providence, din 1768, și mi-am scos pantofii negri, mult prea grei pentru o acțiune atât de delicată. Pe urmă, ținându-i într-o mână, am început să urc tiptil scara și am ajuns pe coridor, cu ochii la ușa din capătul holului. Era ușa de la dormitorul nostru. Când am ajuns în dreptul ei, mâna îmi tremura pe clanță. Încă o ultimă inspirație vibrantă și am deschis iute ușa, intrând repede, în cameră.

Nimic. Nimic, cu excepția patului aranjat cu atenție, cu o pătură cadrilată, în stil colonial, meticolos strânsă, dar care se potrivea de minune cu pernele mari și cu colecția lui Beth de păpuși din paie din Philadelphia, datând din 1784. Nu mi-au plăcut niciodată – și cred că sentimentul era reciproc, pentru că se hlizeau la mine în tăcere, cu dezaprobare.

M-am așezat pe marginea patului, am încercat să mă adun, să deslușesc ceva în toată tăcerea aceea grea: gemete, poate, sau zgomotele repezite ale unei persoane ce se

îmbrăca cu gesturi furișate, grăbite. Nimic. Neconvins încă, m-am strecurat din cameră în cameră. O casă în totalitate goală. Și, într-un final, parterul. O ușă închisă. Un pas, al doilea... Am deschis-o cu mare repeziciune. Nu era nimeni. Nu erau decât jucăriile mele.

Nu m-am simțit deloc ușurat. Unde să fie ea? Acasă la el, desigur. Dar oare el unde locuia? Cum s-au întâlnit? Ce făceau în clipa aceea?

M-a cuprins frica. O frică inimaginabilă, pentru că știam că n-aveam altceva mai bun de făcut, decât să stau acolo și s-o aștept ca prostu'.

Mi-am scos sacoul și l-am aruncat cât colo. Și pantalonii la fel. Și cămașa albă, cravata și ciorapii mei negri. Haine de o mie de parai, aruncate neglijent pe pardoseală. Pe urmă, am deschis un sertar al comodei de lângă aparatele mele de fitness, am scos un șort și un tricou, mi-am căutat adidașii și m-am gândit că ar merge să ascult ceva tare, măreț, copleșitor. Aha: Mahler – simfonia a șasea. O înregistrare a lui Bernstein, cu Filarmonica din Viena. Impresionantă prin acel fortissimo emoțional, dar dărâmat, exprimă părerea lui Mahler că fiecare își poartă, ca un stigmat, destinul său fatal, că viața nu reprezintă altceva decât o serie de ghinioane, pe care suntem nevoiți – de bine, de rău – să le suportăm. Mi-am pus căștile, am urcat pe aparatul de alergat și am pornit CD-player-ul. De la cei doi contrabași, năvăliră în urechile mele note sumbre, tunătoare. Apoi țipătul sarcastic al trompetelor. Și vaietul jalnic al viorilor, intonând intrarea în tema principală a monumentalei lucrări. Chiar când începusem să transpir, o mână m-a atins pe umăr și m-a făcut să tresar.

— Ce faci tu aici, la ora asta? Beth se uita la mine uluită; dar parcă și puțin îngrijorată pentru că mă găsisse acasă așa devreme.

Eu mi-am scos căștile.

— Nu m-am simțit prea bine și am venit acasă, i-am răspuns eu, răsufând din greu.

Ea s-a uitat neîncrezătoare la mine.

— Ți-e rău? Tu vorbești serios?

— O problemă digestivă. M-a durut rău, la serviciu, stomacul.

— Atunci de ce te-ai apucat să faci sport?

— M-am simțit ceva mai bine, după ce m-am urcat în tren. Lamentabil. Ea privi în jos, la hainele mele mototolite.

— Dar știi că te-ai grăbit să te urci pe aparat, nu glumă.

— Sunt supărat pentru problemele lui Jack, am mințit-o eu. Și m-am descărcat pe haine.

— Tocmai ți-l curățasem, a spus ea și îl ridică. O risipă de 12 dolari.

— Las' că nu ajungem la sapă de lemn dacă mai plătim o dată, am rostit eu, sfios. Și... ai rezolvat?

— Ce anume să rezolv? Părea speriată.

— Să iei divanul lui Emerson.

— A, ăla. Era evident ușurată. M-am hotărât să renunț. Era mult prea scump.

— Ne-am fi putut permite 2200.

— 1450.

Hopa!

— Ei, 1450 nu erau chiar un capăt de țară. Nu trebuia să te gândești la bani.

— Mă străduiesc să fiu ceva mai cumpătată.

Beth cumpătată cu banii? Poate doar atunci când o face plopu' pere și răchita micșunele.

— Deci n-ai mai ajuns la Westport? am întrebat-o eu, încercând să par cât mai degajat.

— N-am avut chef să merg cu mașina, așa că m-am dus la Stamford, și am bătut toate magazinele.

— Ți-ai luat ceva drăguț?

— Nu, m-am uitat doar...

Pe dracu'. Beth nu mergea niciodată la vreun magazin fără să-și cumpere ceva. Acum era rândul ei să pară stânjenită; să se întrebe dacă eu mi-am dat cumva seama că minte.

— Dar am adus somonul comandat, a zis ea. Și o sticlă de Sauvignon Blanc, de toată frumusețea. Se numește Cloudy Bay, e din Noua Zeelandă.

— Unde-ai aflat de el?

— Herb, cel de la delicatese, mi l-a recomandat.

— De obicei Herb știe ce spune, am zis eu. De-abia aștept să-l gust.

Tăcerea jenantă dintre noi a fost întreruptă de un zgomot la ușa din față. Imediat, l-am auzit pe Josh, care zbiga, și pe Fiona, care spunea:

— Auzi, tu rămâi aici!

Și pe Adam, care urlând, răspundea:

— Dar vreau să mă uit la *Sesame Street*!

— Hei, băiete! am strigat eu.

— Tati! a exclamat Adam, cu un glas bucuros. S-a repezit pe scări în jos și eu m-am lăsat pe vine, ca el să se poată arunca în brațele mele, după care l-am ridicat.

— Ce mi-ai adus? m-a întrebat el.

Am zâmbit amuzat, privind spre Beth. Adam aștepta mereu câte un cadou.

— M-am adus doar pe mine, i-am răspuns eu.

— Și niciun cadou?

Am râs.

— Poate mâine.

— Eu vreau acum, se smiorcăi el.

— Ce-ai zice să mergem acum la McDonald's?

Lui Beth nu i-a plăcut ideea.

— Ben, nu...

— Las' că nu-i face niciun rău.

— Mănâncă prea multe alimente de genul ăla.

— Fac eu tot posibilul ca el să comande pui. E plin de proteine.

— Mai bine te-ai gândi că...

— Lasă, i-am spus, pe un ton devenit, brusc, foarte hotărât.

Beth ar fi vrut să mai replice încă ceva, în opoziție, dar a renunțat.

— Fă ce vrei. Mereu faci așa. S-a întors și a luat-o spre scară.

— Mergem la McDonald's? l-am întrebat, din nou, pe Adam.

— Vreau cartofi prăjiți, mi-a zâmbit el.

Sus, Fiona îl hrănea cu piure de morcovi pe Josh. Toată fața lui era mânjită. Tânăra era voinică și semăna cu un pat nefăcut, dar, cu toate astea, purta mereu pantaloni mulați. Am început să ne înțelegem bine de când am venit într-o seară acasă și am surprins-o în plină activitate sexuală pe podeaua din living, cu un motociclist tatuat, din cartierul rău famat al Stamford-ului. Pentru că nu am concediat-o – și nici măcar nu am amenințat-o că o reclam, ca să i se anuleze cartea verde – am devenit prieteni pe viață. Era aliatul meu în gospodărie, lucru știut și urât de Beth.

— Ce face monstrulețul azi? am întrebat-o eu.

— Rău. A vomat până acum de șase ori.

— N-aș vrea să fiu în locul tău.

— Ați venit devreme astăzi, domnule Bradford.

— Am vrut să-mi încep weekend-ul devreme.

— Cred că și doamna s-a mirat.

Ce voia să zică cu asta?

— Nu era acasă, am spus eu.

— Sigur că nu era, a zis Fiona, încercând să-i bage cu forța lui Josh, în gură, o lingură plină cu pulpă de portocale. Doar e ziua ei de tenis, nu?

Uitasem. Partida ei săptămânală, cu Wendy Waggoner. Și anulată. De ce nu mi-o fi spus Beth nimic despre asta? Oare Fiona încerca să-mi dea ceva de înțeles?

— Tati, se smiorcăi Adam. Vreau să merg la McDonald's.

— Cum spui tu, dragule, am zis și mi-am luat geaca de piele din cuier. Weekend plăcut, Fiona.

Ea s-a uitat la mine.

— Aveți grijă de dumneavoastră, domnule Bradford.

Să fie oare ăsta un avertisment? Înainte de a-mi fi putut da seama, ea și-a întors din nou privirea înspre Josh. Eu m-am aplecat ca să-l sărut. Când i-am atins fruntea cu buzele, el a început să urle.

Am mers cu Volvo-ul. Pe drum, Adam a început să fredoneze cântecul său preferat, din săptămâna aceea – *Bare Necessities* – de pe caseta lui preferată, și anume cea cu *Cartea Junglei*, de Walt Disney. Iar eu n-am putut să nu zâmbesc atunci când i-am auzit glăsciorul firav.

La McDonald's, băiatul s-a dovedit adorabil, așa cum ronțăia, calm, puiul și cartofii prăjiți, concentrându-se doar asupra mâncării, dar aruncându-mi și mie, din când în când, câte o privire, zâmbindu-mi larg și spunând: *de-li-cios* (noul cuvânt învățat în săptămâna aceea). Mă uitam și eu la el, minunându-mă cum de-am reușit, Beth și cu mine, să concepem un asemenea copil frumos. Mă întrebam dacă, peste vreo zece ani, când urma să devină un adolescent acneic și plictisit, nu cumva ne va urî pentru că îi distrageam viața. Mi-au trecut prin minte imagini cumplite: Adam căzut în patima drogurilor, procurându-și substanțele de la furnizorul-șef din New Croydon. Urcându-se în mașina altui tânăr, împreună cu cinci prieteni, drogați cu toții. Apoi mașina pornea cu mare viteză, în noapte. Iar cel care conducea apăsa accelerația până la podea, pe autostrada 95. Mergeau cu 130 de kilometri pe oră. În cele din urmă, șoferul adormea la volan. Mașina ieșea de sub control și se îndrepta către parapetul dintre cele două sensuri de mers. Adam țipa...

— Tati!

Adam îmi arăta punga de cartofi prăjiți, acum golită.

— Mai vreau.

— Ai mâncat destul, i-am spus eu.

— Tati, mai vreau! Tonul îi era belicos.

— Nu vrei un cadou?

— Un cadou, da!

Și cu asta am rezolvat și chestiunea cu cartofii. Pe când ne întorceam, pe Adams Avenue, eu mă tot uitam în oglinda retrovizoare la Adam prins în scaunul lui special, cu ochii larg deschiși spre peluzele din New Croydon. Era un copilăș dulce și adorabil, de patru ani, deocamdată în cuibușorul lui de copilărie. *N-ar trebui să-mi fie teamă pentru el*, mi-am spus eu. Dar tot îmi era. Poate pentru că îmi era teamă și pentru mine. Din cauza vulnerabilității pe care o resimțeam de fiecare dată când eram împreună cu Adam, că nu pot salva orice situație, teama care-i bântuie pe toți părinții. Asta nu-ți spune nimeni atunci când vine vorba de a avea copii, și anume, cât de dependent devii de ei. Cât de vulnerabil te simți. Pentru că nu poți iubi pe nimeni altcineva în afara lor, absolut necondiționat.

La magazinul de jucării, l-am lăsat pe Adam să-și aleagă două vagoane pentru locomotiva lui. Pe urmă am mers împreună spre „Magazinul de jucării pentru tați”, adică la dugheana de băuturi spirtoase și de vinuri, din New Croydon. Herb – bătrânul chel, care avea magazinul încă de pe vremea lui Eisenhower – se afla la teighea.

— Bună, băiete, i-a zis el lui Adam.

Adam i-a arătat noile sale achiziții.

— Annie și Clarabel! a spus el.

— Să-ți fie de bine, i-a spus și Herb. Ce mai faci, domnule Bradford?

— E vineri, Herb. Asta fac.

— Aha. Cu ce să te servesc?

— Cu o sticlă de Bombay Sapphire. La litru.

Herb s-a întors cu spatele, a pus mâna pe o sticlă din ginul acela foarte scump, și mi-a pus-o în față.

— Altceva?

— Un vermut.

— Martini de seară, da?

— Martini de weekend.

— Atunci trebuie să iei Noilly Prat.

— Foarte bine. Și poate o sticlă de Sauvignon Blanc, Cloudy Bay.

— Cloudy și mai cum?

— Cloudy Bay. E un vin din Noua Zeelandă. Mi-a fost recomandat. Ai, nu?

— Îmi pare rău, domnule Bradford. Nici n-am auzit de el. Dar dacă dorești un Sauvignon Blanc din California...

— Pe mine mă interesa tipul ăla.

— Dacă mai aștepti un pic, dau repede un telefon la furnizorul meu.

Adam mă trăgea de braț, încercând să mă ademenească spre ușă.

— Bine, i-am zis eu lui Herb.

— O secundă durează. A ridicat receptorul. M-am jucat cu Adam – punându-l să numere mai multe sticle de vin ieftin, de Gallo –, până și-a terminat Herb treaba.

— Da, a zis el. Cloudy Bay poate fi găsit în State, dar numai printr-o comandă specială. Și maximum două cutii pentru fiecare client, fiind foarte rar și foarte căutat. Furnizorul meu zice că este cel mai bun Sauvignon Blanc din lume, dar, dacă-l vrei, trebuie să și plătești bine – 18,99 sticla.

Comandă specială. Prin urmare, Beth mă înșela cu un enolog putred de bogat.

— O să mă mai gândesc la asta, am zis eu.

Acasă, Beth s-a mirat când m-a văzut că intru cu o sticlă de Bombay Sapphire.

— Dar avem gin, a zis ea.

— Da, Gilbey's. Cu apă tonică e bun, dar nu și pentru un martini ca lumea.

— L-ai cumpărat de la Herb's? m-a întrebat ea ca din întâmplare.

Îmi venea să i-o spun de-a dreptul: Da, și am mai aflat că nu are Cloudy Bay. Însă am preferat să mint.

— Nu, l-am luat de la un magazin de pe Post Road.

Am văzut cum se uită la punguța pe care o strângea Adam în mâini: Talley Toys. Chiar lângă Herb. Prostule! Bradford, fraierule! Acum știe cu certitudine că am mințit-o. Dar ea n-a spus nimic, poate se întreba dacă nu cumva știu că minte și ea.

— Parc-aș vrea un martini, a zis Beth.

Am băut un rând, i-am dus pe copii la culcare, pe urmă am mai băut un rând. Rapid. Ambele seci. O anestezie mintală ideală. Astfel încât am petrecut altă seară minunată. Somonul – gătit într-un sos ușor de unt, cu usturoi și lămâie – a fost extraordinar. Iar vinul... ei, vinul a fost sublim. Extrafin (mai ales după două pahare de martini), iar pentru puțin timp a încetat să mă mai obsedeze cine i l-a procurat lui Beth, ci, dimpotrivă am făcut-o să râdă. Mai ales când i-am relatat despre întâlnirea mea de mai devreme cu doamna Deborah Butt Bowles și despre noua sa imagine, de data asta similară cu a lui Marlene Dietrich. Poate din cauza stării de stânjeneală, poate din cauza băuturii sau poate că eram eu cu adevărat amuzant – nu știu de ce dar Beth a început să râdă cu lacrimi. Lucru care, evident, m-a flatat enorm. Îmi plăcea s-o văd râzând, s-o văd că se simte bine în compania mea. Și speram ca asta să fie o dovadă că, poate, nu se întâmpla nimic, că am permis paranoiei mele, specifică pentru vârsta a doua să inventeze că ar exista un alt bărbat, cu (trebuia s-o recunosc) un excelent gust în domeniul vinurilor ezoterice.

— Beth... i-am zis eu, când în sfârșit s-a mai liniștit.

— Da?

Am luat-o de mână.

— E plăcut.

Am simțit cum se încordează.

— Da. Așa este.

— Ar trebui să mai facem asta.

— Adică, să ne îmbătăm?

— Nu, să vorbim unul cu celălalt.

Ea și-a tras mâna.

- Nu strica...
- Eu nu stric nimic. Doar că n-am mai fost așa de luni de zile.
- ...dar acum suntem, a zis ea.
- Da, în seara asta, după multă băutură...
- ...și azi-noapte, a spus ea.
- De două ori în șase luni. Nu e mult. Eu mă îmbătasem.
- Tu nu vrei să stai de vorbă, tu vrei doar să te cerți, nu-i așa?
- Ba nu!
- Atunci încetează. Las-o baltă.
- Tu nu mă înțelegeți...
- Ba da. Și aș dori că tu...
- Aș vrea să dăm uitării ce-a fost rău și...
- Tu ce crezi că încerc să fac, în ultimele douăzeci și patru de ore?
- Dar tu nu vrei să vorbim!
- N-avem ce vorbi.
- Ba avem, multe...
- Ben, de ce nu taci și...
- Mie să nu-mi spui tu să tac.
- Ba îți spun, dacă te comporți urât.
- Du-te dracului.
- Vezi? Mă duc la culcare.
- Du-te la culcare, du-te să dormi, i-am spus eu iritat. Fugi, refuză să stai de vorbă, ăsta-i felul tău de-a te comporta. Niciodată nu dai față cu...
- Dar n-am reușit să-mi termin propoziția, pentru că ea a trântit cu putere ușa de la sufragerie.
- Și gata cu armistițiul nostru.
- Eu am ajuns, clătinându-mă, în camera de zi, m-am prăbușit pe canapea, am pornit televizorul, m-am uitat în gol la CNN, m-am blestemat în gând că sunt așa neghiob, am adormit, și m-am trezit, pe la unu și jumătate, că o urmăresc iar pe Kate Brymer care, ca de obicei, transmitea dintr-un oraș bosniac bombardat.

„...scene de devastări și suferință umană, de genul acelor pe care majoritatea corespondenților de război...”

Kate. Du-te dracu'. Chiar acolo. În miezul evenimentelor.

Am pornit-o spre pat. M-am dezbrăcat. M-am strecurat lângă Beth, care dormea buștean, am mângâiat-o pe spatele gol, pe ceafa goală, pe gât, și am gădilat-o cu limba pe omoplat până când...

Limba mea dăduse peste ceva grunjos, aspru. Ceva ce nu întâlnise cu o seară în urmă, atunci când navigase pe același traseu. Am pipăit locul respectiv, cu arătătorul. Era o zonă aspră. Am încercat să mă uit mai bine, dar în cameră era prea întuneric. Așa că m-am întins spre noptieră și am bâjbâit până am găsit o lanternă cu care poți să citești seara, în pat, fără să dai motive de divorț partenerului sau partenerei. Am aprins-o și am privit spatele lui Beth.

Și am văzut: era o zgârietură mică, dar se vedea limpede, fiind chiar între omoplatul stâng și șira spinării. Era încă tumefiată, proaspătă. Chiar din ziua aia.

6

A doua zi dimineată, Beth nu-mi vorbea. Refuza să mă ierte pentru izbucnirea de cu o seară înainte. Eu mereu îmi cer scuze față de Beth. Chiar și atunci când știu că am dreptate, eu sunt acela care face compromisuri, pentru că nu-mi plac tăcerile tensionate. Și sunt în stare de orice, numai ca să fie liniște între noi.

— Auzi, băutura a fost de vină, i-am spus, pe când îmi turnam, cu o mână tremurătoare, o ceașcă de cafea în bucătărie.

Beth, care strângea vesela de la micul dejun, nu mi-a răspuns.

— Încercam doar să vorbesc cu tine despre niște lucruri care mă deranjează.

Mi-a retezat-o cu brutalitate:

— Când termini cu cafeaua aia, pregătește-mi-l pe Adam. Vreau să ajung cât mai repede la Greenwich, ca să am undem-mi parca mașina.

Și dusă a fost.

Și cu zgârietură aia a ta, de pe spate, ce e? Îmi venea să strig după ea. Dar m-am abținut, ca și noaptea trecută, când n-am vrut s-o trezesc ca să-i pun câteva întrebări despre persoana care îi lăsa semne. Dat fiind că era atât de supărată pe mine, probabil că nu era indicat să discutăm despre vreo eventuală legătură amoroasă a ei cu un alt bărbat. Mai bine țineam asul acela în mânecă, până la momentul prielnic.

Fiind sâmbătă, am început un weekend tipic american: am mers la cumpărături într-o citadelă elegantă a economiei, în Greenwich. Locul predilect al elitei fiind inabordabil la un venit sub 250.000 de dolari pe an. În consecință, aici nu găsești acea aglomerație de oameni simpli și plini de speranțe. Mai ales sâmbăta.

Am găsit loc de parcare în capătul lui Greenwich Avenue, bulevardul în pantă, lung de un kilometru, unde puteai găsi absolut orice produs. Beth împingea căruciorul lui Josh,

Adam mă ținea de mână și, astfel organizați, am mers în jos pe bulevard, tăcerea dintre mine și Beth fiind întreruptă doar de intervențiile lui Adam.

— Îmi cumperi locomotive Thomas și Tank. Era o afirmație, nu o întrebare.

— Spune *te rog*, Adam, i-am zis.

— Îmi cumperi locomotive Thomas și Tank. *Te rog*. Tot o afirmație era, iar eu nu mi-am putut reprima un zâmbet.

— Numai dacă ești cuminte.

— Și doar după ce mergem la Gap Kids, a spus Beth.

— Nu vreau la Gap Kids, nu vreau la Gap Kids, se smiorcăi Adam.

— Atunci, nu primești niciun fel de locomotivă, i-am spus. Iar amenințarea a avut efect imediat. Când am ajuns la Gap Kids, Adam a probat cuminte un paltonaș (65 de dolari), pe care i-l alesese Beth. Și un tricou (22 de dolari), și o flane de bumbac cu guler întors (16 dolari) și niște pantalonași de velur (28 de dolari), articole de îmbrăcăminte care, considera ea, erau absolut necesare pentru garderoba lui de toamnă. Dar o dată ajunși la Baby Gap, Adam n-a mai avut răbdare cât timp Beth a cheltuit 70 de dolari și pentru hăinuțele de care avea Josh nevoie.

— Vreau locomotiva acum, s-a smiorcăit din nou Adam.

— În câteva minute, i-a spus Beth.

— Vreau...

— Ai răbdare!

— Ba acum, acum, *acum*. Adam a clătinat așa de tare căruciorul, încât Josh a început să plângă. Beth l-a pocnit pe Adam peste mână.

— Nu ești cuminte deloc, i-a reproșat ea. Adam a zbierat: „Tați!” și mi s-a aruncat în brațe.

— Stai cuminte, i-am șoptit la ureche, pe când îl mângâiam pe cap.

— Să nu care cumva să-i iei partea, a spus Beth.

— Beth, liniștește-te...

— Trebuie să-și cunoască limitele și...

— Bine, bine, bine.

Adam plângea în brațele mele.

— Știi ceva? Ne vedem la Banana Republic, peste un sfert de oră. Ca să se mai liniștească un pic.

— Cum vrei, a spus Beth și s-a îndreptat cu Josh spre alt colț din magazin.

Ajuns în stradă, Adam a încetat să mai plângă.

— Mama nu mă iubește, s-a alintat el.

— Nu-i adevărat. Nu-i place când nu ești cuminte. Și nici mie, de altfel.

— Iartă-mă, tati.

L-am sărutat pe creștetul capului.

— Bravo.

— Vreau o locomotivă. *Te rog.*

Și, astfel, ne-am dus la un magazin de jucării și i-am cumpărat o a cincea locomotivă (14 dolari). Pe urmă am intrat într-o librărie, unde Adam și-a ales cartea *Povestea păsării mari* (8,99 dolari), iar eu mi-am cumpărat, în sfârșit, *Dovada* lui Richard Avedon (75 de dolari) – uimitoarea retrospectivă a portretelor realizate în ultimii cincizeci de ani. Când, în cele din urmă, ne-am îndreptat și către Banana Republic, am văzut-o pe Beth probând o scurtă de piele. Părea nervoasă. L-am împins pe Adam înspre ea. El s-a apropiat timid de mama lui și a tras-o de mânecă.

— Mami... iartă-mă te rog.

Ea i-a zâmbit și l-a sărutat.

— Îmi pare rău că ți-am dat peste mână. Dar ai și tu puțin mai multă răbdare, da?

— Îți stă bine, i-am zis.

— E prea scumpă.

— Cât costă?

— 325.

— Ia-o.

— Dragă...

— Divanul nu l-ai luat, nu?

— Da, dar...

— E o nimica toată.

S-a studiat din nou, cu atenție, în oglindă, pe urmă s-a întors și m-a sărutat ușor pe buze.

— Uneori ești atât de dulce, a zis ea. Mulțumesc.

Criza conjugală s-a mai atenuat – pe moment, cel puțin. Eram din nou o familie fericită, iar totul nu costase decât 623,99 de dolari, plus TVA. Era, evident, cea mai costisitoare sâmbătă din an. Și totuși, mult mai ieftin decât o terapie profesională, specializată în consiliere de cuplu.

În față la Banana Republic, eu am propus să luăm prânzul la un restaurant în care să se simtă bine și copiii, unul din capătul bulevardului.

— Eu vreau la McDonald's, a zis Adam.

— Astăzi, nu, iubitele.

— Vreau cartofi prăjiți.

— Poți să mănânci și la restaurant, am spus eu, însă am regretat imediat, pentru că Beth a scuturat din cap, exasperată.

— Ben, tu vrei să-și umple iar burta numai cu cartofi prăjiți?

— Nu-l mai bate la cap atâta, s-a auzit o voce în apropiere. Cartofii, chiar prăjiți, încă n-au omorât pe nimeni, sub patruzeci de ani.

Amândoi ne-am uitat în direcția din care se vorbea. Era vecinul nostru, Gary Summers, fotografii acela ratat.

— Bună, dragilor.

Avea părul lung, de un blond murdar, legat la spate, într-o codiță. Era nebărbierit, ca să fie la modă. Iar pe față avea zâmbetul lui bine cunoscut, mare cât un ecran de televizor cu diagonala de 70 cm. Dar hainele lui de-a dreptul m-au scos din sărite. Erau... de prost-gust. Cazacă neagră de in, cu nasturi până-n gât. Pantaloni negri, largi, cu bretele negre, de piele. Cizmulițe înalte, cu șireturi. Ochelari de soare RayBan. Accesorii de țopârlan, dar care erau menite să atragă atenția. Singurul motiv pentru care Gary locuia printre noi era acela că n-ar fi avut niciun strop de succes în

centru. Știam că el încercase să-și facă o carieră, ca fotograf, la New York, însă nu reușise. După moartea părinților săi, fiind singurul copil, s-a retras în casa părintească din New Croydon și trăia acum din modesta moștenire lăsată de aceștia (aproape 30.000 de dolari pe an, ca venit, îmi spusese funcționarul meu de la Rente și Moșteniri – pentru că bătrânul tată al lui Gary nu reușise să treacă mai sus de eșalonul mediu din IBM, și asta însemna că, în condițiile chiar ale celei mai judicioase administrări, averea acestuia nu putea fi mai mare decât maximum 600.000 de dolari, împărțită grijuliu între obligațiuni, asigurări de viață și un mare număr de acțiuni BigBlue).

O rentă care nu face decât să-l ducă, încet dar sigur, către faliment. Aserțiunea prea bine cunoscută a lui Beth, dar care era împărtășită de aproape toți cei din New Croydon. Însă, cu toate că era considerat doar un biet ratat, el încă se dădea mare – încercând să obțină slujbe la reviste importante (care până la urmă nu s-au materializat); mereu spunea că în curând va vinde tot și se va muta la L.A.; mereu ne eticheta nevestele drept plicticoase, cu puncte negre pe nas, demne numai de disprețuit.

Eu îl uram cumplit.

— Bună, Gary, i-am zis plictisit.

— Neața, a spus și Beth, apoi s-a lăsat pe vine, ca să vadă ce face Josh. Nici ea nu prea avea o părere bună despre Gary.

— Cheltuiți ceva bani, nu? S-a uitat la toate pungile noastre, remarcând-o pe aceea mare, de la librărie. Ce carte e?

— *Dovada* lui Avedon, i-am zis.

— Bun. Vagabonzi – cum de reușește el să-i fotografieze într-o viziune neutră, și să evoce, totuși, acea nimicnicie a târâmurilor americane? Uimitor, nu?

— Da. Într-adevăr.

— Știi, când l-am întâlnit pe Richard, săptămâna trecută...

Eu am încercat să schimb cu Beth o privire plină de subînțeles, dar ea tocmai îl ștergea pe Josh la nas.

— Care Richard? am zis eu.

— *Avedon*, cum care?

— Ești prieten cu el?

— Ne cunoaștem. L-am întâlnit la o petrecere de-a lui Leibovitz.

— *Annie* Leibovitz? l-am întrebat.

— Exact.

— Și cu ea ești prieten?

— Da, ne știm de ani de zile. Și mi-a spus că, în cazul în care ea și cu Sontag nu se întorc la Sarajevo, pentru *Vanity Fair*, mă va recomanda pe mine lui Graydon.

Sontag, Graydon... Gary Summers – a cărui ultimă expoziție fotografică s-a desfășurat în acea faimoasă galerie, de la restaurantul Grappa, de pe strada Adams din New Croydon – atrage atenția aceluia tipic intelectual american, ca să nu mai vorbim de editorul de la *Vanity Fair*. Indubitabil.

— Și, ce ți-a spus Richard? l-am întrebat.

— Tati! Adam m-a tras de mână. Vreau cartofi prăjiți.

— Ar fi cazul să plecăm, a mai spus și Beth.

— Mai faci fotografii? m-a întrebat Gary.

— Când am timp.

— Ai mai cumpărat ceva nou și bun?

— Un Canon EOS-1, i-am răspuns.

— Am auzit că e grozav pentru reportaje de război. M-a privit disprețuitor. Mergeți diseară la familia Hartley?

Eu am dat din cap.

— Mai vorbim atunci, a zis Gary și a plecat.

După un sfert de oră, eram încă plin de nervi.

— Ce tâmpit mai poate fi și ăsta! am zis, pe când beam o bere, la restaurant.

— Ai grijă cum te exprimi, Ben.

— Când vorbeam cu *Avedon* săptămâna trecută... *Leibovitz* a sugerat revistei *Vanity Fair* să mă trimită pe mine la

Sarajevo. Nu cred că *Vanity Fair* l-ar trimite pe jegosul ăsta nici măcar până la Coney Island.

— De ce ești așa de nervos? m-a întrebat Beth.

— Pentru că e un nimeni.

— Și ce mare lucru? Mereu a fost un nimeni, știi doar. De ce te enervezi, așa, deodată?

— Nu mi-am ieșit din sărite. Doar că nu-mi plac deloc aerele lui de superioritate.

— Nu-ți place, pentru că face pe grozavul.

— Ție-ți place?

— Ei, nu cine știe cât. Însă îl înțeleg.

— Adică?

— Știu și eu? Poate că e numai un mod de-a se apăra. Să afișeze un aer de superioritate, în timp ce se tot chinuie s-o facă pe fotograful. Poate că nu reușește el prea bine... dar, cel puțin, încearcă.

Aoleu.

— Mersi.

— N-am spus nimic despre tine.

— Sigur că nu, am zis eu, supărat.

— Pentru ce ești așa de pus pe hartă...?

— Nu sunt...

— ...și iei totul personal?

— Cel puțin, eu nu-ți bag ție cuțitul în spate!

— Cât de sensibil poți fi.

— Uite cine vorbește! Beth s-a încordat, de parcă i-aș fi dat o palmă. Scuză-mă, i-am zis eu.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Beth... Am luat-o de mână. Ea și-a retras-o, privind în gol spre masă. Mă simțeam ca ultimul om de pe pământ.

— Mami plânge, a zis Adam.

— Mami n-are nimic, a spus Beth, ștergându-și ochii.

Am cerut nota de plată.

În mașină, în drum spre casă, ea n-a scos niciun cuvânt. N-a vorbit nici când am ajuns acasă. Nici atunci când am încercat să-mi cer din nou scuze. N-a scos niciun cuvânt nici

când am spus – în timp ce Adam se uita fericit la *Cartea Junglei*, pentru a treizeci și doua oară în acea săptămână – că mă retrag în camera obscură pentru vreo oră-două.

Tăcere.

Știa ea foarte bine cum să procedeze: folosea tăcerea ca pe un instrument contondent, care producea o maximă durere, o vinovăție extremă. Imediat după ce ușa batantă de la camera obscură s-a închis în urma mea, în casă s-a așternut o liniște deplină, dar deodată un șuvoi de acid corosiv mi-a izbit pereții stomacului. Venise iar timpul pentru o doză de Maalox – și, căutând în spatele aparatului de mărit, am găsit sticluța cu elixirul de cretă pe care-l păstram la îndemână, pentru astfel de momente.

Am luat de data asta o doză mare. Am numărat până la douăzeci. Repede. Nu mai simțeam durerea aceea atroce, cauzată de ulcer. Maaloxul își făcuse efectul. Altă viață. Cel puțin, pentru câteva ore.

Am cheltuit 3000 de dolari pentru stomacul meu. Am luat bariu. Am făcut colonoscopie. Mi-a fost examinat până și esofagul, cu o sondă minusculă, în căutarea vreunui carcinom, a vreunei tumori maligne. Am încercat și alte analize, pentru tubul digestiv. Nu mi s-a găsit nici cel mai mic semn de ulcer. Eram complet sănătos.

— Cu siguranță, nu e cancer, mi-a spus medicul specialist de la Spitalul din New York. Nu ai nici tumori benigne. Iar duodenul dumatăle este perfect sănătos.

— Atunci, de la ce să fie? l-am întrebat.

— Bila, mi-a zis el. Ai o suferință a bilei.

Și dădusem trei bătrâne ca să aflu numai atâta lucru?

Am deschis aparatul de mărit, am pus un negativ în formă, am aprins lumina de siguranță și am început să ajustez autofocalizarea electronică. Și, încet-încet, din nebuloasă a apărut o imagine: un bătrân gras, cu bărbie dublă și îmbrăcat într-un costum șifonat, ieșind pe ușa Bursei din New York, cu niște ochi holbați, înspăimântați și

dezorientați, ca ai unei căprioare în lumina farurilor unui autocamion.

Luasem acel instantaneu doar cu câteva săptămâni în urmă. Plecasem într-o după-amiază ceva mai devreme de la birou cu aparatul Nikon în servietă, pierzându-mi vreo oră-două vremea într-un gang de pe Wall Street, timp în care am făcut patru rolfilme Tri-X, fotografiind brokeri care intrau și ieșeau de la Bursă, precum și funcționari. Normal că m-am simțit ca un elev chiulind de la școală, dar eram încântat de activitatea mea secretă, mai ales că din cele 144 de imagini luate n-ar fi ieșit decât trei sau patru fotografii interesante (și nu era un rezultat prost pentru mine, deoarece eu sunt foarte critic cu ceea ce produc până la urmă). Și, chiar din clipa în care am agățat fotografiile la uscat, am știut că acea imagine de neliniște buhăită și îmbătrânită însemna ceva – că reprezenta, în mod evident, ceva inteligent, și că dobândise, dintr-o pură întâmplare, o mare însemnătate; era imaginea unui adevăr neplăcut.

Așa stau lucrurile cu arta asta – dacă pornești de la ideea că-ți folosești lentila drept un arbitru neutru al *verité*-ului, ajungi inevitabil să obții imagini mari, deosebite, chiar fără a surprinde esența lucrurilor. Cele mai bune fotografii sunt făcute întâmplător. De exemplu, imaginea sinistră dintr-un New York mizer, a lui Weegee, sau celebra imagine a lui Capa, înfățișând un soldat muribund din armata republicană spaniolă (cu brațele întinse, ca un crucifix, în timp ce un glonț îl străpunge prin spate). Măiestria a constatat în faptul că arma crimei a acționat o dată cu fotograficul. În fotografie, totul este întâmplător. Poți petrece ore în șir așteptând momentul potrivit. Dar, până la urmă, nu obții lucrul după care tânjești atâta, ci descoperi că alte câteva fotografii, pe care le-ai făcut în așteptarea aceleia importante, au o spontaneitate care lipsește încercărilor tale de a crea ceva mareț. Regula numărul unu a artei: nu poți alege niciodată momentul potrivit; dai peste el din întâmplare și speri ca degetul tău să fie pe buton la momentul oportun.

Folosind autofocalizarea motorizată, am întărit negativul, obținând fundalul, ca să pot pune în valoare imaginea aceluia broker jerpelit, ieșind de la Bursă. Pe urmă, după ce am așezat o hârtie bromată Galleria de 8 x 10 în formă, am aprins lumina de la aparatul de mărit, am activat butonul de autoprind și am văzut cum imaginea a strălucit trei secunde. S-a aprins becul roșu. Am introdus fotografia în revelator timp de șaiszeci de secunde, apoi am pus-o în stopper, pe urmă în fixator, iar în final am aprins lampa fluorescentă. Dar când am scos hârtia din acea ultimă baie chimică și am atârnat-o la uscat, am observat ceva în neregulă: brokerul părea umbrit de o altă imagine. Tehnic vorbind, asta se numește o fantomă, adică o ușoară expunere dublă, care creează un spectru ce umbrește portretul, făcând să pară că înăuntrul lui există o fantomă. Un om înăuntrul altui om.

Am efectuat imediat operațiile de încă trei ori, dar de fiecare dată a apărut aceeași fantomă uluitoare; indiciul unei alte vieți în spatele acesteia – identitatea pe care ne-o păstrăm ascunsă. Poate că s-a mișcat ușor aparatul de fotografiat, atunci când am luat instantaneul. Poate am făcut o oarecare greșală chimică la dezvoltarea filmului. Însă, după ce am verificat din nou rolfilmele cu negative, am văzut că numai în acea imagine apărea o fantomă. Toate celelalte fotografii cu brokeri nu erau dublu expuse. Și totuși, fără îndoială, cea spectrală era mult mai reușită. Cum de n-o observasem atunci când am dezvoltat filmul? Și, în primul rând, cum de-a ajuns acolo? Ce era, de fapt, acea fantomă?

Am folosit o lupă și am studiat cu atenție, iar și iar, toate cele patru poze cu fantoma, încercând să aflu răspunsul la întrebare. Apoi am auzit o bătaie în ușă.

— A venit fata, m-a atenționat Beth.

— Vin acum. Vrei să intri puțin? Vreau să-ți arăt...

— Nu, a răspuns Beth. Când am deschis ușa batantă, ea urcase deja.

În mașină, a continuat, bătoasă, să mă țină la distanță.

— Ți-am cerut scuze.

- Nu-mi pasă, a spus ea.
- Știu că a fost o tâmpenie că...
- Nu vreau să vorbesc despre asta.
- N-am vrut să...
- Ba da.
- Tăcere.
- Beth?
- Tăcere.
- Beth, ce dracu'...?

Tăcere. Discuția se încheiase.

Bill și Ruth Hartley locuiau la mai puțin de un kilometru de noi. Era o vilă cu acoperiș roșu, cu obloane albe și cu o peluză în față, locul de joacă ideal al copiilor. Mereu eram șocat la vederea celor două leagăne și tobogane, pentru că singurul lor copil, Theo, se născuse cu sindromul Down și petrecea o mare parte a anului într-o școală specială, de lângă New Haven. Ei și-ar fi dorit mai mulți copii, dar n-au mai putut concepe și alții. „În felul ăsta, Dumnezeu ne spune că ar trebui să ne mulțumim a trăi și singuri”, a remarcat odată Bill. Lucra la Bursă; era moștenitorul unei mici firme de brokeraj, de pe Wall Street, care fusese condusă de familie de patru generații și avea câțiva clienți selecți. „O afacere sigură”, așa își descria Bill firma, deși la fel putea să spună și despre propria viață, pentru că Bill și Ruth erau niște modele de stabilitate. Se întâlniseră acum douăzeci de ani, la Universitatea din Pennsylvania, și aveau una din acele rare căsnicii care păreau a evolua fără evenimente zguduitoare. Ruth era directoare în cadrul departamentului de Relații Publice, cu bună reputație, la New York, iar lui Bill îi plăcea că mica lui firmă, pentru care aloca foarte puțin timp, nu era străbătută de acea nebunie a banilor, așa cum erau marile firme de pe Wall Street. Ieșeau totuși ceva bani. Aveau o casă frumoasă. Și un iaht de vreo zece metri, cu care Bill mă lua adeseori să ne plimbăm. Ei doi aveau un fel plăcut de a fi împreună, fără să se deranjeze reciproc. Iar căsnicia lor a

devenit și mai puternică atunci când, după tragedia cu Theo, au reușit să-și mențină echilibrul și să rămână împreună.

Le invidiam acel echilibru și stabilitatea. Spre deosebire de Beth și de mine, ei au hotărât că trebuie să se consoleze cu ceea ce au. Și, în loc să-și considere existența provincială un compromis îngrozitor, frustrant, și-au acceptat cu eleganță destinul. În acest fel aveau ceva ce nouă ne lipsea: o oarecare mulțumire.

Totuși, lui Bill nu-i invidiam deloc părul, care era din ce în ce mai rar. Și nici colăceii de grăsime ce-i înconjurau talia. Ca să nu mai vorbim de gustul lui în materie de pulovere. Când ne-a întâmpinat la ușă, am remarcat faptul că purta o helancă verde închis, plină de pinguini.

— Cine ți-a dat asta? l-am întrebat. Eschimoșii?

S-a ivit capul lui Ruth de după ușă.

— Eu i l-am dat.

Beth îmi arunca priviri disperate și mi-a spus printre dinți: „Tâmpitul”, apoi s-a îndreptat către încăperea deja plină de oaspeți.

— O, Doamne, a zis Ruth, arcuindu-și cu răutate sprâncenele. Ea purta un pulover cu urși polari.

— Scuză-mă.

— Nu-i nimic, Ben, a spus Ruth, și s-a dus după Beth.

— Ceva nou pe-acasă? m-a întrebat Bill. El era ceea ce puteam numi eu cel mai bun prieten al meu.

— Vorbele sunt de prisos.

— Deci, un whisky mare? Să-i dea Dumnezeu sănătate lui Bill. Spre deosebire de toți ceilalți din New Croydon, el nu făcea temenele în fața altarului apei. Încă mai credea în aportul curativ al unui pahar cu băutură.

— Foarte mare chiar, am răspuns eu.

— Am un Macallan, vechi de vreo douăzeci și cinci de ani, care știu că o să-ți fie pe plac, a zis el. Doream să mergem spre bucătărie, dar a sunat cineva la ușă și el s-a întors ca să răspundă.

— A, emisarul nostru din lumea culturii, a zis Bill.

M-am întors. În ușă stătea Gary. Îmbrăcat în negru, zâmbind cu superioritate.

— Ți-am adus ceva deosebit, a spus, dându-i lui Bill o cutie dreptunghiulară.

Bill a deschis-o, s-a uitat la etichetă și a fost de-a dreptul impresionat.

— Bine, rămâi, a glumit el. Du-te să bei ceva. Gary m-a salutat disprețuitor și a plecat spre bar.

De cum a dispărut, Bill mi-a șoptit:

— Poate că o fi el plin de fițe, dar la vinuri se pricepe. Ai auzit de ăsta?

Mi-a dat sticla. Sauvignon Blanc, Cloudy Bay, 1993.

— Da, am răspuns. Am auzit.

7

În continuare, petrecerea parcă a fost o nebuloasă pentru mine. Fără îndoială că la asta a contribuit și litrul de whisky al lui Bill. Nu prea am renunțat la el întreaga seară. Iar în clipa în care i-am spus lui Wendy Waggoner că este o proastă, mai mult de jumătate din conținutul sticlei îmi curgea deja prin vine.

Nu știi de ce, dar lui Wendy nu i-a prea plăcut epitetul. Și Lewis, prea puțin potentul ei soț lătăreț, a făcut mutre, deși nu asta l-a determinat să dea în mine. Pumnul a urmat unui alt schimb de replici, în timpul căruia tocmai mă întrebam, în gura mare, dacă (dată fiind cruzimea lui în afaceri) nu cumva prin caritate el înțelegea, de fapt, cumpărarea polițelor de asigurare ale bolnavilor de SIDA. Din fericire pentru mine, am izbutit să evit, cu puțin noroc, lovitura lui dată cu stânga. Din nefericire pentru Peggy Wertheimer, croșeul lui Lewis a nimerit drept în falca ei. Evident, Peggy era cea mai nevrotică femeie din New Croydon (și asta din motive foarte întemeiate – soțul ei tocmai o părăsise, fugind împreună cu un jucător mexican profesionist de tenis, pe nume Carlos). Slavă Domnului, lovitura nu i-a rupt și nu i-a dislocat nimic, însă a cam distrus, iremediabil, frumusețe de petrecere. Peggy a început să țipe, șocată. Wendy a răcnit la Lewis, reproșându-i că nu e decât un impotent notoriu. Lewis a urlat la mine că eu l-am provocat. Beth a plecat valvârtej acasă fără mine. Iar Gary mi-a spus, foarte nervos:

— Să nu uit să te invit pe la mine, data viitoare când mai trec pe-aici niște prieteni de-ai mei, sârbi și croați.

Gary. Nu se putea să-mi facă tocmai el una ca asta. Era de necrezut. Ea îl detesta. Îl ura pentru aroganță, infatuare și pentru felul în care se îmbrăca. Nu putea fi el. Era imposibil așa ceva.

Am adus somonul comandat și o sticlă de Sauvignon Blanc nemaipomenit. Sauvignon Blanc, Cloudy Bay, din 1993, mai

exact. Extraordinară coincidență, nu-i așa? Atunci, pentru ce să fi mințit Beth în legătură cu locul de unde l-a luat?

Chiar dacă, pe tot parcursul petrecerii, n-am făcut decât să beau pahar după pahar, tot reușisem s-o țin pe Beth sub strictă supraveghere. În primele două ore, ea l-a ignorat cu mare atenție pe Gary. Nicio privire, nici măcar un zâmbet complice. Și începusem chiar să mă gândesc că ar fi indicat să încetez odată cu paranoia asta. A fost o simplă întâmplare (și probabil că ea a avut motivele ei să nu-mi spună de unde a cumpărat vinul). Apoi însă, s-a nimerit să mă uit în direcția ei, în timp ce stătea pe scară și discuta cu Chuck Bailey (vecinul nostru, cel care se ocupa de publicitate și avea Porsche-ul acela). Când s-a strecurat Gary pe lângă ei, ca să meargă sus, la baia de la etajul unu, și-a pus mâna pe degetele lui Beth și i le-a mângâiat în trecere, ca din greșeală. Deși ea nu s-a uitat la el, obrajii i s-au înroșit, un zâmbet i-a înflorit pe buze, iar eu m-am simțit de parcă prin stomac trecuseră trei rachete cu rază medie de acțiune. Dat fiind că n-aveam Maaloxul la îndemână, l-am substituit tot cu whisky și, la scurtă vreme după aceea, am suferit un acces de sinceritate și i-am spus lui Wendy Waggoner că este o proastă.

„De vină pentru asta sunt numai Madame Beth Bovary și idiotul ăla”, îmi venea și mie să urlu, în timp ce toți ceilalți urlau la mine. Având în vedere că deja îmi dădusem toată osteneala să mă îmbăt criță, astfel încât să nu mă mai controlez, lucru care nu mi se prea întâmpla, ceva din sângele rece, avocățesc tot a ieșit la suprafață, iar eu am reușit să evit orice fel de spectacol jenant, prin care aș fi devenit un acuzator penibil și care ar fi dat apă la moară și subiect de bârfă, multă vreme, întregului oraș. M-am limitat la a mă retrage într-un colț și a zâmbi spre Gary, auzind comentariul său despre prietenii sârbi și croați, ba chiar i-am și strâns mâna și am dat din cap, politico, când mi-a spus:

— Atunci când o să ai chef, te rog să treci pe la mine, ca să mai vorbim despre aparate de fotografiat.

Dumnezeule mare! Să conversăm, să discutăm! Sigur, Gary, o să trec eu pe la tine, o să beau ceva tare și o să sporovăim despre aparatele Leica, dar într-una dintre zilele în care n-o să i-o tragi nevasti-mii. Bine?

Nevasta mea. Imediat după ce Gary și-a luat frumos la revedere, am reușit cu greu să ajung și eu până la ușă, hotărât să merg acasă, să am o discuție cu Beth, să lămurim odată pentru totdeauna lucrurile...

— Ben!

Era Ruth, care îmi stătea în cale, strângându-mă de umăr, cu o mână ca un clește.

— Ruthie, Ruthie. De-abia rosteam cuvintele. Ăăă... sunt...

— ...beat mort, a spus ea cu înțelegere. Foarte, foarte beat... și nu ai cum să ajungi acasă.

— Dar... dar... eu... trebuie să...

— Trebuie să dormi, până-ți trece. O sun eu pe Beth, ca să-i spun că rămâi aici peste noapte.

— Nu se poate...

— Ben. Nu te duci acum acasă. Te duci de-abia mâine dimineață. Când îți trece.

Am încercat să mă sprijin de un perete, dar am alunecat. Ruth l-a strigat pe Bill. El a venit repede și m-a prins, chiar înainte de a mă lăși pe dușumele.

— Haide, bărbate, mi-a zis el. Să-ți fac cunoștință cu camera noastră de oaspeți.

— Îmi pare rău, Ruthie, am zis eu. Ți-am stricat toată petrecerea.

— N-are niciun fel de importanță.

De-abia de dimineață am mai știut de mine, iar atunci, în capul meu era un soi de Nagasaki personal. O devastare totală, de parcă fiecare neuron fusese distrus definitiv. Pe urmă, am fost cuprins de un sentiment acut de vinovăție. Mă purtasem ca un măgar și știam că Beth avea să mă facă să dau socoteală pentru asta. Și, pe când vina mi se transforma în teamă, m-am trezit întrebându-mă: oare Gary ocupa în acele clipe partea mea de pat?

Se auzi o bătaie scurtă în ușă și, tresăltând de bună dispoziție, intră Bill, aducând un pahar cu ceva portocaliu în el.

— *Room service*, a rostit el, plin de veselie.

— Cât să fie ceasul? am mormăit eu.

— E vremea prânzului.

— Vremea prânzului! Doamne-Dumnezeule! Trebuie s-o sun pe Beth...

Am dat să mă ridic, însă n-am izbutit.

— A sunat-o Ruth. Totul e în regulă. Beth a plecat cu copiii în vizită la sora ei, Lucy, din Darien...

Eu am gemut.

— Sunt un om mort. Lucy mă consideră un neisprăvit.

— Nu-i nimic, dacă zice asta cineva din Darien.

— Ce ți-a spus Ruth, cum se simțea Beth?

— Era bucurasă.

— Pe dracu'.

— Bine, mint. Bea asta.

— Ce e?

— O doză mare de vitamina C. Te scoală și din morți. Am luat paharul, am băut lichidul portocaliu și am oftat.

— Te simți mai bine? m-a întrebat Bill.

— Oarecum. Unde-i Ruthie?

— S-a dus la Theo.

— Mă va putea ierta vreodată?

— Te-a și iertat.

— Dar tu?

Bill mi-a aruncat unul din zâmbetele lui sardonice.

— Ce seară a mai fost! Ne-am distrat extraordinar. Știi, nici mie nu-mi place familia Waggoner, așa că...

— Mersi.

— Cu cea mai mare plăcere. Te scoli acum, ca să mergem pe lac? Vântul e numai bun.

— Mai întâi trebuie s-o sun pe Beth, acasă la Lucy.

— Stai liniștit.

— Chiar așa?

Era evidentă alarmarea din vocea mea.

— Nu e bine s-o suni.

— Adică, am încurcat-o.

— Rezolvi tu. Dar în niciun caz la telefon. Și oricum, nu azi. Așa că du-te acum la duș. Sper să fim pe lac, în cel mult o oră.

Am ajuns la iaht, în patruzeci și cinci de minute. Era o zi minunată de toamnă: un cer rece, de un albastru închis, un aer răcoros, un vânt destul de puternic. Iahtul lui Bill – care fusese botezat *Blue Chip* – era o frumusețe. Avea o cală albă, din fibră de sticlă, punți din lemn bine lustruit, o cabină cu două paturi și o bucătărie completă. Pe punte era un pupitru micuț, echipat cu toată aparatura imaginabilă pentru navigație. Un sistem de stabilire a poziției prin satelit, un pilot automat, un anemometru digital, care măsoară electronic viteza vântului, și toate computerele aferente, necesare pentru aflarea condițiilor meteorologice, a distanței parcurse, și a multor alți parametri.

— Ce colecție frumoasă de jucărele ai, am zis eu.

— Ca aparatele tale de fotografiat, mi-a răspuns Bill, tot numai un zâmbet.

— Punct ochit, punct lovit, șmechere.

— Vrei o bere?

— Evident.

— Scoate două din frigider, până ridic eu pânzele.

Micuțul frigider era amplasat lângă un aragaz, racordat prin intermediul unei tubulaturi groase, din cauciuc, la o butelie cu gaz natural, fixată bine într-un dulăpior din lemn, pe punte. Butelia mai alimenta și un radiator micuț pentru încălzire, prins în șuruburi pe peretele cabinei. Când am deschis frigiderul, am atins din greșeală un tub, dar am verificat apoi cu grijă, să nu-l fi desfăcut. Pe urmă, am luat două cutii de bere Kirin și am revenit pe punte.

— Noroc. Am ciocnit cutiile de bere.

— Grozavă jucărie, am zis eu. Pun pariu că poți ajunge cu ea oriunde.

— Îmi doresc de mult să navighez până în Caraibe pentru câteva luni... dar când am eu timp de așa ceva?

A terminat de derulat mosorul pânzei, pe urmă s-a ocupat de ridicat velatura. Aceasta flutura tare, urcând pe catarg.

— Bănuiesc că vântul bate cam cu douăzeci de noduri, a zis Bill.

Eu m-am uitat, curios, la indicatorul digital al anemometrului.

— Nouăsprezece, i-am spus eu. Mă impresionezi.

— Da, e greu să te pricepi cu adevărat. Vrei s-o luăm înspre est, către Sheffield Island? Facem cam două ore până acolo.

— Da, și pe țarm este Darien.

— Dacă vrei cumva să te cerți cu nevastă-ta, va trebui să înoți.

— Bine. Nu mai zic nimic.

— Ți-a venit mintea la cap.

După ce au fost ridicate pânzele, Bill a desprins piedica. Pe urmă a potrivit vela care a scos un zgomot tipic, când a fost prinsă de vânt și a lansat iahtul spre port. Imediat, Bill a tras de cârmă și *Blue Chip* a pornit-o cuminte la drum. În câteva minute, trecusem de portul din New Croydon. Bill a strigat:

— Vine!

Eu m-am aplecat, ca să treacă bompresul și cu vela în cealaltă parte, iar o altă rafală de vânt ne-a trimis înspre est.

— Preia tu cârma, mi-a strigat Bill acoperind șuieratul rafalelor de vânt. De cum am preluat comanda, viteza s-a mărit cu încă cinci noduri și alunecam frumos, lăsând în spate problemele și pornind-o spre est, pe marea nesfârșită.

— Unde dracu' vrei să ajungi? a strigat Bill.

— În Europa, i-am răspuns eu. Deodată, parcă zburam pe luciul lacului – datorită unui vânticel dinspre nord-vest.

— Douăzeci și cinci de noduri, s-a auzit glasul puternic al lui Bill, încercând să acopere zgomotul făcut de vânt. Ești nebun.

Am mijit ochii în lumina blândă a soarelui de toamnă, iar rafalele de vânt ne împingeau din spate. Îmi simțeam plămânii răcoriți de aerul salin. Și, pentru câteva binecuvântate clipe, capul mi s-a golit complet de gânduri: aveam acea mult râvnită, dar atât de rară senzație, că ești tabula rasa, că ți s-au iertat toate păcatele, că nu te mai temi de nimic, nu mai urăști. Pur și simplu, viteza amețitoare mă menținea în acea stare. Zburam nebunește, lăsând totul în urmă. Nimic și *nimeni* nu mă mai putea prinde din urmă.

Timp de o oră, Bill și cu mine n-am schimbat nici măcar o vorbă, nici o singură privire. Amândoi ne uitam drept în față, fermecați de senzația uimitoare de mișcare neîngrădită – o viață fără de frontiere și fără de limite care să te țină în loc. Și eram conștient de faptul că și el simțea același lucru: *la ce bun să te oprești?* De ce să nu o iei spre est și să traversezi Atlanticul ca un fulger? Pentru ce să nu fugi? Cu toții avem nevoie de o picătură de libertate, dar în același timp ne adâncim, din ce în ce mai mult, în capcana domestică. Putem visa mult și bine că ne eliberăm, însă acumulăm atât de multe lucruri inutile, încât acestea ne apasă ca o povară și ne țin legați de un loc. Și nu trebuie să ne învinovățim pentru asta decât pe noi înșine. Pentru că, deși ne gândim la evadarea din cotidian, tot considerăm că nu putem scăpa, cu niciun chip, de responsabilități. Cariera, casa, cei care depind de noi, datoriile – toate acestea ne opresc. Ne conferă și o oarecare stabilitate, un motiv de a ne trezi în fiecare dimineață. Ne limitează evident posibilitățile de a alege, ne țin încarcerati și, *astfel*, ne conferă siguranță. Și, deși aproape toți bărbații pe care îi cunosc eu se împotrivesc cu îndârjire, încercând să nu devină doar niște victime ale sarcinilor casnice, ne resemnăm bucuroși, complăcându-ne să pozăm fatalmente în ipostaza unor astfel de victime. Suntem niște victime care jură să se răzbune.

— Voiai să mergi și mai departe, nu? m-a întrebat Bill când am coborât ancora la Sheffield Island.

— Dacă voiam? Desigur. Dacă, însă, ar fi fost cazul? Am rămas tăcut o clipă, apoi am ridicat din umeri. Nuuu!

— Și de ce nu?

— Pentru că poți să fugi, dar nu poți să te ascunzi de tine însuși.

— Dar tu ai vrea să fugi, nu-i așa?

— În permanență. Tu nu?

— Nimeni nu e mulțumit de el însuși, nu? Doar că unii dintre noi acceptă situația mai ușor decât alții...

— Tu ai multe reușite.

— Și tu nu ai? a contraatacat el.

— Cel puțin căsnicia ta pare că merge.

— Dar, cel puțin, copiii tăi sunt sănătoși, normali...

— Iartă-mă, te rog.

— Liniștește-te, Ben. Ia-o mai ușurel.

Am deschis încă o cutie cu bere și mi-am întors privirea spre țărmul împădurit al Connecticutului. Părea așa proaspăt, așa pastoral, privit din locul acela, fără nicio urmă de piscină sau de om.

— Să mă liniștesc? Eu? Asta-i bună.

— Bine, prin urmare, ție nu-ți place viața ta, nu ești mulțumit de ea...

— Știi tu oare cât de tare te poți îndobitoci, având un serviciu ca al meu?

— Probabil că la fel de tare ca și în brokeraj. Însă... tu singur ți l-ai ales. Așa cum, tot singur, ai hotărât să te însori cu Beth, să ai copii, să locuiești la New Croydon...

— Știi, știi...

— Dar toate astea nu sunt hotărâri *greșite*. La dracu', nu-ți lipsește nimic...

— Doar puțină tragere de inimă... în toate.

— Și ce-ai de gând să faci? Să trăiești următorii treizeci de ani cu gândul numai în altă parte?

— Nu știu...

— ...pentru că, să știi, băiete, viața ta este aici. Iar dacă te tot plângi, vei sfârși prin a pierde tot ce ai. Și, crede-mă, dacă pierzi tot, îți vei dori totul înapoi. Așa se întâmplă, de obicei.

Am luat o înghițitură mare de bere, după care l-am întrebat:

— Dar tu ce crezi, Beth a ajuns într-un moment de criză?

— Cu doi copii și fără o carieră, ea nu va da niciodată cu piciorul căsniciei voastre. Zău, nu e chiar atât de iresponsabilă.

Atunci pentru ce și-o trage cu Gary? îmi venea să strig. Doream, cu disperare, să-l întreb pe Bill dacă nu auzise ceva despre aventura extraconjugală a nevestei mele. Însă am evitat să deschid acest subiect. Nu doream să creez suspiciuni sau să dau impresia că sunt paranoic. Și pe urmă, sincer, mi-era teamă de adevăr.

Așa că am băut toată berea și n-am putut decât să spun:

— O să încerc să vorbesc cu ea.

— Și mai încearcă să vorbești și cu tine însuși.

Am dat ochii peste cap.

— Mersi, Oprah.

— Bine, gata cu predicile, a zis Bill. Hai înapoi acasă.

Am ajuns la New Croydon la căderea întunericului. Eu am condus iahtul în port și fără ajutorul tuturor acelor dispozitive extraordinare ale lui Bill.

— Grozav, a zis Bill, pe când ancoram. N-ai uitat nimic din ce-ai învățat la colegiu. Știa că timp de trei ani făcusem parte din echipa de iahting.

— Așa ceva nu se uită niciodată.

— Ar trebui să-ți iei și tu o barcă. Îți dă ceva mai multă libertate, iar copiilor le va plăcea mult, atunci când vor mai crește.

— Am destule pe cap și așa.

— Bine, când vrei să ți-l împrumut...

— Vorbești serios?

— Nu, vorbesc prostii.

— S-ar putea să te iau în serios.

— Doar să nu fugi cu el, da?

Bill m-a condus acasă cu mașina. Era beznă. M-am uitat la ceas. Nu era cazul să mă sperii. Și totuși.

— Hai, du-te, curaj! mi-a spus Bill, întinzându-mi mâna. Și, pentru Dumnezeu, fruntea sus.

Ce ciudat este să intri într-o casă goală, cufundată în liniște. Poate că m-aș fi bucurat de acel binecuvântat repaus după agitația casnică, dacă n-aș fi observat becul pâlپând la robotul telefonic. Am atins butonul de ascultare a mesajelor.

„Ben, eu sunt. O să mai rămân pe-aici, cu copiii, pentru câteva zile. Cred că dacă stăm departe unul de altul, o vreme, o să ne fie mai bine – și ți-aș rămâne îndatorată dacă n-o să încerci să mă suni la Lucy. Totuși, trebuie să-ți aduc la cunoștință faptul că voi lua legătura cu un avocat, peste câteva zile. Cred că și tu ar trebui să faci la fel.”

Hodoronc-tronc. M-am așezat încet pe canapea și am închis ochii. *Totuși, trebuie să-ți aduc la cunoștință.* Cât de oficială. Cât de detașată. Cât de rece. De data asta, vorbea serios. Și mă speria de moarte.

Am pus mâna pe receptor și am sunat la cumnata mea. Aceasta a răspuns imediat.

— Ben, ea nu vrea să...

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Ți-am spus, nu vrea...

— Dă-mi-o dracului odată la...

Tranc! Am încercat din nou. De data asta, a răspuns Phil – cumnatul meu cel zgârcit la vorbă, contabil de meserie.

— Nu e momentul potrivit, Ben.

— Phil, tu nu înțe...

— Ba da.

— Ba nu înțelegi deloc!

— Pe alt ton, Ben.

— Phil, eu sunt pe cale să-mi pierd familia.

— Da, așa a zis și Beth. E de rău, nu?

— *Rău! Rău!* Asta-i tot ce poate să înțeleagă țeasta aia a ta de adunător de cifre? *Rău!*

- Nu e cazul să țipi, Ben.
- Ba țiip dacă am chef, tâmpitule.
- Acum chiar că devii agresiv, Ben. Nu e bine deloc. Așa încât, părerea mea este să punem capăt discuției noastre. Dar când se întoarce Beth, o să-i spun...
- Beth e plecată?
- Da, a plecat acum circa o oră. A zis că vrea să se întâlnească cu Wendy și nu mai știu cum...
- O auzeam pe Lucy, zicându-i răstit:
- Phil, tu prea o lungești. Ți-am spus...
- I-am strigat atunci lui Phil:
- A venit aici cu mașina ca s-o vadă pe Wendy Waggoner?
- Da, și ce-i cu asta? E un drum de numai o jumătate de oră.
- Lucy i-a smucit receptorul din mână.
- Ben, în locul tău...
- Tu mi-ai spus că e acolo. Mi-ai spus...
- Ți-am spus doar că nu vrea să vorbească cu tine. Și...
- Ce dracu' caută la Wendy? Ia o rețetă pentru mâncare?
- Bănuiesc că se sfătuiește cu ea, așa cel puțin mi-a spus.
- Wendy nu e avocată...
- Însă cunoaște o avocată specializată în divorțuri, care-i e prietenă...
- Și n-a putut să-și sune *prietenă*? A trebuit să-i lase pe copii...
- Copiii sunt bine.
- Ce le-ai făcut? am urlat eu.
- *Ce le-am făcut?* Eu le sunt mătușă, nu sunt o străină pentru ei.
- Spune-mi...
- I-am dus la culcare. I-am schimbat scutecul lui Josh. I-am citit apoi o poveste lui Adam și i-am urat noapte bună. Sper să-ți convină.
- Vin acum să-i iau!
- Ben, să nu...

- Sunt copiii mei...
- Dacă apari pe-aici, chem poliția. Vrei așa ceva?
- N-ai niciun temei legal...
- Dar nu ți-ar cădea bine. Deloc.
- Să nu cumva să îndrăznești...
- Mie nu mi-a plăcut niciodată de tine. Așa că o să îndrăznesc.

Și mi-a închis telefonul.

Am dat cu pumnul într-o masă. După aceea am aruncat cu o scrumieră Steuben, din sticlă. Am ieșit valvârtej din casă, m-am suit în Mazda Miata, pornind-o în trombă pe Constitution Crescent, spre autostrada 95, gândind să ajung cât mai repede la Darien. S-o văd eu pe proasta aia de Laura Ashley că îndrăznește să cheme poliția. Numai să încerce...

Brusc, am apăsat pe frână și m-am întors pe Hawthorne Drive, până am ajuns în fața unei frumoase vile, cu trei etaje, așezată pe o peluză îngrijită, de doi acri. Nu era nicio mașină pe alee.

Am lovit volanul. Stricata dracului. Se folosește de bleaga de Wendy și de așa-zisa prietenă avocată a acesteia.

Știam acum ce aveam de făcut: să urc în viteză pe peluza lui Gary, să ajung cu Miata până la ușa lui și să-i dau buzna în living. Dar, pe când goneam spre Constitution Crescent, o voce interioară mi-a șoptit: *Ai grijă. Să nu cumva să faci ceva iremediabil. Încearcă să te abții. Dă-ți mai întâi seama cum stau lucrurile și pe urmă te hotărăști.* Și în ciuda faptului că am fost tentat să nu ascult de glasul acela plin de prudență înțelepciune – atât de mult mi-aș fi dorit să mai fac și lucruri nebunești – eu m-am conformat, cuminte. Și am încetinit. Și am parcurs străzile, până am găsit Volvo-ul nostru, parcat pe o stradă paralelă cu Constitution Crescent. Bună treabă, Beth. În definitiv, dacă o lăsai pe aleea lui Gary, ai fi trezit bănuiele.

Am intrat pe Constitution Crescent. Am stins farurile, am băgat Miata pe aleea mea, am oprit motorul și am închis portiera fără să fac zgomot. Pe urmă, am luat-o prin spatele

casei și am descuiat ușa de la subsol. O dată intrat acolo, mi-am luat noul meu Canon EOS, un rolfilm Tri-X, un imens teleobiectiv și un trepied, pe urmă am urcat la etajul doi. Din camera lui Adam, se vedea Constitution Crescent. Draperiile erau date la o parte, iar luminile stinse. Am desfăcut repede trepiedul, am pus pe el aparatul de fotografiat, am băgat film în el și am montat teleobiectivul. M-am așezat pe un scaun, m-am uitat prin teleobiectiv, focalizând aparatul pe ușa din față a casei lui Gary, și am așteptat.

A trecut circa o oră. Apoi, imediat după opt și jumătate, ușa s-a deschis. Gary a ieșit puțin, s-a uitat pe stradă în sus și în jos, după care a dat din cap. Am ajustat puțin focalizarea, până s-a clarificat imaginea și am văzut-o pe Beth cum iese. Gary a tras-o către el și a sărutat-o prelung. Ea și-a trecut o mână prin părul lui sârmos, iar cu cealaltă îi mângâia fundul îmbrăcat în denim. Am tresărit și mi-am îndepărtat capul dinspre vizor, în timp ce desfăceam capacul aparatului. În numai șase secunde, motorașul a luat treizeci și șase de imagini. Când m-am uitat iar prin vizor, destul de în silă, îmbrățișarea tocmai se încheia. Părând îngrijorată, Beth a privit spre casa noastră. Nevăzând decât lumina de după draperiile din camera de zi, s-a întors spre Gary. Un sărut fierbinte, prelung, pe buze, o ultimă privire înspre strada goală. Pe urmă, cu capul în jos, a pornit-o repede prin întuneric – fără îndoială rugându-se la Dumnezeu să nu se întâlnească cu vreun vecin, ieșit să se plimbe, în timp ce se îndepărta ea de locul faptei.

M-am ridicat, am coborât în fugă scările, îndreptându-mă către ușa din față, gata să ies în stradă și să o prind până ar fi ajuns la mașină. Dar iarăși am avut o ezitare – și m-am aruncat pe canapea.

Sărutul acela. Evident nu fusese „superficial”. Era nemărginit. Pasional. *Serios*. Ultima dată când mă sărutase Beth așa, George Bush senior mai era încă președinte. Ce dracu’ o fi găsit ea oare la tembelul ăla? Dar știam că, dacă aș fi fugit după ea în clipa aceea și aș fi pus-o în fața faptului

împlinit, aș fi fost un prost. Ar fi dispărut orice speranță de împăcare, oricât de îndepărtată părea ea acum. S-ar fi folosit de faptul că am spionat-o, ca dovadă că mariajul nostru era pe ducă. Am fi trecut și de ultima barieră – și nu ne-am mai fi întors niciodată din acel drum.

Am început să mă fâțai nervos prin camera de zi. Eram pe cale de a pierde totul. Creierul mi se inundase de imagini ciudate: hotărârea finală de divorț, care-i acorda lui Beth totala custodie a celor doi băieți, casa, mașinile, acțiunile și obligațiunile, plus trei sferturi din întregul meu venit. Noua mea viață se desfășura într-o garsonieră înghesuită, de pe Strada 90. O singură excursie cu Adam și cu Josh, la Grădina Zoologică, într-un singur weekend pe lună, unica întâlnire cu copiii mei. Adam transformat într-un Gary în miniatură. Josh ajuns la vârsta de patru ani, zicându-mi: „Tu ai fost cândva tatăl meu, dar acum Gary este tatăl meu adevărat”.

Gary. Brusc, de parcă funcționam pe pilot automat, m-am trezit traversând cu un pas hotărât strada, către ușa lui. Nu știam ce-o să-i spun, nu știam nici măcar dacă aș fi realizat ceva cu asta. Dar iată-mă pe treptele lui, sunându-i la ușă.

Beth nu plecase de la el de mai mult de cinci minute, așa că Gary a deschis ușa rapid, iar când m-a văzut pe mine, a înlemnit. S-a albit de frică, dar s-a străduit să se controleze. A urmat o lungă tăcere – timp în care eu nu-mi mai găseam cuvintele, punându-mi, în sinea mea, justificata întrebare: *Ce dracu' caut eu aici?* Într-un final, Gary a fost acela care a spart tăcerea:

— Ben...?

Am reușit să îndrug un singur cuvânt:

— Aparate.

— Ce spui?

— Aparate de fotografiat. Ai zis să trec pe la tine, ca să stăm de vorbă despre... aparate de fotografiat.

A fost bulversat total de această frază și l-am văzut cum se uită la mine precaut, încercând să-și dea seama dacă sosirea mea la ușa lui era, sau nu, doar o stranie coincidență.

— Da... parcă așa ți-am spus. Da, e duminică seara și destul de târziu, nu?

— E doar opt și patruzeci de minute, i-am zis eu, uitându-mă la ceas. Nu e târziu. Și oricum, nici Beth și nici copiii nu sunt acasă...

— Da, ăăă...

A tăcut brusc.

— Ce zici? l-am întrebat eu.

— ...am observat că Volvo-ul nu e pe alee.

— Ai observat, da? Parcă prinsesem curaj.

— Da... am observat. Acum el nu-și mai găsea cuvintele.

— N-am știut că-mi urmărești casa așa atent.

— Nu am eu obiceiul ăsta... Auzi, Ben, acum sunt puțin cam obosit. Ce-ai zice să...

— Doar un pahar cu vin, am spus eu.

El a avut o ezitare și parcă îl auzeam cum se întreabă: *Mă voi descurca oare?* Rânjetul obișnuit de pe fața lui mi-a dat răspunsul. M-a invitat să intru, făcând un gest larg, cu mâna dreaptă:

— *Intrați, vă rog.*

Am pășit înăuntru. Deși casa lui Gary era la fel de mare ca a mea, interiorul părea imens. Pereții despărțitori fuseseră dați jos și restul fusese zugrăvit într-o nuanță de gri-albăstrui. Covoarele lipseau, iar podeaua era vopsită în negru. Din tavan atârneau patru spoturi luminoase. Singura piesă de mobilier din tot spațiul acela era o canapea lungă, din piele.

— Ce loc interesant, am zis.

— Da, tata avea idei bizare în legătură cu decorațiunile interioare.

— Cine ți-a decorat-o? Robert Mapplethorpe?

— Ce șmecher ești. De fapt, eu am făcut totul, în '91.

— După ce a murit tatăl tău?

— Ai o memorie bună. La aproape un an după ce s-a dus maică-mea. Cred că boala Alzheimer, de care suferise ea, l-a ucis și pe el. I-a terminat inima.

— Cred că ți-a fost greu, singurul lor copil...

— „Când îți moare un părinte e trist, dar când îți mor amândoi, nu mai are importanță.”

— Nu știam că citești Oscar Wilde.

— Păi, de fapt, nici nu citesc. Am memorat un citat de undeva, dintr-o revistă. Ce vrei să bei?

Mi-a făcut semn să-l urmez în bucătărie. Și aici făcuse modificări – toate dulapurile vechi, de pin, inclusiv cele din perete, fuseseră înlocuite cu diverse obiecte și mobile din crom și oțel. Și bucătăria părea cam neterminată, bizară. O clipă, mi-a părut rău pentru Gary și pentru încercarea lui disperată de a prospera. Compasiunea mea n-a durat mult. S-a încheiat în clipa în care am observat, lăsate pe un blat, două pahare de vin, iar unul dintre ele era murdar cu rujul roz, folosit mereu de Beth.

Am dat din cap înspre pahare și, cu greu, am reușit să bâigui:

— Te-ai distrat și tu olecuță?

Încercând să-și ascundă un zâmbet, mi-a răspuns:

— Da, așa s-ar putea spune. A deschis frigiderul și a scos o sticlă de Sauvignon Blanc, Cloudy Bay.

— Ai băut vreodată dintr-ăsta? m-a întrebat el.

— Mi-a adus o dată Beth o sticlă.

Încă un zâmbet, pe când destupa sticla.

— N-are gusturi rele soția ta. Cloudy Bay este cel mai bun Sauvignon Blanc de pe întreaga planetă.

— Exact așa mi-a spus și ea.

El a luat sticla și două pahare curate.

— Camera mea obscură e pe-aici, a zis el, conducându-mă, pe o scară îngustă, spre subsol. Era un loc întunecat și înghesuit – multă dezordine și umezeală. Lângă unul dintre pereți, erau așezate diverse aparate de uz casnic: o mașină de spălat, un uscător, un congelator mare. Lângă peretele

opus acestuia, era aparatura lui de fotografiat: un vechi aparat de mărit, Kodak, tăvi sparte, o ghilotină pentru tăiat hârtie și tot felul de sârme de atârnat rufe, de care erau prinse câteva zeci de poze recent făcute.

— Camera obscură este absolut necesară, a zis Gary, clipind din cauza luminii fluorescente.

— Îți faci treaba cu ea, sunt sigur.

— Da, dar în comparație cu ce ai tu, aici, într-un fel, e lumea a treia.

— De unde știi ce am eu? Nu-mi amintesc să-ți fi arătat vreodată camera mea obscură, Gary.

El s-a întors și și-a făcut de lucru cu câteva fotografii, pe care le-a tras de pe sârme.

— Bănuiesc, jupâne.

— Bănuiești, ce anume?

— Că ai o cameră obscură bine pusă la punct, cu toată aparatura necesară.

— Dar n-ai văzut-o niciodată. Sau ai văzut-o?

Același rânjet. Cât aș fi vrut să i-l șterg de pe față.

— Nu. Niciodată.

Mincinosul. Probabil că Beth s-o fi distrat cu el într-o după-amiază, când nu erau copiii acasă, și l-a invitat să vadă subsolul.

— Atunci cum de presupui că eu am aparatură sofisticată?

— Pentru că un tip bine situat, ce lucrează pe Wall Street, ca tine, își poate permite tot ce-i mai bun și, prin urmare, are. Mi-a întins un teanc de fotografii. Ia uită-te și spune-mi sincer ce părere ai.

Am privit cele șase fotografii – toate niște portrete șterse, alb-negru, cu personaje mizere, având ca fundal vreo intrare la câte un azil de săraci. Era înspăimântător. Un motociclist obez, cu trei dinți îmbrăcați în metal și cu un semn din naștere, pe jumătate din față. Doi travestiți de culoare, în colanți de vinilin, cu urme vizibile de înțepături pe brațe. Un invalid cu un singur picior, întins pe caldarâm, care vomă. Deși acele imagini erau șocante în sine, mai era ceva în

creația lui Gary care mă deranja. Se vedea că se străduiește, cu tot dinadinsul, s-o facă pe artistul, era prea preocupat să atragă atenția asupra anomaliilor fizice ale subiecților.

— Grozav, am zis eu, dându-i înapoi fotografiile. Vagabonzii lui Avedon, împreună cu cei ai lui Arbus.

— Vrei să spui că le-am copiat stilul?

— Era doar un compliment.

— Mie nu-mi prea place Arbus, a spus el, turnând vin într-un pahar și oferindu-mi-l. Prea mult *verité*, nu are destulă claritate compozițională.

— Ei, haide. Arbus a fost un adevărat geniu al compoziției. Fotografia aia clasică, cea cu pomul de Crăciun din camera de zi a familiei Levittown, felul în care fiecare obiect – canapeaua, televizorul, lampadarul cu abajur din plastic – subliniază sterilitatea îngrozitoare a imaginii... asta înseamnă talent compozițional.

— Ei, i-a plăcut subiectul, însă nu a iubit imaginea – asta era filosofia lui Arbus...

— Mie mi se pare una sănătoasă, demnă de un fotograf valoros...

— Doar dacă nu crezi în importanța valențelor artistice...

— Vrei să spui că tot ce a făcut Arbus nu se numește *artă*?

— Vreau să spun că a încercat mereu să pară doar o spectatoare pasivă...

— Și ce e rău în asta? Numai dacă nu ești cumva genul de fotograf căruia îi place să atragă atenția asupra ochiului său ahtiat numai după echivocuri.

— Deci, până la urmă, tu crezi că eu am copiat ideea? a zis el, strângându-și pozele.

Mi-am ales cu grijă cuvintele:

— N-ai copiat ideea. Sunt poze studiate. Însă tu te vezi prea mult. Nu au destul din spectatorul pasiv...

— Prostii. Fotograful nu poate fi niciodată un spectator pasiv...

— Cine zice asta?

— Cartier-Bresson.

— Un alt prieten de-al tău?

— Da, ne-am întâlnit de vreo două ori.

— Și presupun că ți-a zis: „Gary, fotograful nu trebuie să fie niciodată un spectator pasiv”.

— Nu, dar a scris asta.

Gary luă de pe raftul din spatele lui o carte scrisă de Cartier-Bresson, răsfoi câteva pagini, după care îmi citi, cu glas ridicat:

— *Fotograful nu poate să fie un spectator pasiv; el poate fi cu adevărat lucid, doar dacă este prins în eveniment.*

— Ia te uită, i-am zis eu. Ți-a dat un exemplar, cu autograf!

Gary a preferat să-mi ignore sarcasmul și a continuat să citească, netulburat:

— *Noi optăm în două momente, și deci, tot atunci putem regreta: primul, și cel mai important, când ne apare actualitatea, pe care o observăm prin vizor; iar al doilea, când toate fotografiile sunt dezvoltate și scoase pe hârtie, și trebuie să renunțăm la cele mai puțin reușite. Și atunci – prea târziu – ne dăm seama și unde am greșit.*

S-a uitat la mine, cu o figură supărată.

— Ai înțeles ceva din asta, consiliere? m-a întrebat. Știu că tu nu cunoști eșecul. Mai ales când e vorba de fotografie. Și de un an din viață, irosit la Paris. Și de timpul petrecut în dosul unei teighele de la Willoughby's. Și...

M-am auzit șoptind:

— De unde dracu'...?

Rânjea nedisimulat, triumfător.

— Ia încearcă să ghicești.

S-a lăsat tăcerea. M-am uitat la podeaua acoperită cu linoleum.

— De câtă vreme durează?

— Beth și cu mine? De câteva săptămâni, cred. Nu-mi amintesc exact.

— Și este vorba de...

El a izbucnit:

— *De dragoste?* Asta zice ea.

Parcă promisem încă un pumn în stomac.

— Și tu ce zici?

— Eu? a răspuns el vesel. Ei, eu mă simt bine. Chiar foarte bine. Pentru că, după cum probabil știi, Beth e foarte pasională. Dar, din câte mi-a spus ea, poate că nici nu ți-ai dat seama de asta.

— Taci!

— Nu, nu, nu – *tu* să taci. Și ascultă-mă bine. Ea mă iubește, iar pe tine te urăște.

— Ea nu...

— Ba da. Îți urăște succesele...

— Taci!

— Și serviciul. Urăște viața pe care o duce aici împreună cu tine...

— N-auzi...?

— Dar ce-i displace cel mai mult la tine este faptul că și tu te urăști pe tine. Că ți-e milă de tine. Că ești așa de închistat, refuzând, în același timp, să recunoști că nu ai reușit ca fotogra...

— Dar tu, ratatule?

— Cel puțin, eu trăiesc în lumea asta, bătrâne...

— Tu nu ești decât un nenorocit de pseudoartist, care trăiește dintr-o amărâtă de rentă viageră...

— Dar mă mai ocup, cât de cât, și de fotografie...

— Ești un nimeni!

— Dar tu ai reușit să faci mai mult?

— Eu sunt partener la una din cele mai mari...

— Tu nu-ți dai seama? Nu ești decât un nimic dintr-o firmă, un nimic care nici măcar nu poate să-și satisfacă soția...

Și atunci m-au lăsat nervii. L-am lovit. Chiar cu sticla de Cloudy Bay. Am ridicat-o și, fără să gândesc, i-am dat cu ea în cap, dintr-o parte. Sticla s-a spart, iar eu am rămas cu gâtul ei în mână. Gary căzuse într-o rână. Pe când se prăbușea în fața mea, m-am repezit din nou și, deodată, nu

știu cum ciobul din mâna mea i-a intrat drept în ceafa. Totul n-a durat mai mult de șase secunde, iar eu eram ud. Ud learcă, într-un șuvoi de sânge.

Sângele mi-a țâșnit în față și pe moment m-a orbit. După ce am reușit să mi-l șterg de pe ochi, l-am văzut pe Gary clătînându-se prin camera obscură, cu sticla înfiptă în ceafa. S-a întors către mine, uimit, cu fața albă ca varul. Buzele lui au murmurat:

— *Ce?*

Apoi a căzut pe burtă, cu fața într-o tavă cu revelator. Tava s-a spart, iar capul lui Gary s-a izbit de podea.

Tăcere. Mi s-au înmuiat picioarele. Am căzut pe linoleum. În urechi îmi reverbera un straniu ecou. Timpul se dilatase. Și, vreo două clipe, n-am mai știut nici unde mă aflu.

Pe urmă, mi-am simțit gura uscată. Într-atât de uscată că mi-am lins buzele. Și am gustat din acel lichid lipicios care se scurgea pe fața mea. Era dulce, un gust care-mi spunea că viața, pentru mine, n-avea să mai fie niciodată la fel.

- IDENTITĂȚI FURATE -

PARTEA A DOUA

1

Au venit după mine la serviciu. Erau doi. Purtau pardesie și costume ieftine. Amândoi mi-au fluturat prin fața ochilor legitimațiile și s-au prezentat drept detectivi ai departamentului omucideri, de la Poliția din Stamford, Connecticut. Primul era o matahală de culoare, mare cât un șifonier. Al doilea era un individ agitat, cu un păr creț și roșcat, dar în plin proces de încărunțire. Privindu-i fața ca a unui copil de altar, îmbătrânită, i-am remarcat ochii pătrunzători și mi-am dat seama că nu era de joacă cu el. Era genul de polițai care mai-mai că ar fi aderat la iezuiți.

— Benjamin Thomas Bradford, a rostit solemn roșcatul, în timp ce negrul îmi încătușa mâinile la spate, ești arestat pentru asasinarea lui Gary Summers. Ai dreptul să nu spui nimic, iar orice vei spune va fi consemnat și va putea fi folosit împotriva ta, la proces...

Pe când unul îmi citea drepturile, celălalt mă scotea din birou. Estelle se uita la mine, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Jack părea șocat, dar tot a reușit să-mi spună:

— Ben, să nu dai nicio declarație, până nu vine Harris Fisher (Harris fiind cel mai bun avocat de pe Wall Street, în materie de criminalistică).

În timp ce ne îndreptam către holul central, toți partenerii, asociații și funcționarii de la Lawrence, Cameron și Thomas ieșiseră pe coridor și ne priveau uimiți. La lift, mă aștepta Prescott Lawrence – partenerul principal din firmă – care mă angajase pentru că jucase base-ball cu tata, la Yale. Nu a rostit niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. Privirea lui glacială spunea totul: *Ți-ai distrus viața. Ai adus prejudicii numelui acestei firme. Să nu te aștepți la compătimire din partea mea. La nicio asistență juridică, la niciun sprijin. Noi ne lepădăm de tine. Ești un om terminat.*

În lift, ne-am privit în tăcere. În holul de la intrare se aflau mulți curioși. Iar afară, o armată de fotografi, de cameramani, de reporteri de radio și de televiziune. Ne-am

croit drum printre ei, cu privirile plecate, ca să evităm blițurile și întrebările strigate din toate părțile. Ne aștepta o mașină fără însemne. Am fost împins pe locul din spate. Polițaiul negru l-a bătut pe umăr pe șofer și am intrat în trafic, luând-o la stânga pe Wall Street.

— Uită-te bine, Bradford, mi-a zis polițaiul roșcat, făcându-mi semn spre geam. Nu vei mai avea ocazia să vezi Wall Street-ul pentru mult timp de-acum încolo.

— Iar asta numai dacă ai mare noroc. Crima cu premeditare se pedepsește cu închisoare pe viață, a adăugat și negrul. Mai ales dacă jurații vor dori să dea un exemplu indivizilor spilcuiți ca tine, care se cred mai presus de lege, considerând că au dreptul să-i hăcuiască personal pe cei cu care îi înșală nevestele.

— Dar vei deveni celebru. Vei apărea pe prima pagină în *News*, în *Post*, poate și în *Times*.

— Sigur vei ajunge și în *Times*, a repetat polițaiul negru. Dacă erai doar un prăpădit de criminal, care n-avea nici după ce bea apă, povestea ta ar fi apărut doar într-un ziar de doi bani. Dar un licențiat ca tine, de pe Wall Street? Auzi, eu mă aștept să se publice un editorial și cel puțin două articole babane, vineri.

— Ca să nu mai vorbim de posturile de televiziune ce și-au trimis reporterii să dea, ca hienele, târcoale casei tale, încercând să smulgă vreun interviu cu soția ta cea disperată sau mituind-o pe menajera lui Gary ca să-i lase să facă măcar câteva fotografii ale patului în care au păcătuit cei doi amorezi și ale subsolului întunecat unde l-ai căsăpuit tu pe nefericitul amant... și sunt sigur că îl vor urmări și pe micuțul Adam. Sau cel puțin pe educatoarea lui: „Doamnă, cum o să-i spunei băiețașului că tatăl lui este un ucigaș?” Și-i va face și o fotografie educatoarei care-și va stăpâni cu greu lacrimile...

— Numele mușterii noastre va fi pe buzele tuturor, a zis negrul.

— Dar să știi, omule, că reclama nu te va ajuta cu nimica, a adăugat roșcatul.

— Nu vei putea proceda măcar ca O. J. Simpson, să pretinzi că albi te discriminează, a afirmat polițaiul negru. Tu ești alb, la fel de alb ca și ei, ești unul de-al lor.

Eu n-am spus nimic. Mi-am reținut un hohot de plâns și am încercat să-mi stăpânesc fiorul care-mi străbătea corpul, de parc-aș fi fost deja pe scaunul electric.

— Dar, mai bine să lăsăm omu-n pace, că-i tare necăjit, a continuat polițaiul negru.

— Sigur că este, a zis și celălalt. De-abia acum își dă el seama, pe de-a-ntregul, de monstruoșitatea crimei sale și de lipsa oricărei speranțe.

— S-o fi gândind oare, chiar în clipa asta, ce schemă de-a lor avocățească să încerce pentru a ieși basma curată?

— Atunci când îi spargi unuia o sticlă-n cap și, pe deasupra, îi mai și înfigi apoi amărâtului adânc, în ceafă, ciobul care ți-a rămas în mână, nu prea mai ai cum să pretinzi că a fost autoapărare, nu crezi? Auzi, Bradford, continuă el, crede-mă pe cuvânt, chiar dacă nu pot să mă declar de acord cu fapta ta – fiind ofițer în slujba legii – ca bărbat, totuși, te înțeleg foarte bine. Îți înțeleg supărarea, chinul, furia, turbarea care te-a apucat în momentul în care ai descoperit că ești înșelat – cred că a fost ceva... de nesuportat. Mai ales pentru un familist convins, ca tine. Și sunt sigur că, dacă îți mărturisești vinovăția – dacă-ți recunoști fapta, dacă vei declara că regreti sincer și vei cere clemență – judecătorii poate că îți vor arăta măcar un strop de înțelegere. S-ar putea să reușim să te repartizăm într-una din celulele speciale...

— ...în care să nu dai peste cine știe ce ticălos, de peste o sută de kilograme, care să te transforme în femeia lui pentru următorii cinci ani. Să nu crezi cumva că albi au și acolo avantaje...

Când am ajuns la Stamford, le spuseseam deja că eram de acord să ajungem la o înțelegere. După ce mi s-au luat

amprentele și am fost înregistrat, am fost legat de un birou cu cătușele, într-o cameră pentru anchete, și am fost lăsat să aștept vreo cinci ore până a venit Harris Fisher. În jur de cincizeci de ani, era bronzat, avea părul rar, grizonat, un costum gri-argintiu la două rânduri bine croit, niște butoni franțuzești, de calitate, și zâmbea grijuliu, dar nu pentru mine.

— Urâtă treabă, consiliere – foarte încurcată, a zis el, de cum au plecat cei doi detectivi din cameră.

— Cât de urâtă? am îngăimat eu.

— Uite cum stau lucrurile – în ultimele trei ore am vorbit cu Morgan Rogers, procurorul districtual din Fairfield. Iar el îți vrea capul. Cu atât mai mult cu cât anul ăsta sunt alegeri. Și mai ales pentru că el crede că are suficiente probe ca să te acuze de crimă cu premeditare. Se pare că ți-ai lăsat amprentele peste tot, acasă la domnul Summers; în plus, nu există nimeni care să-ți poată oferi vreun alibi pentru momentul când a fost comis asasinatul, iar soția dumitale a dat o declarație că avea o, ăăă, o relație extraconjugală cu domnul Summers. Desigur, au mai fost descoperite și acele fotografii pe care le-ai făcut cu soția dumitale și domnul Summers, pe când se îmbrățișau. Păcat că ai uitat aparatul la fereastră. Este primul lucru pe care l-au remarcat polițiștii la percheziția casei.

Am lăsat capul în jos.

— Există vreo posibilitate de a ajunge la o înțelegere cu ei?

— E crimă cu premeditare – de la optsprezece la douăzeci și cinci de ani.

— *Douăzeci și cinci de ani?* am țipat eu. Nu se poate așa ceva.

— Posibil să scapi în optsprezece, pentru bună purtare... deși nu-ți pot garanta acest lucru. Bineînțeles, am putea trece printr-un proces. Rogers mi-a spus că, dacă cerem un juriu, el se va zbate să primești închisoare pe viață. În pofida faptului că am putea construi o apărare, probele sunt zdrobitoare împotriva dumitale. Iar cu mobilul n-ai ce-i face,

consiliere. Soțul gelos l-a ucis, cu sânge rece, pe individul cu care îl înșela soția. Cel mai vechi scenariu posibil – și fără circumstanțe atenuante, este un caz greu în ochii oamenilor legii.

Mi-am aplecat și mai mult capul.

— Am niște vești și mai proaste. Am vorbit la telefon cu soția dumitale, chiar în după-amiaza asta. Nu se simțea prea bine, dar mi-a dat de înțeles că va depune mărturie împotriva dumitale, dacă ajungem la proces, a zis Fisher, coborând vocea și uitându-se în altă parte. Mi-a mai spus că, în cazul în care vei solicita eliberarea pe cauțiune, ea va cere o hotărâre judecătorească prin care să ți se interzică să-ți vezi copiii.

Am simțit un fior rece, prin tot corpul.

— Poate să obțină așa ceva? am rostit eu uimit.

— Știi bine că poate. A fost omorât un om. Dumneata ești suspectul principal. Niciun judecător nu-ți va da voie să-ți vezi copiii, atâta vreme cât ești bănuit de crimă. Îmi pare rău.

Îmi venea să mor. Îmi venea să-i cer unui polițai pistolul lui, un cartuș și o gură de whisky, ca să mă liniștesc înainte. Îmi venea să-i spun: *Întoarce-te o clipă cu spatele și lasă-mă să economisesc niște bani de la contribuabili.*

— Audierea pentru punerea sub acuzare va avea loc de-abia mâine, a zis Fisher. Eu o să mă gândesc bine la toate posibilitățile pe care le ai. Dacă dumneata crezi că putem construi vreo apărare, atunci sigur că îți vom prelua cazul, dar trebuie să înțelegi că e foarte dificil, dacă nu chiar imposibil, să-ți dovedim nevinovăția. Și va fi și un proces foarte scump. Dar nu e cazul să-ți spun eu cât de costisitoare e munca unui avocat.

Peste noapte, m-au ținut într-o celulă de aproximativ doi metri pătrați, dotată doar cu un pat de campanie și o toaletă din oțel inoxidabil. Așa îmi arăta tot viitorul. În celula alăturată era un nebun care urla ca din gură de șarpe. Vizavi era un nenorocit costeliv, doborât de o diaree cumplită, gemând de durere din două în două minute, ori de câte ori

tubul lui digestiv elimina ceva. Între momentele acestea foarte sonore, dintr-o altă celulă se auzeau gemetele unui motociclist tatuat din abundență, ce se masturba zgomotos.

Am încercat să-mi ascund capul sub pernă, dar tot auzeam acele sunete îngrozitoare. Optsprezece ani într-o celulă minusculă, cu psihopați ca ăștia lângă mine? Nu se poate. Imposibil de suportat. M-am ridicat în șezut și am înțeles ce îmi mai rămăsese de făcut. Am rupt cearșaful în două. Am luat bucata mai îngustă și am înmuiat-o în toaletă (citisem undeva că un cearșaf ud nu se rupe). M-am urcat pe pat și am legat un capăt al frânghiei improvizate, de barele celulei. Am făcut la celălalt capăt un laț. Pe urmă mi-am pus lațul pe după gât, l-am strâns, m-am asigurat că nodul este la ceafă, am tras aer în piept și...

De ce i se mișcă degetele?

Mi-am revenit din coșmar, privind îngrozit cum unul din pumnii lui Gary se descleșta. Era un spasm involuntar, cu siguranță, dar cu atât mai înspăimântător. Mai ales că trecuse, probabil, cel puțin un sfert de oră de la...

Acum degetele nu i se mai mișcau. M-am uitat foarte atent. Tot cu fața la pământ era, sticla o avea tot înfiptă în ceafă, ca o sculptură abstractă, iar sângele tot îi mai curgea din rană, amestecându-se cu lichidul revelator și formând o baltă dedesubtul brațelor sale întinse. Nu mai dădea niciun semn că ar mai fi fost în viață.

Un sfert de oră. Atât de mult stătusem acolo, în stare de șoc?

Un sfert de oră. Acum cincisprezece minute încă mai eram un american model: un bărbat harnic și productiv, cap de familie, tată a doi copii, om care plătea o ipotecă, care deținea două automobile, cheltuia mult, un cetățean ce făcea parte din eșalonul celor cu venituri foarte mari. Iar acum...

Acum... eram complet distrus.

Și nici măcar nu fusese nevoie de tot sfertul de oră, ci doar de câteva secunde, după ce am apucat sticla aia.

Oare se poate ca tot ce ai realizat – toată zbaterea, atât profesională, cât și personală – să fie distrus în mai puțin de cinci secunde de nebunie? Oare totul este chiar atât de efemer, chiar atât de ușor de anulat? Oare echilibrul este doar aparent? Într-o clipă să fii un cetățean perfect, iar în următoarea...

Un asasin? *Eu?*

Sângele de pe buzele mele devenise vâcos. Puloverul meu de lână bej era acum murdar, stacojiu. La fel erau și pantalonii, și pantofii. Și, cu toate că eram încă într-o cumplită stare de șoc – deși tot nu-mi dădeam foarte bine seama ce se întâmplase și mă uitam, parcă fără să-mi vină a crede, la cadavrul lui Gary care începuse să se rigidizeze – o stranie luciditate a început să atârne mai greu în balanță decât trauma psihică, scârba și teama laolaltă. Și în acele clipe de maximă limpezime, m-am trezit că depăn încă o dată scenariul pe care tocmai mi-l imaginasem. Cu siguranță aș fi fost distrus dacă m-aș fi dus la poliție să mă predau. Sau, chiar mai rău, dacă poliția ar fi descoperit, din întâmplare, un Gary țeapăn definitiv.

Cât de mult mi-aș fi dorit să am puterea de a mărturisi cum am ajuns un criminal. Să mă ridic. Să sun la 911. Să le spun polițiștilor tot ce s-a întâmplat. Să scap de povară. Să fac față catastrofei.

Dar. Dar. Dar. După eliberarea mea sufletească, unde aș fi ajuns? Direct în penitenciarul din Connecticut, căutând probabil să mă feresc de eventualele dereglări mentale ale cine știe cărui psihopat. Chiar dacă verdictul ar fi fost mai blând, eu tot aș fi fost unanim disprețuit, ocolit, evitat (și, bineînțeles, mi s-ar fi ridicat dreptul de a mai profesa). Și ar fi urmat o perioadă grea. Chiar foarte grea.

La eliberarea mea din închisoare – ajuns aproape la vârsta senectuții – nu aș mai fi fost pentru fiii mei decât un străin (după ce, bineînțeles, Beth va fi divorțat de mult).

Aș fi sfârșit prin a locui cu chirie într-o cameră mobilată, deasupra cine știe cărui garaj din Stamford, și mi-aș fi

petrecut restul zilelor aranjând cărți într-o bibliotecă publică. Adam și Josh n-ar mai fi vrut să stea de vorbă niciodată cu tatăl lor, un fost deținut...

În definitiv, ia mai dă-o dracului de mărturisire. *Să gândesc*. Ce-i de făcut pentru a scăpa cu fața curată din toată dandanaua asta?

Doar sunt avocat, ce naiba!

2

Am simțit că am noroc când am găsit baia de la subsol. Era chiar lângă mașina de spălat și congelator – un closet jegos și o cabină de duș care părea că nu mai fusese curățată încă dinainte de '89. Baia era ticsită de bidoane de vopsea golite pe jumătate, de sticle cu terebentină, de trafalete cu vopseaua uscată pe ele și de tot felul de materiale rămase de la zugrăvit. Nu mi-a păsat de harababură. Faptul că în subsolul acela exista un duș funcțional m-a mai liniștit. Asta însemna că nu aș mai fi fost nevoit să mă trambalez pe scări cu hainele însângerate, mănjind toată casa cu pete minuscule dar bogate în ADN, care ar fi putut constitui probe incriminatoare. Însemna că aș fi putut limita aria de împrăștiere a sângelui la zona subsolului.

M-am dezbrăcat, mi-am rulat hainele strâns și le-am pus într-un sac menajer negru pe care l-am găsit prin subsol. Apoi am intrat sub duș. Apa era fierbinte. M-am frecat cu un săpun soios și am mai găsit și un rest de șampon, ca să îndepărtez sângele care-mi năclăise părul. Am pierdut la duș mai bine de zece minute. Era mult de spălat.

Unicul prosop aflat în baie, aproape transparent, aparținuse cândva Motelului 6. Cu mare greutate m-a cuprins peste mijloc. După ce l-am transformat într-o togă de circumstanță, am traversat repede subsolul și am urcat scara. O dată ajuns în fața ușii, am ezitat o clipă, amintindu-mi că Gary lăsase lumina aprinsă în bucătărie. Fereastra dădea în curtea din spatele casei. Iar dincolo de această curte...? Probabil altă casă. Ar fi putut oare vreun vecin mai curios să mă zărească și să mă recunoască? *Și, doamnă Rifkin, se află cumva acum, în această încăpere, bărbatul pe care l-ați văzut, având pe el doar un prosop înfășurat în jurul taliei?*

Ar fi mai bine să nu-mi asum riscul de a fi observat din întâmplare. Așa încât am întredeschis ușa și mi-am strecurat binișor mâna de-a lungul peretelui, până ce am găsit, pe

pipăite, întrerupătorul pentru bucătărie și holișorul de trecere. După ce am stins toate luminile, mi-am continuat drumul, băjbâind cu precauție înspre ușa din față și apoi la stânga pe scări, străduindu-mă pe cât posibil să nu ating nimic.

Dormitorul lui Gary era amplasat la etajul doi, spre spatele casei. Până am închis toate jaluzelele am rămas în beznă. Când am acționat întrerupătorul, s-au aprins două aplice. Odaia păstra atmosfera de harababură din restul casei, cu plăci de parchet pe jumătate desprinse, cu haine împrăștiate peste tot, cu vrafuri dezordonate de reviste lucioase și o somieră scumpă cu ramă lustruită. Cuvertura somierei se afla într-o stare de răvășire post-coitală și am observat o pată umedă pe cearșaful de dedesubt. M-am înfiorat. O fi făcut-o cu el *aici*? În ciorba asta? Ultra-ordonata Beth care își rearanja în permanență sertarul cu ciorapi și care era de-a dreptul obsedată de așezarea albumelor ei de artă pe măsuța pentru cafea? Putea ea, de fapt, să tolereze o asemenea dezordine? Și, poate, chiar îi făcea plăcere? Gustând nu numai din deliciile sexului adulterin, ci și din savoarea boemă de a fi împreună cu un pierde-vară cu pretenții.

Am găsit chiar lângă pat ceea ce căutam. Un jersey și niște pantaloni, ambele negre. Gary era aproximativ de aceeași înălțime cu mine și avea tot o constituție zveltă, ceea ce însemna că hainele lui ar fi trebuit să-mi vină bine. La fel de bine mi s-a potrivit și o pereche de încălțări, tot de culoare neagră, Nike.

M-am uitat la ceas. Era nouă și jumătate. Trecuseră circa cincizeci de minute de la...

M-am așezat încet pe marginea patului, simțind adrenalina în exces, completamente năuc, neștiind ce-ar mai fi trebuit să fac în continuare. *M-o fi văzut oare cineva traversând strada, bătând la ușa lui Gary și apoi intrând în casa lui? Pentru că, în cazul în care am fost văzut, m-am ars. Iar dacă nu m-a observat nimeni... vor mai trece doar vreo două sau trei zile până să se întrebe lumea unde este Gary. Și*

atunci... totul va fi numai o chestiune de timp. Se vor pune toate datele cap la cap, se va presupune, iar apoi se va veni după mine. Și nu voi mai avea nicio scăpare. Nu voi mai avea pe unde scoate cămașa.

Stai așa! Ia-o încetișor. Nu deveni chiar atât de dostoievskian. Nu este momentul potrivit să te simți vinovat, să ai remușcări și nici timp pentru introspecții existențiale – exceptând situația în care vrei cu tot dinadinsul să te duci de-a berbeleacul. Uită de crimă. Consider-o... o problemă pe care trebuie s-o rezolvi. Și gândește-te că orice problemă poate fi soluționată, dacă o întorci pe toate părțile, fără să omiți nicio etapă.

Alibi? Ai avea tu așa ceva? Ai telefonat de două ori, la Darien, pe la ora șapte. Și după aceea? Un interval de două ore pentru care vei da socoteală. Ai putea spune că te-ai uitat la televizor. *Perfect, domnule Bradford, vă puteți aminti cumva ce a făcut Murphy Brown în seara respectivă?... Aaa, v-ați uitat la CNN... Care a fost subiectul principal?*

Uitatul la televizor nu ține. Ai putea spune, oricând, că ai citit ceva și că te-ai culcat devreme. Dar cum ai putea să dovedești că în tot timpul ăsta ai fost numai la tine acasă? Factura telefonică va proba acele convorbiri telefonice, de mai devreme, cu îngrozitoarele tale rubedenii. Dar după asta...?

Trebuia să ajung acum la telefonul meu, să o sun pe Beth și să stabilesc un record în ceea ce privește valoarea facturii pe care urma s-o achit societății de telefonie Southern New England, pentru a demonstra faptul că mă aflu acasă la mine în jurul orei la care a fost comis asasinatul. Și asta tot nu m-ar fi disculpat, dar ar fi stârnit, în camera în care ar fi deliberat jurații, o serie de discuții în legătură cu „îndoială justificată” față de eventuala mea vinovăție.

Dar înainte de a fugi înapoi, acasă la mine, trebuia să fac puțină ordine pe-aici, adică trebuia să mă descotorosesc de cât mai multe dovezi incriminatorii, riscând să fiu surprins asupra faptului de către cine știe ce musafir inoportun. Era

posibil ca el să fi dat un set de chei unui prieten care ar fi vrut acum să apeleze la camera sa de oaspeți pentru câteva zile. Se putea...

Nenumărate scenarii, care de care mai paranoice, îmi treceau ca fulgerul prin minte. Nu mai puteam să pierd nicio clipă. Trebuia să curăț toată mizeria.

Ținând în mână prosopul Motelului 6, m-am furișat în bucătăria întunecată, am tras în jos cele două storuri venețiene și am aprins lumina. Am găsit sub chiuvetă o pereche de mănuși menajere din cauciuc, o cârpă și un spray pentru curățat mobila. După ce m-am echipat, am frecat obiectele din bucătărie, pe care tocmai le atinsesem, inclusiv chingile stourilor, pentru a șterge orice eventuale amprente pe care le-aș fi putut lăsa. De fapt, am pulverizat soluție de curățat și am lustruit orice suprafață pe care am găsit-o, doar ca să mă asigur pentru cazul în care, fără să-mi dau seama, aș fi atins-o întâmplător în timp ce vorbisem cu Gary. Apoi m-am înapoiat în subsol.

Pe când coboram pe scară, i-am văzut fața. Numai jumătate de față, de fapt, cealaltă jumătate fiind lipită de linoleum. Se holba la mine, cu un reproș sticlos și rece. Nu l-am mai privit, dar am sesizat că sângerarea încetase.

Trebuia să încep cu ce era mai important. Sticla. M-am apropiat de cadavru, făcând tot posibilul să găsesc curajul necesar. Lăsându-mă pe vine, am apucat gâtul sticlei și am tras repede. Dar nu voia să iasă, pare-se din cauză că se agățase de vreo vertebră sau de vreun mușchi. Am încercat încă o dată. Acum și capul lui Gary a săltat de la podea, împreună cu sticla.

I-am dat drumul instantaneu, capul izbindu-i-se violent de linoleum. Am încercat să răsucesc puțin sticla, și de-abia după aceea să trag. Tot nimic. Proptindu-mi piciorul stâng direct pe capul său, am smucit cu toată forța, iar în cele din urmă ciobul a ieșit din ceafa lui Gary făcând un zgomot puternic, dezgustător.

Aveam prosopul pregătit, pentru eventualitatea în care ar fi reînceput o sângerare abundentă. Dar numai o șuviță subțire a botezat alba țesătură flaușată. Apucându-l de brațe, l-am tras din mica baltă stacojie care îl înconjura. Sângele și lichidul revelator lăsau dungi pe linoleum, pe când eu mă opinteam să-l târâi. Apoi l-am întors cu fața în sus. Căutând prin buzunarele lui, i-am găsit cheile de la casă, de la mașină și portofelul. Le-am luat pe toate. Când m-am ridicat în picioare, m-am lovit cu spatele de congelatorul mare. Era un model vechi. L-am deschis și m-am uitat înăuntru. În el nu erau decât firave provizii de burlac: două cutii de pizza, trei lasagna și patru caselete de Cherry Garcia, de la Ben Jerry. Atât, și nimic mai mult. Era cât se poate de bine. Aproape perfect. Mă simțeam din nou norocos. Am golit întreg conținutul congelatorului în sacul de plastic. Apoi l-am săltat pe Gary în șezut, rezemându-l de congelator. Aplecându-mă, am inspirat adânc și l-am tras înspre mine, luându-l de subsuori. Pe când îmi încleștasem brațele în jurul lui, într-o îmbrățișare ca de urs, capul i s-a aplecat în față, sprijinindu-mi-se de umăr, confortabil, precum al unei adolescente dansând, pierdută, la balul de absolvire a liceului. Gary trebuie să fi cântărit sub 80 de kilograme, dar tot am făcut un efort imens să-l ridic.

Când l-am adus finalmente la verticală, i-am dat drumul, concomitent împingându-l ușor în spate. Țeasta i-a aterizat chiar în mijlocul congelatorului. Utilizându-i picioarele ca pe o cârmă, i-am manevrat cadavrul în așa fel încât să-i ghidez capul înspre un colț și mi-am dat toată silința să-i înghesui cât mai bine trunchiul și coapsele în spațiul limitat. Înălțimea lui a constituit o problemă majoră, deoarece, indiferent de felul în care îl poziționam, genunchii și picioarele tot îi treceau peste margine. Era extrem de important să încapă în întregime în congelator. Nu știam cât timp eram nevoit să-l țin înghețat, și trebuia să fie închis etanș, căci altfel cadavrul ar fi intrat în putrefacție, într-o zi sau două – o perspectivă care, cu certitudine, nu mi-ar fi

convenit. Dar cum să fac să-i înghesui și blestematele alea de picioare? Am încercat să i le îndoii. N-a mers. I le-am încrucișat pe o parte, împingând cu putere capacul congelatorului, într-un efort disperat de a le înghesui cu forța înăuntru. Nicio speranță. Totul era în zadar. Nu încăpea, și pace. Dacă nu reușeam să-l pun la păstrare la rece, însemna că aș fi fost forțat să mă descotorosesc în mare grabă de cadavru. Și dacă există un lucru care-ți rămâne în cap după ce studiezi dreptul, atunci acela este maxima: graba strică treaba.

Și atunci, am zărit un ciocan aruncat în baie printre cutiile cu detergent. Avea o măciulie incredibil de mare. Și mi-am dat seama brusc, înghițind în sec cu multă greutate, că-mi putea folosi.

Am deschis capacul congelatorului. Am scos piciorul stâng al lui Gary și l-am lăsat să atârne peste margine. Am închis capacul. Am înșfăcat piciorul cu mâna stângă, ținându-l cât de strâns am putut. Am lovit puternic cu ciocanul, într-un punct situat cu vreo zece centimetri mai jos de genunchi. Au mai fost necesare încă cinci lovituri, dar până la urmă osul tot s-a rupt în două, partea inferioară a piciorului devenind dintr-o dată flexibilă. Apoi, am tras afară și celălalt picior, repetând operațiunea. De data asta, a fost nevoie de șapte lovituri până să reușesc să rup osul.

Acum puteam să îndoii fiecare picior zdrobit, astfel încât pulpa să-i între sub genunchi. Astfel s-a redus lungimea piciorului și l-am putut înghesui complet în lada frigorifică. Când am lăsat în jos capacul congelatorului, acesta s-a închis perfect. Acum putea rămâne acolo și săptămâni întregi, iar eu aveam timp să mă hotărâsc cum să-l fac să dispară fără urmă.

M-am uitat la ceas. Era zece fără un minut. Trebuia să ajung de urgență acasă și să dau acel telefon la Darien. Am luat în grabă un mop din baie, l-am înmuiat în restul de substanță de curățat din găleată și m-am apucat, cu râvnă,

să șterg podeaua. În mai puțin de douăzeci de minute nu mai exista nici cea mai vagă urmă de sânge sau revelator.

Am rupt mopul în două și l-am îndesat în sacul menajer. După aceea am strâns găleata, tava de revelator, sticla spartă de Cloudy Bay, cioburile, săpunul și șamponul. Am adunat toate probele posibile. M-am mișcat repede, dar cu mare grijă. Nu doream să-mi asum niciun risc.

Am mai clătît de două ori chiuveta și dușul de la subsol. Am șters cu atenție toate suprafețele, din subsol și din restul casei – clanțe, balustrade, întrerupătoare electrice și tot ce atinsesem în dormitorul lui Gary. În final, am trecut la cea mai periculoasă etapă a acestor manevre de înlăturare a dezastrului: să plec de-acolo. Să ajung, nevăzut, acasă la mine.

Mai întâi, m-am uitat cu grijă afară. Pe Constitution Crescent nu era nimeni. Nu treceau mașini. Nu se vedea luna. Era un cer plumburiu. Cu toate că știam bine faptul că în casele din vecinătate erau lumini aprinse, nu aveam ce face, trebuia să risc, sperând ca niciunul dintre vecini să nu se uite întâmplător pe geamul din față, când eu aș fi luat-o la sănătoasa pe stradă.

Mi-am retras capul înăuntru și am închis ușa. Nivelul de adrenalină era cu mult depășit. Nu mai puteam să mă mișc și stăteam tot în casa lui Gary, încremenit ca o stană de piatră. Trebuia, totuși, să dau cât mai iute acel telefon blestemat.

Mi-am luat inima-n dinți, am înșfăcat punga și am ieșit, închizând ușa fără zgomot. Primul meu impuls a fost să alerg. Să fug nebunește pe stradă cât mai departe. Însă avocatul din mine m-a sfătuit să merg încet. Nici nu te gândi să alergi. Și, pentru Dumnezeu, nu te uita nici măcar o clipă înapoi.

Mă simțeam de parcă aș fi străbătut o stradă dintr-un Sarajevo împânzit de lunetiști, fiind îngrozit că acel îndepărtat zgomot de pușcă ar fi fost ultimul pe care aveam să-l aud.

Am ajuns pe trotuarul îngust din fața casei lui Gary, am coborât de pe bordură și m-am grăbit pe strada principală, așteptând din clipă în clipă să aud un *Hei! Stai!* Pentru mine ar fi însemnat începutul sfârșitului.

Dar nu distingeam decât zgomotul pașilor mei, mai întâi pe pavaj, apoi pe pietrișul de pe aleea mea și, în final, timpanele mi-au fost mângâiate de foșnetul catifelat al frunzelor îngălbenite de toamnă, pe când mă îndreptam, glonț, înspre ușă. Am dus mâna la buzunarul puloverului, să-mi caut cheile, dar n-am găsit decât cele două seturi ale lui Gary. Nici urmă de ale mele.

M-am lăsat pe vine și am scotocit prin sac, până am dat de pantalonii mei. Le-am controlat bine buzunarele. Cheile mele nu erau nici acolo. Și toate bulendrele, pline de sânge, s-au răsturnat pe pământ. Nici urmă de chei. Pe urmă am văzut gaura de la fundul pungii.

Am refăcut la repezeală băgăjelul și l-am lăsat lângă ușa subsolului. Apoi am luat-o înapoi, pe propriile-mi urme, privind în jos.

N-a trebuit să merg prea departe. De-abia am ieșit în stradă, că am zărit cheile la câțiva centimetri de bordura trotuarului. M-am aplecat să le ridic, simțind o imensă ușurare. Până ce am auzit o voce.

— S-a întâmplat ceva, omule?

M-am uitat în sus, neliniștit. Era Chuck Bailey, care locuia tot pe strada noastră. Deși în vârstă de aproape cincizeci de ani, avea un păr bogat, vopsit negru. Acum era îmbrăcat pentru jogging, într-un trening Calvin Klein, dar cu câte un beculeț, alimentat de la baterii, pe fiecare biceps.

— Chuck, am zis eu, străduindu-mă să rămân calm. Bună seara. Mi-am pierdut cheile.

El continua să alerge, pe loc.

— Sigur nu ți s-a întâmplat nimic? m-a întrebat. Poate vrei cumva să mori sau să fii schilodit crunt...

Deja mă enervam.

— Nu înțe...

— Mă refer la hainele tale, Ben. Și la încălțăminte. Toate sunt negre. Nu ești ușor de observat. Dacă vine cumva vreo mașină, ăla ești. Cu cine vrei să semeni? Cu Zorro?

Am încercat să râd, dar suna nefiresc.

— Exact ca tâmpitul ăsta de Gary, continuă Chuck. Mereu îl văd seara alergând pe stradă, dar complet îmbrăcat în negru, exact ca tine acum. Se crede omul invizibil. S-a uitat la picioarele mele. Și tu ai același tip de pantofi ca el, Nike.

— Și altfel, cum îți mai merg treburile? l-am întrebat eu, ca să schimb subiectul.

— Prost. Am pierdut de curând contul Frosty Whip. Iar tâmpiții ăia multinaționali, care au preluat firma noastră, vorbesc despre restructurare, despre reducere de personal. Ne-au cam speriat și ne dărdăie...

— Asta-i viața, în zilele noastre...

— Mda – mereu cu frica-n sân. Un atac de panică generalizat. S-a uitat la ceas. Gata, acum plec. Diseară se transmite, de la L.A., meciul dintre Knicks și Clippers. Salutări lui Beth și copiilor. Și cumpără-ți și tu măcar niște ochi de pisică, să poți fi observat, dacă mai faci jogging seara. Ai o familie de întreținut, nu?

— Mie-mi spui?

Chuck Bailey râse puternic, bărbătește.

— La revedere.

M-am uitat după el. A decurs bine. Mai mult decât bine. *Și, domnule Bailey, spuneți că l-ați întâlnit, în seara crimei, pe domnul Bradford alergând pe stradă, ca și dumneavoastră? Care bărbat respectabil ar face jogging imediat după ce a comis o crimă înspăimântătoare? Ați zis că domnul Bradford purta pantofi negri, marca Nike, ca aceia pe care-i purta și domnul Summers, de obicei. Și – vreau să mai lămurim acum încă un amănunt – înainte de acea seară, nu l-ați mai văzut niciodată pe domnul Bradford încălțat cu pantofi negri, marca Nike?*

De ținut minte: să cumpăr mâine neapărat o pereche de pantofi negri, marca Nike. Și să iau chiar acum aparatul ăla

de fotografiat de la fereastră. Aproape că se vede de pe stradă.

M-am dus la ușa din spate, care dădea la subsol, am descuiat, am luat punga de plastic și am intrat. Am lăsat sacul lângă echipamentul meu de gimnastică, am alergat pe scări, am înșfăcat repede aparatul și trepiedul din camera întunecată, întorcându-mă cu ele la subsol. Am deschis aparatul, am scos filmul voalând toate cele treizeci și șase de poziții. O dată distrusă și acea probă (pe care am pus-o în pungă, lângă toate celelalte), am luat telefonul și am sunat la Darien. A răspuns Phil.

— Dă-mi-o la telefon, i-am ordonat.

— Ben, ți-am spus...

— Dă-mi-o dracului odată la telefon.

— Tu așa vorbești și cu toți clienții tăi?

— Nu cu toți, ci doar cu aceia idioți. Hai, lasă trâncăneala și dă-mi-o...

El a închis, trântind așa de tare receptorul în furcă, încât a trebuit să depărtez receptorul de ureche. Când am format iar numărul, a intrat robotul. Așa că am lăsat un mesaj.

— Beth, eu sunt. Sunt supărat. Foarte supărat. Și, părerea mea este că, înainte să te duci la prietena lui Wendy, avocata, pentru divorț, ar fi mai bine să stăm de vorbă, ca măcar să încercăm...

Beth a intervenit brusc:

— Noi doi nu mai avem ce vorbi.

— Ba avem multe de discutat...

— Nu, eu am vorbit destul. Și n-am ce să-ți mai spun, decât că m-am hotărât să rămân aici câteva zile, împreună cu copiii. Am sunat-o și pe Fiona și i-am spus că e liberă toată săptămâna următoare. Și așa vrea ca până sâmbătă să te muți pentru că atunci ne vom întoarce.

— Amintește-ți, te rog, că această casă nu este numai a ta...

— Ben, există numai două modalități pentru a rezolva situația noastră: una decentă, iar cealaltă este împănată de șicane reciproce.

Am rămas perplex, cu receptorul în mână.

— Dar copiii sunt și ai mei, am îndrăznit eu, într-un final.

— Și nu te voi opri să-i vezi, oricând poțtești. Așa că, dacă vrei să treci pe-aici ca să-i vezi, poți s-o faci. Dar să nu mai suni acum. Că nu-ți mai răspundem.

Și mi-a închis telefonul.

Am așezat receptorul la loc în furcă și mi-am pus mâinile pe cap. Am rămas așa, chircit, circa o oră, rememorând de mii de ori clipa nefastă în care am pus mâna pe sticla aia nenorocită.

Haide. Termină odată. Ia furtunul din grădină, mai ia și o bandă adezivă, o sticlă de whisky irlandez și un pumn de tranchilizante. Pe urmă, du-te cu mașina într-un loc pustiu, bagă furtunul în țeava de eșapament, prinde-l bine cu bandă adezivă, trece-l prin geam, închide geamul cât poți de bine, ia douăzeci de pastile de valium, cu o dușcă bună de whisky, dă drumul la motor și termină definitiv cu tot bâlciul. Vei leșina, nu vei mai simți nimic. Fii bărbat, înfruntă realitatea: nu vei putea niciodată să scapi de remușcări. Nu vei fi în stare să trăiești purtând povara vinovăției. În fiecare zi, când te vei trezi dimineța, vei fi paralizat de frică: *Poate că astăzi vor afla... poate că astăzi vor veni după mine... poate că astăzi e ultima zi... poate că nu-mi voi mai vedea niciodată băieții.*

Și, chiar dacă o vreme nu vei fi descoperit, agonia unei arestări iminente va deveni, în timp, de nesuportat. Vei pierde totul. Termină acum cu agonia. Curat. În liniște. Taie răul de la rădăcină.

Am încercat să mă ridic în picioare, dar am căzut la loc pe canapea și am început să plâng fără să mă mai pot controla. Pentru copiii mei. Și pentru mine. Nu eram vinovat numai pentru crimă, ci și pentru ura față de mine însumi. Era un sentiment care mă făcea să disprețuiesc toată viața pe care

mi-o construiseam. Iar acum, în ultima oră de existență, trebuia să constat cea mai crudă ironie – acum doream cu disperare să păstrez ceea ce cândva dorisem să las în urmă. Dacă aș fi crezut într-o ființă supremă – cel ce le face și le desface pe toate, din cer –, m-aș fi aruncat chiar atunci în genunchi și l-aș fi implorat: Dă-mi înapoi tot ce mă sufoca înainte. Dă-mi înapoi naveta înnebunitoare, orele îngrozitoare pierdute cu hârțoage și codicile, prosternându-mă pe altarul firmei. Dă-mi înapoi viața aceea plicticoasă de familie, problemele conjugale, nopțile nedormite. Dă-mi înapoi copiii. Și n-o să mai sper niciodată la altceva. N-o să-mi mai blestem soarta niciodată. Mai dă-mi o șansă.

M-am ridicat și am început să umblu, năuc, prin casă. Am luat o sticlă de whisky, după care m-am năpustit spre etaj. În baie am găsit o cutiuță de valium. Am înghițit vreo zece pastile cu whisky, desigur. Dar supradoza de băutură mi-a ars stomacul. Și, brusc, mi-a venit să vărs. Am dat afară tot conținutul stomacului. Peste faianța din baie, gresie, chiuvetă, peste toaletă.

Nu-mi amintesc ce s-a mai întâmplat după ce am vomat. Când mi-am revenit, duhoarea de whisky mi-a provocat din nou greață. Deși îmbrăcat complet, am reușit să ajung la duș, am dat drumul la apa rece și mi-am băgat fața sub jet, cu gura larg deschisă.

Mi-am dat jos hainele și le-am lăsat acolo. Fără să mă mai șterg, am mers direct în pat.

Pe urmă, brusc, era luni dimineată. Și telefonul suna. Am răspuns cu un mormăit.

— Domnule Bradford, dumneavoastră sunteți?

La naiba! Era Estelle. Ochii mei încercau să deslușească cifrele ceasului de lângă pat. 10:47. La dracu'!

— Domnule Bradford, ăăă... Vocea îi era plină de îngrijorare.

— Mi-e rău. Mi-e rău.

— Așa mi se pare și mie, domnule Bradford. Soția e cu dumneavoastră?

— E la sora ei, cu copiii.

— Atunci să trimit doctorul...

M-am trezit brusc.

— Niciun doctor, auzi?

— Domnule Bradford, mi se pare că sunteți grav bolnav.

— M-am intoxicat. O conservă de supă, de proastă calitate.

— Să nu fie botulism. Sau hepatită. Eu sun la doctorul firmei...

— Estelle, ce-a fost mai greu a trecut. Acum n-am nevoie decât să zac o zi.

— Domnule Bradford, niciodată nu strică să fii precaut.

— Mă fac eu bine. Anulează-mi toate întâlnirile. Anunță-l pe Jack. Și sun eu mai târziu, când o să mă simt mai...

— Nu, o să sun eu, domnule Bradford. Și dacă vreți s-o anunț și pe soția dumneavoastră...

Sub nicio formă. Beth trebuia să stea cât mai mult la Darien.

— Am eu grijă de asta, Estelle.

— Sau cel puțin, să-l sun pe doctorul dumneavoastră...

— Acum nu vreau decât să dorm. Vorbim mai târziu.

Am închis telefonul și am stat timp de o oră uitându-mă în tavan. N-aveam chef să mai cobor din pat. Niciodată.

Încercam din rășputeri să consider scena din subsol doar un coșmar al unui psihopat. Iar când izul dinspre baie mi-a izbit din nou nările, mi-am blestemat încă o dată bila prea delicată. Dacă aș fi stat mai bine cu stomacul, până acum aș fi fost, bine-mersi, mort.

Mirosul acela îngrozitor m-a sculat până la urmă din pat. Mi-a luat o oră ca să curăț toată mizeria. Când am terminat, mașina de spălat îndepărtase orice miros și de pe hainele lui Gary. Le-am băgat în uscător și m-am întors în pat, ascunzându-mi capul sub pătură.

Am rămas așa ore în șir. Mintal, eram paralizat. Dar și sufletește, și fizic. Nu știam ce să fac.

La patru, a sunat iar telefonul. Era Estelle. Am asigurat-o că mă simțeam mult mai bine. După ce am închis, am mers

până la fereastră și m-am uitat printre lamele jaluzelelor la casa lui Gary. Dacă el e mort, atunci și eu sunt mort. Măine o să merg la doctor, o să-i spun că sunt în pragul unei crize de nervi și o să plec de-acolo cu o cutiuță plină de valium, ca să fac treaba bine, de data asta. Cu apă, nu cu whisky.

M-am băgat din nou sub pătură. Am început iar să plâng și să dau cu pumnul în noptieră. Ca prin farmec, televizorul a prins viață (lovisem telecomanda) și m-a scos din momentul de criză. Pe ecran, se mișca fără oprire un pastor dezaxat, înveșmântat într-un costum din material sintetic, ținând o predică în fața unui public isterizat, alcătuit din creștini extaziați aflați într-o biserică imensă, confecționată din prefabricate.

„Și astfel, răsuna tunător glasul reverendului, Iisus i-a spus lui Nicodim: «Ai venit noaptea, dar eu o să aprind lampa. Doar dacă renaște, un om poate vedea Tărâmul Dumnezeirii.» Și credeți că spusele lui Iisus înseamnă că, dacă nu ești născut a doua oară, nu vei putea vedea niciodată Tărâmul Dumnezeirii? Iată sensul adevărat: deși mama ta te-a adus pe lume, dacă tu nu renaști, acceptându-l pe Iisus, ca pe Domnul și Mântuitorul tău, în inimă tot pe Satana îl ai. Fără Dumnezeu, te îndrepti spre iad. Dar când renaști, parcă ai avea o a doua șansă. Sângele mielului îți spală păcatele. Mergi curat, vorbești curat, ești curat. De parcă te-ai fi rupt complet de fosta viață și ai fi revenit cu alte șanse. O dată renăscut, ești un alt om...”

Am reacționat imediat. Lacrimile mi-au secăt. Ochii umeziți mi s-au limpezit. Pentru prima dată după ce am pus mâna pe acea sticlă, m-am liniștit. *Ne naștem, dar numai dacă renaștem putem începe o viață nouă.* Ce precept simplu și liniștitor. Preceptul acela biblic, atât de omenesc, m-a răscolit. Și am început să mă gândesc:

Da, eu trebuie să mor. Pentru că nu există alternativă. Dar după ce mor, de ce n-aș începe o altă viață? De ce n-aș avea o a doua șansă? De ce n-aș învia?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai simplu mi se părea totul: nu ai nevoie de Iisus pentru a reînvia. Trebuie doar să gândești foarte bine ce faci, pas cu pas.

3

Meditează cu meticulozitate, îmi tot ziceam în sinea mea. Să cântărești și să calculezi bine fiecare mișcare pe care-o faci, gândindu-te tot timpul că până și cea mai mică greșeală te poate băga într-o situație fără ieșire. Să-ți analizezi bine fiecare acțiune. Și, mai ales, nu risca nimic.

Așa încât, nu m-am întors acasă la Gary decât luni noaptea. Cum nu doream să duc acolo nicio fibră din hainele mele, pentru că era posibil să fie descoperită, m-am îmbrăcat tot în costumul lui negru, proaspăt spălat, și am luat pantofii Nike. Înainte de a pleca, am încuiat punga de plastic plină cu probe în camera mea obscură, am luat o lanternă mică și niște mănuși chirurgicale (pe care le cumpăr în vrac, pentru că folosesc când umblu cu produsele fotografice). În momentul în care m-am strecurat pe ușa din spate a casei mele, era trecut de miezul nopții, iar pe Constitution Crescent nu mai era nici țipenie de om, nici urmă de viață. Din cauza navetiștilor ce plecau în zori, ca și a orei la care începeau copiii școala, nimeni nu se mai culca mai târziu de unsprezece. Cu toate acestea, nedorind să mă întâlnesc din nou cu Chuck Bailey sau cu oricine altcineva care ar fi venit acasă la acea oră, după vreun weekend prelungit, iar m-am dovedit foarte prevăzător, deoarece am mers prin întuneric și m-am asigurat, mai întâi, că drumul era liber.

O dată intrat în casă, am folosit micuța lanternă ca să pot ajunge în subsol. După ce am coborât treptele, am aprins tuburile fluorescente și m-am uitat bine pe linoleum. Nu se vedeau niciun fel de urme de sânge. Pe urmă a venit clipa când a trebuit să mă uit puțin în congelator. Fața lui Gary căpătase o tentă albăstruie, iar când am încercat să-i închid ochii, pleoapele îi erau așa de înghețate, încât mi-a luat ceva timp până să izbutesc. Nu a fost o experiență plăcută, dar cel puțin eram sigur că lada frigorifică funcționa bine.

Cu lanterna în mână, am urcat, intrând într-un dormitor de la etajul doi, pe care Gary îl folosea drept cabinet de

lucru. Jaluzelele erau trase. Am aprins o lampă de birou și m-am trezit într-o dezordine totală. Vrafuri de chitanțe și de scrisori, corespondență inutilă nedeschisă, ziare vechi, un haos general. Peste tot erau numai chiloți și ciorapi murdari, iar podeaua era plină de hârtii. Biroul și computerul său, IBM, erau pline de praf. Conturile, Amex și Mastercard, erau cu mult întârziate. De la Compania de telefoane i se trimisese un ultim avertisment pentru o datorie de 484,70 de dolari, iar cei de la Barney's n-aveau de gând să-i onoreze comanda, până nu plătea datoria de 621,90 de dolari. M-am uitat pe bilanțul lui de la Chemical Bank și am observat că avea numai 620 de dolari în cont. Verificând depunerile anterioare, am remarcat că urma să primească renta viageră trimestrială de 6900 de dolari peste numai cinci zile, adică pe 1 noiembrie. Gary făcea parte dintre acei ciudați care nu-și plăteau niciodată datoriile la timp și probabil că îi plăcea mult să enerveze funcționarii de la serviciile de credit. Dar, pe când răsfoiam și alte somații de la creditori, am descoperit și faptul că îi era cam greu să-și mențină nivelul de trai cu numai 2300 de dolari pe lună. Nimic din ce-am găsit nu mi-a trezit bănuiala că ar fi avut și alt venit, în afară de amărâta aceea de rentă viageră.

În vraful de corespondență, era și o scrisoare recentă, de la un editor foto de la revista *Vanity Fair*:

Dragă domnule Summers,

Îți mulțumim pentru materialele trimise recent. *Vanity Fair* nu primește materiale fotografice nesolicitate, pentru a fi publicate, așa încât îți trimitem înapoi, prin prezenta, lucrările dumitale.

Cu stimă...

Era o scrisoare tip. Nu era nici măcar semnată de editor. Scotocind prin celelalte plicuri, am mai găsit și alte refuzuri, de la *National Geographic*, *Condé Nast Traveller*, *GQ*, până și de la *Interview*. Avusesem dreptate când socotisem că

pălăvrăgeala lui Gary, cum că i-ar fi cunoscut pe Avedon și pe Leibovitz, nu era decât o minciună sfruntată. Și totuși, după ce am citit acele misive de refuz, nu m-am simțit deloc satisfăcut. Ba chiar oarecum trist, imaginându-mi-l pe Gary stând în birou și încercând să-și revină după un alt refuz, după un nou eșec profesional. Brusc, aroganța pe care o afișa, deși demnă de milă, mi s-a părut de înțeles. Nu era de fapt o bravadă plină de infatuare, ci numai o formă de apărare – felul în care lupta împotriva respingerii și a dezamăgirii, pentru a trece peste neîncrederea în propriile puteri.

Am pornit computerul și am intrat în fișierele lui. Am găsit un director numit PROFCOR. L-am deschis. În el erau vreo treizeci de scrisori pe teme profesionale. El își oferea serviciile acelor reviste cu pagini lucioase și marilor companii de publicitate din New York. Mai erau și scrisori prin care cerea de lucru la zece agenții de vârf în domeniul fotografic, din metropolă. În una dintre ele, datată 12 septembrie a.c., scia:

Dl. Morgan
Grey Grey-Murcham Associates
Strada 16 nr. 54
NY NY 10011

Stimate domnule Grey

Îți mulțumesc pentru scrisoarea dumitale din 5 septembrie și pentru că-mi apreciezi lucrările. Totuși, am fost profund dezamăgit de faptul că nu dorești să-ți devin client, mai ales că este a treia oară când îți solicit să mă reprezinți (pare un eveniment anual!).

Știu că ai mulți clienți acum. Dar mai știi și că, dacă m-ai lansa, aș deveni un fotograf foarte eficient. După cum ai remarcat din lucrările mele, eu pot face diverse lucruri și mă adaptez ușor la cerințele muncii publicitare și de fotoreporter, nefiind cantonat într-un singur domeniu. Știu că pot concura cu cei mari, atunci când vine vorba de

lucrări importante. Sunt convins că am calitățile necesare. Și, dacă agenția dumitale m-ar proteja – fiind, fără nicio îndoială, singura agenție foto din New York pe care mi-aș dori-o ca reprezentantă – știu că aș putea ajunge vestit.

Te rog să te mai gândești. Eu nu voi fi decât încă un alt client al dumitale, dar dumneata nu vei regreta decizia aceasta.

Salutări...

Aceeași îngâmfare, același tupeu, același curaj. Am deschis repede următorul fișier, ca să aflu dacă forma aceasta de prezentare a avut sorți de izbândă. Scrisoarea era din 4 octombrie:

Dl. Morgan Grey
Grey-Murcham Associates
Strada 16 nr. 54
NY NY 10011

Dragă domnule Grey,

Îți mulțumesc pentru scrisoarea dumitale din 29 septembrie, și, desigur, pentru că ai citit-o imediat după ce te-ai întors din Antibe (apropo, sper să fi avut o vacanță plăcută).

Da, sigur că înțeleg problemele pe care le are agenția dumitale cu atâția clienți, și accept că, până și pentru cei consacrați, recesiunea e dură.

Dar mai știu un lucru: că mă vei prelua într-o bună zi. Și când vei face acest lucru, vei afla că sunt o investiție bună.

Voi reveni după încă șase luni. Și după alte șase luni, dacă va fi nevoie. Nu te rog decât să faci o încercare.

Salutări...

Infatuarea asta avea ceva sinistru. Omul acesta nu știa ce e aia rușine. Gary se dădea un realizat, mereu în pragul unui

mare succes. În particular, probabil că era disperat că trăia, creându-și o astfel de imagine încrezătoare. Și se întreba în gândul lui: Sunt doar un biet ratat?

Eu mi-am bătut mereu joc de pretențiile lui, de postura lui de mare fotograf. Poate pentru că îi invidiam, în secret, perseverența; spre deosebire de mine, el nu a cedat. Și îl admiram pentru că nu a încetat să încerce; era mereu plin de speranță.

Am parcurs rapid și restul fișierelor din director. Ultima scrisoare, datată cu șase zile în urmă, era trimisă lui Jules Rossen, editorul foto al unei noi reviste de călătorii numită *Destinations*.

Dragă Jules,

Îmi pare bine că ne-am văzut săptămâna trecută. Sunt bucuros că îți plac lucrările mele și sper să mă angajezi. Îmi surâde să fiu fotojurnalist pe coasta Californiei, mai ales că așa voi avea ocazia să redau contrastele dintre lumea întâi și lumea a treia, și mizeria orașelor de frontieră. Onorariul pe care mi l-ai oferit tu – 1000 de dolari, plus cheltuielile – este mult mai mic decât cota la care sunt eu plătit. Dar înțeleg că, fiind la început, revista *Destinations* nu are posibilități ca să plătească onorariile obișnuite ale celorlalte reviste, consacrate deja. Și – pentru că am fost impresionat neplăcut de numărul pe care mi l-ai prezentat, dar și pentru că mi-ar face plăcere să intru în echipa ta foto – accept oferta.

Momentan, am ceva timp liber și aș putea să vin acolo, când îmi spui tu.

Aștept cu nerăbdare să lucrez pentru *Destinations*, iar acum sper să primesc de la tine un semn de viață ca să „trec frontiera”.

Toate cele bune,

Momentan am ceva timp liber... Onorariul pe care mi l-ai oferit tu este mult mai mic decât cota la care sunt eu plătit. De

către cine? De *Gazeta de Cumpărături din New Croydon*? Eram aproape sigur că acest Jules Rossen era destul de șmecher ca să-și dea seama că niciun fotograf realizat nu ar accepta un post la 3000 de kilometri distanță de casă, pentru mizerabila sumă de 1000 de dolari. Sub aroganță se ascunde adeseori disperarea.

Am căutat răspunsul la această scrisoare. Nimic. Așa că am închis directorul acela și am deschis unul denumit, criptic, B. Acolo erau nouă fișiere. Le-am citit pe rând, pe toate.

5.9.94

B:

E bine miercuri la zece. O să iau niște energizante în așteptarea ta.

Pa,

G.

15.9.94

B:

Mi se vindecă zgârieturile de pe spate... dar altfel, mi-am revenit cu greu. Ești nebună. Nu pot luni pentru că am o întâlnire în New York. Ce zici de marți la prânz? Aștept să-mi telefonezi.

G.

21.9.94

B:

O să las un bilețel în căsuța mea poștală. Încep să cred că trăiesc ca într-un roman de Le Carré. E bine mâine la două.

G.

25.9.94

B:

Plec la Boston cu treabă. N-ai grijă – nu te sun (deși eu cred că ai devenit cam paranoică în legătură cu telefoanele mele. El nu-i acasă în timpul zilei, iar dacă răspunde menajera, pot să spun că sunt instalatorul). Mai vorbim când mă întorc. Da, mi-e dor de tine.

G.

3.10.94

B:

M-am întors. Măine la orice oră vrei.

G.

5.10.94

B:

M-am gândit bine la ceea ce mi-ai spus ieri. Nu-ți mai face atâtea griji degeaba – este prea ocupat, ca să bănuiască ceva. Și când o să vrei să-l părăsești, o s-o lăsăm mai moale, o vreme. Te-ai mai liniștit puțin? Luni dimineața acasă, dacă vrei să te distrezi.

G.

10.10.94

B:

Am primit mesajul tău. Parcă dădeai o audiție pentru Oprah. Nu înțeleg de ce trebuie să transformi mica noastră legătură simpatcă într-o melodramă. Dar e treaba ta, tu te simți vinovată. Așa că... *hasta la vista*. Poate ne mai vedem cu copiii cândva.

G.

P.S. Nu e urgent, dar să lași cheile de la ușa din spate sub preș, când poți.

17.10.94

B:

Auzi, chiar că mă uimești. Da, sunt acasă azi, dacă vrei să treci pe-aici. La patru după-amiază?

G.

25.10.94

B:

Vești extraordinare. Am făcut rost de un post la Baja California. S-ar putea să plec în vest destul de repede. Dar sunt acasă mâine după-amiază, dacă îți dorești o hârjoneală. Da, am fost invitat la familia Hartley sâmbătă. Dacă te incomodez cumva, pentru că e și soțiorul tău, pot să nu vin. Dar mai vorbim vineri.

G.

*

Când am terminat de citit și ultimul fișier, stomacul meu se transformase într-un adevărat furnal. I-am răsfoit agenda și am aflat că, în afară de întâlnirile menționate în scrisorile lui, mai erau cel puțin șase, în diverse zile, toate trecute cu litera B. Acele notări erau făcute când se întâlneau, în timp ce restul întâlnirilor erau aranjate prin clasică metodă a lăsării unui bilet în căsuța poștală. Fără îndoială că Beth cea ordonată și grijulie venise cu ideea ca Gary să-și lase scrisorelele de amor în cutia poștală din fața peluzei noastre. Trebuia să-i admir ingeniozitatea.

Mă îngrijora faptul că Beth ar mai fi putut avea cheile de la intrarea din spate a casei lui Gary, mai ales că ar fi trebuit să se întâlnească miercurea viitoare, la ora zece. Probabil că aranjaseră această întâlnire duminică seara. Iar miercuri, Beth ar fi găsit altă scuză ca să-i lase pe copii cu Lucy la Darien și să apară aici pentru câteva ore. Desigur, asta numai dacă nu cumva și Lucy știa despre legătura extraconjugală a lui Beth. Nu, nu era stilul lui Beth. Ea era extrem de secretoasă. Și-mi era clar din însemnările lui Gary că, în ciuda faptului că nu era sigură că vrea să pună punct căsniciei noastre, îi era greu și să renunțe la el.

Ea pe mine mă iubește. Iar pe tine te urăște. Nu l-am crezut atunci, dar acum, după ce citisem documentele B, aveam dovada că Gary spusese adevărul. Iar dacă era așa de înnebunită după el, atunci avea să fie foarte intrigată dacă nu-l găsea miercuri acasă, așteptând-o. Iar dacă se hotăra să intre prin spate și ar fi răscolit puțin pe-acolo...

Toată lumea trebuie să creadă că Gary a fost nevoit să plece din oraș. Fii atent: e necesar ca Gary să fie nevoit să părăsească orașul și să rămână permanent departe de casă. Trebuia să găsească un bilet în cutia poștală miercuri dis-de-dimineată. Și până săptămâna viitoare – când ea avea să se întoarcă cu copiii de la Darien – eu trebuia să mor.

Începeam ultima săptămână a vieții mele.

4

În timpul primului meu an la firma Lawrence, Cameron și Thomas, a avut loc un mic scandal, atunci când unul din proaspeții asociați de la un departament a fost prins că a falsificat semnătura unui partener șef, care era în vacanță, pe un contract extrem de urgent.

„Prostu’, a zis Jack Mayle, după ce imprudentul tânăr a fost dat afară. Ar fi trebuit să știe că dacă vrei să falsifici o semnătură, o faci cu susul în jos. E cea mai veche șmecherie.”

Bun sfat, Jack. Am scos cartea de credit Amex, a lui Gary, din portofelul său, am întors-o pe partea cu semnătura, am sucit-o cu susul în jos, am luat un carnețel galben de notițe, un pix și am început să fac exerciții ca să-i falsific semnătura.

Era ușor de reprodus. Un G mare, un Y încolăcit, cu o liniuță între cele două litere. El își semna numele de familie cu un S pompos, urmat de un șir de consoane și vocale rotunde, terminând cu un alt S șerpuitor. După vreo zece încercări, reușisem să-i imit bine semnătura. Am revenit apoi la computer, am deschis un director numit MONEYBIZ și am aflat tot ce doream despre aranjamentele sale bancare și despre actuala lui colaborare cu Concord, Freeman, Burke și Bruce – firma juridică care-i administra renta. Din fericire, nu corespunda intens cu avocații săi – cu excepția câtorva scrisori în care cerea bani, întrebându-i dacă nu putea să apeleze cumva și la dobândă (mai erau două misive cu lamentări ulterioare, după ce insistentele lui solicitări îi fuseseră, cum era normal, respinse).

M-am întors către un dulap cu dosare, cam degradat, de lângă masa lui de lucru, confruntându-mă cu o și mai mare dezordine. După ce am căutat bine, am descoperit, în acel maldăr de hârtii, un dosar gros, murdar, din piele, cu certificatul lui de naștere, cu actele casei, cu ultimul testament al părinților lui și cu toate actele importante legate

de renta lui viageră. Și am aflat ceva îmbucurător. Casa lui era în totalitate achitată, iar Gary era unicul ei proprietar. Tot el era și unicul beneficiar al rentei, având un venit anual de 27.600 de dolari, plătit trimestrial, în contul lui de la Chemical Bank. Nu exista niciun codicil sofisticat și niciun fel de condiții încurcate (cu excepția faptului că el nu se putea atinge de dobândă). Testamentul lui Gary era, din fericire, unul necomplicat. Nu fusese niciodată căsătorit, nu avea moștenitori sau frați. În eventualitatea morții sale, prin urmare, întreaga proprietate și toate bunurile reveneau colegiului Bard – unde învățase el – fiind stipulat că... nu-mi venea să cred... trebuia creată o catedră de arta fotografiei, în numele său.

Mi-a venit să râd. Tipul era extrem de orgolios. Și nu m-a mirat faptul că Gary era un absolvent al colegiului Bard, dat fiind că acesta forma „artiști” infatuați, care, de obicei, absolveau cu nota maximă în Desăvârșita Aroganță. Profesorul de artă fotografică Gary Summers! Colegiul ar fi trebuit să aștepte mult și bine până să se înființeze o asemenea catedră. Foarte mult!

În următoarele ore, am încercat să pun în ordine actele lui Gary, împărțind hârțoagele în două stive mari – declarațiile bancare și asigurările pe casă și pe mașină, iar separat, facturile care așteptau să fie achitate. Până la cinci dimineața, făcusem oarece ordine în biroul lui, dar nu puteam risca să mai stau ca să termin treaba, pentru că cei de pe Constitution Crescent se trezeau devreme și, în scurt timp, și-ar fi început alergarea matinală. Astfel că am luat carnețelul pe care făcusem exerciții cu semnătura lui și am stins toate luminile. Apoi am deschis ușor ușa de la intrarea principală, am închis-o fără zgomot după mine, am încuiat-o de două ori și am plecat pe strada întunecată.

O dată ajuns acasă la mine, am aruncat carnețelul și mânușile chirurgicale alături de celelalte probe, în punga de plastic. M-am dezbrăcat de costumul de sport al lui Gary și m-am descălțat de pantofii Nike, le-am ascuns într-un dulap

de sub chiuveta din camera obscură, pe urmă am făcut un duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat pentru serviciu. În timp ce îmi tăceam nodul de la cravată, m-am uitat în oglindă, dar nu mi-a plăcut deloc ceea ce vedeam. Eram la fel alb ca Maaloxul, iar sub ochii duși în fundul capului aveam cearcăne vinete. Epuizarea, frica, teroarea m-au lovit ca un efect de domino. Am închis ochii pentru că simțeam că amețesc.

Am deschis robinetele și mi-am băgat capul sub un jet de apă rece. Auzeam două voci în mintea mea. Prima urla: *Nu reușesc să fac asta, nu pot...* Iar a doua răspundea calmă: *Trebuie s-o faci. N-ai încotro.* Știam că n-aveam de ales, eram obligat să ascult de sfatul celei de-a doua.

M-am șters pe față, am deschis dulăpiorul cu medicamente și am luat trei tablete de Dextrină cu o înghițitură mare de Maalox. În douăzeci de minute o să-și facă efectul, dându-mi energia necesară pentru a compensa lipsa de somn. Am băgat restul tabletelor în buzunar. Aveam nevoie de foarte mult ajutor farmaceutic, ca să rezist întreaga zi.

Mi-am luat altă cămașă și o cravată nouă, am mers la spălătorie cu ceva rufe murdare și, după ce am pus în funcțiune mașina de spălat, am aruncat sacul cu probe în micuțul portbagaj al Miatei. Marți dimineața mergeam întotdeauna, înainte de a pleca spre serviciu, la fabrica de reciclare a deșeurilor, așa că am îndesat pe locul din dreapta și trei pungi burdușite cu sticle goale, cutii de conserve din aluminiu și ziare.

New Croydon era un oraș elitist și ecologist, astfel încât nu putea să accepte vreo groapă de gunoi în zonă. Aici te mutai ca să scapi de gunoaie, dar plăteai bani buni ca să te izolezi de toate reziduurile, cu sau fără viață, ale existenței americane. Așa că nu se putea accepta ca cetățenii săi să strângă pe undeva un munte de gunoaie, care să altereze peisajul. Mai ales că exista, la doar zece kilometri, acea minimetropolă mizeră, numită Stamford.

Groapa de gunoi din Stamford se afla într-un colț izolat al orașului, o mahala dominată de case în paragină, de graffiti și de ceva afaceri murdare ale diverselor bande. Soarele tocmai urca pe cer atunci când am ajuns acolo. M-am mai liniștit când am văzut alte cinci mașini care așteptau, în fața mea, deschiderea porții la ora șase și jumătate, pentru că n-aș fi vrut să fiu primul client al zilei. A trebuit să aștept doar cinci minute până ce un angajat gras a ridicat bariera și ne-a făcut semn să intrăm. După ce am aruncat pungile cu deșeuri în tomberoanele corespunzătoare, am mers cu mașina în zona destinată gunoiului menajer.

— Aveți ceva inflamabil sau care poate exploda în punga aceea? a întrebat plictisit omul ce lucra acolo.

Eu am scuturat din cap, fiind puțin neliniștit, pentru că uneori ei chiar se uitau în pungi, ca să fie siguri că nu arunci tuburi de spray sau altceva, prezentând pericol de explozie.

Probabil că era mult prea devreme ca să încep să verific pungile, așa încât doar le-a luat. Când plecam, am întors capul și am văzut cum un motostivuator ridică tomberonul și-l varsă într-un camion. În câteva minute, toate acele probe incriminatorii vor fi sub tone de gunoaie, fiind îndepărtate definitiv în acel colț neplăcut din New Jersey, unde își îngropa acum gunoaiele statul Connecticut.

Am ajuns înapoi la New Croydon într-un sfert de oră, am parcat mașina la gară și am prins trenul de 7:02. Pe drum, m-am ascuns îndărătul unui *The New York Times*. Din când în când cercetam dacă mă privește cineva prea insistent. Cu siguranță că se vedea, era imposibil de ascuns. Cineva trebuia să observe, să cheme conductorul și să-i șoptească ceva la ureche. Pe urmă conductorul s-ar fi uitat la mine speriat și ar fi plecat grăbit pe coridor. Iar când trenul ar fi oprit în Grand Central, acolo m-ar fi așteptat polițaii.

Dar nimeni nu mi-a dat nici cea mai mică atenție. Pentru ei eram doar un simplu angajat. Și, pentru prima dată în viața mea, eram recunoscător acelei stări de anonim perfect.

- Estelle s-a mirat că mă vede la birou, la opt și jumătate.
- M-ați speriat ieri, domnule Bradford, mi-a spus ea.
 - Mă fac eu bine.
 - Sunteți încă tras la față, a zis ea, uitându-se la fața mea cenușie. N-ar fi trebuit să veniți așa devreme.
 - Și tu ai venit devreme.
 - Domnul Lawrence a fixat o întâlnire cu toți partenerii... Alertă maximă.
 - La ce oră? am întrebat-o.
 - După-amiază. Pentru asta am venit acum. M-am gândit că ar fi bine să termin actele de care ați avea nevoie...
 - O întâlnire cu partenerii! Dumnezeuule, Estelle!
 - E de-abia la ora trei. Și vă pregătesc eu tot...
 - De ce nu mi s-a spus?
 - Ați fost bolnav, domnule Bradford.
 - M-ai sunat ieri. Ar fi trebuit să-mi comunic:
- Estelle părea uimită de tonul meu supărat.
- Secretara domnului Lawrence mi-a anunțat ședința de-abia la ora cinci și jumătate, iar eu n-am vrut să vă mai deranjez.
 - Să știi că ar fi trebuit.
 - Dar m-am gândit că...
 - Te-ai gândit prost. O întâlnire cu partenerii! Știi că trebuie să mă pregătesc pentru așa ceva, Estelle. Știi că trebuie să raportez ce am făcut în ultimele trei luni. Și mai știi că nu era cazul să mi-o spui în ultima clipă, marți dimineața. Pentru că voi părea, în fața tuturor, un idiot notoriu, mergând acolo nepregătit. Ce-o să le pot spune? „Scuzați-mă, băieți, dar tâmpita mea secretară a uitat să...”
- M-am oprit la jumătatea tiradei. Estelle se holba la mine uluită. Mi-am pus coatele pe birou, am plecat capul și mi-am apăsat tâmplele cu palmele.
- Scuză-mă, am șoptit. Crede-mă...
- Ea a ieșit grăbită din birou, trântind ușa.
- Am simțit un fior cumplit de groază pe șira spinării. Fereastra e chiar în spatele tău. Cinci pași mici, o deschizi

repede și te arunci. Paisprezece etaje. Zece secunde de groază. Aproape instantaneu. Poate că mori chiar înainte să ajungi la pământ. Un infarct discret, care te va ucide înainte să...

S-a auzit o bătaie în ușă. Am ridicat capul dintre mâini, dându-mi seama că trecuseră zece minute de când plecase Estelle. În fața mea stătea Jack Mayle, cu o figură foarte îngrijorată. A închis ușa și s-a apropiat de biroul meu. I-am făcut semn să plece.

— Te rog. Știu. N-am vrut să... Nu știu ce m-a... A fost urât... Îmi cer scuze. Îți promit. Îți promit...

— Ben, a întrebat Jack cu blândețe, punându-mi o mână ocrotitoare pe umăr, ce se întâmplă cu tine?

Am început să plâng în hohote. Tare de tot. Jack s-a așezat într-un fotoliu și a așteptat, fără să spună nimic, până m-am potolit.

— Povestește-mi, m-a îndemnat el.

Cât de mult aș fi dorit să-i spun. Totul. Ca să mă descarc. Și să-l implor să mă absolve. Dar știam că nu se poate, și nici n-ar fi vrut, mai ales acum. După o zi și jumătate. După ce-l congelasem pe Gary. Și-i aranjasem toate actele frumos pe birou. O crimă pasională părea acum o crimă cu premeditare. Și nu se putea ca Jack să tacă, dacă i-aș fi povestit tot. Cu toată aparența sa de avocat înțeleghător, era un tip conștiincios în materie de bine și de rău. Și, indiferent din ce unghi ai privi lucrurile, a lua viața cuiva nu e deloc „bine”.

Așa încât nu i-am spus decât:

— Beth vrea să divorțeze.

— La dracu', a șuiertat el printre dinți. El o simpatiza pe Beth, îi plăceau copiii mei. Nu-i convenea ceea ce tocmai auzise. Avea destule pe cap. Și când ți-a spus?

— Duminică seara.

— V-ați certat?

— Ceva de genul ăsta.

— Poate că e vorba de cuvinte spuse la mânie...

Am scuturat din cap.

— Într-un moment de nebunie, se pot spune multe lucruri, a zis el.

— De luni de zile nu mai merge. De ani.

— A apărut cineva? A treia persoană?

L-am privit strâmb.

— Nu. Nu e genul lui Beth...

— Mă gândeam eu.

Am schițat un zâmbet lugubru.

— Și nici eu.

— Atunci?

— Nu ne mai înțelegem. Nu mai merg treburile între noi doi.

— Așa se întâmplă în toate căsniciile. Ai răbdare, vă veți găsi din nou echilibrul.

— Ea nu mai vrea ce-a fost. Nu-i mai place.

— Atunci de ce a mai făcut doi copii cu tine?

— Pentru că...

— Da?

— Se mai întâmplă și accidente.

— Toată viața e un accident nenorocit.

— Mie-mi spui?

— Ți iubești copiii, pe ea? Pentru că eu am dat din cap, mi-a spus: Atunci, rezolvă situația.

— Nu e chiar așa de simplu. Nu vrea să mă asculte, să stăm de vorbă...

— Dar trebuie...

— Nu va discuta cu mine. După părerea ei, totul s-a terminat. A murit. Definitiv.

— Nu mai e nicio speranță...?

— Niciuna. Și eu știu cum se comportă ea, Jack. Îi ia mult timp ca să ia o hotărâre. Dar când o face, e finală. Și ireversibilă.

Jack a tăcut, plin de compasiune. Părea, brusc, bătrân și bolnav.

— Îmi pare nespuse de rău, a rostit el, într-un târziu.

- Estelle...
- E supărată.
- N-am vrut s-o...
- Știu.
- E urât ce-am făcut.
- Se întâmplă.
- Mă duc să-i cer scuze...
- Acum nu. Mai întâi lasă-mă pe mine s-o lămuresc. Și, auzi, în legătură cu ședința de azi... Cred că o să mă duc doar eu.
- Mă descurc. Zău.
- Nu, Ben.
- N-a fost decât o ieșire, Jack.
- Știu. Și te înțeleg. Dar acum ești vulnerabil.
- Sigur că sunt. Nu e ceva omenesc...?
- Exact. Așa că pentru ce să-ți mai amărăști zilele și cu o astfel de ședință? Știi ce ar trebui să faci? Să-ți iei liber o săptămână. Opt zile, dacă vrei. Să te întorci miercură viitoare. Să faci o pauză.
- Ce vrei să spui, Jack?
- Cred că ai nevoie să...
- Ce vrei să spui, Jack?
- Ben, arăți groaznic. Nu numai obosit. Parcă ești o arătare. De luni de zile. Și mi s-au pus multe întrebări...
- De către cine?
- Tu ce crezi? De Prescott Lawrence, de Scotty Thomas – toți partenerii din firmă...
- Dar eu mi-am văzut de treabă.
- Fără îndoială. Însă ei sunt îngrijorați, Ben. Știi tu – felul în care arăți e totul pentru ei. Iar, în ultima vreme, tu n-ai putut să-ți mai ascunzi problemele. Deși spun în permanență că înțeleg – „suntem o familie aici, la firmă” – crede-mă, ei disprețuiesc starea asta. Oboseala, deprimarea, disperarea – nu există pentru ei, băiete. Pentru că ei nu știu cum să trateze astfel de cazuri. Și nu au permis ca oameni în situația asta să le treacă pragul. Aici este o afacere. Firma

înainte de orice. Și într-o afacere, iluzia încrederii de sine este la fel de importantă ca și competența profesională. Iar tu n-ai mai părut sigur pe tine cam de multă vreme, Ben. Și ei sunt iritați.

Am întors capul, rotindu-mi scaunul spre fereastră. Cinci pași mici. Atât. Unul, doi, trei, patru...

— Pentru Estelle nu-ți face griji, a continuat Jack. Îi trimiți niște flori, un bilețel cu scuze și eu fac tot posibilul s-o conving să nu spună nimic despre ce s-a întâmplat de dimineață, pentru că nu e cazul să se afle. Și vorbesc și cu Prescott Lawrence – o să-i explic problemele din familie, o să-i zic că durează de ceva vreme, că treaba asta te-a marcat, dar că am încredere că vei trece peste tot, treburi de genul ăsta. A fost la Yale cu tatăl tău și cu Georgie Bush, nu? Probabil că o să mă creadă. Lui îi place de tine, Ben. Tuturor ne place de tine.

N-am zis nimic. Mă uitam la fereastră.

— Va trece totul. Știi doar. Eu vreau să-ți fie bine. Timpul nu e de partea mea. Făcând un efort s-a ridicat în picioare. Acum du-te acasă.

— N-am la cine să merg acasă. Beth a luat copiii și s-a dus la Darien, la sora ei. Ea vrea să plece de-acasă până revine, adică până duminică.

Jack s-a uitat în jos.

— Ce să mai zic?

— Nimic.

— Atunci du-te în oraș. Consumă ceva tare. Du-te la un cinematograful. Plimbă-te. Prefă-te că nu trebuie să muncești ca să-ți câștigi existența. Limpezește-ți gândurile. A deschis ușa. Și încă ceva, a adăugat el. E vorba de Mel Cooper. Regele avocaților, pentru cazuri de divorț, din New York. Nu arată, dar e dur. E prieten cu mine. Îl sun eu.

— Mulțumesc.

— Mai vorbim, a zis și a plecat.

Timpul nu e de partea mea. Nici de a mea. Am făcut cei cinci pași până la fereastră. Am deschis-o cu o mișcare

bruscă și am fost lovit în față de o rafală de aer rece, de toamnă. Sprijinindu-mă de pervaz, m-am aplecat și m-am uitat spre mulțimea de pe Wall Street. Chiar și de la înălțimea etajului al nouăsprezecelea, zgomotul tot era asurzitor. Palmele mi s-au umezit. Mi-am ridicat mâinile ușor, gata de zbor. În gol. Dar exact în clipa în care era să sar pe fereastră, m-am tras înapoi și am aterizat pe podeaua din birou.

Vântul bătea puternic, ajungând până la mine. Zgomotul neplăcut al străzii se auzea dedesubt. Mă uitasem pe fereastră și am avut o ezitare. Mi-am dat seama că golul acela imens nu era o soluție pentru mine; că n-o să am niciodată curajul sinistru sau lașitatea nebunească fără de care nu se poate face acel plonjeu final. Eram legat de mine, legat de crimă.

Am închis repede fereastra și m-am întors la masa de lucru. Am luat dintr-un sertar o coală de hârtie cu antetul firmei și un pix, scriindu-i lui Estelle un bilețel prin care îi ceream scuze pentru ieșirea de mai devreme („Nu prea mă simt bine din cauză că Beth vrea să divorțeze. Asta nu explică spusele mele – dar, te rog, înțelege-mă, furia mea nu a fost îndreptată împotriva ta”). Am mai scris un rând în care îi spuneam că era cea mai bună secretară din lume și altele de genul ăsta, și i-am adus la cunoștință faptul că, ascultând sfatul lui Jack, îmi iau liber o săptămână, dar că o să sun, din când în când, pentru a afla dacă a apărut vreo lucrare urgentă. Am împăturit scrisoarea și am băgat-o într-un plic pe care am scris *Estelle*, lăsându-l într-un loc vizibil, pe birou. Pe urmă, am sunat la Interflora și am comandat un buchet de trandafiri de o sută de dolari care să-i fie trimis la birou, în după-amiaza aceea.

După ce m-am umilit suficient, am scos din sertarul de jos un dosar cu ultimul meu testament. Firesc, îl redactasem chiar eu – era un document aerisit, rece, prin care îi lăsam întreaga mea avere lui Beth și copiilor. Avea să se descurce foarte bine după moartea mea. Asigurarea ipotecară îi va da

dreptul la casă. Era o sumă de 250.000 de dolari în diverse acțiuni. Și o altă sumă de 750.000 de dolari investiți în firmă și în polițe personale de asigurare. Firma avea să-i plătească salariul pe un an întreg, drept compensație, și prima mea anuală. Pe urmă mai era și suma de 42.000 de dolari pe care o primeam anual din proprietatea tatălui meu. Însumând toate acestea, ea se putea aștepta cam la un milion patru sute de mii – care, în mod corect administrat, prin renta stabilită de mine, i-ar fi adus un venit anual de aproape 100.000 de dolari. Nu era o sumă imensă, dar era îndeajuns ca să-i ofere ei și băieților o viață confortabilă în New Croydon, iar casa era achitată în totalitate.

Mi-am verificat cu atenție toate polițele de asigurare. Acopereau orice posibilitate a morții mele (cu excepția morții într-o zonă de război), așa încât cei de la asigurări nu puteau să nu-i plătească.

Am încuiat toate documentele la loc în birou, am înghițit încă o tabletă de Dextrină cu o gură de Maalox, mi-am luat haina și servieta și am așteptat până când am auzit că Estelle iese din birou, după care am plecat.

Pe Broadway, am oprit un taxi și i-am spus lituanianului care îl conducea să mă ducă la Universitatea Columbia – locul de reculegere din primele șase luni, după ce m-am întors de la Paris. Nu-mi aminteam când fusesem ultima oară acolo, în colțul acela îndepărtat din vestul orașului. Când locuiești într-o suburbie și lucrezi pe Wall Street, mediul tău social nu se întinde până în cartierul intelectualilor, Morningside Heights. Șoferul își făcea meseria bine; probabil că era unul din cei cinci taximetriști din New York care își dăduse osteneala să se uite pe o hartă a orașului. În schimb, năzuia să moară la volan, gonind nebunește, de-abia ocolind celelalte mașini și mormăind tot timpul pe limba lui. Însă mi-a luat doar douăzeci de minute ca să ajung la destinație, de pe Broadway, colț cu Strada 116 – deși am mai avut nevoie de o altă doză de Maalox ca să-mi

calmez stomacul, în clipa când picioarele mi-au atins pavajul, simțindu-mă în siguranță.

Am luat-o pe jos, am trecut de trei intersecții și am intrat într-o librărie veche, foarte mare, unde mergeam des anii trecuți. Eram conștient de costumul și de treniul meu Burberry și mă întrebam dacă nu cumva am să ies în evidență (sau o să par agent federal) printre toți acei studenți. Librăria era însă așa de aglomerată de curioși, fiind momentul prânzului, încât nimeni nu părea să mă studieze cu atenție, iar eu m-am dus repede în spatele magazinului, la rafturile marcate cu inscripția: *Alternativ Anarhist*.

Pe vremuri, mă distram uitându-mă prin acele cărți bizare, scrise de autori deloc celebri, dar de specialitate, scoase de edituri și tipografii destul de ciudate. Erau chiar lucrări despre grupuri mai paranoice, din pătura anarhistă a societății americane – miliții ariene, troțkiști subversivi, indivizi care doreau să-și instaureze propriile republici. Dar acum mă bucuram de experiența lor subversivă, și, căutând câteva minute, am găsit exact ce aveam nevoie: *Cartea de bucate a anarhistului*, care conținea toate informațiile necesare pentru realizarea artizanală a materialelor explozive. Răsfoind capitolul „Explozibili și Bombe”, am găsit rețeta pe care o căutam și pe care am copiat-o cu sânguință pe un carnețel, aruncând din când în când câte un ochi în jurul meu, ca să fiu sigur că nu mă vede nimeni consultând sinistra „carte de bucate”. Pe urmă am pus-o la loc în raft și am continuat căutarea, până am descoperit și o ediție din *Anuarul Poștal din Statele Unite și Canada* (după cele scrise pe coperta din spate conținea peste șapte sute de modalități de a trimite prin poștă și de a retransmite în toată lumea, fiind descrise serviciile și modalitățile de utilizare). La capitolul „California, Zona Bay”, am găsit numărul de telefon al unei astfel de firme din Berkeley, l-am notat la fel de conștiincios în carnețel, am pus anuarul la loc, după care am părăsit librăria fără să mă grăbesc.

Următorul meu drum a fost la bancă, unde am scos 500 de dolari de la un automat și am schimbat o bancnotă de 10 dolari în mărunțiș. Mergând pe Broadway și pe Strada 110, am intrat într-o cabină telefonică, am format numărul din Berkeley și am băgat în aparat fise în valoare de 5,25 pentru trei minute de convorbire, la solicitarea centralistei (m-aș fi putut folosi cardul ATT, dar nu doream să-mi fie înregistrat contul pentru această convorbire interurbană). După trei apeluri, mi-a răspuns un tip. Era extrem de laconic.

— Berkeley. Alternativa. Poșta. Biroul. Da?

— Bună ziua, am spus eu. Îmi puteți asigura o adresă poștală?

— Da. Așa e. Adrese. Oameni.

Parcă aș fi ascultat o placă.

— Și cum procedați?

— Douăzeci de dolari pe lună. Minimum șase luni. Plata în avans. Îmi spui acum numele dumitale. După ce primim banii, începe activitatea noastră. Când îți schimbi adresa, ne suni pe noi. Iar noi îți retransmitem totul prin poștă. Dumitale.

— Dar nu dați adresa nimănui altcuiva, nu?

— Ce dracu'? Bineînțeles că nu. Doar suntem un serviciu de poștă alternativă. Nu divulgăm nimic. Treabă bună și sigură.

— Vreau ca serviciul să înceapă de mâine.

— Începe când ne primim banii. Prin Western Union.

Individul mi-a zis numărul contului lor Western Union și adresa unde trebuia redirecționat totul: Telegraph Avenue, 10025-48, Berkeley, California 94702.

— Și, nu folosești niciodată numele nostru. Dumneata doar primești corespondența. Aici. Deci asta e locul, unde se presupune că te afli. Cum te cheamă?

— Gary Summers.

— Bine, Gary. Trimite-mi banii. Pe urmă rezolvăm noi. Totul. Pa, băiete. Și a închis telefonul.

Nu m-am putut abține să nu mă întreb câți neuroni o fi pierdut tipul prin anii '60. Și vorbise atât de lent, încât folosisem aproape toate monedele. Dar mai aveam una ca să sun la Informații și să aflu că exista un birou Western Union, într-o farmacie de pe Strada 51, colț cu 52. Excelent. Am sărit într-un taxi, iar când am ajuns la farmacie, am telegrafiat 240 de dolari la Oficiul Poștal Alternativ din Berkeley, incluzând câteva cuvinte: *Plata pe 12 luni. Pentru Gary Summers.*

După ce am terminat și cu asta, m-am dus la gară și am prins trenul de 1:43 spre New Croydon.

Când am ajuns acolo, mi-am luat mașina și am mers la Poșta Mare din Stamford. M-am apropiat de ghișeu și i-am cerut funcționarei un formular pentru schimbare de adresă. Am găsit un colț retras și l-am completat, indicând faptul că, începând chiar de a doua zi, Gary Summers, din Constitution Crescent nr. 44, New Croydon, Connecticut 13409, dorește să i se redirecționeze corespondența, la Telegraph Avenue, 10025-48, Berkeley, California 94702. Am scos repede din buzunar portofelul lui Gary, am întors cardul său, Amex, și formularul cu susul în jos, și i-am copiat semnătura în spațiul indicat printr-o linie. Mi-am admirat meșteșugul. Nu era rău, dar curând trebuia să-i falsific semnătura în direcția normală, și fără ajutorul unei cărți de credit.

— Trebuie să-l dați personal oficiului dumneavoastră poștal, a zis funcționara.

Da, dar cele două funcționare din New Croydon îi cunosc pe toți din oraș.

— Tocmai făceam ultimele cumpărături la Stamford, i-am zis eu, așa că voiam să rezolv și asta acum.

— Eu nu pot să-l primesc. Ori mergeți la New Croydon, ori îl trimiteți acolo, prin poștă.

M-am așezat la o masă și am scris „Oficiul Poștal din New Croydon”, pe recipisa cu schimbarea de adresă, plătită în

avans. Înainte de a o introduce în cutia poștală, am observat ceva tipărit mărunț, în colțul din stânga sus:

NOTĂ: Persoana care semnează acest formular declară că el sau ea, este persoana, executorul, tutorele, funcționarul autorizat sau reprezentantul persoanei pentru care corespondența va fi transmisă conform acestei hotărâri. Oricine altcineva care execută un fals sau face o declarație incorectă pe acest formular este pasibil de amendă sau închisoare, ori de ambele, conform art. 2, 1001, 1702 și 1706 din Codul Juridic al Statelor Unite.

O altă infracțiune se adăuga lungului șir înfăptuit deja.

Pe când mă întorceam la mașină, mă întrebam: Oare funcționara mi-a observat fața? O fi bănuț ceva? Am fost cumva emoționat?

Nu te mai gândești acum la asta. Nu era decât o procedură de rutină. Tu nu ești decât una din sutele de fețe pe care le vede ea zilnic.

În următorul sfert de oră, am făcut turul orașului Stamford, până am găsit o parcare mare, cu multe niveluri, chiar pe Strada Principală. Am înconjurat-o de două ori. Conform indicatorului din față, era deschisă douăzeci și patru de fire din douăzeci și patru. Plata se putea face în rate săptămânale, pe termen lung. Avea o mie de locuri. Nu avea supraveghere video, deci nu era genul de parcare – mă gândeam eu – în care cineva să remarce mașinile care rămâneau acolo pentru mai multe zile.

M-am dus apoi la centrul comercial, am lăsat mașina la nivelul opt și am alimentat contorul de parcare cu monede pentru o zi întreagă, atât cât era permis. Am luat-o pe jos pe strada Atlantic până la gară și am așteptat un sfert de oră până a venit un tren înspre sud. M-am urcat în el și am ajuns în New Croydon în șase minute. Acum era ora 4:15.

Dacă mă vedea cineva că merg pe jos acasă, se va gândi pur și simplu că ajunsese mai devreme de la serviciu.

Pe robotul telefonic nu promisese niciun mesaj. Nu aveam nicio scrisoare importantă. Mi-am dat jos costumul și m-am prăbușit pe pat. Extenuat, speriat, înnebunit – aș fi vrut să dorm. Dar nu-mi puteam permite acum. Am sărit în picioare înainte să adorm și am luat din nou Dextrină, pe când mă îmbrăcam pentru o altă ieșire în oraș.

Hainele obișnuite pe care Gary le purta în oraș erau o pereche de blugi Levis, o cămașă de denim, o geacă din piele și o șepcuță neagră. Aveam și eu așa ceva în dulapul meu (da, cu toții ne făceam cumpărăturile de la *The Gap*). M-am îmbrăcat și am mai așteptat încă patruzeci de minute, până la căderea întinericului. Starea mea de nervozitate atinsese cote nebănuite, pentru că următoarea manevră era foarte periculoasă.

Imediat după ora cinci, am ieșit pe ușa din spate. Mă bazam pe faptul că majoritatea celor care făceau naveta nu ajungeau acasă înainte de ora șase, cel mai devreme, iar pentru ceilalți se făcuse ora la care copiii erau îmbăiați, hrăniți și cumințiți cu *Cartea Junglei*, a lui Disney, pentru a mia oară. Cu alte cuvinte, în acest moment era puțină mișcare pe Constitution Crescent. Și am avut dreptate. Mai trecea câte o mașină, când și când. Dar nu se vedeau tătici vlăguiți care să vină acasă de la gară.

Mi-am tras șapca până spre nas. Am traversat strada, m-am apropiat de mașina lui Gary (parcată pe alee), am descuiat-o și m-am suit în ea. În interior era un adevărat dezastru. Tapiseria scaunului din dreapta era tăiată. Pe podea erau aruncate cutii de Coca-Cola și de Budweiser, pungi de la McDonald's și mai multe exemplare vechi din *The New York Times*. M-am mai liniștit atunci când am văzut că toate documentele importante ale mașinii se aflau în torpedo. Poate că o fi fost Gary un aiurit, dar avusese grijă de mașina lui, care nu avea decât un an: motorul a pornit încă de la primul sfert de cheie și torcea precum o pisică mulțumită.

Am turat puțin motorul, am apăsat pe ambreiaj, am băgat-o în marșarier și am dat înapoi repede. Mare greșeală. Brusc, s-au auzit niște frâne, urmate de un claxonat prelung. Inima îmi stătuse în loc. M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut o camionetă care oprise brusc, la câțiva centimetri de bara din spate. Șoferul scosese capul pe geam și urla:

— Dă-mi voie să trec, cretinule!

N-am întors privirea. Cu capul plecat, am coborât geamul și mi-am recunoscut prostioara, concomitent cu un gest de scuză.

Următoarele câteva secunde au fost cumplite, pentru că am așteptat să văd dacă tipul nu era cumva unul dintre acei bezmetici care, în astfel de situații, obișnuiesc să vină la tine și să te amenințe. Însă, din fericire, omul și-a văzut de drumul lui.

Am strâns volanul cu putere. Am spus în sinea mea o rugăciune de mulțumire. Era cât pe ce s-o pățesc. N-a fost bine deloc. A fost riscant. Acum ai grijă. Mare grijă. Să n-o mai dai din nou în bară.

M-am uitat de trei ori în oglinda retrovizoare, înainte să dau iar înapoi. Întorcând în direcția opusă gării, am condus cu mare atenție, mergând cu viteză redusă, pe străduțe lăturalnice, alese cu grijă, evitând orice arteră principală din New Croydon. Când am intrat, în cele din urmă, pe șoseaua I-95, am rulat mult sub viteza maximă admisibilă înspre parcare pe care o descoperisem mai devreme în Stamford.

Ajuns acolo, am evitat contactul vizual cu paznicul de serviciu, când acesta mi-a întins tichetul de parcare. M-am pitit în dosul parasolarului și am șters-o rapid, găsimd un loc liber pentru mașina lui Gary la etajul trei. Apoi am coborât pe scări și am ieșit pe furiș în stradă, printr-o ușă laterală.

În marș forțat, am mers pe câteva străduțe foarte întunecoase, până la centrul comercial. M-am îndreptat imediat către cinematograful multiplex, m-am uitat la orarul spectacolelor și mi-am cumpărat bilet pentru următorul film, care începea peste circa un sfert de oră. În timpul rămas la

dispoziție, m-am dus la un telefon public și am sunat la Darien. Mi-a răspuns chiar Beth.

— Of, a zis ea, pe un ton glacial.

Eu am încercat să par vesel, treabă extrem de dificilă.

— Ce-ai mai făcut astăzi? am întrebat-o.

— Una, alta. De unde dai telefon?

— De la Stamford. Sunt la mall. Astăzi am început devreme distracția, hotărât să merg la un film. Nu vrei să vii și tu?

— Ben...

— Lasă-i pe copii în grija lui Lucy și a lui Phil! Ai putea ajunge aici în zece minute...

— Ben, ți-am spus...

— M-am gândit că poate...

— Nu.

— Dar...

— Am zis *nu*. Nu vreau să te mai văd. Nu vreau să mai vorbesc cu tine. Mai ales acum.

Se lăsase un moment de tăcere între noi.

— Totuși, măcar cu Adam pot să vorbesc? am întrebat-o.

— Sigur. Așteaptă puțin, mi-a zis și a pus jos receptorul. Am auzit-o cum l-a strigat tare pe Adam, după care glăsciorul copilului: Tati, tati, tati, în timp ce venea la telefon. Parcă am simțit cum mi se înfig niște ace în ochi.

— Tati, tu de ce nu ești cu noi? m-a întrebat, după ce a luat receptorul.

— Pentru că eu trebuie să merg la serviciu, în timp ce tu și cu Josh și cu mami petreceți o mică vacanță, la tanti Lucy și la unchiu' Phil. Te distrezi?

— E grozav. Mie nu-mi place de Eddie. Se referea la verișorul lui de cinci ani – acel drac de copil ale cărui năzbâtii deveniseră legendă. Nici eu nu-l sufeream, și admiram părerea fiului meu.

— O ascuți pe mami?

— Sunt cuminte. Vreau acasă, tati. Vreau cu tine.

— Și eu vreau să fiu cu tine. Dar... Mi-am mușcat buza. Rău. Și m-am străduit să nu-mi pierd ideea... dar o să trec pe acolo. Bine?

— Și mergem la McDonald's?

— Da. O să mergem la McDonald's.

Am auzit deodată glasul lui Beth în fundal.

— Adam. Încep *Pisicile Aristocrate*.

— Mă duc să mă uit la *Pisicile Aristocrate!* a strigat Adam fericit. Te îmbrățișez, tati.

— Te îmbrățișez, Adam, am șoptit eu, de-abia reușind să mai rostesc cuvintele.

A venit Beth la telefon. Eu am încercat să-mi revin.

— Trebuie să închid, a zis ea. Trebuie să-l spāl pe Josh.

— Doarme bine?

— Tot cu întreruperi.

— Spune-i că-l iubesc.

— Sigur.

— Beth...

— Eu închid acum, Ben...

— Stai puțin. O să vin sâmbătă ca să văd copiii. Măcar asta...

— Știu, a spus ea, retezându-mi-o. Ar fi bine sâmbătă după-amiază. Să încercăm să ne purtăm amical.

— *Amical?* Asta înțelegi tu prin amical?

— Noapte bună. Și a închis.

Am încercat să mă concentrez asupra filmului. Se desfășura în fața mea, ca o fantasmă. Era despre un polițai aflat în afara legii pentru că proteja o femeie urmărită. Nici măcar n-am sesizat cine a fost actorul principal. Stallone? Willis? Van Damme? Era o imagine tulbure în fața ochilor mei. Și mult zgomot – focuri de armă, rachete trase din belșug, mașini aruncate în aer. Și o matahală sud-americană care tot striga: „Să moară!” și, bineînțeles, nelipsita partidă de sex dezlănțuit, între polițai și păpușa blondă pe care o păzea. Totul se derula precum o cursă de formula unu. N-am putut să mă concentrez deloc. Pentru că în fața ochilor nu-

mi apăreau decât Adam și Josh. Și nu mă gândeam decât că după ziua de sâmbătă n-o să-i mai văd niciodată.

De ce n-am găsit oare curajul de a face acel salt mortal? Ar fi fost mult mai ușor. Mai ușor decât ceea ce urma. Poate voi reuși să mă adaptez. Cu timpul. Dar durerea nu-mi va trece niciodată.

Se derula genericul. Lumina puternică din sală mi-a încețoșat privirea, însă cea fluorescentă din mall era și mai greu de suportat, iar când m-am auzit strigat, mi-a trebuit câtăva vreme ca să-i disting pe cei care mă chemaseră, adică pe Bill și Ruth Hartley.

— Bună, te distrezi! a zis Ruth, sărutându-mă pe obraz.

— Ai ieșit singur? m-a întrebat Bill.

— Da. M-am gândit să-mi omor timpul cu un film.

— Și ce-ai văzut? m-a întrebat Ruth.

— O porcărie, de acțiune. Voi?

— Ruth m-a adus cu forța la un film englezesc de artă. Multe scene statice. Multe zbierete despre cât de rău o duc și despre cum li se face lor silă, după ce fac amor.

— Critica, la filmul ăsta, a fost extraordinară, a zis Ruth.

— Iluminare culturală, a spus Bill, zâmbindu-i lui Ruth. Ce face Beth?

— E la Darien cu copiii.

— A! a exclamat Bill. Ce, sunt probleme?

— Ăăăă, da.

— Merge prost? m-a întrebat el.

— Foarte. Iremediabil, cred.

— Vai, Doamne, Ben... a spus Ruth, strângându-mă tare de braț.

— Dă-l încolo de film, a intervenit Bill. Hai, mai bine să...

— Nu, te rog...

— Ben, a spus și Ruth, doar nu se poate să...

— Sunt bine. Crede-mă.

— Nu arăți prea bine, a spus Ruth.

— Am nevoie de somn, am continuat eu. N-am mai...

— Se vede, a zis Bill. După cum arăți, ar trebui să ajungi imediat acasă.

— Nu e chiar așa.

— Mai bine te-ai uita în oglindă, m-a sfătuit Bill.

— Nu-mi mai face și tu zile fripte, te rog. Am nevoie de somn.

— Atunci, ne vedem mâine, a zis Ruth.

— Bine.

— După serviciu, da? a întrebat ea.

— Trec eu pe la voi.

— Și astăzi, mai târziu, dacă nu poți dormi... a adăugat Bill.

— Diseară nu voi dormi. Voi muri.

Ei s-au privit îngrijați. Bill a mai făcut o încercare:

— Eu aș vrea să...

Trebuia să pun capăt discuției chiar în clipa aceea.

— Te rog, am zis eu, trăgându-mă ușor de sub strânsoarea lui Ruth, mă descurc eu. Iar după opt ore de somn, îmi va fi probabil și mai bine. Am îmbrățișat-o pe Ruth, l-am bătut pe mână pe Bill. Pe mâine. Și mersi de invitație.

Pe urmă am plecat, fără să mă mai uit înapoi. Nu doream să le văd chipurile îngrijorate și speram să nu îmi telefoneze în acea seară. Sau, Doamne ferește, să treacă pe la mine, ca să se asigure că nu mi-am tăiat venele, după înghițirea unei supradoze de Valium. Pentru că n-aveau cum să mă găsească.

M-am întors la New Croydon pe la nouă. Aveam un mesaj pe robotul telefonic de la Estelle, care-mi mulțumea pentru flori și pentru bilețelul cu scuze.

„V-am iertat, de cum mi-a spus domnul Mayle ce se întâmplă cu dumneavoastră. Îmi pare tare rău, domnule Bradford. Și pentru că și eu am trecut prin așa ceva, știu ce înseamnă. Să stați acasă câteva zile. Facem noi față. Și dacă puteți accepta un sfat de la una care a trecut printr-o asemenea experiență... când începi să te ierți pe tine, e mai ușor.”

- IDENTITĂȚI FURATE -

Măcar de-ar fi așa, Estelle. Măcar de-ar fi așa.

5

Nu mâncasem deloc în acea zi. Poate pentru că nu-mi fusese foame. Însă, după ce am ascultat mesajul lui Estelle, am băgat cu forța în mine o omletă și niște pâine prăjită. Și patru cești de cafea. Aveam în față o noapte lungă și credeam că nu aș mai fi putut suporta încă o tabletă de Dextrină.

M-am întors în camera obscură, m-am schimbat în costumul de sport al lui Gary, cu pantofii Nike, mi-am pus o pereche de mănuși chirurgicale noi și m-am uitat la ceas.

Aveam atâtea de făcut acasă la Gary, încât am hotărât să risc și să ajung acolo imediat după ora zece. Era o seară neobișnuit de rece – semn evident că venea iarna –, așa că mi-am zis că nimeni n-ar fi alergat la ora aceea. Și m-am gândit bine, pentru că am intrat nevăzut de nimeni în casa lui Gary, după ce am luat corespondența din cutia poștală aflată în față.

S-o luăm de la început. Folosind lanterna de buzunar, am coborât la subsol și am deschis congelatorul. Era mult mai vânăt decât cu o seară în urmă, dar fără semne de putrefacție. M-am uitat la el preț de zece secunde. Prea mult.

M-am dus sus în birou și i-am frunzărit corespondența. În mare parte, fără importanță – oferte de abonamente la reviste, o invitație de a intra pe America On-Line, o broșură de la o agenție de turism suspectă. Și o scrisoare din partea revistei *Destinations*:

Dragă Gary,

Nu-mi place deloc că-ți dau o veste proastă, dar ne-am decis să apelăm la un fotograf din San Diego, pentru reportajul din Baja California. N-am luat hotărârea aceasta ușor pentru că ne-au plăcut lucrările tale. Dar am considerat că – dat fiind că acest fotograf poate începe treaba în câteva zile (locuind chiar lângă granița) – ar fi indicat să-i dăm lui această misiune.

Îmi pare rău. Mai păstrăm legătura. Sunt convins că vom face, cât de curând, un reportaj împreună.

Salutări,

Jules Rossen

Să vorbim despre un asemenea comportament necinstit? Ei i-au spus lui Gary că postul era al lui, dându-i speranțe, ca pe urmă să îl lase baltă, când știau că de fapt mai exista și acest fotograf din San Diego.

Brusc, eram de partea lui Gary. Îi susțineam cauza. Doream chiar să-i scriu vreo câteva acestui Jules „trădătorul” Rossen, ca să-i spun că nu era nimic mai mult decât un nemernic, care nu merita un fotograf cu talentul meu.

Talentul meu? La dracu', începusem deja.

Această scrisoare sosise la țanc, potrivit-se foarte bine cu planul meu. Nimeni de la *Destinations* nu l-ar fi căutat cu disperare, n-ar fi sunat după el, nu s-ar fi întrebat de ce nu le trimite fotografiile alea.

Nimeni n-ar fi avut nevoie de el. Cu excepția lui Beth.

Am deschis computerul, am intrat în directorul „B”, am creat un nou fișier și am scris:

B:

Vești bune în dimineața asta. Am fost solicitat pentru reportajul Baja California. Vor să vin imediat la frontieră, așa încât o să plec chiar diseară. Am vrut să-ți spun și ție din timp, dar mi-am zis că nu se face să te sun la Darien.

O să lipsesc vreo două sau trei săptămâni.

Să n-ai nicio grijă: nu-ți trimit vederi.

O să știi că m-am întors, atunci când o să-mi vezi din nou mașina pe alee.

O să-mi fie dor de tine.

Am recitit scrisoarea de câteva ori, comparând-o atent cu celelalte. Din punct de vedere stilistic era bine. Dar treaba cu

Darien... Nu, eu nu cred că i-ar fi dat numărul de acolo. Și treaba cu mașina pe alee – era un exces de explicații. Așa că am revenit:

B:

Vești bune în dimineața asta. Am fost solicitat pentru reportajul Baja California. Vor să vin imediat la frontieră, așa încât o să plec chiar diseară. Am vrut să-ți spun și ție din timp, dar...

Mă întorc peste vreo două-trei săptămâni.

O să-mi fie dor de tine.

Mult mai bine. Puțin mai rece. Vag. Am scos un exemplar la imprimantă. Am folosit cartea de credit Amex a lui Gary, cu susul în jos, ca să falsific din nou semnătura lui paranoidă, mare, și am băgat scrisoarea într-un plic.

M-am ocupat pe urmă de teancul chitanțelor de pe birou. Totalul ajungea la valoarea de 2485,73 USD. Am intrat în directorul lui pentru contabilitate și am descoperit că-și plătise întotdeauna toate datoriile numai prin bancă. Atunci când creditorii ar fi început să-l amenințe cu acțiunea judecătorească, el ar fi trimis, prin fax, o scrisoare la Chemical Bank, autorizând o listă de transferuri de fonduri din contul lui pentru efectuarea plăților. Era cât se putea de bine.

N-aș fi vrut să-i folosesc cecurile, pentru că nu aveam experiență cu felul lui de a scrie. Și mi-era teamă ca vreun funcționar bancar mai agil să nu devină cumva curios, în cazul în care ar fi observat ceva; deși semnătura părea la fel, scrisul era diferit, de parcă se modificase în timp.

Am deschis un nou fișier și am scris un mesaj de afaceri, sec, către bancă, prin care le comunicam că – de îndată ce sosea data pentru plata rentei – îi autorizam să achite, în numele meu, sumele înscrise mai jos, către Amex, Visa, Mastercard, Barney's, Bloomingdales, Telefoane și Electrica. Am luat numărul de fax al băncii dintr-o altă scrisoare. Pe

exemplarul ieșit din imprimantă am exersat o altă semnătură a lui Gary, mult îmbunătățită, iar apoi am transmis scrisoarea prin fax.

Gary Summers nu mai avea acum niciun fel de datorii.

Trebuia să mai concep și alte scrisori. Toate firmele de credit și de servicii publice au primit instrucțiuni prin fax, cerându-le să folosească un sistem de plată direct cu Banca lui Gary. Am trimis și la bancă un set de copii. Toate datoriile viitoare – chitanțele și facturile pentru utilitățile de la casă, în absența lui – s-ar fi reglat în mod automat. În privința plăților, a devenit un cetățean model.

După ce am terminat cu asta, mi-au căzut întâmplător ochii pe un fișier denumit NUM. L-am deschis și aproape că nu-mi credeam ochilor. NUM era prescurtarea de la NUMERE, iar fișierul conținea codurile PIN pentru toate cărțile sale de credit – și, mai ales, pentru cardul ATM. Chiar că mă complicasem, cu banii, considerând că nu am altă soluție, însă acum aș fi putut să apelez direct la renta viageră a lui Gary, de la oricare automat bancar din țară, fără a fi obligat să mai completez vreun cec sau să mai tratez cu banca.

După ce am terminat și cu contabilitatea, mi-am îndreptat toată atenția înspre dezordinea din birou și din dormitor. Dacă Gary ar fi plecat pentru o vreme din oraș, cu siguranță că ar fi încercat cât de cât să facă puțină ordine (cu atât mai mult cu cât era posibil să nu se întoarcă prea repede și ar fi putut închiria pe viitor casa).

Așa încât am cotrobăit și am găsit într-un dulap câteva cutii goale de carton și niște pungi din plastic. În următoarele ore am ordonat meticolos hârtiile din biroul lui Gary. Tot ce ar fi avut cât de cât importanță am pus la păstrare în cutii. Restul în pungi, ca să le arunc.

În dormitor, am împăturit și am băgat în dulap hainele lui Gary, am strâns ziarele împrăștiaste peste tot și așternutul.

Pe urmă, i-am organizat oarecum și livingul. Când terminasem de făcut oleacă de curățenie și pe-acolo, se

făcuse deja patru și jumătate dimineața. Era timpul să termin pentru noaptea aceea. Am ieșit încetișor pe ușa din dos, am aruncat două pungi pline ochi la gunoi, în tomberoanele de pe partea laterală a casei, după care am băgat scrisoarea pentru Beth în cutia poștală. Dar, când tocmai eram pe punctul de a traversa strada, mi-am amintit că aș fi avut nevoie de certificatul lui de naștere, chiar în acea zi, așa că m-am întors.

Lăsasem pe birou dosarul cu toate documentele importante. L-am luat, dar picioarele mi s-au înmuiat brusc din cauza nopții nedormite și a excesului de Dextrină. M-am lungit pe dormeza din birou, mi-am rezemat capul de perete și am închis pentru câteva clipe ochii, așteptând să-mi revin.

Ca prin minune, am auzit deodată vocea lui Beth:

— Gary, a repetat ea, ceva mai tare. Unde te ascunzi, iubitul?

Am sărit ca ars. Lumina soarelui pătrundea printre jaluzelele din birou. M-am uitat la ceas – 10:08, miercuri dimineața. Drăcia dracului! Mă furase somnul. Dormisem cinci ore încheiate.

— Gary! Vocea ei era șăgalnică, pusă pe șotii. N-o mai auzisem vorbind așa de ani de zile. Haide, arată-te! Ieși de unde te-ai ascuns.

Beth intrase pe ușa din spate și acum se afla jos, la parter.

M-am ridicat repede în șezut și m-am uitat foarte speriat după un loc unde aș fi putut să mă ascund. În dulap? Era periculos – putea să-l deschidă. În baia de vizavi? Nu se putea. Sub pat? Da!

Încercând să nu fac zgomot, m-am întins iute pe podea. Țineam dosarul strâns la piept și am reușit să intru pe burtă în micuțul locaș de vreo treizeci de centimetri dintre covor și somieră. În mijloc îi cam căzuseră arcurile, așa că nu m-am putut retrage mai mult și eram cu capul la doar câțiva centimetri de marginea patului.

— Gary, ce dracu'...

Am auzit-o pe Beth cum deschide ușa de la subsol și cum coboară scările. Dacă – dintr-un motiv bizar – ar fi deschis congelatorul, eram ca și mort. Am trecut prin câteva clipe de coșmar.

— Gary, tu chiar te joci cu mine de-a v-ați ascunselea?

Revenise din subsol și ajunsese la primul etaj, căutând din cameră în cameră. Pe urmă i-am auzit pașii pe scări, către etajul al doilea. Mi-am ținut respirația și am rămas țeapăn, când a intrat și în birou.

— Unde naiba... a mai zis ea, oprindu-se dintr-o dată, uluită de neașteptata ordine care o întâmpinase acolo.

Îi vedeam pantofii la doar zece centimetri distanță de nasul meu. Brusc, s-a lăsat cu toată greutatea pe pat și a trebuit să mă abțin din toate puterile să nu urlu de durere, cât mă țineau plămâni, atunci când arcurile somierei mi-au intrat în spinare. Transpirația îmi curgea pe față. Parcă a stat acolo ore întregi, în mod evident neștiind ce să mai creadă. Într-un final, a sărit brusc, a ieșit din cameră, a mai deschis câteva uși, pe urmă a luat-o în jos pe scări și a părăsit casa.

În clipa în care am auzit ușa închizându-se, m-am străduit să ies de sub pat, încercând să ignor durerea și cu nervii în piuneze. Dar tot m-am dus la fereastră. Fără să dau la o parte jaluzelele, m-am uitat afară și am văzut-o pe Beth cum caută repede, nervoasă, prin cutia de scrisori a lui Gary, cum scoate scrisoarea, traversează repede strada și intră în casa noastră.

În următoarea jumătate de oră, am umblat ca năucul prin biroul lui Gary, stând la distanță de ferestre și încercând să mă mai calmez. Tâmpitul, ar fi fost fatal. Dacă nu aveam norocul să-l fi strigat, m-ar fi găsit adormit bine mersi pe patul lui Gary. Și cu asta se termina. Șah-mat. Sfârșitul jocului.

Cel puțin știam ce m-ar fi așteptat.

Am auzit pași pe aleea din față, urmați de un păcănit metalic, de parcă ar fi aterizat ceva pe pardoseala din antreu. Am rămas țintuit locul și am așteptat până când am auzit

pașii retrăgându-se. Privind încă o dată printre jaluzele, am observat că Beth traversa strada, cu capul în jos. După ce s-a urcat în Volvo, a trântit ușa nervoasă, a pornit motorul, a dat înapoi și a plecat în viteză.

Am așteptat zece minute, până să am curajul de a cobori la parter. Când am fost sigur că nu se mai întoarce, am fugit la ușă, unde am găsit un plic gros. Când l-am ridicat, la picioarele mele a aterizat din el un set de chei. Le-am ridicat și am intrat iar în birou. Mai era și o scrisoare acolo. De fapt, câteva cuvinte succulente, scrise în mare grabă, din tot sufletul.

Dată fiind situația în care mă aflu acum, plecarea ta a picat la momentul oportun. Halal să-ți fie, dacă așa știi tu să te ții de cuvântul dat, cum că vei fi lângă mine, acum când tocmai i-am spus că am terminat-o cu el definitiv. Nu ești cu nimic mai bun decât el – te interesează numai problemele tale, tu să fii pe primul plan. Toți sunteți la fel. N-am nevoie de niciunul dintre voi doi. Ia-ți înapoi cheile. Nu mai am nevoie nici de ele.

Biletul nu era semnat.

Te interesează numai problemele tale? Tu să fii pe primul plan? Ești cam dură, Beth. Și de ce te superi tu că a obținut și el o slujbă, după atâția ani? Bine, înțeleg, o fi promis el că îți va fi alături în aceste momente grele, dar, cu toate acestea, munca e muncă. Și trebuie să te ții de ea.

N-am crezut nicio clipă că ea chiar ar fi terminat relația. Așa era Beth, o escroacă sentimentală, care se folosea de senzația de vinovăție a omului ca de o armă strategică. Însă mie îmi convenea de minune că se purta melodramatic și îi înapoiase cheile. Asta însemna că nu va mai putea să-l viziteze inopinat, luându-l prin surprindere.

Am pus înapoi în plic bilețelul și cheile, încercând să-l sigilez mai bine. Pe urmă am luat dosarul cu certificatul de naștere al lui Gary, l-am strecurat sub bluză, am stins toate

luminile, am coborât repede și am trântit plicul pe pardoseală, lângă ușă (pentru cazul în care Beth ar fi venit în vreo seară și s-ar fi uitat prin nișa pentru scrisori ca să vadă dacă era tot acolo).

Când am plecat, îmi cam dărdăia fundul de frică, pentru că era deja ziuă. Și am folosit o tactică diversionistă (pentru cazul în care s-ar fi uitat vreun vecin pe geam). Am luat-o la stânga și m-am îndreptat spre stradă, ca și cum urma să fac jogging, ținându-mi mâinile în buzunarele pantalonilor, ca să ascund mănușile chirurgicale. La vreo două sute de metri, pe Constitution Crescent, l-am zărit pe Chuck Bailey, care venea direct spre mine.

— Hei, Zorro, cum de... Nu a reușit să-și termine fraza, pentru că a fost lovit de o pală puternică de vânt. Avea fața stacojie, ochii oboșiți, răsufla greoi. Părea că o să facă un infarct și s-a sprijinit de umărul meu. Eram gata-gata să-l iau de braț, dar mi-am amintit de mănuși și am hotărât să n-o mai fac pe bunul samaritean.

— Nu ți-e bine, Chuck?

— Nu, fi-r-ar să fie.

— Vrei să sun la...

— Nu e nevoie de doctor. Mă odihnesc puțin.

Și-a înfipt degetele în umărul meu. Pe când încerca din răspuțeri să-și revină, eu îmi frecam mâna dreaptă în buzunar, ca să-mi scot mănușa. Dar n-am izbutit.

— Acum mi-e mai bine, a zis el într-un târziu.

— Sigur?

— Cred că da. Doamne...

— Ar trebui să-ți faci un control, Chuck...

— Tocmai l-am făcut. Doar că...

S-a întors o clipă cu spatele și a scrâșnit din dinți.

— Bestiile. Ale dracului bestii.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Mi-au dat papucii.

— Ție?

— Da.

— Nu se poate.

— Ieri s-a întâmplat. Chiar înainte de a pleca acasă. Am fost chemat în biroul președintelui. Chestia aia cu contul Frosty Whip, l-a preluat altcineva acum trei luni. „Nouă nu ne convine așa ceva”, a zis el... și, într-un minut, totul s-a terminat. După douăzeci și trei de ani de muncă în același loc. Mereu profitabil, cu excepția anului ăștia. Și ei mă concediază, în șaiszeci de secunde. Și nu numai atât, deoarece când m-am dus în biroul meu, după primirea veștii, un tâmpit de la securitate era acolo, ținând în mână pardesiul și servieta mea. „Îmi pare rău, domnule. Biroul e sigilat.” Îmi venea să-i crăp capul.

— Iisuse, am zis eu. Ți-au dat totuși vreun bonus?

— Salariul pe șase luni.

— Tot e ceva.

— Cu Emily la Smith și cu Jeff la Choate, nu prea e mare lucru. Cu ceea ce mai am eu, o mai duc cu greu doi ani. Și pe urmă...

— Vei găsi tu ceva.

— Am cincizeci și trei de ani. Nu-mi voi găsi nimic.

— Poți să intri în consultanță.

A râs gutural.

— Țasta e un fel de-a spune că am terminat-o, din punct de vedere profesional. Dacă-i spui cuiva că ești consilier, te și ia drept un sărman ratat.

— Păcat, Chuck. Zău că...

— Las-o baltă. N-am nevoie de compasiune. Și pe tine te-au dat afară?

— Pe mine? Nu. Eu mi-am luat o zi liberă. M-am trezit azi-dimineață și m-am gândit să nu mă duc la serviciu.

— Asta înseamnă să fii partener. Eu n-am putut să trec peste nivelul de vicepreședinte executiv. Nu vrei să bem ceva?

M-am gândit să-mi petrec toată ziua în compania domnului Johnny Walker.

— Am treburi acum. Poate ceva mai târziu...

— Dar ce ai acolo? m-a întrerupt Chuck, uitându-se la mișcările mâinilor mele, din buzunarele pantalonilor. Eu m-am oprit imediat.

— Mă mănâncă.

— Interesantă mâncărime!

— O simplă iritație.

— Aș vrea și eu să am norocul ăsta. Dacă te răzgândești cumva, sunt acasă; știi unde mă găsești.

— Ai grijă, da?

— De ce? Un infarct ar pune capăt tuturor problemelor mele.

Și înainte să-i mai pot spune vreun cuvânt de îmbărbătare, el s-a îndepărtat alergând ușor spre casă.

După ce a dispărut din raza mea vizuală, mi-am tras repede mâinile afară din buzunare, mi-am scos mânușile și le-am băgat în buzunar. Întorcându-mă acasă, mă gândeam: Totul este așa nesigur, nu? Într-o clipă poate dispărea totul. Și, în cea mai mare parte a timpului muncim din greu, dar ne temem că această clipă se poate apropia oricând, pe nesimțite.

M-am mai liniștit după ce am intrat în casă. Am fost mulțumit să constat că transpirația mea nu ajunsese la documentele ascunse sub bluză. Din fericire, nu aveam pe robotul telefonic niciun fel de mesaje; nu mă căutase nimeni. După ce am făcut un duș, m-am îmbrăcat tot în stilul lui Gary, am băgat în buzunar certificatul lui de naștere și m-am îndreptat spre autostradă.

Era imediat după ora douăsprezece. Mai aveam disponibile încă cinci ore bune până se întuneca. Suficient timp ca să mai rezolv câteva lucruri importante înainte de a merge la cină la familia Hartley.

În primul rând, trebuia să ajung la biroul de înregistrare a automobilelor, din Norwalk-un mic oraș de centură, situat cam la douăzeci de kilometri nord de New Croydon. Înainte de a pleca, am oprit la o benzinărie, am făcut plinul și i-am rugat pe cei de-acolo să mă lase să dau un telefon. Am sunat

la informații și am cerut numărul de telefon al Departamentului de Autovehicule din Connecticut. Am obținut legătura și am ales, din lista de opțiuni oferită de robot, serviciul de Informații Generale. După ce mi s-a spus că trebuie să aștept cinci minute, am reușit în sfârșit să vorbesc cu funcționara de serviciu, pe nume Judy. I-am explicat că mi-am pierdut permisul de conducere și am întrebat-o dacă aveam nevoie de o altă fotografie pentru înlocuirea documentului.

— Bineînțeles că aveți nevoie de o altă fotografie, mi-a spus Judy. Așa impune legea.

— Știu că sună destul de ciudat, i-am zis eu, dar... mie-mi plăcea cum arătam în vechea fotografie și mă întrebam dacă nu mai aveți cumva la dosar un alt exemplar.

Mi-am dat seama că se abține să nu rătă.

— Nu vă putem ajuta, domnule. În Connecticut nu se păstrează fotografiile computerizate pentru permisele de conducere.

Tocmai asta doream să aud și eu. M-am dus la toaleta benzinăriei. După ce am intrat, am scos permisul de conducere al lui Gary, i-am notat numărul în carnețel, pe urmă cu foarfecele de la briceagul meu din armată l-am transformat în confeti. După ce am tras de trei ori apa, nu mai rămăsese nicio urmă din permisul de conducere al lui Gary.

Am ales biroul de autovehicule din Norwalk pentru că nu era niciodată foarte aglomerat (Norwalk fiind unul dintre acele orașele de la periferie, din care toți doreau să scape cât mai repede), dar și pentru că eu îmi reînnoisem permisul la Stamford, cu numai șase săptămâni în urmă, și nu voiam să-mi asum riscul de a da, din întâmplare, peste același funcționar.

Înainte de a merge nu erau decât cinci persoane la coadă. În timp ce așteptam, am completat un formular pentru a-l declara pierdut, trecând pe hârtie numărul permisului lui Gary.

— Cum l-ați pierdut? m-a întrebat prostănacul cu dinți ca de cal, din spatele ghișeului.

— Pe-acasă.

— Aveți cumva la dumneavoastră certificatul de naștere?

I l-am dat. El s-a uitat, mai întâi la act, apoi la cererea mea.

— Ați uitat să semnați formularul, mi-a spus el, dându-mi-l înapoi.

Excelent, n-am ce zice. Nu puteam să scot, pur și simplu, cartea de credit Amex a lui Gary și nici să copiez iscălitura lui de pe ea, cu susul în jos. Așa încât m-am stăpânit și i-am imitat semnătura în josul formularului. Mergea. Funcționarul s-a uitat indiferent la ea, pe fugă.

— Treceți acolo, pentru controlul vederii, a zis el, arătându-mi o altă coadă.

Mi-au trebuit doar două minute ca să descifrez literele de pe diagrama oculară și să trec testul. Pe urmă am fost trimis să mi se facă o poză, cu moaca proprie și personală. Apoi am imitat din nou, destul de mulțumitor, semnătura lui Gary pe cartela care, după procesare, avea să devină noul meu permis de conducere laminat.

Am așteptat încă zece minute, pentru că atât dura prelucrarea, iar când cineva a strigat tare: „Gary Summers”, mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama că eu eram strigat.

M-am apropiat cu emoții de ghișeu, așteptând ca dintr-o clipă în alta să iasă vreun polițist dintr-un birou din spate ca să mă aresteze pentru fals în acte publice.

— Poftiți, domnule Summers, a zis funcționarul, întinzându-mi noul permis și numărând banii pe care i-i dădusem, încercați să nu-l mai pierdeți și pe ăsta.

Pe când rulam înspre nord, pe autostrada I-95, mulțumeam în gând superburocratizatului stat Connecticut, pentru că nu avea softul necesar ca să păstreze fotografiile într-o arhivă. M-am pentru faptul că reușisem să obțin acel

fundamental document de identitate, necesar în toate cele 48 de state.

În restul după-amiezei am făcut cumpărături. M-am dus mai întâi la un mall mare, din Bridgeport, un cartier industrial. Am folosit propriul card ATM ca să retrag alți 5000 de dolari de la un bancomat. Pe urmă am intrat într-un magazin de piese și accesorii auto, de unde am cumpărat două canistre din material plastic. Mergând tot către nord, am ajuns la New Haven, iar dintr-un mare magazin am cumpărat două anvelope tari, o pompă de umflat cauciucuri și două lopeți, plătind 195 de dolari. După asta, în patruzeci de minute, am fost la Hartford. În Pagini Aurii am găsit adresa unei firme de produse chimice, unde am cheltuit 27,50 de dolari. În orașul Waterbury – după jumătate de oră de mers rapid pe autostradă – am dat peste un alt magazin care vindea chimicale. După aceea, și mai înspre sud, pe autostrada I-84, m-am oprit și la o prăvălie din Danbury, de unde am cumpărat o folie mare din plastic, un ciocan pneumatic, un furtun lung de cauciuc și o sticlă mare de Drano. Pe urmă, m-am întors la Stamford, pe autostrada 7 (trecând pe lângă Darien), și am intrat într-un centru comercial din vestul orașului. Acolo am cumpărat două costume de sport negre și două perechi de teniși, o cutie specială pentru alimente, o husă mare și verde pentru mașină, două rucsacuri, o rolă de bandă adezivă, câteva tuburi din carton și două recipiente din sticlă.

Am plătit cu bani gheață toate produsele. Nu am cerut ajutorul nimănui din magazin. Nu am stat de vorbă cu nicio casieră. Și, cu toate că străbătusem aproape două sute de kilometri într-o singură după-amiază, am considerat că acest adevărat tur de forță al statului Connecticut era o măsură de precauție absolut necesară. O oprire mai lungă la unul dintre magazinele pe care le vizitasem – și mai ales pentru a face mai multe cumpărături dintr-o dată, incluzând produse chimice inflamabile și o barcă pneumatică – ar fi trezit poate curiozitatea unora și cineva tot și-ar fi amintit cum arătam.

Pe la ora șapte eram deja înapoi la New Croydon. Am depozitat toate cumpărăturile în dulapuri ținute sub cheie, din camera mea obscură. În cele din urmă, am plecat cu mașina la familia Hartley.

Ei m-au îmbiat cu whisky bun și cu Chablis, din belșug. Mi-au dat să mănânc calcan de Dover. Au ascultat, cu o atenție binevoitoare, cum am descris amănunțit procesul de dezintegrare a căsniciei mele.

Mi-au servit toate obișnuitele replici, înțelegătoare și practice, despre consilierea maritală de cuplu, mediere și potențialul de reconciliere.

S-au uitat îndelung unul la celălalt atunci când le-am menționat faptul că Beth îmi ceruse să părăsesc casa, începând de duminică.

— Poți să stai, pentru o vreme, în camera noastră de oaspeți, m-a invitat Ruth.

— N-aș putea, i-am răspuns eu.

— Nu te sfii, mi-a spus și Bill.

— N-aveți voi nevoie de tărăboi, le-am zis eu.

— Care tărăboi? a întrebat Ruth. Pentru ce să te mai chinui să-ți găsești un loc unde să stai...

— Mai mult ca sigur, firma îmi va permite să le folosesc apartamentul, o vreme...

— Da, dar dacă stai la noi, a zis Ruth, vei fi mai aproape de copii. Și de Beth. Poate că o să rămâneți despărțiți doar vreo câteva săptămâni. Poate se liniștesc treburile, până la urmă.

— Nu mai e nicio speranță.

— Să nu gândești așa. Nu poți ști niciodată ce-ți rezervă viitorul.

— Nu o gândesc. Eu știu precis.

— Și, a zis Bill, poți folosi camera noastră de oaspeți cât ai tu nevoie.

— Zău că aș prefera să...

— Gata, rămâne stabilit, a intervenit Ruth.

— Nu știu ce să spun.

— Nimic, a zis Bill. Mai bea ceva.

Mi-a reumplut paharul. Eu am luat o înghițitură și pe urmă am inițiat discuția pentru care venisem.

— M-am hotărât să nu mai merg la serviciu, până săptămâna viitoare. Ce zici, crezi că ai putea merge vreo zidouă, să navigăm împreună? Ai avea timp?

— Mi-ar face chiar o mare plăcere, a zis Bill, dar duminică mergem să-l vedem pe Theo la New Haven. Ce-ai zice să mergem sâmbătă?

— Sâmbătă mă duc eu la Darien, ca să-i văd pe Adam și pe Josh.

— Auzi, dacă vrei să mergi singur duminică, ești invitatul meu. Și poți să pleci și pentru vreo două zile, nu e nicio problemă.

— Nu se poate să plec cu iahtul de unul singur.

— Și, mă rog, de ce nu? Din câte am văzut eu săptămâna trecută, te descurci. Îți mai limpezești și gândurile.

— N-aș vrea să se întâmple ceva rău cu *Blue Chip*.

— Dă-o dracu', e asigurată.

— Și încă bine de tot, a zis Ruth. Și am râs cu toții.

— Sunteți voi prea drăguți, le-am spus eu.

— Auzi, mi-a zis Bill, pentru asta există prietenii.

6

Seara, Bil mi-a adus ceva de studiat, înainte să adorm. Trei hărți mari, de navigație pe țărmul Connecticutului, care includeau și orele mareelor. M-am uitat la ele doar cinci minute, până am adormit brusc, de parc-aș fi fost lovit în cap cu leuca. Când m-am trezit, după nouă ore, mi-a trebuit ceva timp ca să-mi dau seama că era ora unsprezece dimineața, că era joi și că mă aflu în camera de oaspeți a familiei Hartley (cu o seară înainte eu fiind mult prea dărâmat și amețit ca să mai conduc până acasă la mine). Pentru prima dată după câteva zile, dormisem și eu adânc.

Am găsit hărțile încă împrăștiate în jurul meu pe pat, iar pe noptieră un bilețel, și un set de chei.

Noi am plecat la lucru. N-am vrut să te trezیم. Simte-te ca la tine acasă. Păstrează cheile astea și adu-ți lucrurile aici oricând dorești. Cheia cea mică este de la cabina lui *Blue Chip*, dacă vrei să arunci o privire.

Ține-te tare.

Cu dragoste,

R&B

Nu meritam eu prieteni așa de buni ca Ruth și Bill. Erau prea cumsecade, prea încrezători. Și eu care aveam de gând să profit cu nerușinare de ospitalitatea lor, într-un mod de-a dreptul grosolan.

Totuși, le eram mai mult decât recunoscător pentru cheile iahtului *Blue Chip*. După un duș rapid, în baia de oaspeți, am dat o fugă până pe cheiul din New Croydon și m-am urcat la bordul bărcii. Am descuiat ușa cabinei și am intrat pentru o scurtă inspecție. Dedesubtul unuia dintre cele două paturi era destul spațiu pentru depozitare. Iahtul avea și un motor de propulsie, pentru cazul în care nu ai mai fi vrut, pentru o vreme, să navighezi cu ajutorul velelor și al vântului. Motorul era suficient de puternic, astfel încât să

țină piept curenților de pericolozitate medie, mai ales dacă se alegea varianta activării pilotului automat, în timpul nopții lăsând pe seama Sistemului de poziționare globală, al lui Bill, orientarea automată în direcția dorită și prestabilită. Potrivit unuia dintre manualele cu instrucțiuni de exploatare, pe care l-am găsit pe raftul de cărți din cabină, cu un rezervor plin de combustibil diesel, puteai străbate chiar și trei sute șaptezeci de kilometri. Într-o despărțitură utilitară dinspre partea din față a ambarcațiunii, am găsit trei bidoane pline cu combustibil diesel pentru motor (Bill nu dorise să-și asume niciun fel de risc, pentru cazul în care, prin absurd, ar fi rămas fără niciun strop de combustibil în rezervor, pe o mare absolut liniștită, fără nicio adiere). În cambuza iahtului, am remarcat faptul că furtunul care făcea legătura între sobă și canistra de combustibil din exterior era puțin ros într-un loc și fusese reparat de mântuială, aplicându-se doar o bandă adezivă neagră, pentru izolații electrice.

Am ieșit pe punte, încuind cabina în urma mea. Era o zi mohorâtă, cu un cer vânat și un frig nordic, pătrunzător. Mi-am ridicat gulerul scurtei de piele și am pus hărțile lui Bill în fața timonei.

Am studiat cu mare atenție previziunile în legătură cu marea, pentru zilele de duminică și de luni care urmau, concentrându-mă apoi asupra informațiilor pentru navigarea prin strâmtoarea Long Island. Urmărind cu degetul pe hartă conturul întortocheat al țărmului în Connecticut – o succesiune de golfulețe și intrânduri în mare, cu multe povârnișuri stâncoase – n-am întâlnit ceea ce căutam, până ce n-am ajuns la o micuță limbă de pământ, situată la est de New London și denumită *Parcul memorial de stat, Harkness*.

Două ore mai târziu, ajunseseam deja acolo. Locul se afla la aproape două sute de kilometri de New Croydon, înspre nord-est. Mersesem cu automobilul, pe autostrada I-95, până la orașelul maritim New London – sediul aceluia centru academic de excelență cunoscut sub numele de „Academia pazei de coastă” – și apoi parcursesem câțiva kilometri, pe

șoseaua 213, până la intrarea în parcul respectiv. Aici erau mari întinderi de pajiște verde, mese pentru picnic și alei podite cu lemn, care coborau către plajă. Am văzut și vechiul conac Harkness, acum cu statut de muzeu, care aducea a casă bântuită de stafii, aidoma celor din filmele de groază ale lui Vincent Price. Intrarea parcului era străjuită de niște porți joase din lemn și de un indicator care avertiza că locul era închis după asfințitul soarelui. Dincolo de porți, se afla o gheretă. Însă, deoarece era deja a treia zi a lunii noiembrie, poliția parcului părăsise parcul pentru tot restul extrasezonului. De fapt, în această zi rece întreg locul era numai și numai al meu. Am dat o raită până pe plajă, fiind încântat de ce am văzut acolo. Câteva bărci de agrement erau scoase pe uscat, mai era și șalupa rapidă de antrenament, a pazei de coastă, iar întinderea limpede și nesfârșită de apă înspre est, fără niciun fel de obstacol, la vreo două sute și cincizeci de kilometri depărtare, devenea Oceanul Atlantic. Am mai remarcat și că aceasta era singura bucată de țărnamă din apropiere, care nu avea nicio casă cu vedere către apă, ceea ce însemna că aici puteam acosta și coborî pe mal, liniștit și neobservat de nimeni. M-a îngrijorat puțin doar prezența pazei de coastă. Oare s-ar putea cumva ca toți acești cadeți în curs de instruire să controleze orice ambarcațiune care ar fi ajuns în calea lor? Mai mult, misiunea lor era aceea de a apăra coasta, așa încât de ce s-ar fi ostenit ei să verifice o biată ambarcațiune de agrement, care s-ar fi îndreptat tocmai în direcție opusă, adică înspre largul mării? Da, acesta era locul potrivit. Și, dacă am curenții marini de partea mea, totul nu ar fi decât o foarte lină trecere înspre largul Atlanticului.

Am mai zăbovit o vreme pe plajă, respirând aerul sărat, cu privirea pierdută în imensitatea pustie de apă, paralizat pentru moment de acel sentiment de vinovăție de care știam că nu aveam să scap niciodată. Teama, de fapt, caracterizează fiecare moment al vieții tale, nu-i așa? Șovăi, îngrozit în permanență, la gândul că *astăzi totul va fi dat în*

vileag. Măruntele delictе și infracțiuni – micile minciuni necesare, pe care le spui ca să ajungi la sfârșitul fiecărei zile – sunt doar niște nimicuri fără importanță, în comparație cu pericolul de a-ți fi expuse, în văzul tuturor, atât șarlatania, cât și faptul că nu valorezi nici două parale. Sub această teroare trăiești în permanență. Până în clipa în care, poate, treci linia atât de vagă dintre comportamentul civilizat și cel primitiv. Ne este atât de frică de asta, probabil și pentru că știm cu toții, în forul nostru interior, că putem ajunge dincolo atât de ușor. Într-o fracțiune de secundă. Și atunci, tot ce ne mai rămâne de făcut este să ne înecăm în alcool.

Dar după aceea? După aceea te întrebi de ce ți-ai irosit atât de mult din viață, doar în așteptarea înspăimântătoarei revelații. Dintr-o dată, ești vinovat. Ai comis incalificabilul, fapta de neconceput. Nu mai trebuie să te temi de întuneric, niciodată. Ești deja acolo. Este un moment de eliberare. Pentru că, deși te zbați din răspuțeri să găsești o cale de ieșire din întuneric, ești conștient și de faptul că acum vei suferi cea mai insuportabilă pierdere ireparabilă: cea a propriilor tăi copii.

Am mai rămas pe plajă încă aproximativ un ceas, până ce soarele a început să apună. Apoi m-am întors la Miata mea și am lăsat în urmă parcul, virând la stânga. La aproape un kilometru, am frânat brusc în fața unei porți dărăpănate de fermă. Îndărătul acesteia se afla un teren cam de doi acri, cu un pâlc mare de arbori pe el. Copacii erau înghesuiți, dar era loc suficient pentru ca o mașină nu prea mare să treacă printre ei. M-am uitat de jur-împrejur. Pământul părea lăsat de mult timp în părăsire; era năpădit de bălării gigantice. Cea mai apropiată casă – una mare, roșie, acoperită cu șindrilă – se afla la aproape jumătate de kilometru depărtare. Locul era adecvat nevoilor mele.

Întorcându-mă spre New London, am memorat distanța până la stația feroviară locală, apoi am urmat indicatoarele către autostrada I-95 și m-am îndreptat cu toată viteza înspre New Croydon.

O dată ajuns acasă, am sunat-o pe Beth. Speram, în adâncul sufletului meu, că plecarea neașteptată a lui Gary îi mai înmuiase puținel inima. Dar degeaba.

— E târziu, spuse ea, brusc agasată la auzul glasului meu.

— E șapte și jumătate, am replicat eu. Nu e chiar miezul nopții.

— Doar știi că Lucy și cu Phil nu agreează apelurile telefonice după ora șapte.

— Dar ce, le deranjează cumva karma?

— Ai avut vreun motiv anume să telefonezi acum?

— Voiam doar...

— Da?

— ...să aflu ce mai fac băieții.

— Fac bine mersi.

— Asta-i bine.

— Altceva?

— Vin sâmbătă.

— Știam asta.

— Pe la ora două.

— Bine, zise ea. Și convorbirea se întrerupse brusc.

O înmuiere? Nicidecum, parcă eram în era glaciară. Nu mai era nicio speranță. Se terminase. Iremediabil. Definitiv. *Kaput*. Amin.

Am înghițit din greu în sec, după care i-am dat un telefon lui Jack Mayle, acasă, în Scarsdale. De-abia vorbea:

— Mă simt cam confuz în seara asta, spuse el. Probabil de la medicamentele cu care doctorul Dumnezeu m-a pus să mă-ndop. Tu te descurci?

— Am apucat, în cele din urmă, să mai dorm și eu noaptea trecută, am răspuns. Tot e ceva, presupun.

— Beth a devenit mai rezonabilă cumva?

— Nicio șansă.

— Decisă?

— *Indubitabil*.

— Băieții i-ai văzut?

— Mi s-a aprobat o vizită sâmbătă după-amiază. Ai cumva nevoie de mine *la prăvălie* până atunci?

— Cred că ne descurcăm. Sincer. Cazul Dexter a luat o turnură cam urâtă. Avocatul ăla hrăpăreț, din Santiago, și-a mai redus pretențiile la un milion nouă sute pentru fiecare copil, însă a cincea doamnă Dexter face spume la gură. Și m-a mai sunat, disperată și isterică – Deborah Butt Bowles, spunându-mi că se află pe punctul de a fi aruncată în stradă din cauza imposibilității momentane de a-și achita datoriile pe ultimele șase luni.

— Așa-i trebuie!

— Este, totuși, clienta noastră, Ben.

— E o iresponsabilă. Și încă una obraznică.

— Aici nu te pot contrazice, dar tot trebuie să-i găsim o susținere financiară.

— Estelle e bine?

— Estelle este Estelle.

— Ce urât m-am purtat cu ea.

— Gata, e de domeniul trecutului. Uită tot.

— Tu cum te simți?

— Ei... sunt pe redute. Și asta înseamnă ceva, cred. Dar să știi o treabă: trebuie să fii aici miercuri. Vom avea nevoie de tine.

— Miercuri o să fiu acolo, am mințit eu.

— Încearcă să te odihnești acum, da? Ar fi cel mai bun lucru.

— Mulțumesc pentru tot, Jack. Ai fost un bun prieten.

El a sesizat tonul meu deznădăjduit.

— Tu sigur te simți bine, Ben?

— Mă simt obosit. Extrem de obosit.

— Curaj, băiete.

Am închis telefonul. Și mi-am dat seama că nu vom mai vorbi niciodată. Era un adio. Și greul de-abia acum începea.

M-am furișat în mare grabă până acasă la Gary. M-am uitat puțin în congelator. Am atins buzele cenușii ale lui Gary și am auzit un pocnet ușor. Bună ladă frigorifică –

păstra bine un cadavru –, firma asta e de-a dreptul extraordinară. Am închis capacul și m-am îndreptat spre zona destinată prelucrării fotografiilor. Spre deosebire de mine, el nu avea decât trei aparate de fotografiat: un Rolleiflex vechi, un Nikkormat destul de nou și un Leica de buzunar. Le-am băgat, pe toate trei, împreună cu blițul, cu încă două lentile și cu un mic trepied în sacoșa lui specială.

Ducându-mă cu ea sus în dormitor, în dulapul lui Gary am găsit o geantă neagră, pe care am umplut-o cu jeanși, cămăși, pulovere și lenjerie. I-am mai luat și geaca neagră, Avirex, în stil de aviator, trusa de toaletă și o pereche de bocanci pe care obișnuia să-i poarte. Am probat și cizmele lui de cow-boy, Tony Lama. Cam strâmte, dar aveau să se lase prin purtare. Au ajuns și ele tot în geantă. Și ultimul obiect: laptopul lui. Cutia era sub birou și conținea și o imprimantă portabilă, Canon. Ce bine. Am strâns și laptopul și am luat bagajele.

Am traversat repede, dar destul de speriat. O dată ajuns pe alea mea, am băgat bagajele în portbagajul Miatei. Din camera mea obscură, am mai adus și depozitat în portbagaj husa verde a mașinii și dosarul cu actele lui Gary.

Pe urmă, pe înserate, am luat-o spre Stamford. În ghereta parcării, se afla un paznic pe jumătate adormit. Nu și-a ridicat o clipă privirea de pe revista lui de sport, nici măcar atunci când mi-am luat tichetul de parcare și m-a lăsat să intru. Am găsit un loc liber, la trei mașini distanță de cea a lui Gary. Nu era niciun om acolo, nimeni nu m-a văzut când am mutat totul, din Miata în MG. Trebuia să-mi omor cumva timpul (nu doream să atrag atenția paznicului, ieșind din parcare la scurtă vreme după ce intrasem), așa că am coborât scările și am mers la restaurantul indian din apropiere. Am rămas acolo o oră, servind pui indian și niște bere, adâncit în exemplarul din ziua aceea din *The Stamford Courier*.

Nimeni nu m-a observat, la unsprezece și un sfert, când am părăsit parcare, în Miata, iar a doua zi de dimineață,

când am sosit pe jos (după ce luasem trenul de 6:08 din New Croydon), în gheretă era o altă persoană. Era vineri și eu lăsam impresia că-mi încep devreme weekend-ul, dat fiind că eram îmbrăcat ca un excursionist: bocanci, un pulover gros, un rucsac în spate. Mașina lui Gary a pornit de la prima încercare. Am plătit 24 de dolari pentru două zile de parcare, și mi-am văzut de drum pe autostrada I-95, încă somnoros, deși mă odihneam bine.

Am păstrat viteza legală și am ajuns fără nicio problemă la Parcul Harkness. Am trecut de el, mergând până am ajuns la fermă. Sărind din mașină, am deschis poarta, iar după ce am intrat cu mașina, am închis-o și m-am îndreptat spre pădure. Strecurându-mă foarte încet, am încercat să bag MG-ul cât mai adânc în desișul acela de ulmi și stejari. După vreo cincizeci de metri, n-am mai putut înainta. Am oprit motorul, am desfăcut prelata și am învelit mașina. Pe urmă, am presărat frunze adunate de pe jos. Nu obținusem un camuflaj absolut perfect, dar când am ajuns înapoi, pe drumul principal, nu puteam observa, iar asta numai cu greu, decât un morman de frunze undeva în adâncul pădurii.

Am scos apoi din rucsac o șapcă de base-ball și o pereche de ochelari de soare, pornind-o voinicește pe jos înapoi către New London. M-am ținut cât mai aproape de poteca năpădită de iarbă, de la marginea drumului. Nimeni nu m-a luat în seamă. Nu eram decât un nebun dornic de aer curat, care făcea o plimbare mai lungă.

La gara din New London, mi-am odihnit picioarele o jumătate de oră în sala de așteptare, încercând să mă concentrez asupra unei cărți fără valoare, a lui Tom Clancy, pe care o adusesem cu mine. Jack Ryan salva Statele Unite de niște fundamentalști nebuni, care amenințau să distrugă orașul Cleveland. Exista acolo o scenă desfășurată în biroul oval, în care președintele îi spunea lui Ryan: „Jack, întreaga națiune se bazează pe tine”. În alta Ryan îi mărturisea soției lui: „Întreaga națiune se bazează pe mine, draga mea”. În alt moment Ryan îi spunea unuia dintre subordonații săi:

„Întreaga națiune se bazează pe tine, Bob”. Autorul cărții nu era un scriitor, ci făcea parte din conducerea CIA. Totuși trebuia să-i mulțumesc pentru că unul din pasajele acelea patriotarde m-a scârbit atât de tare, încât mi-am ridicat privirea jenat de pe pagină și l-am văzut, brusc, prin fereastra sălii de așteptare, pe însuși cumnatul meu, Phil, care stătea chiar în fața mea, dar pe peron.

Nu mă observase, deoarece se uita fascinat în ochii unei femei de vreo patruzeci de ani. Respectiva era înaltă, cu părul făcut permanent, îmbrăcată într-un taior obișnuit, de serviciu. N-am prea apucat să remarc și altceva la ea, fiindcă brusc au început să se sărute înfocat pe gură, străduindu-se din răspuțeri să-și satisfacă setea nebună. M-am ridicat repede și m-am îndreptat spre ușa din spate. Și am continuat să tot merg, fără să mă opresc, până ce am ieșit din zona gării, în drum spre cel mai apropiat bar.

Am băut două pahare de bere, unul după altul. Fusese cât p-aci. Slavă Domnului că mă aflasem în sala de așteptare și nu afară. Bineînțeles că acum trebuia să mai rămân pe-acolo încă vreo două ore, până la următorul tren care se îndrepta către sud. Însă merita, cu vârf și îndesat, pentru că aflasem că îngerașul meu de cumnat – un bărbat care semăna perfect, atât la fizic, cât și la spirit, cu un creion ascuțit – o înșela pe tâmpita de Lucy. Dar cine să fi fost femeia aceea fatală? mă întrebam eu. Vreo colegă de la contabilitate, pentru care el făcuse o pasiune, în timp ce verifica documentele firmei Johnson Depilatories (Phil se ocupa cu auditul firmelor producătoare de cosmetice). Sau poate tot o biată ființă nefericită care, ca și el, căuta un refugiu, evadând periodic dintr-o căsnicie ratată. Amândoi căutau disperăți un cât de mic semn că mai puteau fi încă doriți. Multe mai ai și tu pe suflet, Phil. Și tu ai o viață numai a ta, secretă.

După ce m-am suit în următorul tren, m-am așezat în apropiere de toaleta bărbaților, pentru cazul în care ar fi trebuit să mă ascund de cineva cunoscut.

Mă aștepta o treabă periculoasă, la întoarcerea la New Croydon. Am descuiat un dulap din camera mea obscură și am scos produsele chimice pe care le cumpărasem. Pe urmă, carnețelul cu rețeta copiată din *Cartea de bucate a anarhistului* și am purces la lucru. Am folosit un recipient, m-am jucat de-a savantul nebun, cântărind dozele chimicalelor, după care le-am amestecat. La unul din tuburile de carton am închis bine capacul de plastic de la un capăt. După ce l-am umplut cu compoziția aceea chimică, i-am sigilat cu bandă adezivă celălalt capăt și m-am folosit de o foarfecă ca să fac o gaură în capacul din plastic. Am luat al doilea tub și am repetat procedura. După ce am terminat, le-am împachetat și le-am pus bine într-o sacoșă, iar apoi am rupt rețeta și am înmormântat-o în mare, prin WC și prin rețeaua urbană de canalizare.

Cu o pâlnie mică, am umplut, de data asta cu acid, două recipiente, le-am închis bine, pe urmă le-am sigilat cu bandă adezivă. Am scos cutia de alimente pentru picnic și am aranjat recipientele acolo. După ce le-am fixat sigur, am închis cutia și am scuturat-o cu putere. Cele două sticle nu se mișcau; acidul nu se scurgea. Deci n-am fost cuprins de flăcări, deși atunci când am desfăcut însetat prima din cele șase beri pe care le-am băut în seara aceea (în timp ce zăceam în fața televizorului), toată fața mi s-a umplut de spumă.

Era indicat să fiu precaut cu acidul acela, pentru că a doua zi de dimineață, am depozitat recipientele pe *Blue Chip*. Îl sunasem pe Bill cu o seară în urmă și îi spusese că aş dori să-mi duc pe vas toate lucrurile, înainte de a pleca duminică.

„Foarte bine”, îmi răspunsese Bill, promițându-mi că o să-l sune pe comandantul portului, pentru ca acesta să nu se alarmeze, întrebându-se ce căuta un străin pe-acolo.

— Îmi pare bine că te întâlnesc, mi-a zis comandantul portului, venind pe debarcader, direct spre mine. Părea în

vârstă de vreo șaizeci de ani, era slab ca un schelet și avea o față colțuroasă.

— Neața, l-am salutat eu.

— Ești prietenul familiei Hartley, nu?

— Mă numesc Ben Bradford, m-am prezentat eu, întinzându-i mâna. Mi-a scuturat-o scurt, sec.

— Te-am văzut și ieri pe-aici, mi-a zis el.

Asta m-a cam îngrijorat. Nu știam că mă văzuse cineva.

— Ar fi trebuit să treci pe-aici, am rostit eu calm.

— Am vrut, dar am văzut că ai cheia de la cabină – și atunci mi-am închipuit că ești un cunoscut. Pleci în Europa?

— O să stau vreo două zile prin preajma țărmlui.

El s-a uitat lung la cutia de alimente și la săculețul pe care îl pusesem pe punte.

— După câte ai adus cu tine, parc-ai traversa Atlanticul.

— Știu și eu?

A mai observat și sacoșa burdușită de pe debarcader.

— Ce dracu' ai mai pus și-acolo? m-a întrebat.

Au început să-mi transpire palmele. Le-am băgat în buzunare.

— Aparatură pentru scufundat.

— Nu prea ai ce vedea în apa asta, poate doar scursuri din canalizare, a spus el. Vrei să te ajut?

Înainte de a refuza, el înșfăcase deja un capăt al sacoșei. Am sărit pe ponton și am luat-o de celălalt capăt.

— Chestia asta are o tonă, a zis el, ajutându-mă să o car. Și e rece.

— Țin tuburile de oxigen în garaj. Și acolo parcă-i un frigider.

Am izbutit împreună să ne suim cu sacoșa pe vas, după care am așezat-o încet pe punte.

— Mersi, i-am zis eu, sperând să plece cât mai repede.

— O iei din loc azi?

— Mâine în zori.

— Portul se deschide la șase și jumătate.

— Știu.

Omul se tot uita la sacoșă. Eu mă străduiam să rămân impasibil.

— Scufundări în noiembrie? a întrebat el, scuturând din cap. Să fiu în locul tău, n-aș face așa ceva.

A dat cu piciorul stâng în sacoșă. Din fericire, a nimerit rezervorul de oțel, care a pocnit cu un zgomot sec.

— Ai un rezervor mare. Cât poți să rămâi cu el sub apă?

— Cam o oră.

— E cam mult, pentru scufundări în apele astea. Ei... vânt bun!

— Mulțumesc pentru ajutor, i-am spus eu politico.

A dat scurt din cap, a coborât pe ponton și a plecat.

Eu am intrat în cabină și m-am prăbușit pe o băncuță, încercând să-mi revin.

Portul se deschidea la șase și jumătate, și tocmai de asta adusesem acum sacoșa. Știam că nu puteam s-o strecor pe timp de noapte și nici nu doream să trezesc bănuielile lui Bill, apărând cu ea a doua zi de dimineață. Slavă Domnului că pusesem tubul pentru scufundare în același bagaj.

De ce fusese așa de curios căpitanul portului? A bănuțit oare ceva? N-am fost eu suficient de precaut? Poate nu era decât un moș băgăcios, care-și vâra nasul peste tot?

Ultima variantă era cea mai plauzibilă. N-avea niciun motiv să n-aibă încredere în mine, în definitiv. Și, cu siguranță, nu i-a trecut prin cap că tocmai mă ajutase să aduc pe vas cadavrul înghețat al lui Gary Summers.

Fusese al dracului de greu să-l bag pe Gary în sacoșă. Pe la ora unu noaptea – după ce terminasem cu *Cartea de bucate a anarhistului* – am băgat Miata în garajul lui Gary și am închis ușa după mine. Acesta era gol, cu excepția câtorva scule de zugrăvit, agățate pe un perete. Am luat cu mine geanta mare pe care o cumpărasem cu o zi în urmă. Ușa care dădea în casă ducea direct la subsol. M-am apucat imediat de treabă, am desfăcut fermoarul și am întins pe podea o bucată mare de plastic. Am deschis congelatorul, am reușit să-l mut în șezut pe Gary, dar aproape că mi-am deplasat o

vertebră ca să-l ridic și să-l scot de-acolo. Avea *rigor mortis*, era totalmente țeapăn și cumplit de rece. Atât de rece încât, atunci când mi-am petrecut brațele pe după mijlocul lui, de-abia am putut să-l țin câteva secunde. După mai multe încercări neizbutite, am reușit, în fine, să-i scot de-acolo partea de sus. Pe urmă, m-am lăsat pe vine, l-am prins de picioare și hopa-sus. A aterizat în cap pe podea, scoțând un zgomot asurzitor, atunci când s-a izbit de linoleum. Părea lovit rău, dar din fericire era așa de înghețat, că nu a curs deloc sânge. L-am răsucit pe bucata de plastic, dar mi-am dat seama imediat că dacă îi pliam picioarele rupte, ca să fie mai scurt, încăpea în întregime în sacoșă. Era nevoie de puțină chirurgie radicală. M-am întors în garaj și am găsit un aparat de sudură și un ferăstrău electric: un model Black Decker, cu o lamă circulară, foarte ascuțită.

Ajungând în subsol, am apăsat pe butonul de pornire. Lama scotea un puternic bâzâit monoton, după ce a intrat în funcțiune. L-am oprit. Nu se putea. Astfel încât, în următoarea jumătate de oră, am încercat să-l îndes într-un fel pe Gary în geantă, așa cum era, dar de fiecare dată când socoteam că rezolvasem problema, nu puteam sub nicio formă să închid fermoarul. Așa că n-am avut încotro. Am mai scos o bucată de plastic, i-am făcut o gaură în mijloc și mi-am strecurat capul pe-acolo. Poncho-ul acesta astfel improvizat m-ar fi protejat de bucățile din cadavru care s-ar fi împrăștiat în timpul ciopârțirii. Am inspirat adânc. Oare o să fiu în stare să fac așa ceva? N-ai încotro! Apucă-te de treabă numaidecât!

Treaba mi-a luat douăzeci de minute. Cadavrul lui Gary, tăiat în două, era acum înfășurat în plasticul negru, lipit bine cu bandă adezivă. Acum încăpea. De fapt, acum mai rămăsese și loc liber, la un capăt, cam șaptezeci de centimetri – așa că am zis să bag acolo tubul pentru scufundări, de cum aș fi ajuns acasă și astfel să maschez adevăratul conținut al sacoșei. A fost cumplit de greu să-l urc pe Gary pe scări. A trebuit să trag încet pachetul, treaptă

cu treaptă, până în garaj, după care m-am opintit serios ca să-l salt în portbagajul Miatei.

Am avut mult de curăţat la subsol. Înainte de a începe, am vomat câteva minute în toaleta de la subsol, pentru că stomacul meu se revolta din cauza a ceea ce tocmai făcusem. Pe urmă am folosit trei sticle cu dezinfectant ca să curăţ bine ferăstrăul şi podeaua. Am turnat dezinfectant în toate scurgerile, ca să îndepărtez sângele, părul sau orice rămăşiţă care ar fi oferit vreo probă de ADN. Am băgat celelalte dovezi în pungi, pe care le-am pus apoi în maşină. Am mai verificat totul încă o dată. Izul de carne tăiată cu ferăstrăul aproape că dispăruse, la fel ca mirosul substanţei folosite de mine. Congelatorul era scos din priză, ca şi toate celelalte obiecte de uz casnic de mare importanţă din casă. Am tras jaluzelele şi draperiile, după care am încuiat toate uşile, de două ori. Acum casa era închisă. Şi avea să rămână astfel, pentru câteva luni bune, de acum încolo. Gary va hotărî, până la urmă, să o vândă. Să scape de ea definitiv.

Am ieşit cu Miata pe alee, am încuiat şi garajul şi am condus fără să aprind farurile. Nu m-am uitat înapoi. Nu mai voiam să văd casa aceea vreodată.

Câteva ore mai târziu, mă aflu pe pontonul din New Croydon, descărcându-mi sculele. L-am salutat pe căpitanul portului şi am intrat în cabină. Am aşteptat un sfert de oră până să revin pe punte. Acum omul era ocupat cu nişte tipi de pe o ambarcaţiune care tocmai acostase. Avea arborat steagul canadian. Pesemne că verifica să nu se facă trafic ilegal cu ceva din Noua Scoţie. Am dus jos geanta, mi-am scos din ea tubul pentru scufundări şi pe urmă l-am pitit pe Gary în dulapul de sub băncuţă. A doua sacoşă (cea care conţinea substanţa inflamabilă) am depozitat-o în compartimentul pentru combustibil. Am încuiat cabina, m-am dus la maşină şi am plecat, sperând ca bucăţile de cadavru să nu se dezgheţe prea tare peste noapte.

Acum venise momentul să mă îndrept înspre Darien. N-am mers pe un drum direct, ci am ocolit regiunea Fairfield. În

dorința de a scăpa și de ultimele dovezi, am oprit la diferite gropi de gunoi pe care le-am zărit, la marginea orașelor New Canaan, Wilton și Westport, aruncând de fiecare dată câte o pungă.

Phil și cu Lucy locuiau într-un cartier din capătul orașului Darien denumit Franklin Avenue. Casa lor – de pe vremea lui Eisenhower – era acoperită cu șindrilă, având o verandă din cărămidă roșie, cu coloane albe. Deasupra verandei erau atârinate două ghivece mari, cu flori, iar la intrare, înfipt într-un drug metalic, steagul american. Am băgat mașina pe alee și am rămas acolo un minut sau două, ca să-mi mai potolesc groaza. Apoi am coborât și am sunat la ușă – imediat s-a auzit o sonerie stridentă. Mi-a deschis Lucy. Purta un pulover crem de lână, o vestă albă, jeanși albi și pantofi negri de sport, marca Gucci. Își prinsese părul blond cu o panglicuță de mătase neagră. Nu mi-a zâmbit.

— Ben, zise ea, fără niciun fel de intonație.

— Bună, Lucy. Se simțea neliniștea din glasul meu.

— A venit, strigă ea peste umăr. Pe urmă, s-a întors către mine și mi-a spus: Poți să intri, totuși. De cum am trecut pragul, ea s-a îndreptat spre bucătărie, lăsându-mă singur.

Tapiserii colorate strident. Tapet supraîncărcat cu flori. Stil victorian. Școala de decorațiuni interioare a Laurei Ashley.

— Tati! Tati!

Adam a alergat către mine, venind dinspre camera de joacă de la subsol, și mi s-a aruncat în brațe. Eu l-am prins și l-am strâns tare la pieptul meu.

— Mami, a veni tati! a strigat el tare.

— Da, și?

Beth se afla vizavi de mine, ținându-l pe Josh, adormit, în brațe. A dat din cap în direcția mea. Nici ei nu-i făcea o plăcere deosebită să mă vadă.

— Ce mai faci? am întrebat-o.

— Bine, mi-a răspuns liniștită.

— Noi mergem la McDonald's, a zis Adam. O să cumpărăm jucării.

— Tot ce vrei tu, l-am asigurat.

— Fără ciocolată cu lapte, a intervenit Beth. Îl agită.

— Dar eu vreau ciocolată cu lapte! s-a smiorcăit Adam.

— Și sucul de căpșuni e bun, i-am spus eu.

— Ba cu ciocolată!

— Nu, Adam, s-a opus Beth.

Adam a început să plângă.

— Eu vreau...

— Mai vedem noi, i-am șoptit eu la ureche.

— Ben, înțelege...

Eu am ridicat mâna, iar ea a înclinat plictisită din cap.

— Du-te să-ți iei haina, băiete, l-am îndemnat pe Adam.

Acesta a coborât repede pe scări. S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Beth a rupt tăcerea:

— Pe-acasă totul e bine?

Tu știi mai bine. Doar ai fost acolo, chiar acum două zile.

— E bine. Josh te ține trează mult timp?

— Azi-noapte a dormit cinci ore la rând.

— Un record. Aș putea să...?

— Sigur, a zis ea și mi l-a dat cu grijă. Capul i-a căzut ușor pe umărul meu. L-am sărutat pe obrăzorul cald. Tot a mentă mirosea. L-am legănat. Parcă nu-mi venea să-i mai dau drumul.

Adam s-a întors tot în fugă, trăgându-și hăinuța de molton după el. Nu-i plăcea să vadă bebelușul în brațele mele.

— Josh nu! Josh nu! a zis el, explodând de gelozie. Numai Adam cu tati.

— Nu e frumos, Adam, l-a apostrofat Beth.

— Îl vreau pe tati!

— Îl ai, i-am spus eu. L-am înapoiat pe Josh lui Beth, parcă forțat, trecându-mă un fior. Adam m-a luat de mână.

— Poți să încerci să-l aduci până-n cinci? m-a întrebat Beth. E invitat la cină, la un prieten de-al lui Eddie.

— Nu-mi place Eddie, a zis Adam. M-a lovit.

— Atunci, lovește-l și tu, i-am spus eu.

— Ben, Eddie e cu Lucy în bucătărie...

— N-ar trebui să-i permiți să dea în Adam.

— Dar nu-i permit...

— Bine, i-am spus eu, retezându-i elanul, înainte să se înfurie. Pot să merg cu Volvo-ul? Ca să nu mai mut scaunul pentru Adam.

— Uite, a zis ea și mi-a dat cheile. La cinci, te rog. Nu mai târziu.

— Am înțeles de prima dată.

Am plecat. În timp ce-l legam pe Adam pe scaunelul lui, l-am auzit spunând:

— Lui tati nu-i mai place de mami...

— Îmi place de mami. Doar că...

Am tăcut, nemaigăsindu-mi cuvintele. Cum să-i explici unui copil de patru ani lipsa de înțelegere? Nu poți. Trebuie să-l minți.

— N-o să ne mai certăm, Adam, îți promit.

El a zâmbit.

— Și o să mergem cu toții acasă?

Am mințit iar.

— Da. Cât de curând.

La McDonald's, Adam s-a delectat în voie cu meniul lui preferat – pui cu cartofi prăjiți. Și-a sorbit sucul de căpșuni cu lapte, fără să protesteze că nu era de ciocolată. S-a amuzat cu jucărioara lui Disney pe care o primise, ca la fiecare masă.

— Când mergem la Disneyland? m-a întrebat el. Mă implora de luni de zile să plecăm la Orlando, urmărind și reurmărind neîncetat reclama pentru Țara lui Mickey Mouse, care preceda filmul cu *Cartea Junglei*.

— Ajungem noi și acolo, i-am zis eu, ducând mâna la buzunar după cutiuța cu pastile.

— De Crăciun? Mergem de Crăciun?

Eu am înghițit în sec.

— Mai vedem noi, Adam. Mai vedem noi.

Deschizând recipientul, am luat două pastile, înghițindu-le cu Coca-Cola dietetică.

— Tati ia medicament, a observat Adam.

Tati ia Dextrină. Tati are nevoie de Dextrină. Tati nu a dormit. Tati s-a ocupat de lucruri abominabile, în subsolul unui vecin. Și tati ar vrea să fi avut și niște Valium, pentru că toată discuția asta despre Disneyland și Crăciun l-a distrus.

— Numai tati și cu Adam merg la Disneyland. Fără Josh.

— Trebuie să te porți frumos cu Josh și să ai grijă de el, i-am zis eu. Tu ești fratele lui mai mare. Va avea nevoie de tine...

— Tati e numai al meu.

Te rog, copile. Taci! Ca să nu leșin aici.

— Unde mergem acum? l-am întrebat eu, încercând să schimb subiectul. La jucării?

— Da! La jucării! Îmi cumperi un cadou?

— Un cadou mare.

Am mers cu mașina la Stamford și am parcat în fața supermagazinului de jucării de pe Forest Street. Adam a zbughit-o în magazin, iar eu l-am urmat. În câteva secunde, a găsit raionul unde se vindeau biciclete și s-a cățărat pe una micuță, roșie, cu roțițe laterale, ca să-i fie mai ușor să învețe. Pusese, cu siguranță, ochii pe asta de mult timp.

— Ai venit cu mami aici, săptămâna asta? l-am întrebat eu.

— M-a adus aici tanti Lucy, când era plecată mami.

Adică, atunci când mami a aflat că amantul ei plecase din oraș.

— Ți-a spus mami unde se duce, atunci când te-a lăsat cu tanti Lucy?

— A fost plecată. A început să pedaleze și să se învârtă în cerc. Te rog, tati. Cumpără-mi-o.

— Doar dacă o să porți cască.

O vânzătoare din apropiere a ciripit:

— Avem căști, în șase culori diferite.

— Cred că ar fi bună una roșie, am zis eu. Se va potrivi cu bicicleta.

S-a întors puțin mai târziu, cu o cutie în mână.

— O port! a zis Adam, oprindu-se doar o clipă, cât vânzătoarea i-a acoperit buclele blonde cu casca și i-a prins-o sub bărbie. Pe urmă, a continuat să se plimbe cu bicicleta, prin întregul raion.

— Ce copil dulce, a apreciat vânzătoarea.

— Așa este, am confirmat eu. Băiatul m-a privit o clipă și mi-a zâmbit nespun de fericit. Fiul meu. Frumosul meu fiu.

— Să știți că bicicleta se assemblează acasă, a spus vânzătoarea. Dar nu o să vă ia mai mult de o oră și sunt incluse toate sculele necesare.

Mi s-a rupt inima. Prin fața ochilor, mi-a trecut o imagine: Adam uitându-se trist la un oarecare Phil – noul său tată de împrumut – care se chinuia să pună lanțul de la bicicletă. „Unde-i tati? striga Adam. Tati mi-o face imediat.”

— Nu aveți una deja asamblată? am întrebat-o eu pe vânzătoare.

— Cea pe care este el acum, mi-a răspuns ea. Dar nu vindem produsele expuse.

— Faceți o excepție? V-aș ruga tare mult!

— Dar e foarte ușor de asamblat.

— Sunt sigur de asta, însă astăzi nu pot sta foarte mult timp cu el...

I-a căzut fisa vânzătoarei. A dat din cap înțelegătoare, categorisindu-mă drept încă un tată divorțat, care încearcă să-și răscumpere vina cu un alt cadou scump pentru băiețașul lui. Dacă ai ști tu, cucoană. Dacă ai ști.

— Sunt convinsă că șeful nostru vă va permite să o luați pe asta, a zis ea.

Înainte de a pleca din magazinul de jucării, Adam a primit și un puzzle, o mașinuță cu telecomandă, una de pompieri și încă trei vagoane pentru trenuleț. O dată ajunși la casă, mi-am venit să duc mâna la portofelul lui Gary, dar mi-am dat seama la timp și am plătit cu cardul meu, Amex. Aveam

atâtea jucării, că m-a ajutat un vânzător să le duc până la mașină. Era trei și jumătate. Mai dispuneam de nouăzeci de minute. Și din cerul cenușiu cădea o burniță rece.

— Mergem în parc? m-a întrebat Adam, când l-am prins de scăunel.

— Plouă, băiete. Nu e frumos în parc, când e umezeală.

— Vreau să merg cu bicicleta!

— Nu în parc. O să răcești...

— Te rog, tati. Vreau să mă plimb cu bicicleta!

Și astfel am hotărât să inaugurem bicicleta lui Adam, dar la etajul superior al mall-ului din Stamford. Sâmbăta după-amiază era cel mai liniștit colț din complex – acolo erau amplasate două bufete astfel încât Adam a putut să meargă cu bicicleta în susul și în josul etajului, fără ca niciunul dintre cei care asigurau paza să ne arunce prea multe priviri dezaprobatore. La început, am umblat după el, dar după douăzeci de minute am obosit, așa că m-am dus lângă un bar și l-am urmărit cum dădea din picioare fără să se mai oprească, pe tot coridorul. De două ori am încercat să-l conving să se mai odihnească, ademenindu-l cu o înghețată, dar de fiecare dată mi-a răspuns:

— Acum merg cu bicicleta, tati.

Până la urmă a renunțat la maratonul acela ciclist, acceptând o vafă cu vanilie. Am stat la o masă aproape douăzeci de minute. Cu mâna liberă strângea, cu un acut simț de proprietate, ghidonul bicicletei.

— Te pricepi bine să mergi cu bicicleta, Adam.

— Vreau să merg și fără roțițe.

— Poate peste un an sau doi, de-abia atunci le vei putea scoate.

— Mă înveți tu, tati?

Mi-am mușcat buza tare de tot.

— Te învăț, uriașule.

— Și luăm bicicleta și la Disneyland. Și la școală. Și, tati și cu Adam iau bicicleta în tren, spre oraș. Și mergem în parcul cel mare. Și la Grădina Zoologică...

În timp ce el cânta dulcea litanie a momentelor noastre petrecute împreună, eu am pierdut bătaia pe care o duceam de ore întregi.

— De ce plângi, tati?

Mărise ochii de teamă. Erau din ce în ce mai mari, până când n-am mai putut să-mi rețin hohotele. L-am strâns la piept, iar el s-a lipit de mine, de parcă ar fi dorit să mă apere de ceva rău, să îndrepte totul, să mă readucă la viața pe care urma s-o pierd.

— Nu mai plânge, tati. *Te rog*, nu mai plânge.

S-a crispat în brațele mele, îngrozit. Dar eu n-am reușit să mă potolesc, n-am putut să-mi înfrânez emoția. Pierdusem totul, eram în cădere liberă.

— Hei, tu?

Am simțit o mână pe umăr, care mă scutura puternic. L-am eliberat puțin pe Adam și acesta a sărit din brațele mele și a început să alerge pe coridor. Eu m-am uitat în sus. Patronul barului se aplecase peste mine, privindu-mă speriat.

— Nu te simți bine? m-a întrebat el.

Eu am scuturat din cap dezorientat, cu vederea încețoșată de lacrimi.

— Stai puțin, să chem un doctor...

— Nu e nevoie, am reușit eu să rostesc. Sunt supărat.

— Și băiețelul tău la fel.

— Adam...

M-am ridicat speriat și nu l-am putut vedea.

— Adam!

L-am auzit pe urmă plângând. Se rezemase de un zid din apropiere și mă privea îngrozit. Am încercat să merg spre el, dar patronul barului – o matahală de vreo patruzeci de ani – m-a reținut.

— Chiar e copilul tău? m-a întrebat el.

Am dat să mă eliberez, dar m-a prins de guler și m-a strâns tare.

— Te mai întreb o dată, omule. Chiar e copilul tău?

— Sigur că e... M-am zbatut, dar acum omul mă ținea strâns și amenințător. Și am fost târât înspre Adam. De frică, băiatul se albise tot și îi apăruse o pată mare și umedă între picioare.

— E tăticul tău? l-a întrebat omul.

Adam a dat din cap speriat.

— Ești sigur că e tatăl tău? Să nu-ți fie teamă să spui, băiete.

Adam a rămas paralizat o vreme, apoi s-a aruncat și s-a încolăcit de picioarele mele, plângând tare. Patronul mi-a dat drumul. Eu m-am lăsat pe vine și l-am prins pe Adam în brațe, șoptindu-i:

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă. L-am legănat până i s-au oprit lacrimile și până am simțit că mi-am regăsit și eu echilibrul.

— Tati, să nu mai plângi niciodată, a zis Adam într-un final.

— Gata, s-a terminat acum, am mințit eu. L-am luat în brațe ținându-l cu o mână. M-am ridicat în picioare și am văzut că se adunase ceva lume acolo, uitându-se la noi ca la urs. De cum îmi întâlneau privirea, oamenii se întorceau în altă direcție, jenați. Patronul barului tot lângă mine era, blocându-mi trecerea.

— Vrei să sun pe cineva? m-a întrebat el.

— Acum totul e în ordine, i-am spus eu.

— Ba nu e în ordine.

— Auzi, eu și cu soția mea...

— Pe mine nu mă interesează problemele dumitale personale, amice. Dar să nu te mai prind niciodată pe-aici. Ai înțeles?

— Bine. Pe cuvânt.

— Sigur vrei să mergi acasă cu tatăl tău? l-a întrebat patronul pe Adam. Nu trebuie, dacă nu vrei.

— Merg acasă cu tati, i-a spus Adam, lipindu-și fața de gâtul meu.

Patronul barului încă mai avea îndoieli, dacă să ne lase să plecăm, ori nu. Am încercat să mormăi niște scuze, dar el mi-a retezat-o:

— Mai bine rezolvă-ți problemele, mi-a spus, întorcându-se la barul lui.

Ținându-l cu o mână pe Adam lipit de pieptul meu, am reușit să iau și bicicleta, cu cealaltă mână, ca să mergem la toaletă. Adam nu a zis niciun cuvânt, cât timp i-am șters urmele de urină de pe jeansii uzi. Nu a vorbit nici cât am coborât cu liftul, până în parcare. După ce l-am prins de scăunel, în mașină, a resimțit șocul ultimului sfert de oră. A dormit pe tot drumul spre Phil și Lucy. Traficul era aglomerat. De fiecare dată când trebuia să opresc, aruncam câte o privire și în oglinda retrovizoare, ca să-l văd cât de liniștit și de fericit doarme. Am început iar să plâng. Pentru că știam că acum nu s-ar mai fi trezit până dimineață, iar atunci eu aș fi fost deja plecat.

Am ajuns de-abia pe la cinci și jumătate. În clipa în care am oprit pe alee, Beth a ieșit în graba mare pe ușă, deși ploua. Nu părea a fi câtuși de puțin ceea ce aș numi eu o femeie bucuroasă.

— Felicitări. Bravo. Halal să-ți fie!

— Traficul a fost aglomerat, m-am scuzat eu, ieșind din mașină.

— Dar ți-am spus limpede să fiți aici la ora cinci fix, niciun minut mai târziu. Acum a ratat petrecerea...

— Iartă-mă...

— Dumnezeule, dar e ud learcă, a zis ea, atunci când l-a ridicat de pe scăunel.

— S-a întâmplat.

— Nu l-ai dus la toaletă?

— Ba sigur că l-am dus...

— Nu mai minți. E flească. Și... în sfârșit, a observat și cumpărăturile din spatele mașinii. Ai înnebunit de tot?

— Și-a dorit o bicicletă, așa că...

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva.

— Am vrut să...

— Nu o primim. N-am nevoie de remușcările tale. N-am nevoie de nimic de la...

— Te rog, Beth. Lasă-l să o păstreze...

Mi-a smuls din mână cheile de la mașină.

— Te rog, acum pleacă. Pleacă imediat.

S-a întors și a fugit cu Adam în brațe prin ploaia puternică, intrând repede în casă. Eu m-am grăbit după ea, însă mi-a trântit ușa-n nas chiar când mă aflam pe scări. Ploaia se întetise, dar mie nu-mi mai păsa de nimic. Am tot bătut în ușă cu pumnii, am urlat, am implorat-o să mă lase să intru. Și am ținut-o așa câteva minute bune, absolut sigur că ea va ceda până la urmă, va fi mai rezonabilă sau, cel puțin, mi-ar oferi un adăpost temporar, care să mă apere de furtună. Dar dinăuntru nu se auzea nimic.

Mă dureau pumnii de-atâta bătut, eram ud până la piele. M-am îndepărtat de ușă, înfrânt. Și pe urmă am văzut-o. Se uita la mine printr-un geam. Părea tristă și totalmente distrusă. Pentru o clipă, ne-am privit în ochi. O clipă de nesiguranță totală. O clipă în care orice dușmănie dispăruse și nu mai simțeam, amândoi, decât o tristețe fără de niciun fel de leac. O clipă în care am înțeles și eu și ea că de-acum eram despărțiți. Indubitabil. Fără cale de întoarcere.

Dar acea clipă a trecut ca un fulger. Iar ea a șoptit: *Iartă-mă*. Nu era o scuză, ci, mai curând, un cuvânt de adio.

La fereastră lumina s-a stins. Se terminase totul între noi. Venise vremea să pun capăt și la toate celelalte.

7

M-am mutat de-acasă chiar în seara aceea. Am băgat în portbagajul Miatei trei costume de haine, cu toate accesoriile aferente. Am verificat bine camera mea obscură, ca să fiu absolut sigur că nu mai rămăsese acolo nici urmă de probă incriminatoare. I-am scris lui Beth un bilețel, pe care l-am lăsat pe masa din bucătărie. L-am conceput laconic.

Am împrumutat barca lui Bill pentru weekend. Mă întorc marți seara, târziu. O să stau la Bill și la Ruth, în următoarele săptămâni, până îmi găsesc o casă. O să trec să văd copiii, miercuri seara, după serviciu. Vă iubesc pe toți trei.

Am semnat biletul. Am lăsat 50 de dolari pe masă pentru menajera noastră, Perdita, care trebuia să vină luni dimineață. Am făcut un duș și mi-am pus hainele pentru a doua zi: pantaloni sport kaki, o cămașă cu nasturi, un pulover gros, pantofi sport, o scurtă de vânt. Mi-am re-verificat buzunarele, ca să fiu sigur că portofelul lui Gary, cheile de la mașină și cele de la casă erau separate de propriile mele acte și chei.

Se făcuse timpul să plec. Să trântesc ușa după mine și să nu mă mai uit înapoi. Să fac mișcarea finală. Am rămas țintuit la masă, uitându-mă în gol spre toate acele obiecte din bucătărie. La pereții aceia albi. La dulapurile din pin, făcute manual, și la blaturi. La obiectele de uz casnic. La farfuriile Wedgwood aranjate frumos pe raft. La fotografiile de familie prinse pe o tablă de lemn. La bilețelele de la școală și la desenele lui Adam, care decorau frigiderul. Atâtea lucruri. Atâtea achiziții. Le admiram pe fiecare în parte. Mă minunam cum viața asta era un drum plin de acumulări inutile – o căutare permanentă de lucruri care să-ți umple spațiul și timpul. Și toate astea numai în numele confortului material, care masca faptul că înțelegi prea bine că tu nu ești decât în

trecere pe pământ; că, într-o bună zi, vei ajunge în necunoscut, doar cu hainele de pe tine. Acumulezi, încercând să păcălești moartea inevitabilă și pe tine însuși, autoconvingându-te să crezi că există permanent o trăinicie a ceea ce ai creat tu. Dar ușa oricum se trânteste după tine. Și le lași pe toate în spatele tău.

M-am dus și am luat o fotografie de-a lui Josh, stând în poala lui Adam. Îmi aminteam exact de momentul când o făcusem – și cât de greu fusese să-l conving pe Adam să țină în brațe bebelușul. Și după ce i-am așezat, până la urmă, Adam a zâmbit larg, în timp ce Josh se uita în sus, la fratele său, cu o uimire sinceră și fermecătoare.

Mi-a plăcut mereu acea fotografie și, pentru o clipă, mi-am zis că aș putea să o iau cu mine. Însă, pe când o țineam în mână, mi-am dat seama că nu-mi era permis să duc cu mine vreo dovadă a trecutului meu, acolo unde mergeam eu.

Am rămas lângă tăblița de lemn câteva minute în care m-am simțit îngrozitor. A sunat telefonul. Am tresărit speriat, și am prins repede la loc fotografia, după care am ridicat receptorul. Era Bill.

— Noi ne culcăm, mi-a zis el, și mă întrebam dacă vii aici diseară.

— Tocmai eram pe punctul de a pleca.

— Nu te grăbi. Doar ai cheia, nu?

— O am.

— Intră și simte-te ca acasă. Te scol eu de dimineață, pe la șase și jumătate, dacă nu ți se pare cam devreme.

— E bine așa. Vreau să plec devreme.

— Cum a fost la Darien?

— Ăăăă...

— Chiar așa de rău?

M-am uitat, pentru ultima dată, la poza cu fiii mei.

— Da, foarte rău.

Bill și cu Ruth adormiseră deja când am ajuns acasă la ei, jumătate de oră mai târziu. Mi-am adus hainele în cameră și le-am atârnat în dulap. Pe noptieră se aflau o sticlă cu

whisky și un pahar, alături de un bilețel: „Un medicament perfect contra insomniei”. M-am băgat în așternut, am băut un pahar și mi-am mai turnat încă unul. Cred că Beth o să-i dea bicicleta lui Adam. Mai ales când el o să înceapă să plângă de dimineață, iar dacă ea se încapățâna, tot s-ar fi răzgândit până marți. Atunci când avea să sune telefonul și când ea avea să afle vestea.

Un alt pahar de whisky m-a răpus definitiv. Am redevenit conștient, parcă în chiar clipa imediat următoare, când Bill mă scutura de umeri. Printre jaluzelele din cameră se strecura o lumină slabă. Gura îmi duhnea precum aceea a unui bătrân scoțian bețiv.

— Scularea, marinarule, mi-a zis voios Bill.

— Mă scol, dar nu voi fi într-o formă prea bună, am mormăit eu.

— Jumătate de sticlă de whisky sigur te aduce în starea asta.

Ruth mai dormea încă atunci când Bill și cu mine am plecat înspre port cu jeepul său, Cherokee.

— Voiam să-mi iau la revedere de la ea, am zis eu, căscând. Mulțumește-i pentru tot.

Bill m-a privit curios.

— O s-o întâlnești din nou, marți seara, nu?

Făcusem deja o gafă, fiind încă adormit, și m-am străduit s-o repar:

— Da, bineînțeles. Vă mulțumesc la amândoi pentru tot ce-ați făcut pentru mine.

— Cu plăcere. Auzi, Ben... nu ți-e frică să rămâi singur pe mare, două zile? Vreau să spun...

— Ce?

— Cum să-ți spun?

— Fii sincer.

— Ne îngrijorezi.

— N-am de gând să sar în mare, într-un moment de disperare, dacă asta insinuezi.

— Chiar asta vreau să spun.

— Nu e genul meu.

— Bine.

— Nu prea pari convins.

— Benson, căpitanul portului, m-a sunat ieri.

— Of, Doamne!

— Da, e un bătrân cam băgăcios. Mi-a spus că atunci când s-a suit cu tine pe iaht, ieri, părei cam nervos și stânjenit.

— Păi chiar sunt nervos. Și stânjenit. Doar mă părăsește nevasta.

— I-am spus și eu asta. Și știi ce mi-a răspuns? „Sper că știi ce faci, împrumutându-i barca.”

Am riscat și i-am zis:

— Auzi, dacă tu ești cumva îngrijorat pentru mine...

— Nu, nu, nu.

— Ești sigur?

— Sunt sigur, acum că am stat de vorbă cu tine. Doar să nu te aventurezi prea tare, da?

— Dar dacă dispar pe fundul mării?

— De asta ți-ai luat cu tine sculele pentru scufundări?

— Benson asta chiar că e băgăcios.

— Auzi, nu mă deranjează dacă faci pe scafandrul în noroiul de lângă țarm. Însă, dacă vrei să mergi în Bermude, să mă suni și pe mine, ca să-mi spui unde ești, să știu și eu, să nu mor prost.

Am râs amândoi. Pericolul trecuse.

În port, Bill m-a instruit rapid cum să mă descurc cu echipamentele sofisticate, de pe *Blue Chip*. M-a învățat cum să activez pilotul automat, cum să contactez paza de coastă prin radio și cum să aranjez o navigare ghidată prin satelit, folosindu-mă de complexe componente ale sistemului său. Pe urmă, s-a așezat chiar pe băncuța sub care se afla Gary.

— Știi ce-i aici dedesubt? m-a întreat el. Pentru că am scuturat din cap, a negație, a continuat: Sunt rezervoarele de combustibil. Dacă trebuie să le umpli, scoți salteaua și vei găsi două chepenguri. Le ridici, și gata.

— Bine, am zis eu.

— Vrei să-ți arăt cum se face?

— Mă descurc eu.

Mi-a arătat, în schimb, cum să ridic, să susțin pânzele și cum să ridic încă o velă – în caz de furtună. Mi-a descris, pe scurt, motorul diesel al iahtului, asigurându-mă că, dacă rămân în limita distanței de două sute de mile marine, este destul combustibil ca să ajung la mal.

— Dar sper că n-ai de gând să mergi așa departe, nu? m-a întrebat el.

— Poate ajung la Block Island.

— În cazul ăsta, să ai grijă să nu treci mai departe. Dacă te îndepărtezi, ajungi imediat în Atlantic. Și s-ar putea să-ți fie greu – chiar e greu pentru cineva care are doar puțină experiență de navigare, și asta doar pe lângă țärm.

— N-ai nicio grijă. Atlanticul nu mă atrage.

Ne-am uitat pe hărți. Bill mi-a ales o rută ușoară, la est de Block Island, arătându-mi un port în partea de est a insulei, unde aș fi putut să mă adăpostesc noaptea. Se făcuse deja ora opt. Soarele era sus pe cerul de un albastru azuriu. Bătea un vânticel bun dinspre nord-vest. Era o zi minunată pentru navigat, ca să ajung la est de strâmtoarea Long Island, cu un vânt de douăzeci de noduri.

— Așa, a zis Bill. Ar fi cazul să plec. Theo ne așteaptă pe la zece.

— Ce face el?

— Bine.

— Transmite-i salutări din partea mea.

— Când te întorci, marți seara, să mă suni și vin să te iau cu mașina. Și, desigur, dacă ai vreo problemă, folosește-te de radio ca să putem comunica.

— Nu vor fi probleme.

I-am dat cheile de la mașina mea, pentru cazul în care ar fi trebuit să o mute de pe alee. Ne-am strâns mâinile. Lui Bill parcă tot nu-i venea să plece. Eram sigur că acum regreta că mi-a împrumutat iahtul.

— Ai grijă, mi-a spus el, sărind pe ponton.

— Mulțumesc mult, amice.

Am trecut la timonă, am pornit motorul, ascultându-l cum prinde viață. Bill a dezlegat iahtul de la debarcader și mi-a aruncat frânghia. Eu am micșorat turația, am ridicat ancora, am rotit timona și am început să mă îndepărtez de țărmul din New Croydon. I-am făcut cu mâna lui Bill. El a ridicat ușor un braț – un gest speriat, trist, de rămas-bun.

Am mers cam o jumătate de milă, până la marginea portului. Pe urmă, am ridicat pânzele și am luat-o înspre est, către plăcuta și deluroasa strămoare Long Island.

Desfășurând cu mare atenție velele, ca să beneficiaz din plin de vântul dinspre nord-vest, navigam cu viteză maximă. Am privit spre anemometru. Vântul avea douăzeci și două de noduri – nu prea periculos, dar eu eram totuși cu ochii ațintiți spre strămoare, ca să fiu sigur că pot manevra iahtul pe acele valuri moderate. Soarele se afla acum sus de tot, iar iahtul lăsă în urma lui o spumă alburie, pe când intram în strămoare.

Menținând viteza constantă, am luat-o înspre est, pe lângă țărmul Connecticutului, am trecut de capul Long Neck, pe lângă Stamford și pe lângă arhipelagul de insulițe dinspre Norwalk. Înaintam repede și uniform, astfel încât pe la ora unu treceam și de New Haven. Am prânzit – o bucată de brânză și o Coca-Cola –, deși nu mi-era deloc foame. Dat fiind că vremea era excelentă, aș fi putut să merg spre țărm și să acostez lângă Vineyard Point, ca să mă relaxez puțin, după efortul depus pentru a naviga. Dar m-am temut să opresc; mi-era frică de faptul că dacă m-aș fi oprit s-ar fi putut să pierd controlul. Așa încât am navigat mai departe, fără întreruperi. Și nu m-am uitat nicio clipă înapoi.

Când eram undeva pe lângă Hammonasser Point, pe lângă mine a trecut o șalupă a pazei de coastă, iar ofițerii aflați de cart, pe punte, m-au salutat. Eram bucuros că se îndepărtau. Când am ajuns lângă Old Lyme Shores, începuse să se lase întunericul, iar în momentul în care am aruncat

ancora, la o milă depărtare de parcul Harkness, ziua se transformase deja în noapte.

Blue Chip era singura ambarcațiune de pe-acolo. Nu se mai vedeau niciun fel de alte iahturi sau vapoare. M-am uitat spre țărm, cu binoclul, și n-am observat nici urmă de focuri de tabără, în tot parcul. Slavă Domnului că nu era vară, căci atunci zona ar fi fost împânzită de excursioniști convinși de faptul că e foarte romantic să-ți prăjești hotdogii pe grătar la malul mării pe o plajă sub clar de lună. Slavă Domnului că nu era nici lună în seara aceea. Aveam nevoie de întuneric absolut.

După ce am strâns pânzele cu atenție, am coborât sub punte, intrând în cabină. Venise vremea să-mi încep treaba. Stomacul mă durea, dar am încercat să mă liniștesc, spunându-mi în sinea mea: Să faci totul așa cum trebuie, etapă cu etapă, fără a omite nimic.

Unu. Mi-am pus mânușile chirurgicale, după care mi-am băgat mâinile în sacoșa în care era ambalată barca de salvare.

Am umflat-o pe punte, cu pompa de picior, i-am legat de partea din față o frânghie și i-am scos vâslele, punându-le și pe ele pe punte.

Doi. M-am dezbrăcat complet, mi-am pus o pereche de pantaloni negri de trening și teniși negri în picioare. Pe urmă am băgat portofelul și cheile lui Gary într-un buzunar de la spate și i-am tras fermoarul.

Trei. L-am despachetat pe Gary. M-am folosit de o foarfecă foarte mare, am tăiat hainele de pe el și i le-am băgat într-o pungă de plastic. Gary încă era rece la atingere, iar pielea lui avea culoarea scrumului. I-am așezat partea de sus a corpului pe banchetă, l-am îmbrăcat cu cămașa și cu puloverul pe care tocmai le scosesem de pe mine, apoi i-am vârât picioarele în pantalonii mei kaki. În buzunar, i-am plasat portofelul cu acte și cheile mele de-acasă. Pe urmă am pus la loc păturile, lăsându-i mâinile descoperite. Părea a dormi fericit.

Patru. Am scos din săculeț ciocănelul de bijutier. I-am deschis larg gura și am început să-i sfărâm toți dinții, mărunțindu-i din ce în ce mai mult, până când Gary nu mai putea fi identificat nici după amprenta dentară. A fost o treabă meticuloasă, care a durat foarte mult (mai bine de trei sferturi de oră).

Cinci. Am scos cele două canistre cu motorină. Luând un furtun, unul din capete l-am racordat la o canistră, iar celălalt i l-am strecurat lui Gary prin esofag până ce i-a ajuns în stomac (cel puțin așa am presupus eu). Am răsturnat canistra și am auzit cum se scurge lichidul. Am ținut-o invers cam trei minute – până când, deodată, motorina a început să iasă din gura lui Gary. Se umpluse cu combustibil. Era pregătit pentru incinerare.

Șase. Am folosit și cea de-a doua canistră cu motorină, ca să-l stropesc bine de tot pe cap, pe picioare, pe mâini, îmbibându-l peste tot. I-am udat foarte atent în special buricele degetelor, ca să-i dispară, prin ardere, amprente digitale. Pe urmă am aruncat restul de motorină pe pereții cabinei și am băgat în punga de plastic cele două bidoane golite.

Șapte. Am legat cele două tuburi de carton, umplute dinainte, de pereții de la babord și de la tribord. Străduindu-mă să nu-mi tremure mâinile, am răsturnat recipientele cu acid și le-am băgat, cu dopurile înainte, în tuburi. Tocmai realizasem dispozitive de incendiere, cunoscute drept bombe cu duză. Cam în șapte ore – conform *Cărții de bucate a anarhistului* – acidul ar fi dizolvat dopurile și ar fi ajuns la produsul inflamabil. Ar fi rezultat explozii după explozii, de ambele părți ale cabinei udate cu motorină, flăcările cuprinzându-l rapid și pe Gary. Avea să fie ars în totalitate, fără a mai putea fi recunoscut.

Opt. Folosind sistemul automat de ghidare și de comandă cu care era echipat iahtul, am programat un curs spre sud-vest, la o viteză maximă motorizată de șapte mile marine pe oră. Iahtul ar fi trebuit să navigheze, condus de pilotul

automat, chiar prin mijlocul strâmătorii, pe urmă, când fluxul era maxim, prin Race – un canal îngust, cu puternici curenți mareici, situat la sud de Fisher's Island. Studiind hărțile lui Bill, care descriau mările, aflasem că fluxul mă avantaja în următoarele șase ore, adăugând patru noduri la viteza iahtului, deci vasul avea să treacă prin Race până în partea cealaltă a canalului. Astfel, *Blue Chip* ar fi lăsat în spate Montauk Point și ar fi ajuns lângă Block Island, intrând, în cele din urmă, în apele Atlanticului. Când bombele ar fi explodat, nava avea să se afle deja la minimum treizeci de mile depărtare de orice zonă terestră locuită. Asta ar trebui să se întâmple pe la ora trei dimineața. Focul avea să facă ravagii. Gary ar fi sărit în aer și ar fi ars complet. Butelia de gaz metan ar fi explodat și ea, într-un final. Și – pentru că totul s-ar fi petrecut în timpul nopții – ar fi trecut cel puțin cinci ore până ar fi sosit experții criminaliști la locul evenimentului, ca să examineze rămășițele dezastrului. Și cinci ore, în apa mării, ar fi fost suficiente ca să dispară urmele excesului de motorină folosit pentru distrugerea iahtului și ca să fie distrusă orice altă probă a provocării intenționate a tragediei. Pe scurt, ar fi părut un accident. Un accident foarte grav și regretabil.

Nouă. Am îndesat punga de plastic într-o geantă și m-am dus pe punte. Am pus-o împreună cu vâslele în bărcuță, am lăsat bărcuța la apă, legând-o la pupa. M-am întors pe punte și am ridicat ancora. Pe urmă am pornit motorul, am băgat în viteză și am alergat înspre pupa, dat fiind că iahtul începuse să se miște, însă atunci când am vrut să sar în micuța barcă, am alunecat pe marginea ei, cauciucul fiind ud, și am plonjat în apele înghețate ale strâmătorii. M-am agățat, din fericire, de o margine încercând să respir. Iahtul prinsese deja oarece viteză. Am înotat înnebunit spre pupa. Din cauza vântului puternic și a valurilor, când mă chinuiam să desfac rapid frânghia de marginea iahtului, m-am scufundat din nou în apă, în timp ce *Blue Chip* mă lăsa în urmă. M-am agățat de frânghie – ultima speranță a

înecatului – trăgând bărcuța spre mine. Am ajuns în sfârșit lângă ea și m-am suit. Era gata să se răstoarne sub greutatea mea. Cu mâinile, am scos din bărcuță cât de multă apă am putut, dar tot a mai rămas. Am pus mâna pe vâsle și am tras voinicește către mal, tremurând de frig. În fața ochilor mei, *Blue Chip* pornise năucă înspre largul mării.

Mi-a luat o jumătate de oră ca să ajung la mal. La fel cu tot ce aveam în geantă, și lanterna era plină de apă și nu mai funcționa. Vântul bătea, costumul meu de trening era ud, iar eu nu aveam niciun pic de lumină care să mă ghideze, prin parc, spre șosea. Am dezumflat bărcuța de cauciuc, am pliat-o și am băgat-o și pe ea în geantă, iar pe urmă am început să merg. Am găsit podețul de lemn și după aceea am dat de o potecă pietruită. Am urmat-o, înaintând prin parcul întunecat, geanta părându-mi-se din ce în ce mai grea, cu fiecare pas pe care îl făceam. În hanul Harkness nu era aprinsă nicio lumină, dar bătea vântul, care mă înfrigura și mai tare. Și eram terifiat. Dacă cumva nu găseam mașina până se lumina? Dacă dădeam peste vreo patrulă de noapte, în parc, nemaivorbind de polițaii din oraș? Dacă mă împiedicam cumva și-mi rupeam dracului vreun picior?

Mi-au trebuit douăzeci de minute ca să ajung la poarta parcului. Avea aproape un metru și jumătate înălțime. Am aruncat întâi geanta și apoi m-am cățărat, sărind în partea cealaltă. Mai aveam circa jumătate de kilometru de mers pe jos. M-am ținut departe de șosea, m-am apropiat de copaci. A trecut o mașină. M-am făcut una cu pământul, ca să nu fiu văzut în lumina farurilor. M-am ridicat apoi de la pământ și am continuat să înaintez încet. Când am ajuns la casa roșie de lemn, am rămas ținut locului, pentru că la toate ferestrele era lumină. M-am ghemuit, gata de atac și am trecut printr-un salt de ușa din față, fără să mă opresc până n-am dat iar de întuneric. Ultimul sfert de kilometru a fost chiar îngrozitor – geanta îmi devenise acum o povară chinuitoare. Am aruncat-o peste poarta fermei părăsite, după care am sărit și eu, îndreptându-mă spre pădure. Când am

ajuns la copaci, m-am tot lovit de ramuri. Am întins mâinile în față, ca să mă orientez prin pădurea întunecată. Am mărit ritmul și, deodată, brațele mele întinse s-au lovit de ceva dur, metalic. Am dat la o parte frunzele și am găsit husa. Am tras-o de pe mașină și am căutat cheile. Am deschis portbagajul, am scos alte haine și un prosop, din geanta lui Gary, pe urmă am aruncat geanta înăuntru. Am descuiat și portiera din dreapta, am pornit motorul și încălzirea ieșind iar din mașină; în vreme ce interiorul se încălzea, m-am dezbrăcat de hainele ude și m-am șters cu prosopul. După ce m-am schimbat în jeanși, o cămașă de denim și geaca lui Gary de piele, am sărit în MG-ul încălzit. Camuflat de copaci, mi-am permis să stau vreo zece minute, căldura ajutându-mă să scap de hipotermie. Mai duhneam încă a mare. Am încercat să mă pieptăn cu degetele, dar arătam asemenea unui refugiat hăituit. Dacă m-ar fi oprit acum vreun polițai, nu i-aș fi inspirat prea mare încredere. Cuprins de nervozitate, am dat cu mașina înapoi, însă, după doar câțiva metri, am oprit brusc și am sărit jos, grăbit. Uitasem și de hainele ude, și de husă. Minunat! Tare bine făceai să fi lăsat vreo probă interesantă în urma ta. Făcându-le ghem, le-am aruncat lângă sacoșă, în portbagaj. Am mers încet, printre copaci, cu luminile stinse până am ajuns în câmp deschis. Am întors rapid cu 180 de grade, am deschis poarta și, după ce am scos mașina, am închis-o și am pornit pe șosea, cu farurile aprinse.

Acum voiam să prind viteză; să ajung în fine pe autostradă și să pun o mie de kilometri între mine și statul Connecticut. Prin cap îmi treceau tot felul de scenarii. *Blue Chip* ar fi deviat de la cursul programat și ar fi ajuns pe mal. Paza de coastă ar fi dat de iaht. Iar eu aș fi apărut pe lista FBI-ului cu cei mai căutați zece indivizi din SUA.

Dar, cam la vreo 500 de metri mai jos, pe drum, am remarcat un luminiș prin care se vedea strâmtoarea. Am tras pe dreapta, am oprit motorul și am stins farurile, uitându-mă cu atenție la marea vânătă, ușurat că nu se vedea nici

urmă de iaht. Dispăruse din raza vizuală. Era o liniște ciudată. Un cer negru, fără stele. Pustiit, așa cum eram și eu sufletește. Mă întrebam cum avea să fie interpretată moartea mea. Ca un tragic accident? Ca o sinucidere spectaculoasă? Cu siguranță că poliția și paza de coastă va pune întrebări lui Beth, și lui Bill, și lui Jack, și lui Estelle. Era cert că ei toți vor spune același lucru: nu era un om fericit, iar sentimentul lor de vinovăție va fi imens. Ca și furia lor. Și Adam? Speram să-i fie ascuns adevărul. Să i se spună că m-am dus într-un loc de unde nu mai puteam să mă întorc. Minte de copil de patru anișori nu ar fi înțeles tragismul unei asemenea vești. O vreme, ar fi fost întristat. Cu timpul, totuși, eu n-aș mai fi decât o vagă amintire din copilăria lui. O fotografie, pe șemineu, la care s-ar fi uitat întrebător, din când în când, amintirile despre mine dispărându-i o dată cu trecerea anilor. Uită-mă cât mai repede, Adam. Și fără prea multă suferință. Pentru că eu mi-am ales acest fel de a ieși din viața ta. În panica de care am fost cuprins, n-am întrezărit nicio altă posibilitate. Era o a doua șansă, pe care puțini dintre noi o avem. Sau pe care nu riscăm să o valorificăm. Am pornit motorul. Am aprins farurile. Am plecat. Îmi spuneam:

Mă numesc Gary Summers. Sunt fotograf.

- IDENTITĂȚI FURATE -

PARTEA A TREIA

1

Am mers cu mașina toată noaptea, dar și toată ziua care a urmat nopții aceleia de groază. Am rezistat atâta vreme treaz, numai cu ajutorul Dextrinei și al cafelei băute la fiecare stație de benzină. N-am oprit decât pentru a reface plinul la benzină, pentru a-mi goli vezica, pentru a mânca în fugă câte ceva și pentru a arunca lucrurile aduse de pe iaht. Am risipit toate probele prin gropile de gunoi de lângă orașe, de-a lungul a trei state. Când rămâneam cu puțină benzină în rezervor, evitam micile stații de benzină, preferându-le pe cele mari, aglomerate, cu multe camioane de marfă. Am plătit cu bani gheață absolut orice. Eram deja de nouăsprezece ore pe drum. La radioul din mașină, cu volumul dat la maximum, îmi urla în urechi numai heavy metal, ca să mă țină treaz. N-am acordat prea multă atenție peisajului lăsat în urmă. Am fost atent doar la numerele autostrăzilor: 95 – 78 – 76 – 70. Am trecut pe lângă New York, Harrisburg, Pittsburg, Columbus, Indianapolis și St. Louis. N-am depășit nicio clipă viteza maximă admisibilă. N-am schimbat benzile pe neașteptate. N-am stat prea aproape de nimeni. N-am făcut absolut nimic prin care să atrag atenția asupra mea. Am mers, pur și simplu, înspre vest.

Când am ajuns la periferia orașului Kansas, creierul meu nu mai funcționa bine. Începusem să văd triplu, eram scaldat de o sudoare rece, de extenuare îmi venea să vărs, iar din cauza excesului de Dextrină aproape că deliram. Aveam nevoie rapid de un pat. Am lăsat în urmă două moteluri mai mici și am tras la un han mare, dar absolut obișnuit. Am plătit 49,95 de dolari pentru o noapte și m-am înregistrat sub numele de G. Summers și am dat adresa mea din New Croydon (era încă prea devreme să folosesc poșta din Berkeley). Camera nu era tocmai îngrijită. Pe covor, urme de arsură cu țigara, iar pe pat am observat o ditamai pata. Nu mi-a păsat de nimic. Am tras jaluzelele. Am atârnat la ușă

semnul cu Nu deranjați. M-am băgat imediat în așternutul scorțos și înghețat. Am stins lumina și m-am liniștit.

N-am mișcat douăsprezece ore. Ceasul digital de pe noptieră arăta 6:07, dimineața. Câteva minute, în care nu mă puteam dezmetici, am crezut că sunt acasă, în propriul meu pat. M-am speriat puțin, pentru că mă întrebam de ce nu-l aud pe Josh plângând? Dar m-am trezit brusc la realitate, dezmetecindu-mă dintr-o dată. Bună dimineața, flăcău. Tu ai murit, dacă ți-amintești cumva.

Am căutat telecomanda televizorului și m-am uitat, pe jumătate adormit, la știrile de la CNN. O demisie la Casa Albă; o altă bătălie bugetară pe Dealul Capitoliului; distracție mare în Bosnia; o bombă amplasată de algerieni a fost dezamorsată la Paris. Absolut nimic despre vreo explozie a unui vas de agrement, în noaptea de sâmbătă spre duminică, în zona Montauk Point.

Am căutat pe toate canalele, găsind, în cele din urmă, două ce se ocupau de probleme financiare. Mai mult ca sigur ar fi anunțat moartea, pe mare, a unui avocat de pe Wall Street. Dar în niciun buletin de știri, dintre cele care se transmiteau din oră în oră, nu a fost menționat Ben Bradford.

Am făcut un duș rapid, însă nu m-am bărbierit, încercând să-mi ascund fața. Mi-am pus ochelari de soare și o șepcuță, și am părăsit motelul. În drum spre parcare, am băgat câteva monede într-un automat și am cumpărat niște ziare: *The Kansas City Star* și ediția națională a lui *New York Times*. Am frunzărit ziarele, pagină cu pagină. N-am găsit nimic, nici măcar un singur cuvânt, despre *accident*. Atunci, le-am parcurs iar, cu meticulozitate, crezând că am omis, din neatenție, tocmai știrea respectivă. Tot nimic.

Am pornit-o din nou la drum. Am rămas pe autostrada 70 și am trecut granița interstatală, spre Kansas. Am lăsat radioul deschis pe canalul național de știri. Relieful se transformase. Câmpuri pline cu lanuri de grâne se întindeau până departe. Cerul era limpede, fără niciun nor. Timpul

trecea, în mod inexorabil, oră după oră. La radio se tot transmiteau știri, dar nimic din ceea ce voiam eu să aud. Statul Kansas parcă nu se mai termina, iar drumul mă supsesse în anonim. Lăsam în urma mea regiune după regiune – Ellsworth, Russell, Ellis, Trego, Gove. Orizontul reprezenta parcă vidul. Lumea era plată și îmi doream mult să-i depășesc limitele. Pentru că acum eram, probabil, dat în urmărire.

Venise noaptea. Ajunsesem la granița statului Colorado și am văzut, apropiindu-se în viteză din spate, o mașină de patrulă a poliției, cu girofarul albastru aprins. Pulsul mi-a crescut nebunește. Am menținut viteza. Or fi găsit iahtul. Intact. Iar în el cadavrul ciopârțit al lui Gary. Și două bombițe cu duză. Intacte. Or fi căutat și acasă la Gary, dându-și seama că îi lipsea mașina și au lansat un apel către toate polițiile, pentru descoperirea unui automobil marca MG, cu plăcuțe de înmatriculare de Connecticut. Iar acum era foarte posibil ca polițaii din Colorado să devină eroi, apărând pe prima pagină a ziarelor.

Sirena a început să urle. Eu n-am încetinit. Farurile mașinii de poliție îmi băteau în oglinda retrovizoare. Eram orbit de strălucirea aceea. Știam ce aveam de făcut. Când ar fi ajuns chiar în spatele meu, eu aș fi virat la stânga, trecând peste zona de separare a sensurilor de mers și ieșind, brusc, în fața unui autocamion oarecare ce venea în cea mai mare viteză, din direcție opusă. N-aș fi riscat să văd ce se petrece și să fiu cumva prins viu și reținut. Însă, chiar în momentul în care mașina poliției aproape că mă ajunsese din urmă, a ieșit în stânga de pe carosabil și s-a oprit pe mijlocul autostrăzii, în așteptarea unei camionete care se apropia din față, cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră. Răsuflând ușurat, n-am mai zăbovit să casc gura la arestarea care urma probabil. Ieșind de pe autostradă, am oprit la primul motel pe care l-am întâlnit în cale.

Mi-am petrecut tot restul nopții căutând pe canalele de știri, în dorința fierbinte de a-mi auzi anunțat undeva

propriul deces. În încercarea de a rămâne calm, îmi tot spuneam: dacă deja ar fi găsit *Blue Chip* întregă, plutind în derivă, cu un cadavru la bord, știrea ar fi fost de mult transmisă. Cu toate astea, tot nu puteam adormi, convins fiind că nu peste mult timp voi auzi o bătaie rău prevestitoare în ușă.

Imediat după răsăritul soarelui am ieșit pe autostradă. Am ajuns în apropierea orașului Denver, pe la ora zece. Am oprit la un McDonald's. Am cumpărat ziarele *Rocky Mountain News* și *The New York Times*. În ziarul din Denver n-am găsit nimic. Și nici în prima secțiune din *Times*, dar m-am uitat și în cea de-a doua. În colțul de jos, pe pagina a patra, am citit următoarea știre:

DISPARIȚIA UNUI AVOCAT, CARE SE PARE CĂ A MURIT ÎN EXPLOZIA UNUI IAHT

Benjamin Bradford, partener junior la o firmă de avocatură de pe Wall Street – Lawrence, Cameron și Thomas –, se pare că a murit, după ce iahtul, pe care naviga solitar, a explodat la șaptesprezece mile către est de Montauk Point, Long Island.

Explozia a fost observată de la farul din Montauk, luni, puțin după ora 2,30 dimineța. Conform celor spuse de James Ervin, de serviciu la far, focul care izbucnise la bord a fost urmat imediat de o explozie foarte puternică. Acolo a fost trimisă de urgență o șalupă a pazei de coastă, însă condițiile meteorologice nefavorabile au împiedicat eforturile de salvare a eventualilor supraviețuitori.

„Până acum putem afirma cu certitudine numai că întreaga cabină a fost cuprinsă de flăcări și a explodat imediat”, a declarat purtătorul de cuvânt al pazei de coastă, locotenent Jeffrey Hart. „Deși nu putem încă să tragem vreo concluzie, considerăm totuși că acesta a fost un accident.”

Iahtul – o navă de vreo treizeci de metri, denumită *Blue Chip* – era înregistrat în proprietatea lui William T. Hartley, broker pe Wall Street, prieten cu domnul Bradford.

„I-am împrumutat iahtul lui Ben, pentru câteva zile”, a declarat domnul Hartley, ieri. „El avea experiență de navigare, iar nava era dotată cu toate dispozitivele imaginabile. Ben nu era fumător. S-ar putea ca incendiul să fi pornit de la aragaz, când el o fi vrut să-și gătească ceva și, în loc să abandoneze nava, a încercat să stingă flăcările.”

Domnul Bradford, care locuia în New Croydon, Connecticut, era căsătorit și avea doi copii. Paza de coastă va continua să caute resturile epavei, în această dimineață.

Am recitit articolul de câteva ori. Și mi-a trebuit ceva timp ca să-l înțeleg. *Considerăm totuși că a fost un accident.* Minte mi-a luat-o razna. După ce poliția ar fi fost absolut sigură că nu aveam dușmani care să-mi dorească moartea, că nu împrumutasem bani de la Mafie și că, dacă aș fi vrut să mă sinucid, nu m-aș fi complicat în așa hal, ci m-aș fi aruncat de pe stânci direct în mare, ar fi etichetat incidentul drept un ghinion. Sigur, asta dacă nu s-ar fi trezit vreun funcționar mai zelos, de la asigurări, să facă și alte cercetări. Însă ce-ar fi putut găsi, chiar și în acest caz defavorabil? Poate doar vreun fragment din cadavrul lui Gary, dar după patruzeci și opt de ore în apa sărată a mării, ar fi fost greu să mai fie examinat medico-legal. Poate numai cantitatea prea mare de motorină? Dacă va fi întrebat, Bill avea să le spună că ținea patru canistre pline la bord, iar anchetatorii ar fi tras concluzia că, în cazul în care focul ar fi provenit de la aragaz și ar fi cuprins toată cabina, probabil că eu am încercat să-l sting. Din nefericire, ar fi ajuns și la rezervoarele cu motorină, iar eu aș fi fost prins de flăcări și

carbonizat în întregime. Din cauza focului canistrele ar fi explodat. Eu aș fi fost complet sfârtecat. Și cu asta basta.

Încercam să mă liniștesc. Încercam să cred această variantă. Și totuși, nu mă consideram câtuși de puțin un învingător. Eram doar năuc.

Trecutul meu dispăruse. Viața mea, așa cum se derulase până acum, încetase cu desăvârșire să mai existe. Nu mai aveam nici responsabilități, nici obligații. Nu mai existau nici pretenții din partea altora. Nu mai aveam niciun fel de viață. Parcă veneam de niciunde. Întrebare: atunci când ștergi tabla, ca la școală, tu cu ce rămâi? Răspuns: Cu o tablă goală. Răspuns alternativ: Cu mai multă libertate. Cu o existență lipsită de orice soi de îndatoriri, după care tânjeai de când te știi. Dar când obții mult dorita libertate – adică tabla goală, ștearsă – nu simți altceva decât frică. Pentru că libertatea – libertatea absolută – înseamnă să te uiți la un ecran gol; pentru mine era un tărâm fără de miez.

Am lăsat mâncarea de la McDonald's neatinsă. M-am întors la mașină. Și am pornit-o. În ce direcție? Înspre nicăieri.

În următoarele săptămâni, am rătăcit absent de colo-colo. Am trecut prin mai multe state, simțindu-mă ca Olandezul Zburător.

Am ieșit din Denver, am luat-o către sud, pe autostrada 25, traversând întregul stat New Mexico.

Din orașul Las Cruces, am luat-o apoi înspre vest, pe autostrada 10, iar pe urmă pe autostrada 8, către San Diego. După aceea, pe autostrada 15, prin Las Vegas, până la Salt Lake City. Și, în fine, pe autostrada 80, prin zona stearpă a Nevadei.

Numere și iar numere. Intri pe autostrada 5, la Sacramento. O iei pe autostrada 84, la est de Portland. Cotești pe o altă șosea, la Ogden, în Utah, și ajungi pe autostrada 80, înspre est. Traversezi în fugă Nebraska și ajungi pe autostrada 29, către Fargo. Autostrada 94 te scoate în Dakota de Nord, și o iei apoi spre Minneapolis. Autostrada

35 te duce spre sud, la Des Moines, și din nou pe autostrada 80, către Cedar Rapids. Pe urmă...

Totul nu e decât o strategie. Ziua pe drum, noaptea la un motel. Plăteam doar cu bani gheață. Și fără prea multe discuții. Doar câteva fraze rostite, mereu aceleași: *Fă-i plinul... Un cheeseburger cu sos... Am nevoie de o cameră.* Niciunde n-am rămas mai mult de o singură noapte. Nu m-am aventurat în baruri, cluburi, săli de hotel sau în alte asemenea locuri, în care aș fi fost nevoit să stau mai mult de vorbă. N-am intrat nici măcar în metropole. N-am ieșit din rețeaua de autostrăzi, pentru că mi-era teamă de micile orașe, unde lumea ar fi putut să arate interes pentru un străin aflat în trecere.

Autostrada 80 se intersectează cu autostrada 55, lângă Joliet, Illinois. În Mississippi, la Jackson, poți să intri pe autostrada 20, înspre Dallas. Pe urmă, o iei pe 35, către nord, spre Salina, în Kansas. Și iar ajungi pe autostrada 70...

În fiecare zi verificam obsesiv starea tehnică a mașinii, dat fiind că mi-era teribil de teamă să nu fac vreo pană pe vreo autostradă, astfel încât să fiu nevoit să cer ajutor de la vreun polițai. În fiecare zi cumpăram *The New York Times*.

AVOCATUL ESTE ÎNCĂ DAT DISPĂRUT DUPĂ EXPLOZIA IAHTULUI

Încă nu a fost găsit corpul neînsuflețit al lui Benjamin Bradford, un avocat de pe Wall Street, ce se presupune că a murit în urma incendiului de luni, 7 noiembrie, de la bordul iahtului pilotat de el, de-a lungul coastei Long Island.

Purtătorul de cuvânt al pazei de coastă, locotenentul Jeffrey Hart, a confirmat faptul că au fost găsite printre resturile epavei unele fragmente de îmbrăcăminte care au fost identificate ca aparținând domnului Bradford, de

către soția sa, născută Elizabeth Schnitzler, din New Croydon, Connecticut.

„Ca și în cazul resturilor epavei, primele cercetări medico-legale au demonstrat faptul că îmbrăcămintea era puternic îmbibată cu motorină”, a zis domnul Hart. „Conform domnului Hartley, proprietarul iahtului, pe navă era depozitată o cantitate remarcabilă de motorină. În această etapă, calificăm acest incident tot drept un tragic și regretabil accident.

După două zile, am fost declarat mort.

A MURIT BENJAMIN BRADFORD, AVOCAT, LA VÂRSTA DE 38 DE ANI

Titlul știrii m-a cam lăsat mască. Atât de obișnuit și de irevocabil.

Cei de la *The New York Times* se pricepeau la necrologuri.

Decedat pe mare. Născut la Ossining, New York. A învățat la Școala din Choate, a absolvit, *magna cum laude*, colegiul Bowdoin, și apoi și-a luat licența în drept, la Universitatea din New York. A început să lucreze la firma Lawrence, Cameron și Thomas, în 1986. Urmau numele copiilor. Era un bun fotograf amator...

O viață întreagă, în 94 de cuvinte. Fără nicio fotografie, din fericire. Am citit unul similar și pentru un fost director general din domeniul alimentației, care murise în aceeași zi cu mine. Anunțul lui a fost totuși ceva mai puțin dramatic. Respectivul murise de infarct.

Sub necrologul meu, m-am regăsit menționat și la rubrica de decese:

Bradford, Benjamin: moarte subită, într-un tragic accident nautic, pe 7 noiembrie. Soț mult iubit de Elizabeth. Tată adorat de Adam și Joshua. Regretat de

prieteni și colegi. Amănuntele despre înmormântare vor fi anunțate peste câteva zile. Vă rugăm, fără flori.

Mult-iubit soț. Da. A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nici nu s-ar povesti.

Mai era și un alt anunț, dat de firma Lawrence, Cameron și Thomas. Partener-junior respectat. Pierdere tragică. Colegi devastați de durere. Va fi înființată o bursă în arta fotografică, în numele său. Pentru că, totuși, a fost un bun fotograf amator.

După vreo săptămână, pe când mă aflam undeva pe lângă Provo, Utah, *Times* a publicat un alt articol, tot despre Ben Bradford.

EXPERȚII CRIMINALIȘTI ELIMINĂ ORICE DUBIU ÎN CAZUL BRADFORD

La douăsprezece zile după incendiul și explozia de la bordul iahtului pe care-l pilota, întâmplate în Atlantic, poliția din Statul New York elimină orice dubiu în cazul decesului lui Ben Bradford, avocat pe Wall Street.

Purtătoarea de cuvânt a poliției, Janet J. Cutcliffe, a dat astăzi o declarație presei, potrivit căreia: „După examinarea atentă a epavei iahtului *Blue Chip*, s-a hotărât întreruperea investigațiilor în acest caz...”

Era tocmai vestea pe care o așteptam de mult. Declarația oficială. Dar eu tot pe autostrăzi am umblat, încă o săptămână. Fără țintă. Fără rădăcini. Mergeam, pur și simplu, cu mașina.

În ultima zi de marți a lunii noiembrie, am ajuns și la Rock Springs, Wyoming. Era un biet oraș uitat de lume, pe autostrada 80 – o îngrămădeală de bodegi și de case mici, risipite printre arbuști cu flori stacojii. Am tras la Holyday Inn. Receptionerul m-a întrebat:

— Și cât rămâneți aici, domnule Summers? Eu am fost luat pe nepregătite. Încă nu eram obișnuit să fiu numit așa, dar i-am răspuns:

— O noapte.

Fereastra camerei dădea înspre autostradă. Am făcut rapid un duș. Am sărit în pat, încercând să mă destind, după cele treisprezece ore de condus. Am deschis *The New York Times*, ziar pe care-l cumpărasem mai de dimineață. Mi-a atras atenția un mic reportaj, în secțiunea a doua.

ÎNTREGUL WALL STREET ESTE ÎNDOLIAT, DUPĂ DECESUL, PE MARE, AL AVOCATULUI

Câteva sute de prieteni și de colegi ai decedatului avocat Benjamin Bradford, care a lucrat pe Wall Street, s-au adunat la Biserica Trinity, din Manhattan, ieri după-amiază, pentru o slujbă memorială. Corpul domnului Bradford, care a murit într-un incendiu la bordul unui iaht, pe 7 noiembrie, nu a putut fi recuperat.

Câteva sute de prieteni? Eu n-am avut câteva sute de prieteni, sau am avut? Cu siguranță că Prescott Lawrence a citit vreun psalm. Jack m-a elogiat. Beth a ținut să se arate puternică. Estelle a plâns în hohote. Și Adam? Pentru numele lui Dumnezeu, sper că el a rămas acasă, împreună cu Josh și cu dădaca, și că n-a fost supus acelor sute de priviri compătimitoare, ale tuturor străinilor îndurerăți, care l-ar fi strâns în brațe și i-ar fi spus cuvinte oribile, de genul: „Tăticul tău și-ar fi dorit ca tu acum să fii tare”.

Câteva sute de prieteni. Am citit și răscitit acele cuvinte. Și mi-a fost rușine de mine.

Am avut, pentru o fracțiune de secundă, un impuls să ridic receptorul și s-o sun pe Beth, ca să-i povestesc totul, să-i cer iertare, și să fac în așa fel încât s-o conving să...

De fapt, să ce? Să-și pună capăt traiului tihnit din New Croydon, să ia copiii și să fugă împreună cu mine? S-ar fi dus la poliție imediat. Și cu atât mai mult, după ce ar fi aflat și de soarta crudă a lui Gary.

Mi-am revenit rapid. Nu mai căuta iertare – pentru că nu vei primi. Tu ți-ai croit drumul. Și ești condamnat la el.

Am ieșit din cameră. Am evitat holul motelului pentru că tocmai se desfășura acolo spectacolul unui grup numit „Patru Băieți și o Ștregăriță”. M-am suit în mașină, mi-am desfăcut fermoarul de la geaca de piele, chiar necesară din cauza frigului de noiembrie. Am mers pe strada care trecea prin mijlocul orașului. 21 de crășme. Un bar lacto-vegetarian. Vreo două normale. Un restaurant construit din prefabricate, cu aspect de hambar, numit Village Inn.

Era locul cel mai potrivit: era o bodegă obișnuită, cu lumini puternice, cu meniuri scrise cu sclipici (cu fotografiile color cu vafe de înghețată cu afine) și cu chelnerițe care ar cam fi trebuit să se întâlnească cu un epilator. Patronul restaurantului era îmbrăcat cu o cămașă de nailon, cu mâneci scurte, și având cravata prinsă de un nasture.

— Vreți să comandați? m-a întrebat el, după ce s-a apropiat de masa mea.

— Un sandviș cald, cu brânză, și o cafea, am spus eu.

— S-a făcut. Stați mult la Rock Springs?

— Sunt în trecere.

— Sper că nu faceți autostopul într-o noapte ca asta.

— Nu. Sunt cu mașina.

— Unicul mod onorabil de a călători, a zis el și a plecat ca să transmită comanda.

Eu, autostopist?! M-a cam deranjat remarca aceea, dar când m-am dus la toaletă, oglinda de deasupra chiuvetei mi-a arătat adevărul. Cu barba care îmi crescuse, cu pungi sub ochii oboșiți de atâta drum, palid din pricina săptămânilor întregi în care am mâncat prost și fără să stau suficient la aer curat, chiar că arătam a autostopist. Semănam cu unul care hoinărea prin marea Americă. Cu un veșnic ratat,

sperând în permanență că va fi luat cu mașina de cineva din oraș.

Orice călătorie are o anumită structură – pleci la drum, și apoi te mai și întorci. Numai că a mea devenise o mișcare continuă, încolo și-ncoace, printr-un labirint de beton. Și nu vedeam niciun punct terminus.

Mi-a sosit comanda. Am mâncat sandvișul. Am băut cafeaua. Am plătit.

— E în ordine? m-a întrebat patronul când mi-a dat restul.

— Da, i-am răspuns eu.

— Și încotro mergeți?

Eu am mormăit un:

— Înspre est.

Dar mințeam. Pentru că nu aveam unde să merg.

2

2 decembrie, 1994
Berkeley, California

B:

Salutări din Republica Populară Berkeley. Am ajuns aici săptămâna trecută, după ce-am tăiat-o din Baja. Postul nu a fost așa cum m-așteptam eu. Editorul foto de la revistă îmi consideră lucrările mult prea sofisticate și generice, față de ce dorea el. Toată lumea vrea acum numai fotografiile frumoase. Dracu' să-l ia.

Știu că nu trebuia să-ți scriu acasă și că-ți dau acum vești proaste. Dar așa vrea să lămurim un lucru. Cât am stat la San Felipe, m-am întâlnit cu o fotografa din Bay Area, pe care o cheamă Laura. Era acolo în vacanță, iar ceea ce crezusem că nu era decât o idilă de un weekend s-a transformat, în cele din urmă, în cu totul altceva. Așa că am venit la Berkeley, pentru că ea aici locuiește și mă ajută acum să-mi găsesc de lucru, pe la niște reviste.

Deși e încă prea devreme de spus, cred că o să ne meargă bine împreună. Și chiar dacă nu prea merge treaba, peisajul de aici e grozav. Deja am niște comenzi – ceea ce înseamnă mult, față de cum am dus-o la New York. Cred că o să mă cam lipesc aici.

Îmi pare rău că o terminăm în felul ăsta, dar adevărul este că între noi n-a fost decât un mic flirt, nimic serios. Oricum, o să-mi aduc aminte de tine cu plăcere, iar ăsta e un lucru rar.

Pa.

G.

Mi-am ridicat privirea de pe laptopul IBM către circulația intensă de pe autostradă. M-am uitat la ceas. Unsprezece și jumătate. Mai aveam o jumătate de oră până când trebuia să eliberez camera de la Holiday Inn, din Rock Springs. Așa că am recitit scrisoarea. Am preferat varianta asta, altele în care

Gary zicea că citise despre moartea lui Ben în *The New York Times* și în care îi scrisese tot felul de fraze compătimitoare. Când Beth ar fi primit-o, s-ar fi întrebat: „Atunci de ce dracu' n-a pus mâna pe telefon?” Ei, sensul acestei scrisori era s-o enerveze rău de tot pe Beth, pentru ca ea să nu-și mai dorească vreodată să aibă de-a face cu el. De asta inventasem și povestea cu noua lui iubită, Laura. Sosind la scurt timp după moartea mea, plecarea boemă a lui Gary ar fi făcut-o pe Beth să-l disprețuiască și să nu-l caute la Berkeley. Am omis, în mod deliberat, să-i dau vreo adresă.

Mulțumit nevoie mare de opera mea, am băgat o coală de hârtie în imprimanta Canon, obținând repede un exemplar. Pe urmă, am tastat numele și adresa lui Beth pe computer și le-am printat pe un plic. Am semnat scrisoarea, am împăturit-o și am pus-o în plic, după care l-am introdus în altul mai gros, pe care l-am adresat Oficiului Poștal Alternativ, din Berkeley. Am mai pus în plicul respectiv și o bancnotă de zece dolari, capsată de un bilețel pe care scria: *Vă rog să expediați în numele meu scrisoarea asta. Gary Summers.*

Am sigilat plicul și am lipit două timbre de 32 de cenți, în colțul din dreapta sus. Mi-am făcut bagajul. După ce am părăsit camera, am introdus plicul în cutia poștală a motelului. Probabil că ar fi durat circa 48 de ore ca să ajungă în California (și, din pricina asta, datasem scrisoarea cu două zile mai târziu). După ce o primeau, cei de la Poșta Alternativă i-o vor trimite lui Beth, și astfel plicul va avea stampila oficiului poștal din Berkeley.

În parcare a motelului, am deschis atlasul meu rutier. Dacă porneam înspre vest pe autostrada 80, aș fi ajuns iar la Salt Lake City. Către est, drumul ducea inevitabil în Nebraska. Nu-mi convenea niciuna dintre aceste destinații. O altă alternativă pentru a părăsi orașul era autostrada 191 – mai mică, doar cu două benzi pentru fiecare sens de circulație – ce șerpua spre nord, înspre munte. Tot umblasem eu numai pe drumuri de șes, săptămâni întregi,

preferind anonimatul oferit de autostrăzile mari. Însă acum, după moartea oficială și *accidentală* a lui Ben Bradford, nu mai trebuia să trăiesc ca un pustnic. Numai la gândul că pornesc din nou pe o autostradă imensă, având o zi identică celei precedente, mă înfioram. Și atunci am optat pentru drumul către regiunea muntoasă.

Urâte locuri. O prerie plată, monotonă. Cu roci sângerii și prea multă liniște. O tăcere brutală, aducând a singurătate – imensă prin dimensiuni, prin întindere. Timp de mai bine de o oră am fost singur-singurel pe drum. Nicio altă mașină n-a trecut pe lângă mine. Am intrat și mai adânc în acel tărâm, iar soarele de iarnă timid își arunca sulițele strălucitoare peste tundra aceea stearpă.

Apoi șoseaua s-a schimbat vertiginos, dar urcam încet. Am băgat într-a treia, însă MG-ul tot se lupta din greu cu panta abruptă. A început să ningă frumos. Sistemul de tracțiune nu mă ajuta. Am băgat într-a doua. Motorul a mugit, nemulțumit. Zăpada se îngroșa, iar pe deasupra bătea și un vânt puternic dinspre vest. Împinsesem pedala de accelerație până la podea. Vitezometrul încremenise la patruzeci de kilometri pe oră. Mi se părea că n-aveam să ajung niciodată în vârful dealului și îmi era frică să nu rămân blocat în acel ținut al nimănu.

Însă chiar în momentul în care mă întrebam dacă n-ar fi fost mai înțelept să fac cale întoarsă spre Rock Springs, ajunseseam deja pe creastă, iar în depărtare se desfășura un peisaj mirific. Piscuri de munte cu un contur neregulat, un imens platou cu pini măreți și cu oglinzi de lacuri limpezi. Dimensiunea mă copleșise. Podișul părea nesfârșit, fără graniță. Am renunțat să mai revin la câmpiile monotone ale autostrăzii. Și am redus viteza acolo, sus, pe vârful dealului, începând coborâșul spre valea plină de zăpadă care se întrezărea în fața mea.

Șoseaua a devenit șerpuitoare, făcându-și loc prin acea strungă și coborând din nou vertiginos. Pe următoarea sută de kilometri, am avut senzația că particip la un Grand Prix

alpin – luând curbe strânse, coborând pante abrupte, traversând poalele munților ascuțiți. Aveam vizibilitate redusă, dar nu mă deranja. Pentru că – pentru prima oară după aproape o lună de bătut drumurile – aveam o bizară senzație de eliberare. Nu mai încercam trăirile paranoice care mă obsedaseră, alarmându-mă în permanență că cineva, sigur, se afla deja pe urmele mele. Nu mai aveam imaginile acelea de coșmar care mă chinuiseră în fiecare moment. Acum nu mă mai gândeam decât la modul în care să atac mai bine următoarea curbă în ac de păr, să cobor mai sigur următoarea pantă periculoasă, pe un teren plin de gheață. Cu fiecare kilometru străbătut, eu înaintam tot mai adânc în tărâmul secret al munților – un loc minunat, în care crestele țineau restul lumii la distanță. Aici te puteai refugia liniștit din viața cea de toate zilele.

Senzația de singurătate a dispărut în acea după-amiază, târziu, când am intrat în orașul Jackson. Era o mare stațiune de iarnă, strălucind numai de haine de marcă ce demonstau măiestria marilor creatori de modă și de indivizi înstăriți din San Francisco și din Seattle și din Chicago, care treceau pe lângă așa-zisa arhitectură de vest sălbatic îmbrăcați în blănuri scumpe și pantaloni de marcă. La zece minute după ce am ajuns la Jackson, aș fi vrut să plec imediat, deoarece eram sigur că – dacă aș mai fi întârziat prin zonă – aș fi dat până la urmă peste vreun avocat din Vest, care-și petrecea vacanța acolo, și cu care aș fi colaborat în trecut. Iar liniile telefonice transcontinentale ar fi început imediat să zbârnâie, de cum m-ar fi văzut.

A existat totuși o problemă care m-a împiedicat să dispar repede din Jackson. Zăpada căzuse din abundență, noaptea se apropia, iar când am oprit la o benzinărie, tipul de-acolo mi-a spus că toate drumurile care ieșeau din stațiune erau impracticabile.

— N-aveți cum să ieșiți în seara asta din oraș. Să fiu în locul dumneavoastră, mi-aș căuta repede o cameră, înainte să nu mai găsesc nici măcar una liberă.

— Dar vor fi curățate drumurile până mâine dimineată? l-am întrebat eu.

— De obicei plugurile pornesc chiar din zori, dar, din păcate, la noapte s-a prognozat că vor mai cădea încă vreo doi metri de zăpadă.

Am luat două sandvișuri și un pachet cu șase beri de la un mic magazin, pe urmă am reușit să obțin ultima cameră liberă la un mic motel de la periferie. M-am blocat bine în camera mea pe timpul nopții, așteptând să treacă timpul, uitându-mă la televizor și neîndrăznind să ies în oraș.

A doua zi dis-de-dimineată la ora șase eram în picioare. M-am uitat discret pe geam. Totul era alb. Am sunat la recepție și i-am întrebat ce știu despre starea drumurilor.

— Se pare că zăpada va mai cădea până pe la ora trei după-amiază, a zis femeia de la recepție. Doriți camera și pentru noaptea următoare?

— Presupun că n-am de ales.

Am dat o fugă la un magazin din apropiere ca să-mi fac oarece provizii, pe urmă m-am întors pentru o altă perioadă de încarcerare în fața televizorului. Am dat gata o cutie de gogoși cu jeleu și un litru de cafea. M-am uitat la Oprah, la Geraldo, la Sally Jesse. La tot felul de emisiuni. Cu toții aveau ceva de mărturisit, plângeau de ți se rupea sufletul, se îmbrățișau cu părinți înstrăinați, își declarau noile sentimente. Eu am mâncat niște salam unsuros și am băut o sticlă de Dr. Pepper, la jumătate, pierzându-mi întreaga după-amiază cu reluările unor telenovele și ale unor emisiuni care-mi aminteau de copilărie. Am încercat să citesc un roman prost, despre un criminal în serie, care vâna notarii publici. M-am uitat cinci minute la un filmuleț de desene animate, însă amintirile despre Adam și Josh m-au copleșit și a trebuit să schimb canalul. Am urmărit știrile de la ABC, cu Jim Lehrer. Am înfulecat o porție de șuncă cu pâine de secară și am băut prima din cele șase sticle de bere. Am urmărit tot jurnalul NBC-ului. Am terminat și ultima sticlă de bere. Am tras draperiile. Nu mai ninge. M-am băgat în

pat – balonat de atâta mâncare și băutură, la fel de proaste – jurându-mi să nu mă mai chinuiesc niciodată așa.

În zorii zilei următoare, plecam spre vest, pe drumul 22. Șoseaua era proaspăt curățată, dar tot periculoasă rămăsese. MG-ul a intrat de două ori în câte un panou și tot de două ori am reușit să păstrez controlul mașinii ca să nu cad în câte-o prăpastie. Mergeam cu 30 de kilometri pe oră și-mi era îngrozitor de frig. Instalația de încălzire a mașinii nu făcea față temperaturii de afară, care era de circa minus treisprezece grade Celsius. Geaca de piele a lui Gary și cizmele de cow-boy nu s-au dovedit nici ele potrivite cu iarna grea, din Wyoming. Aș fi vrut eu să-mi cumpăr o scurteică împlănită cum se cuvine și niște cizme la fel de împlănite, atunci când am fost în Jackson, dar m-am temut că, o dată intrat în magazinul firmei Ralph Lauren, aș fi auzit vreun glas rafinat rostind cu maliție: „Laurie, individul de colo nu-i cumva Ben Bradford, acela declarat mort în oceanul Atlantic, cu toate că nu i s-a mai găsit cadavrul?” Așa că era mai bine să îngheț încă o zi, decât să risc și să fiu văzut și recunoscut.

Rece pe-afară, rece și pe dinăuntru. Iar la orizont mă întâmpina un peisaj glacial – siluetele amenințătoare ale Marilor Tetoni. Vârfuri ascuțite, arogante prin austeritate înțepau cerul la peste patru mii de metri înălțime. Munțiiăștia nu aveau nimic plăcut sau prietenos la înfățișare. Sugerau o imagine din Vechiul Testament – solemn, fatali, neiertători. Te făceau să te simți neînsemnat. Își râdeau de măruntele tale preocupări. Ți aduceau sec la cunoștință faptul divers că nu ești altceva decât o mică stârpitură trecătoare, destinată uitării.

Nu puteam să-mi mai iau privirea de la Tetoni. Îmi dădeau fiori, mă făceau să am senzația că mă priveau precum niște judecători impasibili. Și totuși, verdictul lor era totala lipsă de interes. Pentru ei, eram întruchiparea inconsecvenței.

Zăpada a început să cadă iar, pe când mă apropiam de granița statului Idaho. Mă aflam acum pe drumul 33 – două benzi de circulație mărginite de mormane proaspete de nea

curățată, care limitau drastic orizontul. Parcă aș fi trecut printr-un tunel arctic. Din când în când, puteam vedea și dincolo de acele ziduri. Vedeam lacuri înghețate, brazi plini de gheață, nemișcarea atotdominatoare a unui Eden sălbatic. Am tot înaintat spre nord. Zona era acoperită de zăpadă grea, stratul având aproape un metru și jumătate. Nu-mi păsa. Eu tot mergeam înainte, sfidând soarta, refuzând să mă întorc ca să-mi caut adăpost. Aș fi putut trece pe acolo? Poate. Și dacă nu? Atunci să mă înghită natura cu totul. Să mă acopere. În alb. Să mă facă invizibil. Și dacă totuși reușesc să ies? Atunci, poate – doar poate – ar fi ca o glumă cosmică.

Ajunsesem să mă târăsc ca melcul. Avansam cu greu, așteptându-mă în orice moment să întâlnesc în cale acea grămadă de zăpadă care mi-ar fi blocat definitiv trecerea. Dar nimic nu m-a împiedicat. Orele treceau, una după alta. Viziunea mea asupra lumii era redusă la câțiva metri de drum în față. Dar eu mă încăpățânam să înaintez către nord.

Pe la ora unu, în acea după-amiază, am traversat Trecătoarea Targhee. Și am văzut un indicator. Mi se ura bun venit în „Țara Marelui Cer”. Era statul Montana.

Nu exista niciun cer. Nu exista decât acea palidă cupolă de zăpadă. Eram pe drumul 287. În fața mea, zărisem luminile puternice ale unui plug. Am rămas după el, iar acesta îmi deschidea drumul. Timp de trei ore interminabile, am urmat acel plug, până ce m-a scos pe autostrada 90.

Se făcuse deja ora patru. Mersesem cu mașina din zori și până-n noapte, însă zăpada se mai subțiasse acum, iar eu nu mă vedeam în stare să suport o altă cameră de motel. Așa că am luat-o înspre vest.

După încă optzeci de kilometri, ninsoarea s-a transformat într-o lapoviță care îngheța imediat, iar antena mea de radio devenise ca prin farmec un mare țurture.

După o sută douăzeci de kilometri, era cât pe ce să mă lovesc de o autocamionetă, atunci când aceasta a făcut o manevră bruscă pentru a feri un elan.

După o sută cincizeci de kilometri, zăpada a început din nou să cadă, iar după două sute patruzeci de kilometri, ninsoarea devenise atât de deasă, încât de-abia am reușit să observ indicatorul de ieșire din orașul Mountain Falls.

În localitate nu erau decât două moteluri cu camere libere. Am ales Holiday Inn pentru că l-am găsit primul. Bătea un vânt puternic. Omătul era viscolit cu o asemenea viteză, încât, atunci când am deschis portiera ca să ies, pe scaun mi s-a așternut un strat de zăpadă de vreo trei centimetri. M-am simțit aproape imponderabil, pentru că o rafală de vânt era să mă ia pe sus, împingându-mă spre intrarea în motel.

— Mereu e așa, la începutul lui decembrie? am întrebat recepționera.

— Da, mi-a zis ea. Așa e iarna în Montana.

Dimineața, norii de zăpadă o luaseră către sud. Razele de soare treceau printre draperiile de nailon din camera mea de motel. M-am sculat cu greu din pat și nu-mi venea să-mi cred ochilor cât de minunat era cerul acela albastru.

Am plecat din Holiday Inn, ca să iau micul dejun. Era ora nouă dimineața. Drumurile și trotuarele erau deja curățate, iar strălucirea era așa de puternică, încât am avut nevoie de ochelarii de soare. Poate din cauza acelei zăpezi primordiale. Poate din cauza soarelui uimitor, de iarnă. Sau poate pentru că acum puteam să nu mai stau pe drumuri. Indiferent de motiv, după o plimbare de cinci minute prin Mountain Falls mi-am dat seama că aveam să rămân acolo pentru o vreme.

Cea mai importantă arteră rutieră a orașului se numea Strada Principală. Era o șosea lată, iar în capătul de nord începeau munții. Spre sud era un râu numit Copperhead. Între munte și râu, pe aproape un kilometru, erau clădiri vechi, din cărămidă, recent renovate. Mai existau și vreo două-trei bordeluri, vreo două clădiri vechi – cu apartamente, și un fost magazin universal, transformat într-o serie de cafenele și restaurante. Era și un bar, Mountain Pass.

Când am intrat ca să mănânc ceva, înăuntru erau cinci bărbați aspri, care beau bere, așezați la tejghea. Toți purtau

salopete murdare și șepcuțe. Aveau degetele și dinții pătate de nicotină. S-au uitat la mine atunci când am intrat și nu s-au prea ostenit să-mi zâmbească.

La fel au făcut și cele opt grăsane, în pantaloni de poliester, care îndesau monede în automatele de jocuri mecanice aliniate pe lângă pereți. Chelnerița – o femeie plinuță, cu părul încrețit și cu o mustață vizibilă – mi-a schițat un zâmbet când m-am strecurat în separeul de lângă bucătărie.

— Ți-e foame? m-a întrebat ea. Cred că ți-ar plăcea specialitatea casei.

— Bine.

— E foarte bună.

Specialitatea casei mi-a fost servită după cinci minute, pe un platou – o friptură de vită, două ouă, trei clătite, un munte de cartofi prăjiți și patru felii de pline prăjită, unse bine cu unt. N-am izbutit să dovedesc decât jumătate.

— Parcă ziceai că ți-e foame, a zis chelnerița când s-a apropiat de mine cu ibricul de cafea în mână.

— Nici chiar așa.

— Vrei restul la pachet?

— Nu, mersi.

Brusc, s-a deschis ușa și în încăperea a pătruns un bărbat solid, îmbrăcat cu o haină jerpelită de molton. Avea vreo patruzeci de ani și o față tipică de bețiv: niște vinișoare roșii și albastre îi traversau obrajii, avea un nas proeminent, înroșit puternic, și o privire sticloasă, ca de nebun.

— Rudy, strigă la el chelnerița, pleacă imediat de-aici.

— Ei, haide, Joan, răspunse Rudy, cu un glas marcat de șmirghelul nicotinei. Doar n-ai să-mi interzici toată viața să mai intru aici.

— Și pe cât?

— Nu vreau decât o cafea...

— Charlie! a strigat chelnerița. A apărut o matahală din bucătărie. Cam un metru optzeci, cu niște brațe asemenea

unor drugi groși și cu un cap ca de pitbull. Într-o mână avea o bătă de base-ball. Imediat, Rudy s-a dat înapoi, spre ușă.

— Am înțeles, am înțeles, a zis el.

— Atunci să nu mai calci pe-aici, l-a avertizat chelnerița. Ți-e interzis. Pentru totdeauna.

— Joan, tu n-ai auzit de ideea creștină de iertare?

— Ba da. Întinde-o acum.

— Dorința ta e lege pentru mine. Și a ieșit pe ușă.

— Mersi, Charlie, a zis chelnerița. Charlie a mormăit ceva și s-a întors la bucătărie.

— Cine-i prietenul ăsta al tău? am întrebat-o.

— Rudy Warren.

— A!

— Nu-l cunoști?

— Sunt nou-venit aici.

— Așa m-am gândit și eu... pentru că, dacă ai trăi în Mountain Falls, n-ai putea să nu-l știi pe Rudy Warren. Mai ales dacă ai citi ziarul local.

— Este ziarist?

— Este bețiv. Un bețiv nenorocit. Da, scrie pentru ziarul local.

— Și e bun?

— Așa se zice. În schimb, dacă toarnă zece beri în el, devine sălbatic. Venea cândva aici, ca să bea. Acum vreo șase săptămâni, a intrat, s-a așezat la o masă, a consumat douăsprezece beri în mai puțin de o jumătate de oră, s-a ridicat, a pus mâna pe un scaun, l-a izbit de bar și a plecat. Cred că a spart vreo zece sticle de whisky bun și o oglindă. O pagubă de patru sute de dolari.

— Și a plătit?

— Da, cum dracu' să nu plătească? A fost și arestat. Totuși a avut mare noroc că l-au lăsat să scape doar cu un avertisment. Dar nu-l mai lăsam să bea aici, sub nicio formă. Mai vrei cafea?

Am mai acceptat încă o ceașcă și am cumpărat și un exemplar din *The Montanan* – ziarul local – de la un automat

din spate. Era un jurnal decent. De cuprindere națională, dar și cu știri din străinătate. Cu reportaje inteligente. Două pagini erau destinate știrilor culturale locale – vernisaje, o critică a unui concert de jazz, amănunte despre o retrospectivă a lui Wim Wenders, la cinematograful din oraș. Și articole pe teme juridice, de exemplu:

Billy James Mulgrew, 24 de ani, din alea Snakecharm, nr. 238, a fost amendat cu 250 de dolari și condamnat la trei luni cu suspendare, pentru folosirea armei în incinta Casei de Căsătorii.

Sau:

Willard Mount, 56 de ani, din clădirea cu apartamente Bellevue, a fost amendat cu 75 de dolari pentru că a purtat în public o armă.

Era și un reportaj scris de Rudolph Warren, cu o fotografie a lui de acum zece ani, pentru că semăna prea puțin cu epava cu aspect hăituit care intrase ceva mai devreme în bar.

La o primă impresie, pare a fi orașul tipic de cow-boy – genul provincial, în care cândva apăreau grupuri de oameni înarmați, care îi atacau pe localnici la colț de stradă. Oraș dotat cu câte o scui pătoare din trei în trei metri și unde singura *distracție culturală* disponibilă era bordelul.

Cu rigolele lui largi, pline de praf, și cu o arhitectură de casă de toleranță, orașul Bozeman, statul Montana, era foarte periculos – dacă stai să te gândești la un grup de matahale în blugi, care trăgeau cu arma pe strada principală.

Acum însă Bozeman, locul unde mi-am petrecut de curând un weekend, seamănă mult cu Kalispell, Bigfork, și chiar și cu Mountain Falls al nostru, dar și cu orice alt

oraș din statul Montana, care a căzut victimă acelei epidemii virale, cunoscute sub numele de *californificare*.

Nu ne-am dat seama când boala aceasta a afectat comunitatea noastră. Să ne uităm puțin la magazinele noastre. Ți se flutură acum prin față îmbrăcăminte din denim, marca Ralph Lauren, precum și cizme de cowboy, de marcă, ce costă 300 de dolari perechea. Poți fi sigur că magazinele ne-au fost infestate cu acest virus de *californificare*.

Mergi la restaurantul tău preferat, și toate felurile de mâncare au ca garnitură creveți, toți chelnerii îți oferă de băut numai Pinot Noir din Napa Valley. Localul vostru preferat s-a transformat, de curând, într-o cafenea sofisticată, unde se servesc șaptesprezece variațiuni pe aceeași temă insipidă.

Dacă se întâmplă așa, atunci cu siguranță că virusul a atins sufletul orașului tău, iar în cazul în care toți bunii cetățeni ai acestui stat nu acoperă strada lor principală cu un prezervativ imens, atunci acest virus se va răspândi necontrolat...

N-am putut să nu zâmbesc. Poate că acest Rudy Warren o fi fost un bețiv, însă, ca reporter, avea un stil deosebit.

Am plecat din bar și am început să mă plimb pe Strada Principală. Am trecut pe lângă trei bodegi, cu pereții părăginiți. Și pe lângă două librării interesante. Am luat-o pe o străduță laterală. Acolo era o galerie de artă contemporană. Era și o clădire purtând firma Farmacie naturistă. Și Fred's Hole – un bar suspect, cu o reclamă pentru seara de striptease a amatoarelor.

Am ajuns pe malul râului Copperhead. Devenise deja o oglindă de gheață. Am traversat pe pod și am trecut de o clădire modernă, unde se aflau birourile ziarului *The Montanan*. După clădirea redacției, începea campusul universitar. Pe străzile din zonă erau și alte librării, cafenele

și un magazin unde se vindeau rasteluri pentru arme, la comandă, pentru autoturismele de vacanță.

Rudy Warren avea dreptate. Mountain Falls fusese ușor modernizat, dar nu-și pierduse totuși înfățișarea inițială. Mi-a plăcut acel amestec de western cu un cosmopolitanism căutat.

Îmi plăcea și faptul că era un oraș suficient de mare, cu mai bine de treizeci de mii de locuitori (după cele scrise pe indicatorul de la intrarea în localitate pe autostradă). Era simpatic și totuși destul de întins, ca să te poți pierde în el.

Un străin n-ar fi trezit aici cine știe cât interes ca vreo curiozitate exotică, de exemplu.

Existența Universității făcea ca aici oamenii să vină și să plece în fiecare an, iar eu eram sigur că în toate acele galerii de artă și cafenele se refugiaseră multe persoane din orașele mari – carieriști ratați care ajunseseră în Mountain Falls căutând un nou stil de viață. Prezența mea acolo ar fi trecut cu totul neobservată, eu n-aș fi fost decât un alt refugiat dintr-o metropolă, care ar fi încercat să-și organizeze o nouă existență sub acel minunat cer din Montana.

Începuse să-mi cam pătrundă frigul în oase. M-am dus direct la un bancomat și am retras, din contul lui Gary, 250 de dolari. Apoi am zbughit-o către un magazin de articole sportive și mi-am cumpărat un parpalac ca lumea, foarte gros și călduros, precum și o pereche de bocanci impermeabili, Timberland. Alături se afla o agenție imobiliară, deschisă și sâmbăta, toată ziua, conform orarului de pe ușă. Am intrat. O femeie de aproape cincizeci de ani – blondă, îmbrăcată cu un sacou și cu o fustă de tweed – era așezată la un birou.

— Bună ziua, a spus ea. Ce mai faceți?

— Bine, mulțumesc, am răspuns, puțin uimit de tonul prietenesc. Închiriați apartamente?

— Sigur că da, domnule...

— Summers. Gary Summers.

Mi-a întins mâna.

— Eu mă numesc Meg Greenwood. Ce fel de apartament ai dori, Gary?

— Cu un dormitor. Undeva în centru.

— Pentru tine și soție?

— Nu sunt căsătorit.

Ea zâmbi ușor.

— Ai copii? Animale de casă?

— Nu.

— Și cum speli putina?

— Pardon?

— Era o glumă.

— Aha.

— Ce preț oferi?

— Sunt nou-venit în oraș, așa că nu prea știu...

— Un apartament cu un dormitor costă de la 450 la 700 pe lună. Nu ți-aș recomanda unul ieftin. E doar pentru studenți. Dar am un apartament simpatic, la 600 de dolari, în Fort. Cunoști clădirea aceea?

— Ți-am spus, sunt nou-venit la Mountain Falls...

— Dinspre est, nu?

— Ăăăă, da. Dar de unde...

— Am ajuns să mă pricep la oameni. Eu sunt din Connecticut. Dar tu?

— Tot din Connecticut.

— Nu zău! De pe unde?

— Din New Croydon.

— Nu-mi vine să cred. Eu m-am născut și am crescut la Darien.

Mi-a venit s-o iau la fugă.

— Știi orașul? continuă ea.

— Îl știu.

— Auzi, să știi că e grozavă treaba. Tu din New Croydon. Și ce te-a adus tocmai aici, în Montana?

— Am primit o slujbă în domeniul fotografiei...

— Ești fotograf?

Intenționez să pun punct cât mai repede acelei discuții.

— Da... știi, mi-ar plăcea să am un apartament unde să-mi pot amenaja și o cameră obscură cât de mică.

— Te cunosc cumva? Am văzut poze de-ale tale? Ți-au apărut în reviste?

— Mă îndoiesc. Auzi, în legătură cu apartamentul ăla...

— Se află la două străzi de-aici. Ai zece minute disponibile?

— Sigur.

S-a ridicat, luându-și paltonul și un set de chei. Pe când ieșeam, a atârnat de ușă un cartonaș pe care scria: „Mă întorc în 30 de minute”.

Pe drum spre clădirea cu apartamente, femeia m-a bombardat cu întrebări.

— Și pentru ce reviste lucrezi?

— La unele de turism, de care dumneata probabil că n-ai...

— La *Condénast Traveller*? La *Național Geographic*?

— Nu chiar...

— Și te-ai hotărât să te stabilești în Mountain Falls...

— Lucrez la o carte despre Montana, am mințit-o eu.

— Și cine o publică?

— Nu s-a hotărât încă.

— Deci vei avea nevoie de apartament pentru câteva luni?

— Exact.

— Auzi, ai ales bine orașul. E foarte plăcut aici. Sunt mulți oameni interesanți. Și pentru un tip singur, de circa treizeci de ani... o să fie distractiv.

Am ajuns. Era o clădire construită în 1920, cu un hol întunecat la intrare, cam de multă vreme nezugrăvit. Am urcat cu un lift mic până la etajul trei.

— Și eu am locuit aici, o lună, imediat după divorț, a zis ea. Sigur, după ce am primit banii ce mi se cuveneau din vânzarea casei noastre, am putut să-mi cumpăr o căsuță drăguță, cu două dormitoare, în Shawmut Valley. Știi locul? Foarte plăcut. E la zece minute de oraș, dar parc-ai fi în mijlocul pădurii. Poate că o să te invit odată acolo. Și schiță

din nou un zâmbet, iar liftul se opri brusc, cu o zguduitură. Am venit în Montana pentru soțul meu. A primit un post de profesor aici, la universitate. Pe vremuri, a lucrat la o facultate din Williams – mie îmi plăcea în vestul Massachusetts-ului – dar n-a mai avut catedră acolo și, până la urmă, a ajuns în Mountain Falls. La un an după ce ne-am instalat aici, a fugit cu o profesoară specializată în psihologie infantilă. Ți vine să crezi așa ceva?

Eu n-am zis nimic.

— Am ajuns, a spus ea, oprindu-se în fața unei uși coșcovite, de lemn, cu numărul 34. Auzi, înainte să intrăm, ar trebui să te anunț că arată cam ostenit, dar e spațiu mare.

Ostenit era chiar cuvântul cel mai potrivit. Un tapet învechit, cu flori, un covor ruginiu decolorat, ros la margini, două fotolii antice, o canapea gri, din imitație de piele, un pat dublu, cu arcuri lăsate și cu o saltea acoperită cu catifea tocită, aparatură demodată și uzată, în bucătărie.

— Asta e ceea ce se poate închiria aici cu 600 de dolari pe lună?

— Amplasarea e deosebită. Are vedere spre râu, lumina vine dinspre sud, și pare spațios.

Avea și ea dreptate, pentru că livingul avea o suprafață de douăzeci de metri pătrați; dormitorul era și el foarte mare, și chiar mai exista încă o încăpere îngustă, ca pentru un birou, care putea fi transformată într-o cameră obscură. Însă trebuia să dispară mobilierul acela sinistru.

— Te deranjează dacă mai schimb și eu câte ceva pe aici? am întrebat-o.

— Tocmai am primit acest apartament. Însă proprietarii locuiesc la Seattle și nu reprezintă decât o investiție... așa că, da, cred că-i pot convinge. Doar să nu te apuci de ceva prea radical.

— Sunt din Connecticut. Iar cuvântul *radical* nu face parte din vocabularul meu.

Femeia a râs, după care a zis:

— Și perioada minimă de închiriere este de șase luni.

Jumătate de an în Mountain Falls? Merita să risc.

— N-ar fi mare lucru... la 550 de dolari pe lună.

— Da' știu că ești din Connecticut, nu glumă.

Ne-am întors la biroul ei. A telefonat la Seattle și a început să ciripească despre ce chiriaș simpatic găsisse și cât de mult își dorea acesta să renoveze el însuși apartamentul, pentru o reducere de 50 de dolari pe lună, la chirie. Omul părea greu de convins, dar Meg Greenwood își cunoștea bine meseria și până la urmă l-a dovedit.

— E al tău, a zis ea, după ce a închis.

— La 550?

— Da, m-am luptat puțin, dar ăsta-i prețul. Cu o sumă reprezentând chiria pe o lună în cont și cu plata pe o lună înainte, desigur. Plus comisionul nostru – 275.

Am făcut repede un calcul. După retragerea de bani din acea zi, în contul lui Gary mai erau 3165 de dolari. Mutarea în acel apartament avea să mă coste 1375. Mai trebuia să plătesc 550 de dolari pe lună, în continuare, astfel încât rămâneam cu o sumă totală de 1240 de dolari, până la următoarea tranșă din rentă. Trebuia să trăiesc cumpătat.

— Când pot să mă mut? am întrebat-o eu.

— Luni dimineața, presupun, dacă îți convine.

— Bine. Eu voi fi aici ca să semnez contractul, la ora zece, în caz că nu te deranjează.

— E foarte bine. A, n-ai putea să ne dai și niște referințe? Asta m-a lăsat mască.

— S-ar putea să dureze câteva zile, i-am zis eu. Banca mea se află în Est și...

— Și nimeni de-aici n-ar putea să te recomande?

I-am zâmbit seducător și i-am răspuns:

— Doar tu.

Ea a acceptat tonul meu.

— Cred că va trebui să te cred pe cuvânt și sper că vei fi solvabil.

M-am zbugiumat tot weekendul în legătură cu Meg Greenwood. Mi-o închipuiam dând telefon la Darien. M-am

întrebat dacă n-are cumva prietene în New Croydon. Mi-a fost teamă să nu-și sune prietenele divorțate din Mountain Falls, ca să le spună cum dăduse ea peste un specimen atât de rar: un bărbat fără obligații. Trebuia să-mi creez o apărare cât mai repede.

— Bună, tipule din New Croydon, mi-a zis Meg, atunci când am intrat în biroul ei, luni dimineța.

— Neața, i-am răspuns. M-am așezat pe un scaun, am dus mâna la buzunarul de la piept al parpalacului și am scos din el un teanc de bancnote proaspăt retrase dintr-un bancomat ATM. I-am numărat 1300 de dolari, în bancnote de câte o sută, apoi șapte bancnote de zece și una de cinci dolari și i le-am pus frumușel grămadă pe biroul ei.

— Ar fi fost mai bine un cec, mi-a zis ea, uitându-se la bani.

— Da, dar ar fi durat câteva zile ca să reglez cu banca mea din New York, așa că am considerat că va fi mai simplu. Ai pregătit contractul?

Ea a dat din cap și mi-a întins un document de trei pagini. În timp ce îl parcurgeam, a încercat să facă conversație.

— Te-ai distrat în weekend?

— Am rămas în camera de la motel.

— Ar trebui să te scot în oraș, să-ți arăt tot ce se poate face pe-aici.

N-am dat importanță comentariului ei, ci i-am atras atenția asupra unei fraze din contract.

— Auzi, clauza 4, paragraful 2 îmi cam dă de gândit. E vorba despre „drepturile reziduale ale proprietarului”. Asta înseamnă că acela care închiriază poate rezilia contractul, în cazul în care proprietarul dorește să-și reia toate drepturile asupra casei?

Ea m-a privit uimită.

— Parcă erai fotograf, nu avocat.

Tâmpitule. Începuse să sune, prelung, clopoțelul de alarmă.

— Tata s-a ocupat de afaceri imobiliare, am spus eu, încercând să zâmbesc. Patru veri de-a rândul, în timpul colegiului, am lucrat la biroul lui. Așa că mă pricep.

— Te-a învățat bine, dar noi aici nu putem garanta drepturile chiriașului, așa încât toate contractele de închiriere ne vin cu o clauză reziduală a proprietarului.

— Bine, am zis eu, nedorind să mai discut pe această temă. Am luat un pix și am semnat ambele copii.

— Peste șase luni, a adăugat Meg, am putea negocia un alt contract, deși nu te pot asigura că valoarea chiriei va avea același nivel.

— Desigur, am aprobat eu, gândindu-mă că, peste șase luni, era posibil să mă aflu la o mie de kilometri de locul ăsta.

— Va trebui să iei legătura cu compania de telefoane și de electricitate, ca să transfere cheltuielile în contul tău.

— Bineînțeles.

Mi-a dat cheile.

— Dacă ai vreo problemă, mă găsești aici.

Am dat mâna cu ea.

— Îți mulțumesc, Meg. M-am ridicat în picioare.

— Și încă un lucru, a spus ea. N-ai vrea să mergem împreună, să mâncăm undeva, într-o seară?

— Mi-ar face mare plăcere. Însă, peste vreo două săptămâni, după ce mă instalez, vine și Rachel.

— Rachel? Dar cine-i Rachel?

— Prietena mea.

— Parcă ziceai că ești singur.

— Așa este. Însă am o prietenă la New York. Și mă va vizita de Crăciun, așa încât, dacă ești liberă, nouă ne-ar face mare plăcere să...

S-a uitat la mine lung, de parcă aș fi păcălit-o. Lucru pe care, de altfel, chiar îl făcusem.

— Nu sunt aici de Crăciun.

— Păcat. Atunci, poate că, pe la mijlocul lui ianuarie, când revine, o să ieșim toți trei împreună. Mersi mult.

Și am plecat înainte să mă mai poată fulgera cu privirea, ca pe un nemernic.

M-am mutat în apartamentul 34, câteva ore mai târziu. Și chiar în acea după-amiază am plecat în căutarea unui magazin pentru decorațiuni interioare. Era unul exact lângă biroul lui Meg Greenwood, dar am preferat să nu mai trec prin zonă o vreme.

Mă aflam în Mountain Falls doar de două zile, și deja începusem să mint.

3

În prima noapte pe care am petrecut-o în apartament, a început să ningă iar. Și a ținut-o tot așa zece zile. Mie îmi convenea de minune. A trebuit să stau în casă. Și să lucrez. Departe de pregătirile de Crăciun care se desfășurau peste tot, pe străzile orașului. Îmi era groază de Crăciun.

În prima noapte am dormit prost. Arcurile patului se deplasau în patru direcții diferite, așternutul era umed, apartamentul mirosea a disperare. A doua zi am aruncat acel pat și am cheltuit 150 de dolari pe o dormeză nouă, cumpărată de la un magazin de lângă universitate. Cadrul l-am asamblat eu însumi și l-am vopsit cu un lac deschis. Am mai cheltuit 200 de dolari pe o cuvertură, pe un așternut corespunzător și pe niște perne.

Apoi m-am ocupat de mochete. Mi-a luat o zi întreagă ca să le scot pe toate și să le arunc la o groapă de gunoi, care se afla la două străzi de apartament. Am scos și linoleumul din baie și din bucătărie. Am închiriat o mașină de șlefuit, contra sumei de 75 de dolari, și o săptămână încheiată am tot rașchetat la cele trei straturi de vopsea care acopereau dușumeaua de pin. Până pe 14 decembrie, podeaua era complet curățată. Pe urmă, m-am ocupat de pereți. Îndepărtarea tapetului s-a dovedit a fi o mare greșală. Au ieșit la iveală multe defecte. Așadar, în dimineața zilei de 16 decembrie, am mers cu mașina la un mare magazin cu materiale de construcții, de la marginea orașului, și am cheltuit peste 100 de dolari pe vreo zece role de hârtie pentru căptușit pereții, pe adeziv și perii. Mi-am cumpărat și o carte – *Cum să-ți tapetezi singur pereții*. Primele mele încercări s-au dovedit de-a dreptul idioate. După ce am consumat o rolă întreagă, unul dintre pereții camerei de zi arăta ca un colaj. Altul mi s-a părut acceptabil, dar asta numai până s-a uscat lipiciul, pentru că atunci pe suprafața hârtiei au apărut sute de bule de aer. A trebuit să-l îndepărtez complet și să o iau de la capăt. Până la urmă am hotărât să lucrez numai pe

suprafețe restrânse și, până pe 19 decembrie, am reușit să retapețez pereții dormitorului. Până pe 24, terminasem. Rezultatul nu era excelent, dar cel puțin apartamentul nu mai avea aspectul sinistru.

În dimineața de Crăciun, m-am trezit bântuit de figurile lui Adam și Josh. L-am văzut pe Adam coborând în fugă scările, acasă la New Croydon, și aterizând în muntele de cadouri de sub pomul de Crăciun.

„Unde-i cadoul meu de la tata?” o întrebuse el pe Beth. Ea îi arătase un pachet pe care-l cumpăraseră ea, zicându-i că e de la mine. „De ce nu poate să mi-l dea tati?” Iar Beth încercase să-i explice că tati era...

M-am trezit că tremur tot, așa că m-am apucat de treabă și am petrecut optsprezece ore în compania unei perii și a mai multor cutii cu vopsea albă, pe care le achiziționasem cu o zi în urmă. Cina de Crăciun a constat într-o omletă cu brânză și trei sticle cu bere. Cadoul meu de Crăciun era un radio de 30 de dolari, cu tranzistori. Postul Național a urlat întreaga zi, străduindu-se să îndepărteze liniștea. Am deschis un pachet cu corespondență care sosise în ziua precedentă de la Oficiul Poștal Alternativ. Câteva declarații de credit bancar. O scrisoare de la bancă, prin care mi se confirma inițierea procedurii directe, pe care o cerusem înainte de plecare. Câteva felicitări de Crăciun, dar niciuna, din fericire, de la Beth.

Până de Anul Nou, redecorasem tot apartamentul, podeaua era proaspăt lustruită și chituită, iar eu, absolut lefter. După ce plătisem chiria și pe următoarea lună (strecurând-o pe sub ușa agenției imobiliare, ca să nu mă întâlnesc cu Meg), am descoperit că mai aveam exact 250 de dolari în cont. Și trebuia să treacă încă o lună până la plata următoarei tranșe din rentă. Mă gândeam să mai scot ceva bani, cu cărțile de credit ale lui Gary, însă mi-era teamă să nu fac și alte datorii. Trebuia să mă limitez la a trăi doar cu 9 dolari pe zi.

N-a fost chiar așa de greu. Am făcut cumpărături decente de la supermarketul apropiat. Am cumpărat cărți ieftine de la librăriile de lângă universitate. N-am făcut risipă.

Zăpada continua să cadă, iar eu ieșeam arareori din apartament, petrecându-mi mai tot timpul citind, ascultând Postul Național de Radio și cu treburile domestice, care nu ar fi necesitat mulți bani. Am curățat singur toate dulapurile și blaturile din bucătărie și pe urmă m-am folosit de lacul pentru podea care-mi rămăsese, ca să le lustruiesc. Două zile am îndepărtat rugina din cadă și din chiuveta de la bucătărie. Am frecat robinetele, am curățat aragazul de murdăria unsuroasă, am acoperit dulapurile cu hârtie și am încercat să mă las absorbit cu totul de treburile acestea gospodărești.

Nouă dolari pe zi. Bani ăștia îi dădeam de obicei pe un taxi la New York. Însă îmi plăcea modul ascetic de viață, încercam să trăiesc din puțin. Și îmi plăcea și să redecorez cu meticulozitate. Mă simțeam mulțumit după ce lustruiam un toc de ușă, după ce chituiam podeaua sau curățam vreo cornișă de vopseaua veche, transformând tot acel loc într-un spațiu alb, curat, imaculat. Aveam o preocupare ce-mi alunga demonii care mă tot urmăreau. Deși mai umblam din când în când și la aparatele de fotografiat ale lui Gary – și mi-era dor să mă mai uit printr-o lentilă –, nu m-am ocupat deloc de fotografie. Zăpada aceea care cădea fără încetare și lipsa banilor reprezentau o scuză, ca să evit explorarea terenului de dincolo de Mountain Falls. Și nici nu m-am întors la barul acela pentru vreun mic dejun-mamut. Continuam să mă ascund. Mai ieșeam pe înserate la câte o plimbare. Obișnuiam să nu merg la aceeași băcănie, pentru aceleași produse, de mai mult de două ori la rând, ajungeam la librării pe la ore diferite, ca să fiu sigur că la casierie era mereu altcineva. Mi-era teamă de zâmbetele prietenoase, de întrebările nevinovate, de împrietenirea cu oricine.

Pe 2 februarie – atunci când venitul meu total mai era doar de 7,75 dolari – am introdus cardul lui Gary într-un automat

de pe Strada Principală și am apăsat butonul pentru informații suplimentare. După un lung minut de așteptare, pe ecran a apărut cifra de 6900 de dolari. Am fost foarte ușurat. Renta ajunsese în cont. Eram iar liber. Am scos 750 de dolari și m-am dus la cumpărături.

Magazinul de aparate de fotografiat, Petrie's Cameras, se afla vizavi de motel. Trecusem de multe ori pe-acolo de când sosisem în oraș, dar nu mă lăsasem niciodată pradă tentației de a intra. Niciodată, până în ziua aceea.

— Bună, mă întâmpină tipul din dosul tejehelei.

Era un individ care părea a se apropia vertiginos de patruzeci de ani – înalt, cu o claie de păr sârmos, ochelari demodați și o cămașă ponosită, în carouri.

— Aș vrea să cumpăr un aparat de mărit. Poate chiar să nu fie nou, dacă vindeți și echipamente la mâna a doua.

— Vindem și așa ceva. Cam câți bani sunteți dispus să cheltuiți?

— Nu mai mult de cinci sute.

— Am în spate ceva grozav pentru dumneavoastră – un Durst AC707 autocolor. Marfă elvețiană, în perfectă stare de funcționare. Aparatul a fost folosit de un singur proprietar. E o sculă de patru sute șaptezeci și cinci de dolari.

— De câți milimetri lentila?

— Are două lentile – una de cincizeci și cealaltă de optzeci. Vreți să-l vedeți?

Am încuviințat dând din cap, iar el a plecat în depozit. Patru sute șaptezeci și cinci de dolari pentru un aparat de mărit – trebuia să fie o joarsă, dacă mă gândeam la faptul că vechiul meu Beseler 45 mx, pe care îl avusesem la New Croydon, mă costase, acum doi ani, trei mii șapte sute cincizeci de dolari. Totuși, nu mă mai aflam în situația de a nu mă uita la bani. Acea sumă, de șase mii nouă sute de dolari, pe care o aveam în cont, trebuia să-mi ajungă până la data de întâi mai, ținând seama că tot din acești bani trebuia să achit și chiria pe trei luni. Șapte sute cincizeci de dolari era ceea ce puteam să risipesc pentru echiparea camerei

obscur, mai ales că și în apartament mai lipsea câte ceva. O masă și niște scaune, de exemplu.

Vânzătorul s-a întors cu aparatul de mărit în brațe. Un model simplu, fără niciun fel de accesorii. L-a conectat la rețea și mi-a demonstrat calitățile aparatului, în privința autofocalizării. Funcționa ca uns. I-am studiat lentilele. Nu aveau zgârieturi vizibile cu ochiul liber și nu produceau distorsiuni optice evidente.

— Bineînțeles că nu prezintă o culme a performanței, mi-a spus vânzătorul, însă ca aparat de mărit fără pretenții prea mari, își face treaba. În preț este inclus și un termen de garanție de șase luni.

— Îl iau, am hotărât eu. O să am nevoie și de niște substanțe chimice. Ilford aveți?

— Desigur.

— Hârtie fotografică Galleria?

— Fără îndoială.

— Și voi mai avea nevoie și de o planșetă, de trei tăvi, de un bec de veghe, de un reglor de negative, de un recipient pentru dezvoltare, de o pungă de schimb și de un cronometru.

— S-a făcut. Apropo, pe mine mă cheamă Dave Petrie.

Am dat mâna cu el și i-am spus cum mă numesc.

— Ești nou-venit în oraș, Gary?

— Da.

— Și fotografiatul e un hobby de-al tău?

— Nu. Sunt plătit ca să-l fac.

— Așa m-am gândit și eu. Auzi, să știi că noi oferim o reducere de 15% pentru toți clienții fideli.

— Atunci o să cumpăr douăsprezece role de Tri-X și douăsprezece de Ilford HP4.

După ce s-a întors cu marfa, timp de câteva minute a scris factura.

— Cu TVA cu tot, face 742,50.

Am scos teancul de bani.

— Acceptăm și cărți de credit, dacă preferi, mi-a zis el.

— Eu plătesc cu bani gheață.

— Nu mă deranjează. Faci și fotografii color?

— Uneori da.

— Îți ofer, pe gratis, și șase role FujiPro.

— Nu e nevoie.

— Auzi, să știi că n-am în fiecare luni dimineată o marfă promoțională. Pentru cine lucrezi?

— Pentru câteva reviste din Est.

— Zău? Știi, avem aici un grup de fotografi amatori care se întâlnesc de două ori pe lună. Sunt sigur că le-ar plăcea să-ți cunoască lucrările...

— Acum sunt puțin cam ocupat, am mințit eu, dar poate peste câteva luni, când voi avea mai puțin de lucru...

— Ce aparatură folosești?

— Rolleiflex, Nikkormat, aparatura standard.

— Ai avut vreodată un Speedgraphic?

Am fost cât p-aci să-i răspund că da, însă mi-am amintit: Ben Bradford a avut așa ceva, nu tu.

— Nu.

— Dar ai folosit așa ceva vreodată?

— De câteva ori.

— Am avut un model din ăsta, acum câteva zile. Vintage 1940, în stare perfectă. Și l-aș fi putut vinde ușor cu o mie de parai, însă am preferat să-l păstrez pentru mine. Când vei avea o oră la dispoziție, ți-aș rămâne recunoscător dacă mi-ai da câteva indicații...

— Ți-am spus, sunt cam presat de treburi în clipa de față, dar...

— Aha. Știi ce? Dă-mi numărul tău de telefon și te sun eu peste o săptămână.

I l-am scris, dar cu inima destul de strânsă.

— Vrei cumva să-ți trimit marfa acasă? m-a întrebat Dave.

— Nu. Vin eu mai târziu, cu mașina.

Am luat-o pe Strada Principală, gândindu-mă că Mountain Falls era un oraș cam prea prietenos pentru gustul meu. De cum am ajuns acasă, am simțit o puternică dorință de a fugi,

de a-mi face bagajele și de a o șterge din oraș. Dar unde să fug? Într-un oraș ca Seattle sau Portland, unde aș avea șanse mult mai mari să dau peste cineva cunoscut? Sau în alt oraș mititel, aidoma acestuia? Poate aș întâlni și acolo alte persoane prietenoase care m-ar întreba cine sunt, de unde vin. Iar dacă aș fugi în timpul contractului de închiriere, Meg Greenwood ar pune repede mâna pe telefon și ar suna în Connecticut. Nu mai aveam de ales, trebuia să rămân în Mountain Falls și să încerc să mă adaptez la cordialitatea plină de curiozitate a unui mic oraș. Pentru că, în cazul în care nu aș fi încercat să mă relaxez, dacă aș fi continuat să văd în fiecare întrebare o posibilă amenințare, n-aș fi făcut decât să atrag atenția asupra mea – ca fiind un individ secretos, care cu siguranță are ceva de ascuns.

Așa încât, ceva mai târziu, atunci când m-am întors la Petrie's Cameras ca să-mi iau cumpărăturile, i-am dat lui Dave o lecție rapidă, de o jumătate de oră, despre secretele folosirii unui Speedgraphic. Ba chiar am acceptat și ceașca de cafea pe care mi-a oferit-o, discutând cu el despre tainele tehnice ale fotografiei, despre luxul de a lucra cu un aparat Leica, finețea filmului Tri-X și despre faptul că un aparat Nikon nu te dezamăgea niciodată. Dave mi-a mai povestit și despre el – se refugiase din Phoenix, ajungând aici după terminarea colegiului, iar acum era însurat și avea doi copii.

— Când am venit în Montana, nu mă gândeam că o să am un magazin al meu, mi-a spus el. Partea proastă la Mountain Falls este faptul că, deși viața e foarte plăcută aici, totuși nu poți să-ți întreții o familie ca fotograf. Nu e destul de lucru. Cu toate astea, Beth și cu...

— Pe soția ta o cheamă Beth? l-am întrebat eu.

— Da. Și după cum vedem noi lucrurile, dacă vrei să trăiești într-un loc ca Montana, trebuie să mai lași de la tine. De fapt, cred că întreaga viață trebuie să mai lași și de la tine, nu?

Am plecat de la magazin în relații bune cu Dave, promițându-i acestuia că o să trec pe la el ca să bem o bere,

când voi avea mai puțin de lucru. Pe când mă îndepărtam, am regretat că era unicul magazin de aparate foto din oraș. El dorea să-mi devină prieten, iar eu nu-mi puteam permite așa ceva.

În zilele care au urmat, mi-am aranjat camera obscură. Am dat trei straturi de vopsea neagră pe geamul din dormitorul mic. Am cumpărat două măsuțe înguste, cu picioare în cruciș. Una a devenit locul meu pentru lucru curat, pe care am pus aparatul de mărit, planșeta și cronometrul. Cealaltă a fost destinată lucrului umed, deoarece am așezat pe ea tăvile pentru substanțele chimice. Am prins în perete un cuier pentru cârpele de șters fotografiile. Am agățat o draperie neagră în fața ușii, ca să opresc lumina. Am instalat un mic ventilator la fereastră, pentru ca substanțele chimice să nu-mi distrugă un număr prea mare de celule nervoase. Am înlocuit becul simplu, cu o lampă cu siguranțe. Am folosit Nikkormatul, ca să expun un film, pentru a verifica aparatul de mărit. A mers perfect. Nu-mi oferea aceeași claritate absolută, perfectă, a detaliilor, ca fostul meu Beseler, dar era foarte bun pentru o imagine limpede.

Am agățat la uscat prima mea fotografie. Se puteau vedea acolo cele două ferestre din camera de zi albite după ninsoare. Părea că geamul fusese vopsit în alb, pentru a te izola de lumea înconjurătoare.

După câteva zile, nu a mai nins așa puternic. Mi-am luat aparatul de fotografiat și vreo trei rolfilme de Tri-X, și am pornit-o spre est, pe un drumeag lăturalnic, marcat drept șoseaua 200. Era frig. Minus douăzeci și trei grade Celsius, conform prognozei locale de pe NPR, iar căldura din mașină nu reușea să îndepărteze gheața de pe geamuri. Însă cerul nu avea niciun nor, soarele strălucea, iar zăpada curățată și adunată pe margini era de un alb orbitor. Eu mă îndreptam spre Continental Divide.

Drumul s-a intersectat cu Garnet Range – un lanț muntos auster și aspru, care definea linia orizontului. Spre deosebire

de Tetonii imperiali, maiestuoși, această porțiune a Munților Stâncoși avea un aspect melancolic; parcă te simțeai nimicit de imensitatea pământului și a cerului. Ce zonă singuratică. Amplifica senzația că ai intrat într-un tărâm incomensurabil; unde nu existau granițe în spațiu.

Când am ajuns în apropierea orașului Lincoln, am oprit în dreptul unei clădiri în care funcționau un magazin universal și un bar. Am luat Nikkormatul și am intrat. Parcă pătrunsesem într-o lume demult uitată. Podele pline de talaș, rafturi de lemn învechit pline de conserve, un robinet de sifon, cu pompe dozatoare pentru sirop acționate manual, un bar lung, de zinc, la care stăteau doi bărbați plictisiți, cu fețe ridate, și beau în tihnă un pahar de whisky. În spatele barului se afla o femeie urâtă, îmbrăcată într-o bluză înflorată. Ea mi-a văzut aparatul de fotografiat ce-mi atârna pe un umăr.

— Ești fotograf? s-a interesat ea, pe când luam loc la bar.

Am dat din cap și am întrebat-o:

— Te deranjează cumva dacă fac și eu câteva fotografii pe aici?

S-a uitat spre clienții ei.

— Fă-le cinste cu un rând, și nu va fi nicio problemă.

I-am pus 10 dolari pe tejghea și m-am apucat de treabă. Lumina era extraordinară – razele soarelui de iarnă intrau prin ferestrele pipernicite, parcă ridicând vizibil norul de fum de țigară care umpluse taverna. M-am concentrat pe fețele clienților. Am făcut și un portret static al patroanei, între un dozator și o fotografie mare îngălbenită de vechime, a lui Jim Reeves.

— Ai prins ce-ai vrut? m-a întrebat ea, după ce am fotografiat-o.

— Da, doamnă. Îți mulțumesc mult.

— Ce bei?

— E cam devreme pentru mine.

— Ce bei? Și nu mai era o întrebare.

— Cred că un whisky.

A întins mâna în spatele barului, după o sticlă de Hiram Walker și mi-a turnat un pahar plin. L-am golit dintr-o sorbire. Era o băutură proastă. Femeia a scos un ciot de creion, l-a lins la capăt și a scris ceva pe o bucată de hârtie.

— Aștept și eu o fotografie de la tine, mi-a zis și mi-a dat biletul. Bine?

— Bine.

Am continuat să merg cu mașina și mai departe spre est, strecurându-mă printr-o trecătoare îngustă, spectaculoasă, care traversa Continental Divide. Am intrat în comitatul Lewis and Clark. Pe marginea drumului nu erau case, reclame, parcări sau vreun alt semn tipic pentru secolul 20. Nu se vedea decât o fâșie de asfalt care șerpuia prin ținutul acela muntos. Până la urmă, am dat de o benzinărie. Erau două pompe străvechi și un garaj dărăpănat. Un băiat de vreo șaptesprezece ani a ieșit ca să-mi facă plinul. Avea o bărbuță rară și ten acneic, iar peste salopeta plină de ulei purta o scurtă jerpelită. L-am convins să-mi pozeze în fața pompelor. Băiatul mi-a mulțumit, iar pe urmă m-a întrebat dacă nu le puteam face o poză și nevastei și băiețelului lor.

— E o idee grozavă, i-am spus eu.

Băiatul a dispărut în garaj. După câteva clipe a ieșit, purtând în brațe un prunc înfocolit bine ca să nu-i fie frig, o micuță adolescentă, ce nu părea a avea mai mult de șaisprezece ani.

— Ea e soția mea, Dolores, mi-a spus băiatul de la pompă.

Dolores mesteca gumă. Purta o flanelă decolorată, în stil Michael Jackson, pătată cu mâncare de bebeluș. Mi-a fost foarte greu să mă uit la prunc, așa că le-am făcut repede o fotografie între cele două pompe. În fundal se vedea garajul acela dărăpănat și munții sterpi, acoperiți de zăpadă. Am consumat douăsprezece poziții, le-am plătit pentru benzină, le-am notat adresa și le-am promis să le trimit o poză, prin poștă.

M-am întors la Mountain Falls chiar înaintea asfințitului de soare, și m-am dus direct în camera obscură. Seara

târziu, după ce am scurs negativele dezvoltate și am încercuit nouă poziții cu un creion roșu, le-am scos pe hârtie fotografică. Le-am atârnat să se usuce. La miezul nopții, am mâncat o omletă și am băut două pahare de vin slab, de California. Am revenit în camera obscură și m-am uitat bine la ceea ce realizasem, renunțând la patru dintre fotografiile făcute, dar cele rămase erau mulțumitoare. Bărbații de la bar erau puternic reliefați. Se vedeau trăsăturile aspre, ridate, îmblânzite de oboseala vieții. Atmosfera plină de fum din magazinul universal era delicat precizată. Făcea să crească meritul imaginii și nu-l estompa. Îți dădeai repede seama că te aflai în plină regiune muntoasă din America de vest, dar îți atrăgeau atenția acele fețe resemnate, ale unor băutori matinali.

Portretul patroanei era oarecum o capodoperă – femeia chiar semăna cu târfa bătrână, rudimentară – însă, fundalul era punctul forte. Mâna ei noduroasă trăgea de un mâner vechi, de dozator de sifon. Sticla de Hiram Walker, de lângă cotul ei. Și Jim Reeves care zâmbea frumos din spate.

Și una dintre fotografiile de la benzinărie era foarte reușită – băiatul și cu soția lui adolescentină, stând unul lângă celălalt. Pruncul era ținut de el în brațe. Încercau să zâmbească, dar pompele ruginite, garajul coșcovit, muntele acela uitat de lume, toate scoteau în evidență lipsa oricărui viitor pentru ei. Păreau doi copii apăsăți de responsabilități de adulți, care acum locuiau într-un colț mizer uitat de lume.

Am mai băut încă un pahar cu vin și am continuat să mă uit la fotografii. Cele care nu-mi plăcuseră prezentau vechea mea tendință spre orgoliu, iar celelalte erau mulțumitoare pentru că subiectul acestora nu se impunea doar în fața unui ochi avizat. Când mă concentram pe fețe, permițându-le să realizeze compoziția, tot restul parcă se afla la locul lui. Așadar, de ce să nu mă axez pe fețe?

A doua zi dimineață, am trimis prin poștă fotografiile promise, patroanei de la magazinul universal și perechii de la benzinărie. N-am menționat adresa mea. După ce am

terminat la poștă, am luat-o iar din loc, mergând spre nord, pe lângă suprafața întinsă a lacului Flathead, până în orașul Bigfork. Era cel mai atipic oraș al statului Montana. Case noi, din lemn alb. Jeepuri mari, sclipitoare. Magazine scumpe, cu îmbrăcăminte de marcă, din denim. Trei magazine specializate în produse artizanale din Noul Vest. Am convins-o pe mult prea blonda și zvelta proprietăreasă a unuia dintre aceste magazine să-mi pozeze în fața unei casete, în formă de indian, pentru păstrarea țigărilor de foi. Prețul obiectului aceuia de artizanat – 1750 de dolari – era foarte vizibil în cadru. Am fotografiat și doi tineri amatori de ski – ambii în îmbrăcăminte de marcă – care stăteau în fața unui magazin de iaurt înghețat. Proprietara unei librării – cu fustă înflorată, vestă brodată și cu un păr cărunt, dar până la talie – a fost immortalizată în fața unui raft pe care scria: *Noul Vest*.

La Bigfork am folosit patru rolfilme Tri-X și am reușit să rețin doar trei fotografii care să mă mulțumească: imagini în care importante erau fețele, care îți spuneau tot ce trebuia să știi despre individ și mediul în care trăia.

În următoarele trei săptămâni, am făcut mereu excursii de câte o zi în afara orașului. Am fost la Whitefish și am fotografiat jucători care-și băgau banii în automatele cazinoului din localitate. Am fost la Kalispell și am făcut un instantaneu cu proprietarul unei instalații de dezmembrare a autovehiculelor uzate. În Essex mi-a pozat directorul unei halte izolate, pe un peron gol. La Butte am immortalizat doi mineri care se uitau la soarele ce apunea, pe deasupra unui maldăr de zgură de huilă. Am mers peste tot, la vest de Continental Divide. N-am dat importanță peisajelor. M-am concentrat numai asupra portretelor.

Pe la sfârșitul lui martie aveam deja 50 de fotografii interesante, dar și probleme cu banii, dat fiind că utilizasem peste 150 de rolfilme și îmi mai cumpărasem și câteva ustensile importante (un trepied ca lumea și un foto-exponometru). Ajunsesem la 1900 de dolari în cont. Trebuia

să mai scad din ei și chiria pe aprilie, prin urmare îmi mai rămâneau doar 1350 de dolari, cu care să trăiesc în cele nouă săptămâni, până primeam următoarea tranșă din rentă.

— Sigur nu vrei să-ți deschizi un cont la noi? m-a întrebat Dave Petrie într-o dimineată.

— Mulțumesc, dar mie-mi place să plătesc imediat.

— Dar ești cel mai fidel client al meu. Și mi-ar face plăcere să poți trece pe-aici, să iei un rolfilm și să nu te mai obosești să ajungi înainte la un automat bancar.

— Îți mulțumesc mult, dar nu-mi place să am datorii.

— Și când o să bem odată berea aia? m-a întrebat Dave. Și când vei avea o seară liberă ca să treci pe la noi, să-i cunoști pe Beth și pe copii?

— După ce termin cu treaba asta.

— Presupun că ai treabă multă, după câte filme cumperi. O să câștigi bani frumoși?

— Nu cred.

Mă întrebam adeseori unde o să-mi pot vinde colecția, destul de consistentă, de portrete din Montana. Am cochetat o vreme cu ideea de a trimite un eșantion editorului de la *Destinations*, care dorise să-l angajeze pe Gary. Sau poate să mă adresez, din nou, vreunei agenții din New York, care fusese pe cale să-i dea acestuia de lucru. Oricum, îmi era teamă să iau legătura cu cineva care-l cunoscuse. Precum mă temeam și să mai am de-a face cu vechea mea viață din Est. Deși o librărie a universității vindea *The New York Times*, *The New Yorker*, *Harpers* și alte câteva ziare cu sediul în Manhattan, eu am rezistat tentației de a le cumpăra. Nu doream să aflu nimic despre cei de-acolo, nu doream să fiu la curent cu ce se întâmpla, mi-era teamă să mă interesez de Wall Street. Consideram Cumpăna Continentală un fel de graniță, în dosul căreia mă simțeam apărat și pe care nu doream s-o trec. Așa că n-am depășit-o niciodată, dezvoltându-mi-se un soi de credință superstițioasă că, atâta vreme cât rămâneam la vest de apele acelea, aș fi fost în

siguranță. Și n-aveam de gând să risc, căutându-mi de lucru la New York. Și nici nu mă simțeam suficient de sigur pe mine, ca să încep să contactez reviste din Los Angeles, San Francisco, Seattle. Mai bine să trăiesc modest și izolat, numai din acea rentă viageră.

La începutul lui martie, o săptămână întreagă n-a nins. Pe urmă zăpada a început iar să cadă. Zece zile în șir, totul era alb imaculat. Asta m-a ținut departe de drum, m-a ținut în apartamentul trist, provocându-mi un fel de claustrofobie. Așa că, într-o seară, am sfidat zăpada și m-am plimbat pe Strada Principală, în căutarea unei plăceri bahice. Mi-am zis să nu mă opresc la Mountain Pass (era aglomerat acolo, din cauza jucătorilor de pocher mecanic). N-aveam chef să merg nici la Fred's Hole, astfel încât m-am hotărât să văd cum este și la Eddie's Place.

Era o cârciumă zgomotoasă: un bar imens, în formă de potcoavă, plin cu băutori și vreo șase mese de biliard, în spate. Bob Seger se tot tânguia în difuzoare. La un televizor cu diagonala de optzeci și unu de centimetri Etapa de fotbal de luni seara, iar lumea era amestecată – universitari cu ceva bogătani.

Mi-am găsit un loc la bar. Am comandat o băutură ușoară.

— Mereu bei numai chestii de-astea slabe și proaste? m-a întrebat individul de lângă mine. Era bătrân, cu pungi la ochi, cu o față pe care parcă o mai văzusem pe undeva.

— Nu e slabă. Te amețești repede din asta.

— S-ar putea... dar e o băutură proastă. Apoi a strigat la femeia de la bar: Linda, drăguțo – mai vreau un whisky cu gheață. Și toarnă-i ceva și amicului meu de-aici, dacă tot ești pusă pe treabă.

— Ce dorești? m-a întrebat ea.

— Aveți Black Bush?

— Sigur, a confirmat ea și mi-a umplut paharul.

— Omu' se pricepe bine la whisky, a remarcat individul, în timp ce Linda a luat o bancnotă de 10 dolari din teancul de bani din fața lui.

- Următorul rând îl dau eu, i-am zis tipului.
- Bine, a încuviințat el. Mă cheamă Rudy Warren.
- Da, îi mai văzusem figura înainte. Atunci când era dat afară de la Mountain Pass.
- Reporterul? l-am întrebat eu.
- Mă simt flatat.
- Te citesc mereu. Îmi place cum scrii.
- Ar fi trebuit să-ți ofer un whisky mare. Cum te cheamă?
- Gary.
- Mă bucur să-mi cunosc un fan. Ești din California, Gary?
- Nu, da' de unde!
- Foarte bine, a zis el, aprinzându-și o țigară. Atunci o să beau în continuare cu tine. Ești doar în trecere?
- Locuiesc aici.
- Da' ce, ești cumva masochist? Sau adori să stai într-un loc unde iarna durează opt luni pe an?
- I-am povestit eterna gogoasă cu postul pe care-l promisem ca fotograf.
- A, ești unul din ăia.
- Din care?
- Un artist. Se pare că îi atrage Mountain Falls. Dacă întrebi la barul ăsta, cel puțin zece tipi dintre cei de-aici scriu marele roman despre Munții Stâncoși, pictează peisaje de rahat din Noul Vest, se pretind a fi Ansei Adams...
- Îți mulțumesc că m-ai luat în târbacă.
- Te simți jignit?
- Nu.
- Îmi pare rău. De obicei reușesc să-i jignesc pe toți cei cu care mă întâlnesc. Întreabă-le pe fostele mele neveste.
- Păi câte ai avut?
- Trei.
- Se putea și mai rău.
- Dar tu, de câte ori ai fost păcălit?
- Deloc, i-am zis. Nu am fost niciodată căsătorit.

— Atunci tu nu ești de-al nostru. Știi cum afli dacă cineva este din Montana? Pentru că am scuturat din cap, mi-a spus: Îl întrebi câte accidente de mașină a avut și de câte ori a fost însurat și a supraviețuit. Dacă ambele răspunsuri trec de cifra doi, atunci tipul e de pe-aici.

Pe scurt, Rudy mi-a povestit că s-a născut în Mountain Falls. Era născut și crescut aici. Educat la Universitate. Și-a găsit de lucru, la ziar, în 1976. Nu a locuit și nu a lucrat decât aici.

— Acum vreo cinci ani, cam în perioada când o terminam definitiv cu nevasta numărul doi, am fost contactat de *Seattle Times*. Editorul de acolo îmi citise editorialele, mi-a spus că îi plăcea stilul meu, și mi-a plătit drumul până acolo. Tâmpitul mi-a oferit de lucru.

— Și n-ai acceptat?

— Ce dracu' să fac eu la Seattle? E un oraș de mahări. 82 de feluri de cafea, aerobic, și pe deasupra te mai obligă să mănânci și roșiile alea de seară, specifice lor. M-am înapoiat cu următoarea cursă care pleca spre Mountain Falls.

— Există o cafenea, chiar lângă apartamentul meu de aici, unde servesc douăsprezece feluri de cafea.

— Mie-mi spui? Până în 1990, în statul ăsta cafeaua se numea, pur și simplu, cafea. Acum trebuie să vorbești doar în limbi străine ca să reușești să bei o ceașcă, într-o cafenea. Iar asta numai din cauza unor indivizi asemenea ție, care se tot mută fără-ncetare aici.

N-am spus nimic, iar el mi-a zâmbit sardonice.

— Tot n-am izbutit să te jignesc, Gary?

— Deloc.

— Ei, la dracu'. Cred că în seara asta nu sunt în formă. Trebuie să mai beau ceva. Linda, încă un rând aici.

— Plătesc eu, i-am zis.

— Nu mă deranjează.

Am mai băut încă patru rânduri, timp în care Rudy a sporovăit în permanență doar despre Mountain Falls.

— Pe la începutul anilor '70, încă mai puteai să-ți cumperi o casă în orașul ăsta, cu douăzeci de bătrâne. Acum a dat norocul peste tine dacă găsești o baracă șubredă, cu două sute. Tâmpiții de *californificatori*. Or să termine statul ăsta. Înțelegi? Or să termine Montana, metru cu metru. În zece ani, vom deveni o suburbie a Los Angeles-ului.

Acum striga.

— Rudy, i-a zis Linda, mai taci dracu' din gură, măcar o vreme.

— Adevărul deranjează, fetițo.

— Păstrează-ți-l pentru ziarul tău.

A arătat cu degetul spre Linda.

— Știi tu de ce domnișoricei ăsteia nu-i convine ce zic eu? Pentru că nu-i decât o târfa din Pasadena, iată de ce.

Linda i-a prins fulgerător degetul și i l-a sucit.

— Eu nu-s târfă, Rudy.

Și i-a dat degetul peste cap și mai rău, spre încheietură. Rudy se albise din cauza durerii violente.

— Dacă nu-ți ceri scuze imediat, îți rup degetul.

— Îmi cer scuze, i-a zis Rudy, gata-gata să urle de durere.

Fata i-a dat drumul.

— Îmi plac bărbații când se poartă ca niște domni, a spus Linda. Și pe urmă ne-a mai turnat un rând.

Rudy a căzut pe gânduri. După ce i-a mai trecut suferința, a dat paharul peste cap și s-a cutremurat.

— Te porți cam urât cu femeile, am remarcat.

El a schițat un zâmbet.

— Nu-i adevărat.

Linda ne-a dat afară din cârciumă, pe la două noaptea. Eram ultimii clienți. Pe când ieșeam din bar clătinându-ne, ea a strigat după mine:

— Să nu-l lași pe nemernicul ăsta la volan.

— Nimeni n-are încredere în mine, a zis Rudy.

Am ajuns în stradă ca vai de noi. Tot ninge.

— Cum te duci acasă? l-am întrebat.

A dus mâna la buzunar și a scos un set de chei.

— Cu mașina mea.

— Nici nu te gândești la așa ceva.

— Pe stradă nu e nimeni. Nu sunt un pericol.

— Pentru tine însuși, ești. Chiar unul foarte mare. Dă-mi cheile, Rudy!

— Ce dracu' te-a apucat? Ce? Ești cumva dădaca mea, iar eu nu știu nimic despre asta? Pentru că i-am smuls cheile din mână, mi-a trântit cu răutate: Cretinule, chiar scuipând în direcția mea.

Însă am reușit să mă feresc și el a căzut de-a bușilea.

— Eu acum mă duc acasă, am spus. Dacă ții la cheile tale, vii și tu cu mine.

Am făcut stânga-mprejur și am plecat repede pe Strada Principală. După ce am mers vreo douăzeci de metri, m-am întors și m-am bucurat să-l văd pe Rudy, din nou pe picioarele lui, venind după mine, desigur în zigzag. Nu l-am așteptat pentru că era groaznic de frig. Asta ne făcea să ne mișcăm în ritm alert și era și un bun antidot pentru băutura pe care o ingurgitasem amândoi din abundență. Când am ajuns la clădirea cu apartamente unde locuiam eu, aproape că mă trezisem. Am așteptat în holul blocului vreo două minute, după care și-a făcut apariția și Rudy, cu scurta vătuită, plină toată de zăpadă. Drumul îl mai înviorase și pe el.

— Aici stai? m-a întrebat după ce a intrat în hol.

Am dat din cap.

— Aici am dat-o eu odată-n bară cu o agentă imobiliară. O țicnită, pe nume Meg Greenwood. O noapte a fost de-ajuns, pentru mine. Dar ea m-a sunat după aceea, în draci – acasă, la ziar, peste tot, până ce am fost nevoit să-mi schimb numerele. De două ori chiar. Ai grijă ce faci! Chiar dacă te dor fuduliile de poftă, dacă o întâlnești vreodată într-un bar, la o petrecere, oriunde, ia-o la sănătoasa. Repede de tot!

Am râs.

— Hai sus, o să chem un taxi.

În lift, Rudy m-a întrebat:

— Am vorbit urât cu tine, în față la Eddie's?

— Da.

— Te-am lovit?

— Nu.

— Bine.

Când am intrat în apartament, Rudy a fluierat ușor.

— Ia te uită, a zis el. Modern.

— Mă bucur că îți place. Știi numărul de telefon de la taximetre?

— Da' ce gazdă amabilă mai ești și tu! După ce-mi dai o bere, poți să mă dai și afară.

— Sunt obosit, i-am spus eu.

— O amărâtă de bere, și-am plecat.

Am ajuns, cu chiu cu vai, în bucătărie. Rudy a venit după mine.

— Auzi, n-am văzut atâta vopsea albă în viața mea, a zis el, privind pereții goi. Cum se numește stilul ăsta de design interior? Minimalism de Stâncoși?

— Da.

— Scoate două beri și scapi de mine.

Am luat din frigider două sticle de bere Rolling Rock. Lui i-am dat una.

— Mersi, a spus el. După o înghițitură, s-a uitat la mine cu mare atenție. Știi, zău că nu mi-aș dori să joc pocher cu tine.

— De ce?

— Pen'că eu zic că ești un mare pișicher.

Dintr-o dată, devenisem neliniștit.

— Eu pierd mereu la pocher, am spus eu.

— Nu te cred, mi-a răspuns.

— Dacă încerci – o să faci ceva bani.

— Nu, mersi. Mie mi-e lehamite de pocher pentru că nu câștig niciodată, dar pariez că tu cunoști toate șmecheriile posibile: cum să te abții, cum să nu vorbești prea multe...

— De unde-ai mai scos-o și pe asta?

— Pen'că mi-am petrecut ultimele cinci ore bând cu tine și încă nu mi-ai spus nimic despre tine. Și eu, fiind un ziarist foarte curios, mă întreb de ce.

— Poate pentru că eu, spre deosebire de tine, nu simt nevoia să mă spovedesc oricui, după primele două pahare.

— Poate că ai dreptate, a admis el, zâmbind. Mă făcuse să nu mă simt prea bine – și se bucura, pentru că-și dăduse seama de asta.

— Hai să vedem ce facem cu taxiul ăla, i-am zis eu.

M-am dus în camera de zi și am ridicat receptorul. Am format numărul de la informații. A trebuit să aștept să sune de douăzeci de ori, pentru ca operatoarea să catadicsească într-un târziu să-mi răspundă. Mi-a dat numărul unei firme de taximetrie din localitate. Am telefonat și acolo. După patruzeci de apeluri, am pus jos receptorul, descurajat.

— Nu răspunde nimeni, am constatat cu voce tare, mergând spre bucătărie.

— Mi-am închipuit că n-o să răspundă. După miezul nopții și pe o zăpadă ca asta, nu răspund la apeluri nici de-ai dracu'.

Rudy nu se mai afla în bucătărie. Era acum în camera mea obscură și răsfoia teancul de fotografii cu portrete din statul Montana, pe care îl lăsasem pe masa de lucru. Când am intrat acolo, s-a uitat la mine.

— Tu le-ai făcut pe astea?

Am dat din cap. El n-a zis nimic; tot frunzărea cele circa cincizeci de fotografii, zâmbind din vreme-n vreme.

— Am fost și eu la benzinăria asta, a spus, arătându-mi poza cu adolescentul. S-a uitat și la următoarea. Vaca, a zis el, rânjind când a văzut portretul patroanei de la magazinul universal. E Madge cea Periculoasă.

— O cunoști?

— Sigur. M-a dat afară din barul ei de vreo două ori. Rudy a ridicat apoi sticla goală de bere, arătându-mi-o. Îmi mai dai una, băiete?

— S-a făcut cam târziu. Cum o să mai ajungi acasă?

— Ai o canapea?

— Da...

— Atunci te-ai pricopsit cu un musafir.

Nu-mi doream niciun musafir – și cu atât mai puțin unul care îmi aruncase direct în față că părerea lui era că aveam ceva de ascuns.

— Auzi, trebuie să mă trezesc devreme mâine dimineată...

— Dacă vrei să plec, dă-mi cheile. Și dacă o să mă oprească poliția, o să dau vina pe tine...

— Îți aduc berea, am spus.

Cu teancul de fotografii în mână, s-a târât până în cameră și s-a trântit pe canapea. Am scos și ultimele două sticle de bere din frigider. Pe urmă, i-am dat lui una, iar eu, ostentiv, m-am prăbușit într-un fotoliu. Și-a băut tacticos berea, în timp ce privea pozele.

— Ei...? am zis eu, într-un final.

Și-a ridicat fruntea.

— Vrei să-mi știi părerea?

— Da.

Se lăsase tăcerea.

— Sunt extraordinare.

— Zău?

— Cele mai interesante figuri din Montana, din câte am văzut eu.

— Vorbești serios?

— Doar nu sunt primul care să-ți fi spus asta! Există ceva aici. Mă uit la fețele astea și mă gândesc: sunt concetățenii mei din statul Montana. Și știi de ce sunt așa de bune fotografiile? Pentru că nu încerci să pari autentic cu tot dinadinsul. Nu ai încercat să-i faci să arate așa. Tu i-ai fotografiat exact așa cum sunt. Și i-ai prins extrem de bine. Zâmbindu-mi sceptic a continuat: Deci ești cu adevărat fotograf.

N-am știut cum să reacționez.

— Cred că da.

— Nici tu nu pari prea convins.

— Mă simt... flatat, de asta.

— Ce vrei să faci cu ele?

— Un jurnal, cred.

— Ei, pe dracu', poate o carte. Și-ți dau și-un titlu pentru ea: *Figuri dintr-un tărâm autentic*.

Și-a aruncat pantofii cât colo, s-a întins pe canapea și mi-a dat înapoi fotografiile.

— Adu-mi și mie o pătură. Aș prefera una fără purici, dacă se poate.

Am dus pozele în camera obscură, după care am scos vechea cuvertură de pe patul pe care-l aruncasem. Tot a umezeală mirosea.

— Frumoasă primire, n-am ce zice, a spus Rudy când am aruncat-o peste el.

I-am pus cheile pe masă.

— Scuză-mă, am replicat, dar nu sunt pregătit să primesc musafiri peste noapte.

— Sau bețivi. Două sticle de bere sunt un rahat, nu ospitalitate. Dar, pen'că tot ești încă în picioare, nu vrei să-mi aduci și un pahar cu apă? Pe jumătate plin.

— Am înțeles, Înălțimea voastră.

Când m-am întors din bucătărie, Rudy și-a dus mâna la gură ca să-și scoată cele două proteze dentare. Apoi și le-a pus în paharul meu, pe care l-a lăsat la îndemână. Rămăsesem perplex, iar el a sesizat uimirea mea.

— Și zici că tot nu te simți jignit? m-a întrebat, iar prin gura lui, lipsită de dinți, ieșeau sunete ca ale unui personaj comic din spectacolele pentru copii:

— Noapte bună, am răspuns eu. Și mersi pentru amabilitatea de a-mi fi apreciat fotografiile.

— Eu nu sunt amabil niciodată, a rostit Rudy Warren. Sunt doar sincer.

Am stins lumina din cameră și m-am băgat în pat.

M-am sculat la ora unsprezece, jurându-mi să mă convertesc la mormoni, la islamism sau la orice altă religie care interzicea consumul de alcool. Am avut nevoie de cinci

minute numai ca să-mi golesc vezica, iar în următoarele zece am curățat podeaua din baie, stropită în timpul procesului. Un duș m-a ajutat, în cele din urmă, să-mi revin.

Dar tot nesigur mă simțeam, atunci când am pătruns în living, pregătit să-l găsesc pe Rudy Warren în comă alcoolică pe canapea. Dar canapeaua era goală, ca și paharul în care-și lăsase peste noapte protezele dentare. Cheile de la mașină dispăruseră de pe masă, în locul lor aflându-se o sticlă aproape goală de bere, dar în care plutea o țigară.

— Rudy? am strigat eu, gândindu-mă că e în bucătărie.

Dar n-am auzit niciun răspuns. Plecase. Și tâmpitul nici nu lăsase vreun bilet.

Mi-am făcut o cană de nes slab. M-am înecat după prima înghițitură. De la a doua a fost mai bine, așa că am luat cana în camera obscură, aprinzând lampa de acolo.

Lumina, ca de tractir a becului de culoare roșie, îmi făcea bine, având în vedere starea mea momentană de mahmureală. Dar, cum m-am uitat la masa de lucru, m-am și repezit la celălalt comutator, care a aprins tuburile fluorescente.

În timp ce camera se umplea de lumina aceea albă, eu rămăsesem fără suflare. Teancul de fotografii dispăruse fără urmă.

4

Am intrat în panică. Umblam ca un leu în cușcă prin apartament, neștiind ce anume să fac. Mi-am adresat în gând câteva cuvinte, dintre acelea pe care hârtia nu le poate suporta, pentru că am mers la Eddie's și pentru că am intrat în vorbă cu un nemernic, și – mai ales – pentru faptul că n-am avut de lucru și am făcut pe bunul samaritean, invitându-l pe Rudy la mine. Pentru ce dracu' nu l-oi fi lăsat eu în plata Domnului să sufere un accident cine știe pe unde? Sau să moară înghețat pe stradă?

Și de ce naiba o fi luat el fotografiile? Îmi treceau prin creier zeci de scenarii, care de care mai paranoice. Dându-și seama că sunt un om cu un anumit trecut tenebros, a plecat cu fotografiile făcute de mine și urma să-mi ceară o răscumpărare uriașă pentru ele (tâmpit scenariu: dacă ar fi dorit să mă stoarcă de bani, ar fi luat negativele – pe care, din fericire, le-am găsit în camera obscură). Poate intenționa să se dea el drept autorul lor și să facă o expoziție – Rudy Warren: *Ochiul din Montana*. Sau poate – iar scenariul ăsta înfricoșător mă speria cel mai tare – o avea vreun prieten polițai. Vreun bețivan ca el, un Cliff sau Wilbur, pe cale de a fi dat afară din poliția locală și, prin urmare, având nevoie ca de aer să i se ivească ocazia unei arestări spectaculoase. „Ia vezi tu care-i treaba cu individul ăsta”, i-ar fi spus Rudy, etalându-i pe tezgheaua barului pozele mele. „Tipu' zice că-i doar un biet fotograf din Est, un *artist*, dar cum îl iei un pic la bani mărunți, începe să asude abundant...”

Am ridicat receptorul. Am format numărul de la *The Montanan* și am cerut să vorbesc cu Rudolph Warren, dar am auzit robotul:

„Bună, ești în legătură cu postul telefonic al lui Rudy Warren. Dacă ai sunat cumva ca să te plângi de ceva scris de mine, ascultă care sunt regulile: eu nu răspund la scrisori și, evident, nici la apeluri telefonice isterice. Dacă totuși suni ca

să lași un mesaj decent, știi ce ai de făcut: spune-ți numele și numărul de telefon, după semnalul sonor.”

M-am străduit să par cât se poate de calm și de prietenos:

— Rudy, la telefon este Gary Summers. Sper că ți-ai mai revenit din mahmureală. Ai putea cumva să mă suni, la 555-8809, atunci când vei avea timp? Mersi.

Am închis telefonul și am sunat, imediat după aceea, la informații, ca să-i aflu numărul de-acasă. Nu era înregistrat. La dracu'!

În următoarele două ore, am sunat din nou la *The Montanan*, de încă trei ori. Și, de fiecare dată, tot peste robot am dat. N-am mai lăsat însă alt mesaj.

Încercând să-mi găsesc o ocupație, m-am dus în camera obscură și am început procedura anevoioasă și minuțioasă de a reimprima cele cincizeci de fotografii pe care le furase el. Până la urmă, pe la ora patru, a sunat telefonul. M-am năpustit spre aparat.

— Gary Summers? Era un glas de femeie; un glas pe care nu-l mai auzisem.

— Da.

— Bună. Tu nu mă cunoști pe mine, dar Rudy Warren mi-a povestit totul despre tine.

— Zău? am întrebat, încercând să rămân calm, așteptând.

— Iartă-mă. Ar fi trebuit să-ți fi spus mai întâi cine sunt eu. Numele meu este Anne Ames. Sunt editorul foto de la *The Montanan*. Rudy a venit la mine în birou azi-dimineață cu un teanc de fotografii făcute de tine. Mi le-a aruncat pe birou și mi-a zis că ar trebui să te angajez imediat, fără nicio ezitare.

Am râs ușor. Era un râset de imensă, extraordinară ușurare.

— Deci de asta mi-a luat fotografiile.

— Vrei să zici că nu ți-a spus că intenționa să mi le arate?

— A, nu. Nu mi-a adus la cunoștință nici măcar faptul că avea de gând să le ia cu el. Însă, din câte înțeleg eu, Rudy e un tip plin de surprize.

Acum a râs ea.

— Da, asta fără doar și poate. Oricum, și eu cred că fotografiile sunt grozave. După cum îți închipui, văd zilnic multe lucrări despre „Adevărata Montana”, dar tu vii cu ceva nou, ce nu am mai văzut. Și m-ar fi interesat să știu dacă nu le-ai promis cumva altui ziar?

— Încă nu.

— Bine. Atunci, poate ajungem la o înțelegere. Ești liber mâine, pe la prânz?

Imediat ce am aranjat întâlnirea, am și vrut s-o anulez: mă gândeam să o sun imediat pe Anne Ames și să-i îndrug vreo minciună despre cine știe ce revistă din New York, care tocmai m-a sunat ca să-mi cumpere fotografiile. Dar temerile mele exagerate au fost potolite de orgoliu. Cineva din domeniu îmi văzuse lucrările, le apreciasse, iar acum se părea că femeia dorea să le și cumpere. Bine, nu era decât editorul foto al celui mai mare ziar din Montana – dar, totuși, mi se deschisese în sfârșit o ușă. Era o ocazie care se cerea înșfăcată, nu mai încăpea nicio îndoială. Trebuia să încerc odată și-odată.

Așa că mi-am făcut apariția la sediul ziarului *The Montanan*, a doua zi la prânz. De la recepție, se trecea către un birou de știri, la care ușa era deschisă, astfel încât am putut vedea mai multe birouri curate, bine echipate, cu computere moderne și cu ziariști frumos îmbrăcați, care-și făceau treaba, cu un calm tehnocratic. Până și în Montana jurnalismul devenise o instituție. M-am gândit că în acel mediu liniștit și lipsit de evenimente Rudy Warren era probabil considerat un sălbatic din insula Bomeo; și, mai mult ca sigur, el se străduia sârguincios să-și perfecționeze în permanență imaginea.

— Bună ziua.

Anne Ames avea aproximativ treizeci și ceva de ani. Era înaltă, suplă, cu un păr blond-roșcat, bine coafat, și fără niciun fel de machiaj. Nu purta verighetă.

Mi-a scuturat hotărâtă mâna. Am văzut cum mă studia, cum mă tot măsura din cap până-n picioare. Eu mai

scăzusem în greutate, după ce făcusem pe olandezul zburător pe autostrăzi atâta timp. Fața îmi era slabă, ca și cea a lui Gary, mă obișnuisem să-mi prind părul, care-mi ajungea acum până la umeri, într-o coadă, și chiar începusem să port, ca și el, haine de marcă. Când m-am privit odată în oglinda de la baie, parcă nu-l mai vedeam pe Ben Bradford, ci mai degrabă un fel de variantă a lui Gary Summers. Tot nu dobândisem însă zâmbetul lui disprețuitor, așa încât am răspuns la salutul lui Anne, zâmbind sfios.

— Ești pentru prima dată în sediul nostru? m-a întrebat ea, conducându-mă prin biroul de știri.

— Așa e.

— Ne-am mutat aici anul trecut. Înainte aveam sediul într-un depozit mare și vechi, pe malul drept al râului. Era un loc unt, dar cel puțin știam cu toții că lucram pentru un ziar. Acum, de fiecare dată când intru pe ușă trebuie să-mi reamintesc faptul că nu lucrez pentru IBM. Femeia și-a arcurit sprâncenele cu tâlc, continuând: Acum cred că înțelegi de ce Rudy își realizează în mare parte reportajele la Eddie's. Știi ce-a făcut el, în prima zi în care ne-am mutat aici? Și-a instalat o scui pătoare chiar lângă computer, iar Stu Simmons – editorul nostru – a înțeles poanta. I-a spus lui Rudy că poate lucra și acasă – ceea ce însemna la Eddie's. Acolo te-ai întâlnit cu el, nu-i așa?

— Din păcate, da.

— Nu e chiar cea mai amărată bodegă din oraș, iar în comparație cu The Mountain Pass, te simți acolo mai ceva decât la barul hotelului Ritz, din Paris.

— Ești din New York? am întrebat-o, devenind brusc nervos.

— Din suburbie. Din Armonk.

— Reședința IBM, am spus eu, constatativ.

— Da, a confirmat ea, cu altă umbră de amuzament pe chip. Tata chiar a condus departamentul lor de relații externe, timp de treizeci și patru de ani.

În biroul ei era o mare harababură de fotografii, negative și pagini subliniate. Dezordinea aceea mă mai liniștea – era ca o pornire de revoltă, o scăpare de sub masca ei perfectă.

— Bine ai venit în lada de gunoi a fotografiilor, mi-a urât ea, făcându-mi semn să mă așez pe un scaun pe care mai era și un sandviș pe jumătate mâncat.

Eu am rămas în picioare.

— Jane, draga mea, a întrebat ea, ce caută prânzul tău acolo?

Jane – o fată rubicondă, de circa douăzeci și doi de ani – s-a întors dinspre un dulap cu dosare, luându-și repede mâncarea de pe scaun.

— Ți mulțumesc pentru că nu l-ai strivit, mi-a zis ea.

— Genul de domn pe care îl preferă ea, a spus Anne. Jane – el este celebrul Gary Summers.

— A, da, tipul cu portretele. Mi-au plăcut.

— Mersi.

— Jane este secretara mea. Nu vrei să ne faci niște cafea, draga mea? Și, te rog, de data asta să fierbi mai întâi apa.

— Cu lapte și cu cinci cuburi de zahăr, ca de obicei? a întrebat Jane bosumflată, după care a ieșit din cameră.

— E grozavă fata asta, m-a asigurat ea, căutând printr-un teanc de hârtii de pe birou. Și aproape la fel de dezorganizată ca și mine.

Mi-a descoperit fotografiile sub un teanc de formulare.

— Așadar, domnule Gary Summers, după cele văzute de mine până acum, ești un mare fotograf. Și de aceea vin și te întreb: Ce dracu' cauți aici, tocmai în Mountain Falls, statul Montana, unde nu se topește toată zăpada nici vara?

Eram pe cale să recit vechea poveste despre cartea la care lucram, dar am sesizat faptul că ea putea foarte ușor să-și dea seamă de minciună. Și am mai înțeles că, în cazul în care încercam s-o păcălesc spunându-i că am colaborat pe la diverse reviste din New York, și-ar fi petrecut vreo oră-două la telefon ca să-mi verifice recomandările. Așa că m-am hotărât să fiu cinstit. Sau măcar, aproape.

— Am fost fotograf liber-profesionist, la New York. Nu prea am avut multe contracte. Mă săturasem să tot fiu refuzat. Și m-am hotărât să plec spre vest, să-mi încerc norocul la Seattle, de exemplu. Am oprit aici pentru o noapte, mi-a plăcut ce-am văzut și m-am gândit să mai rămân o vreme. Asta-i toată povestea mea.

Mi-am dat seama că i-a plăcut franchețea mea; faptul că n-am încercat să-mi ascund eșecul din Manhattan.

— Și ce te-a făcut să te orientezi spre portrete?

— Întâmplarea, am zis și i-am povestit cum m-am oprit la magazinul universal de lângă Cumpăna Continentală.

— De obicei, cele mai mari idei vin absolut întâmplător, m-a aprobat ea. Iar noi am dori să profităm de ideea ta. I-am arătat editorului nostru șef fotografiile tale. I-au plăcut și lui, și îți oferă posibilitatea să publici câte o fotografie în fiecare sâmbătă, în cadrul secțiunii de weekend. Vom denumi rubrica, *Figuri din Montana*. Pentru început, vom testa reacția cititorilor timp de șase săptămâni, și intenționăm să-ți oferim 125 de dolari pentru fiecare fotografie.

— E cam puțin, nu crezi?

— Ai uitat că te afli în Montana? m-a întrebat ea. Noi nu suntem *Vanity Fair*, avem deja patru fotografi angajați, iar eu îți ofer o sumă care depășește onorariile noastre obișnuite.

— Însă este mai puțin decât sunt dispus să accept, i-am zis, hotărât să rămân pe poziții.

— Adică?

Am aruncat la întâmplare o cifră:

— 250, pentru fiecare fotografie.

— Visezi, cred, a spus ea. 170. Ultima ofertă.

— 175.

— Dar ce, ești avocat?

Am încercat să râd. Cu greu.

— Sigur. Nu se vede? Deci, 175?

— Joci tare, domnule.

— Tot puțin este, și-așa.

— Mă vor face zob la următoarea ședință de buget.

M-am trezit că-i zâmbeam dulce.

— Sunt sigur că-i vei face tu zob pe ei.

Mi-a zâmbit și ea.

— Nu-ți merge așa, dar n-o să mă-mpiedic de 5 dolari amărâți. 175. S-a făcut.

Am dat mâna. Mi-a zis că ar dori să păstreze fotografiile câteva zile, ca să se hotărască asupra celor șase care vor fi publicate, pentru început. Apoi a sunat telefonul. A răspuns și mi-a spus:

— Trebuie să vorbesc la telefon acum – este editorul nostru. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Te sun eu peste vreo două zile.

M-am ridicat în picioare.

— Și încă ceva. Tu chiar ești din New Croydon, Connecticut?

Mi-a venit să dispar de pe fața pământului.

— De unde-o mai știi și p-asta? am întrebat-o.

— De la Meg Greenwood.

— Ești prietenă cu ea?

— Toți ne cunoaștem aici, în Mountain Falls, mi-a zis ea aruncându-mi un zâmbet șagalnic în final. Dar să nu-l fac pe șef să aștepte. Ne mai vedem.

Pe drum către casă, m-am zbătut într-o angoasă cumplită. Întrebări, întrebări. Ce i-o fi spus oare Meg Greenwood? Oare m-a făcut nemernic? I-o fi povestit lui Anne cum am reușit să-i smulg apartamentul la un preț bun pentru mine, fără referințe? I-o fi spus cum am amețit-o, până la semnarea contractului, și pe urmă i-am servit gogoșile despre o așa-zisă prietenă din New York? (Oare ce nume îi dădusem?) Și pentru ce – pentru ce, Doamne-Dumnezeule – am flirtat cu Anne Ames? Pentru că sunt un cretin și nimic mai mult, de asta.

Sigur că ea vorbește acum la telefon cu Meg: „Da, l-am văzut, zicea ea. Și chiar că se poartă de parcă ar ascunde ceva...”

Mi-am petrecut următoarele două zile încuiat în apartamentul meu. Am terminat de imprimat fotografiile cu figurile din Montana. Îmi venea să fug din oraș. Într-o după-amiază târzie, m-am uitat pe fereastră și am urmărit un bărbat cam de vârsta mea care mergea pe stradă, ținând de mână un băiețel de vreo patru anișori. Mi-am întors privirea, am coborât jaluzelele și m-am retras în camera mea obscură. Doar acolo mă simțeam în siguranță.

În aceeași seară, pe la ora șase, a sunat telefonul.

— Gary Summers? Era un alt glas de femeie, dar tot necunoscut.

— Da?

— Sunt Judy Wilmers – patroana Galeriei Noului Vest de pe strada Cromford. Sunt prietenă cu Anne Ames, care a trecut pe-aici în după-amiaza asta cu fotografiile făcute de tine. Niște lucrări deosebite.

— A, mersi.

— Auzi, în caz că nu ești prea ocupat mâine, ne-am putea întâlni la o cafea?

Pentru ce, of, pentru ce oare a trebuit să mă opresc tocmai în acest oraș?

5

Galeria Noului Vest se afla pe o stradă îngustă, lăturalnică. Era o sală veche de expoziții, redecorată ca să arate ca o sală de artă pe care ai putea-o găsi acum la orice colț al New York-ului.

Podeaua de ciment era vopsită în negru. Pereții erau albi și reci, iar iluminarea cu spoturi. Mai era și o cafenea, cu mese și scaune cromate. Pe pereți era expusă o colecție de picturi abstracte, la modă, de altfel – sub denumirea colectivă de *Visuri pământestești din prerie*.

Judy Wilmers purta o fustă lungă din denim și multe gablonzuri indiene. Părul cărunt i se revărsa până spre talie. Mirosea a săpun aromat ca lemnul de santal și a șampon de alge marine.

Ne-am așezat la o măsuță, în cafenea. Ea a băut ceai de măceșe, iar eu un espresso dublu.

Mi-a povestit, pe scurt, viața ei. Era din California și avusese o mică galerie de artă la Pacific Heights, dar a venit la Mountain Falls în '86, după divorțul de primul ei soț, simțind nevoia „să se adapteze la optica” vârstei la care ajunsese.

— M-am trezit cu un teren de vreo trei sute de metri pătrați, în fața magazinului din Pacific Heights, pământ pe care îl cumpărasem în '79 cu 22.000 de dolari, și care, cu ipoteca deja plătită, valora 41.500 de dolari în februarie '86, datorită lui Ronald Reagan și a politicii sale economice. Acum sunt rea, dar există dreptate. Și o dreptate carmică, mă înțelegeți? Tot cam pe vremea aceea, soțul meu, Gus, avea ceva probleme specifice vârstei a treia, și suporta cu stoicism niște ședințe de acupunctură, la Sausalito. Eu eram amărâtă, devenisem cam conflictuală. Dar, până la urmă, m-am hotărât – dacă el dorește să ne despărțim, atunci ne despărțim. Așa că am vândut galeria și am plecat în nemaipomenita stațiune de cincisprezece stele din Idaho. Într-o zi, după ce mă săturasem de atâta ginseng, am închiriat o

mașină și am luat-o spre est cale de două ore, în Montana. Și am oprit prima dată în Mountain Falls. M-am uitat în jurul meu. Am văzut universitatea. Am observat că oamenii erau interesați de artă. Parcă renășteau. După o jumătate de oră, am trecut întâmplător pe aici. Era de vânzare o sală pentru expoziții. Am sunat la imobiliare și m-am interesat. Explozia artelor încă nu ajunsese până în Montana. Mi s-au cerut 29.000. Ne-am înțeles la 26.500. Alți 18.000 pentru renovare, și astfel Mountain Falls a dobândit prima galerie mare, de artă vestică contemporană.

— Probabil că acum valorează peste 47.000, i-am zis eu.

Ea mi-a răspuns fără să clipească:

— Doar 31.900, dacă se menține piața. Sigur, contabilă mea îmi zice să mai diversific puțin afacerea – să deschid filiale și la Bozeman și la Whitefish, poate chiar și în Seattle. Dar știi că extinderea asta implică și un risc, care trebuie contracarat cu mulți bani. Și, pe urmă, pentru ce să mă joc eu cu treburi din astea?

Am dat din cap, întrebându-mă dacă n-o fi urmat cândva, și ea, cine știe ce școală de drept.

— Doar suntem în anii '90. Și e mai frumos ceea ce e mic. Dacă ai o idee și o dezvolti între anumite limite, e bine, altfel prin extindere pui în pericol puritatea ideii. Asta nu înseamnă să nu iei în considerație potențialul oferit de dezvoltarea pieței. Iar când Anne mi-a arătat fotografiile făcute de tine, mi-am dat seama că nu există doar posibilitatea unei expoziții, ci și a unei remarcabile retrospective a vieții din Noul Vest. Și încă a uneia cu un mare potențial.

M-am hotărât să trec la subiect:

— Tu zici că se vor putea vinde?

— Ca pâinea caldă. Tu ai surprins – și asta, după părerea mea, într-un mod mai mult decât extraordinar – spiritul conflictual al acestui stat de astăzi. Te uiți la figurile alea și-ți spui: uite pleava, aspectul dureros al Montanei contemporane. Până și un localnic a avut aceeași părere – și

te rog să mă crezi că unuia de pe-aici nu-i prea plac străinii. Mai ales dacă respectivul a avut tupeul să pozeze sau să picteze minunatul lor stat sfânt. Așa încât, dacă Rudy Warren vine și îmi spune mie că tu vei deveni o celebritate a Montanei...

— Nu știi tu cum e Rudy Warren? am întrebat-o.

Ea m-a privit într-un mod ciudat.

— Ba sigur că știu. Cum să nu știu? Nu degeaba a fost al doilea soț al meu.

— Ai fost măritată cu Rudolph Warren?

— Nu te mai mira. Cu toții putem face greșeli. Și oricum, n-a durat decât șase luni.

Am înțeles atunci de ce lui Rudy nu-i plăcea deloc *californificarea*.

Judy trecuse acum la afaceri – un joc al negocierii, pe care-l conducea cu o duritate plină de farmec. Tocmai organiza o expoziție – ar fi putut peste șase săptămâni, dar avea nevoie de mai multe fotografii cu care să „compună” expoziția. S-a declarat mulțumită că eu mai aveam încă treizeci pe care să i le pot oferi. Galeria urma să plătească înrămarea, bineînțeles. Ea îmi oferea 150 de dolari pentru fiecare fotografie și dorea jumătate din sumele obținute. Mai voia și un procent de 15% din oricare vânzare viitoare, atât în cele 48 de state ale Americii, cât și în străinătate.

Eu i-am spus că nu sunt de acord. Dar asta este prețul unei galerii, a contracarat ea. Asta ar fi însemnat că nu-mi doream o astfel de manifestare. Însă n-ar fi fost doar o expoziție despre Noul Vest, ci prezentarea fotografiilor mele s-ar fi transformat într-o întreagă campanie națională de marketing, care m-ar fi făcut celebru. Eu i-am răspuns că, în cazul în care își dorește cu-adevărat acea expoziție, trebuie să se mulțumească doar cu împărțirea procentuală de 60/40 a drepturilor din vânzări, fără niciun fel de alte drepturi suplimentare. Ea nu dădea înapoi. Bine atunci. M-am ridicat liniștit în picioare și mi-am luat fotografiile.

— Mulțumesc pentru cafea.

— Nu crezi că ești cam exagerat, pentru cineva care n-a mai expus niciodată? Adică, de fapt, cine ești tu, Gary? Din câte mi-a spus Anne, ai recunoscut că ai venit la Mountain Falls pentru că n-aveai de lucru la New York. Însă acum, când cea mai bună galerie din Montana îți oferă șansa de a-ți organiza prima ta expoziție importantă – și chiar fără a fi solicitată-te oprești la mărunte chestiuni contractuale. Nu-ți dorești expoziția asta?

— Nu, dacă sunt în situația de a fi manipulat în legătură cu drepturile mele viitoare...

M-am oprit la timp, fără să intru într-un jargon avocățesc.

— Dacă vrei să mai discutăm, ai numărul meu de telefon.

Și am plecat.

La început, mă bucurasem că am expediat-o pe Judy Wilmers. Aș fi riscat mult prea mult, îmi ziceam eu. Era mai bine să public întâi cele șase fotografii în ziar și pe urmă să mă retrag ușor. Dar, deși încercam să mă autoliniștesc, cum că făcusem ce trebuia, vocea orgoliului meu mă tot sâcăia în creier: *Ei i-au plăcut fotografiile tale, ți-a oferit o expoziție, pentru Dumnezeu... iar tu ce faci? Dai cu piciorul norocului, devenind dintr-o dată extrem de scrupulos în materie de drepturi legale.*

Cel puțin nu aveam s-o mai aud spunând cât e de „conflictuală”. Deși chiar eu însumi eram, în acele momente, foarte conflictual.

Pe drumul spre casă, m-am oprit la Benson's – magazinul universal de pe Strada Principală – și am dat 70 de dolari pentru un robot telefonic de duzină. L-am cuplat de îndată ce am ajuns acasă, dar n-am înlocuit mesajul standard, înregistrat deja. Mi-am înșfăcat însă aparatul de fotografiat și am plecat fără țintă, mergând cu mașina prin Pădurea Leantree – spre sudul orașului – cu kilometri întregi de brazi înalți, pe lângă apele repezi ale Copperhead-ului. Era o zi frumoasă, ninsoarea acoperise peisajul, mercurul din termometre se ridicase până pe la minus șapte grade Celsius, iar soarele radia o lumină plăcută, amețitoare. Cam la

douăzeci de kilometri distanță de oraș, am oprit într-un luminiș, am mers la râu și am dat peste doi tipi care stăteau pe mal și pescuiau la copcă. Amândoi păreau a avea cam cincizeci și ceva de ani, erau bine îmbrăcați, purtau ochelari – bogățani de oraș mic, cu cizme scumpe și cu scurte de marcă. Găsiseră un cot al râului care nu era înghețat și erau așezați pe scăunele pliante de pânză, trecându-și unul celuilalt o sticlură de whisky și înjurând în legătură cu ultimele tipuri de obligațiuni și cu alte chestiuni de serviciu. Mi-am încălcat o regulă proprie și nu le-am cerut voie să-i fotografiez. Dimpotrivă, am rămas ca un lunetist, ascuns după un copac, cu teleobiectivul ațintit pe chipurile lor, apăsând pe butonul declanșator, în timp ce susurul apei aceleia repezi a acoperit zgomotul motorășului. Mă simțeam ca un spion, bucurându-mă că sunt un martor nevăzut. Ei nu puteau poza conștient, pentru că nu mă vedeau. Eu eram ochiul invizibil. Era rolul meu preferat. Să rătăcești prin viață, fără să fii observat. Doream să rămân ochiul invizibil. Pentru totdeauna. Însă Mountain Falls mă obliga, treptat, să-mi părăsesc rolul, deoarece, după cum descopeream în fiecare zi, nu poți rămâne invizibil pentru totdeauna, în niciun caz într-un oraș mic. Pur și simplu, nu ți se dă voie.

Când m-am reîntors în apartament, chiar înaintea asfințitului, robotul meu telefonic înregistrase deja patru mesaje. Primul și al treilea erau de la Judy, cea transpusă de carne, care mă ruga să mă mai gândesc în legătură cu expoziția.

„Sunt sigură că am putea ajunge la o înțelegere contractuală și creatoare, Gary”, mi-a zis în primul ei mesaj. „Și nu numai la o înțelegere, ci și la o apropiere chiar. Gândește-te la cât potențial există, Gary... și sună-mă.”

În al doilea mesaj, Judy, a încercat să atingă o coardă meditativă, trecând la tactici proverbiale răsuflete.

„Bine, uite cum va sta treaba. Eu sunt de acord cu un raport al procentelor de câștig de 60/40 în favoarea ta, iar tu îmi oferi mie 12 luni în care să-ți fiu agent internațional și să

preiau 35% din toate vânzările, plus 10% din comisionul tău pentru toate expozițiile de la galerie. După încheierea anului respectiv, toate drepturile îți vor reveni ție. Crede-mă, îți spun în calitate de prietenă ce-ți sunt, tu n-ai putea obține niciodată un contract atât de avantajos, nici la New York, nici la San Francisco...”

Ca prietenă. Oare femeia asta n-avea deloc simțul ridicolului?

Între cele două monologuri de afaceri ale lui Judy, mai exista unul și din partea lui Rudy Warren. După muzica proastă și înjurăturile care se auzea în fundal, acesta sunase de la Eddie’s.

„Auzi, fotografule. Am înțeles că ai dat lovitura cu domnișoara Ames și că vei deveni un colaborator permanent al ziarului. Am mai înțeles și că nu te-ai lăsat aburit de vipera aia, cunoscută sub numele de Nevasta Numărul Doi. Îmi place de tine din ce în ce mai mult. Trebuie să înțelegi un lucru: dat fiind că eu sunt acela care te-a lansat pe calea succesului, mă aștept acum la o infinită recunoștință din partea ta. Te voi ruga, de asemenea, și să onorezi cu prezența, pe viitor, toate consumațiile mele de la bar. Și cu asta închei: Mă găsești la «biroul meu» în fiecare seară, dacă-ți dorești companie nepotrivită.”

Ultimul mesaj era de la Anne, care mă ruga s-o sun pe mobil. Conducea când a răspuns.

— Cei care locuiesc aici n-au cumva o părere proastă despre telefoanele celulare? am întrebat-o eu.

— Ba da – însă, în ciuda acestui fapt, toți au câte unul. Ascultă, am ales cele șase fotografii pe care le vom folosi. Vrei să vezi ce-am ales... și, în același timp, să mâncăm ceva, după programul de lucru?

— N-am știut că editorul foto are și un cont pentru cheltuieli de protocol.

— Da, are un cont mare – 200 de dolari pe an –, iar asta înseamnă că-l termin pe jumătate, diseară. Să fii în fața casei tale, peste cinci minute.

Pe urmă a închis, înainte să mai pot comenta ceva.

M-a dus la restaurantul Le Petit Place. Era cel mai bun local din Mountain Falls. Amplasat într-o gară dezafectată, din capătul orașului, avea pereți de cărămidă roșie și mese negre, cu colțuri postmoderniste. Atunci când am intrat, vocea lui George Winston răzbătea prin sistemul stereo, iar meniul era descris ca fiind *Noul Pacific...* chiar dacă noi ne aflam cam la 500 de kilometri depărtare de țărmul oceanului. Șeful de sală se numea Calvin. Acesta ne-a recomandat stridiile cu ciuperci și cu legume. Salata specială din acea seară era de lăptucă hidroponică, ornată cu frișcă și mărar. Vinul săptămânii – „o frumusețe de Oregon” – era de fapt un Chardonnay „exact cu cantitatea de oxigen necesară”.

— Știi cum să prepari un martini? l-am întrebat.

— Bineînțeles, mi-a răspuns, ușor ofensat de tonul meu superior.

— Atunci aș vrea un martini gin Bombay, foarte sec, cu patru măslin.

— Iar doamna? a întrebat Calvin.

— Doamna dorește la fel, a zis ea.

— Doamnă, am privit-o eu, râzând. Cred că tipul ăsta n-a ajuns niciodată mult prea departe de Bozeman.

— Nu e cazul să-l tachinezi, a spus ea.

— Dar nici măcar nu-l tachinez. Eu doar l-am întrebat dacă cunoaște ceva din știința de a prepara un martini. Să știi că este chiar o adevărată artă.

— Faci tu pe grozavul.

— Adică?

— Te dai drept un mare atotcunoscător din Est, cu nasul pe sus, mi-a zis ea, zâmbindu-mi dulce.

Au sosit și băuturile; am comandat mâncarea. Ea a ridicat paharul.

— Pentru colaborarea noastră.

Am dat noroc. Am sorbit din martini și am simțit cum novocaina lichidă îmi anesteziază gâtulejul.

— Un martini bun, am constatat eu.

— Ce te tot miri?

— Ideea este că nu mă așteptam să găsesc martini și o lăptucă hidroponică aici, în Montana.

— Aha, înțeleg. Ești unul dintre snobii aceia care urăsc faptul că pot găsi într-un oraș ca Mountain Falls mâncare interesantă, filme străine și librării. Tu ți-ai dori un „Vest în toată regula” – cârnați grași, o bere la cârciumă și un magazin de trabuce, de unde poți cumpăra un *Hustler* și alte porcărioare. Nici nu mă miră că te-ai împrietenit cu Rudy Warren.

Am râs.

— Și chiar a fost însurat cu nefericita aia?

— Viața poate fi mult mai bizară decât cea mai îndrăzneată ficțiune. Cred că Judy l-a considerat un mare caracter și s-a îndrăgostit de farmecul lui de țopârlan.

— Dar n-a durat decât vreo șase luni, nu?

— Mai degrabă vreo două ore. Pe atunci, Judy era nou-venită aici... și nu intrase în ritmul orașului.

— Dar ce, tu crezi că acum a intrat?

— Să nu te lași păcălit de aspectul ei de prințesă în exil. Se pricepe foarte bine să-și vândă artiștii.

— Se pricepe foarte bine și să-i jecmănească, din câte am remarcat.

— Da, am auzit că nu v-ați înțeles la preț...

— Ce repede zboară veștile!

— Doar suntem în Mountain Falls, nu? Și, de altfel, cred că ea ți-a mai făcut o ofertă. O vei accepta?

— Nu m-am hotărât încă. Felul ei de a vorbi mă cam enervează.

— Mie-mi spui? Noi două suntem aproape prietene, dar după o oră petrecută împreună, îmi vine să ies în stradă și să împușc primul misionar care-mi iese-n cale. Totuși, ea conduce o mare galerie de artă și are, într-adevăr, relații pe Coasta de Vest. În locul tău, aș încerca să ajung la o înțelegere cu ea.

— Să știi că sunt revoltătoare condițiile ei.

— Însă și tu ești un bun negociator, domnule Summers. Mă întreb dacă n-ai lucrat cumva pe Wall Street, într-o viață anterioară.

— N-aș fi zis că tu crezi în reîncarnare, i-am răspuns eu, eschivându-mă.

— Toți cei care vin în Montana cred în reîncarnare. De asta și ajung până aici, la dracu-n praznic. Să lăsăm poveștile cu minunatul cer albastru. Este statul ideal pentru o reînviere personală.

— Și tu ai reînviat aici? am întrebat-o.

— Aș putea spune și asta, dat fiind că Mountain Falls este la o mare distanță de Armonk, New York. Dar n-a fost deloc ușor.

— Pot să pun pariu că ai fost la unul dintre acele colegii progresiste din Est. La Sarah Lawrence. Bennington. Hampshire.

— Incorect. La Skidmore.

— Nu zău? Și-atunci, de ce nu te îmbraci cu fuste cadrilate și de ce nu ești căsătorită cu vreun ortodontist din Mount Kisco?

— Pentru că am fost, la viața mea, o nonconformistă. În timp ce tu... lasă-mă să ghicesc. Ai fost la Antioch? La Oberlin?

Eram cât p-aci să-i spun Bowdoin, dar mi-am amintit că Gary fusese la...

— Bard.

— Ha! Mă gândeam eu. *Bard*. Glumești. În ce ți-ai dat licența? În macrameuri? În literatura despre rezistența nicaraguană? Și trăiești din renta lăsată de tăticu'?

Devenisem iar nervos.

— De unde știi că...

— Nu știu. Am ghicit, pur și simplu. Un tip de treizeci și ceva de ani, ca tine, fără semne prea vizibile de venit, se hotărăște să se mute în Montana, într-un imbold de nestăvilit, se stabilește într-un apartament, nu prea dă pe-afară atunci când e vorba de muncă... După cum văd eu

lucrurile, tu ești ori un fost dealer de droguri, care s-a retras din afaceri, ori vreun norocos căruia i s-au lăsat moștenire suficienți bani ca să nu mai fie nevoit să-și câștige singur existența.

— N-am o rentă viageră chiar așa de mare, i-am zis eu, bătând oarecum în retragere. Doar atât cât să-mi plătesc din ea cheltuielile.

Anne s-a uitat amuzată la mine.

— Auzi, faptul că tu ai un venit anual de la familie mă cam lasă rece. Mai ales când ai un real talent. Și-a pus mâna peste a mea. Un adevărat talent.

— Chiar așa crezi, sincer?

— Sunt sigură de asta, mi-a zis, retrăgându-și mâna emoționată, asemenea cuiva care crede că s-a ambalat puțin cam tare. Și asta înseamnă că trebuie neapărat să-ți expui lucrările.

— Mai vedem noi.

— Și pentru ce, mă rog frumos, nu vrei să profiți de o astfel de ocazie?

— Dar eu nu...

— Ba chiar așa este. Atunci când ne-am întâlnit prima oară, la ziar, tu încercai să pari nepăsător, de parcă nici nu te-ar fi interesat dacă îți cumpăr pozele sau nu. Mi se părea chiar că te-ai fi bucurat dacă ți le-aș fi refuzat.

— Eram doar prevăzător.

— Știu. Și mi-a plăcut modul cum te-ai purtat. Chiar l-am considerat atrăgător – în comparație cu toți mitocanii care mă hărțuie ca să-și găsească o slujbă, dând buzna în biroul meu, considerându-se niște genii neînțelese. Însă, eu tot mi-am pus niște întrebări.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu motivele care te determină să fii atât de nehotărât, mă refer la valorificarea muncii tale, la vinderea fotografiilor pe care le faci.

Calvin m-a salvat de obligația de a răspunde la întrebare, apărând tocmai la momentul oportun cu mâncarea. Vinul

avea un iz pătrunzător de doagă; lăptuca hidroponică avea gust de lăptucă obișnuită. Iar faptul că ne-a întrerupt chiar în toiul discuției mi-a dat ocazia de a devia subiectul conversației, de la *Domnul Reticența personificată*, la viața lui Anne, după absolvirea colegiului Skidmore.

— După colegiu, am ajuns la Boston, a zis ea. Am primit, până la urmă, un post la o revistă mondenă, care, ca o dovadă a unei extreme originalități, se chema *Boston*. Am lucrat ca fotoredactor – ceea ce însemna, pentru respectivii, la începutul anilor '80, să scormonesc după portrete frumoase, cu sushi. Ei, locuiam în Cambridge, dincolo de râu, iar pe tipul care stătea lângă mine îl chema Gregg. Își luase doctoratul în engleză. După un an, locuiam amândoi în același apartament. După doi ani, eram căsătoriți. După trei ani, am plecat din Boston și am ajuns în Bozeman, unde Gregg și-a găsit un post la Universitatea din Montana.

— Și cât a durat căsnicia ta?

— Cinci ani.

— Și de ce s-a terminat?

— S-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— N-are importanță.

Din tonul ei am înțeles că nu era bine să insist.

— După ce ne-am despărțit, eu n-am vrut să mai rămân în Bozeman, dar nici să plec din Montana, care-mi plăcea tare mult. Așa că am vizitat Mountain Falls și am rugat-o pe prietena unei prietene să-mi aranjeze un interviu cu Stu Simmons, editorul ziarului *The Montanan*. Iar norocul a fost de partea mea, momentul fiindu-mi favorabil, deoarece editorul lui foto tocmai plecase cu doar o săptămână în urmă. Am primit imediat postul și m-am mutat aici.

— Pare o poveste tipică pentru Mountain Falls.

— Da – toți sfârșesc prin a ajunge aici, pentru că nu le-a mers foarte bine în altă parte.

— Toți au probleme în Casablanca.

— Sau, la fel de bine, la New York. Tu ce probleme ai avut, Gary?

Îmi era limpede că ea s-ar fi așteptat acum să mă spovedesc, relatându-i modul în care am eșuat profesional în Manhattan. Așa încât am pornit de la câteva elemente esențiale din viața lui Gary, pe care le-am mai înfrumusețat puțin. Și eu am fost surprins de fluența deosebită cu care inventam. I-am fabulat despre cum am ajuns la New York după colegiu, cu gândul că, în câteva luni, sigur aveam să mă ocup de copertele pentru *Vogue*. Și despre cum am ajuns să locuiesc într-un apartament din cartierul sărac, realizând lucruri neimportante, de fapt nimic. Pe urmă, când au murit părinții mei, ca unic moștenitor am devenit proprietarul casei lor. I-am descris cât de greu mi-a fost să mă mut în suburbie, după atâția ani petrecuți în Manhattan, spunându-i că, din punct de vedere financiar, n-aveam de ales. Mai ales că ajunseseam să fiu respins de diverse agenții și reviste, precum *Destinations*.

Pe urmă, i-am povestit și despre aventura mea, pasageră, cu Beth.

— A fost ceva serios între voi? m-a întrebat Anne.

— Nu. N-a fost decât ceva distructiv. De obicei, te încurci cu o femeie măritată doar dacă vrei să te legi la cap fără să te doară.

— Dar soțul ei, a aflat el vreodată?

Am scuturat din cap a negație.

— Era avocat pe Wall Street. Nemulțumit și total preocupat de el însuși, de faptul că și-ar fi dorit, de fapt, să fie fotograf.

— Vai, Doamne, a zis Anne, râzând ușor.

— Merita să-i fi văzut camera obscură. Era de ultimă generație. Iar colecția lui de aparate foto... cred că valora pe puțin 40.000 de dolari.

— Și totuși, ea s-a simțit atrasă de tine. De adevăratul fotograf.

Mi-am coborât privirea în farfurie.

— Da, am zis eu, într-un târziu. Tu te vezi acum cu cineva?

— A existat un individ – un coleg de la ziar – însă a plecat acum trei ani. S-a angajat în Denver. Oricum, nu a fost nimic serios între noi. De atunci, am mai avut câteva relații, dar cam nepotrivite.

— Mă mir.

— De ce? Se poate ca Mountain Falls să pară un oraș grozav, dar o femeie singură nu prea are ce găsi pe-aici.

— Există oameni asemenea lui Rudy Warren.

— Da, aici ai perfectă dreptate. Și poate n-ai să crezi, dar să știi că a încercat, cândva...

— Și?

— Auzi, știi ceva? Chiar părerea asta o ai tu despre mine, că m-aș putea culca cu cineva ca Rudy?

Am băut vinul, am mâncat stridiile, am mai comandat încă o sticlă de vin și am început să râdem puțin mai tare.

— Vrei să-ți spun una bună de tot despre Rudy Warren? m-a întrebat Anne. Într-o seară, o convinge pe Meg Greenwood să se culce cu el...

— Da, am auzit.

— Ei, și după ce termină ei treaba, Meg se dă pe lângă el, pisicoasă, și-i șoptește: „A fost atât de bine, Rudy”. Știi ce-a putut să-i răspundă? I-a zis: „Nu-mi spune mie asta. Mai bine povestește-le prietenelor tale cât de bine-a fost.”

Am ieșit din Le Petit Place pe la miezul nopții.

— Sper din tot sufletul că n-ai de gând să mergi acum acasă cu mașina, am sfătuit-o eu, prevăzător.

— În niciun caz. Pentru că tu ai să mă conduci acasă, pe jos.

M-a luat de braț. Nu ne-am spus nimic cât am parcurs cele trei intersecții, ca să ajungem la ea. Locuia într-o casă acoperită cu șindrilă, care fusese construită în 1920, era străjuită de copaci, fiind amplasată pe o alee înfundată. Felinarul de pe stradă lumina în jur într-o nuanță de sepia. Când ne-am apropiat de ușa principală, eu îmi tot ziceam în

sinea mea: *Ești amețit acum. Sărut-o pe obraz și pleacă. Nu-ți complica inutil viața...* O dată ajunși pe treptele din față, Anne s-a întors către mine și mi-a aruncat un zâmbet de o sută de puncte, un zâmbet de femeie ispititoare și ușor amețită. Lumina felinarului îi cădea direct pe față. Mă gândeam: ...dar cât de frumoasă poate fi.

— Ei... am zis eu.

— Ei...

— Ne-am simțit bine împreună.

— Foarte bine.

— Păi... am zis eu.

— Da... a zis și ea.

M-am aplecat s-o pup pe obraz, în schimb am ajuns s-o sărut brusc, pe buze. Gura i s-a descleștat, m-a îmbrățișat și ea, amândoi grăbindu-ne să intrăm în casă. Și am ajuns și înăuntru. Acolo am aterizat împreună direct pe podeaua din hol, smulgându-ne cu febrilitate unul celuilalt hainele.

Mai târziu, în pat, ea mi-a spus:

— A fost bine.

— Nu-mi spune mie asta, mai bine povestește-le...

— Gura, a zis ea și m-a sărutat cu însetare.

— M-aș putea obișnui cu asta.

— Nu zău?

— Da.

— Mi-aș dori să te cred.

— Și ce te-mpiedică?

— Pentru că nu știu dacă...

— Da?

— ...dacă tu nu ești cumva doar un alt fluturaș de noapte, care ajunge undeva, stă acolo până se plictisește, iar pe urmă zboară în altă parte, când nici nu observi.

— Așa îți dau eu impresia?

— Tu ai aproape patruzeci de ani, n-ai fost niciodată căsătorit, nu ți-au prea mers treburile la New York, așa că ai ajuns aici. Peste câteva luni, probabil te vei plictisi și de Mountain Falls, și vei pleca...

— Nu crezi că zbori prea departe cu gândurile? am întrebat-o eu.

— Ba da.

— Nu e vorba de tine?

— Da, e vorba de mine. Însă m-am ars de trei ori și n-am de gând să mai accept încă o dată. Sunt prea bătrână pentru asta...

— Dar nu ești deloc bătrână.

— Am deja treizeci și cinci de ani.

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama. Ai dreptate. Ești într-adevăr foarte bătrână.

— Ticălosule, mi-a zis și m-a sărutat iar.

Când m-am trezit dimineața, ea plecase. Pe perna ei, am găsit un bilețel.

Gary:

Unii dintre noi trebuie să mai și muncească. Sună-mă ceva mai târziu. S-ar putea să mă convingi să-ți pregătesc, diseară, cina. Vezi că în bucătărie ai cafea, ceai și gin Bombay.

Cu dragoste, A.

Am bântuit prin casă. Aici era mult mai multă ordine decât în biroul ei. Locuința era decorată simplu, având pereții din piatră albă, iar podelele deschise la culoare. Câteva covoare mexicane, munți de cărți și de compact-discuri. Mai era și o micuță cameră obscură, amenajată în cea de-a doua încăpere de baie. Acolo avea un aparat de mărit Kodak, vechi, negative proaspăt dezvoltate, precum și două fotografii recent scoase, prinse la uscat, pe sârma pentru rufe. Prima înfățișa o firmă – *Elegantul Motel Butte... Apartamente nuptiale... Pentru oameni bogăți* – punctată cu urme de gloanțe. A doua reprezenta o bisericuță din lemn, îngropată cu totul în zăpadă, pe a cărei turlă se vedea sloganul: *Iisus se întoarce*. Am zâmbit. Anne Ames vedea că are un ochi deosebit de critic și – judecând după

compoziția plină de profesionalism – știa și ce să facă cu un aparat de fotografiat.

În camera obscură era un telefon. Am ridicat receptorul și am sunat-o la birou.

— N-ai apucat să-mi arăți cele șase fotografii pe care le-ai ales, i-am spus eu.

— Pentru că totul n-a fost decât un tertip ca să mă pot culca mai repede cu tine, mi-a răspuns.

— Îmi place fotografia cu firma de la Butte. Și biserițuța.

— Ai cotrobăit și pe-acolo.

— Dacă mă lași singur în casa ta, bineînțeles că nu pot să mă abțin. Fotografiile sunt grozave. Nu vrei să-mi mai arăți și altele?

— Dacă vrei tu.

— Vreau.

— Deci, să înțeleg că accepți invitația la cină?

— Desigur.

— Atunci, ne vedem pe la șapte. Să aduci mult vin.

N-ar trebui să faci asta, mi-am spus în sinea mea. Știu, știu, ai absolută dreptate, înțeleg prea bine – a răspuns o altă voce interioară –, dar fă-mi te rog un serviciu: nu mai vorbi atâta.

Mi-am pregătit o ceașcă de cafea și m-am dus în camera de zi. Pe șemineu, se aflau trei fotografii de familie – Anne împreună cu o pereche mai în vârstă (probabil părinții ei), un portret cu doi adolescenți acneici în uniforme școlare (cu siguranță frații ei) și încă o poză cu ea, la aproape treizeci de ani, cu un bebeluș în poală. Poate că era vreun nepot sau vreo nepoată, mi-am zis eu, dat fiind că ea nu-mi spusese că ar avea copii. M-am uitat prin ziarele și revistele de pe măsută. *The New Yorker*, *The New York Review of Books*, *The Atlantic Monthly*, *The New York Times*, precum și – adânc îngropat sub vrafal de ziare – un exemplar din revista *People*. Da, cu toții avem o oarecare predispoziție pentru adunat maculatură. Am încălcat regula de a nu mai citi nimic din ceea ce apărea în Est și am frunzărit numărul din ziua

trecută a ziarului *The Times*. La pagina cu decese, ochii mi-au căzut imediat pe următorul anunț:

JACK MAYLE, AVOCAT, DECEDAT LA 63 DE ANI

Jack Mayle, partener-șef la firma de avocatură de pe Wall Street, Lawrence, Cameron și Thomas, a murit sâmbăta trecută la Spitalul Muntele Sinai, după o grea suferință. A avea 63 de ani.

Domnul Mayle, șeful departamentului de Rente și Moșteniri, a început să lucreze la această firmă în 1960.

A devenit partener în 1964 și era considerat unul dintre cei mai apreciați experți din New York, în domeniul moștenirilor.

Îi supraviețuiesc soția, Rose, și cei doi copii.

Mi-am sprijinit capul în mâini. Jack. După moartea tatălui meu, el îmi devenise într-un fel al doilea tată. Fusese un om care mă înțelegea fără să vorbim inutil. Deoarece, ca și el, eu eram doar un intrus acolo. Ne-am dat amândoi seama de asta, încă din prima zi în care ne-am cunoscut – eram doi tipi dintr-o firmă, care intraseră în jocul acela de pe Wall Street, și care, în același timp, îl și disprețuiau profund. Cu siguranță cea mai frumoasă perioadă a vieții sale a fost aceea de prin anii '50, când a locuit într-un fel de atelier de pe strada MacDougal și când și-a realizat picturile influențate de Kandinsky. În momentul în care a cedat presiunii familiei lui și a intrat la școala de drept, și-a aruncat toate picturile și n-a mai pus niciodată mâna pe o pensulă. Săracul Jack. Probabil că i-am grăbit moartea, cu propria-mi moarte. Este o altă victimă de-a mea.

Am încuiat ușa de la casa lui Anne și m-am dus acasă, în apartamentul meu, soarele dur al dimineții amintindu-mi cât de mult putusem să beau cu o seară în urmă. Când am deschis ușa, mi-am dat seama imediat că era ceva în neregulă. În aer plutea un iz neplăcut de fum de țigară și am

auzit un şuiert puternic venind din living. Era cineva acolo – şi mi-a fost teamă pentru o clipă. Până când am auzit un glas adormit.

— Tu ești, fotografule?

M-am uitat în cameră şi l-am văzut, răstignit lejer pe canapea, pe Rudy Warren. Lângă pantofii lui, plini de noroi, erau aliniat trei sticle goale de bere, alături de o farfurie plină cu chiştoace de ȱgări. Dinții se lăfăiau într-un pahar cu apă.

— Ce dracu', măi Rudy?

— Neața, a zis el. A luat paharul şi a băut apa, după care şi-a fixat dinții la loc. Ei, așa mai merge.

— Minunat. Cum naiba ai intrat aici?

— Am descuiat ușa.

— Cu ce chei?

— Cu cheile pe care le-am furat acum două nopti. Știi tu care, setul acela pe care-l ții în bucătărie...

— Știu și eu care.

Dar nu mă mai uitasem după ele, de la vizita trecută a lui Rudy.

— Am vrut să-ți spun că le-am împrumutat, însă am uitat, a zis, ridicându-se în șezut.

— Tot așa cum ai vrut să-mi spui și despre fotografiile pe care mi le-ai subtilizat.

— Deci asta îți este toată mulțumirea pentru că te-am făcut om? Ca să nu mai vorbesc de faptul că ți-am facilitat și... cu dulcica domnișoară Ames? Cum a fost azi-noapte?

— Dă-mi cheile, Rudy. Cheile.

El a ridicat din umeri, a dus mâna la buzunar și mi le-a aruncat.

— Ai făcut cumva și duplicate?

— Nu mai fi mârlan. Le-am luat doar pentru cazul în care aş fi avut nevoie vreodată să dorm undeva.

— Și asta ai făcut azi-noapte aici?

— Da. Nu mai puteam merge nici măcar cu un triciclu, darămite cu mașina.

- Ar fi trebuit să-mi dai un telefon, nu să-mi furi cheile.
- Dar tu erai plecat ca să faci avansuri domnișoarei Ames. Auzi, dacă o să-ți verifici robotul, o să vezi că sunt acolo cel puțin trei mesaje de la mine, în care te imploram să-mi asiguri un pat în care să mă culc.
- Tu nu mai ai și alți prieteni, în centru?
- Nu-mi mai vorbește niciunul dintre ei.
- Și nu te-ai gândit la un hotel? Sau la un taxi?
- Ei, pe dracu', dar toate astea costă bani. Amice, n-ai de gând să pui odată de cafea? Am rapid nevoie să simt cofeină în sistemul meu vascular.
- Rudy, eu nu sunt sluga ta. Te rog să pleci imediat de aici.
- Te-ai cam supărat, văd eu bine.
- Observația este foarte pertinentă.
- Dar nu înțeleg de ce. Doar nici n-am dormit în patul tău, nici nu m-am...
- Rudy, la revedere.
- Nu plec fără să beau o cafea.
- Nu vreau să-ți fac nicio cafea...
- După ce o beau, plec. Dacă vrei să plec repede, pune de-o cafea.
- Și-a aprins o țigară și a început imediat să tușească sfâșietor. Parcă își expectora integral plămâni.
- Bine, am acceptat eu. Îți aduc o cafea.
- Când m-am întors, după câteva minute bune, cu cafeaua aburindă, el tocmai terminase de behăit.
- Nu crezi că ți-ai mai putea proteja plămâni de atâtea țigări?
- Nu, mi-a zis el.
- A luat cana cu cafea și a gustat din ea.
- E cafea solubilă, a remarcat el dezgustat. Mersi de așa tratație!
- E cea mai potrivită pentru tine acum, Rudy.
- Cât e ceasul?
- M-am uitat.

— E zece și treizeci și cinci de minute, am constatat eu, cu glas tare.

— Porcăria dracu', a zis Rudy. Aveam ceva de terminat până la două.

— Și o să reușești?

Rudy m-a fulgerat cu privirea.

— Eu reușesc întotdeauna. Sunt un profesionist.

— Nu te supăra.

— Ar trebui să mai afli câte ceva despre prietenie, fotografiile. Și despre orașele mici. Dacă vrei să faci pe grozavul, ia-ți bilet către New York. Nouă, celor care trăim pe-aici, ne place să fim binevoitori unii cu alții. Și ne mai place să știm cu cine – și cu ce – avem de-a face. Dave, cel de la magazinul foto, mi-a spus că tu ești un bun client, că ești un om plăcut, politicos, și chiar că i-ai dat niște sfaturi despre un aparat vechi de fotografiat pe care și-l cumpăraseră, dacă nu mă înșel eu cumva. Dar mi-a mai spus și că te-a invitat de câteva ori la cină. Și că, de fiecare dată, l-ai refuzat. De ce?

Fiindcă pe nevasta lui o cheamă Beth, de aia! Și pentru că mai are pe deasupra și doi băieți.

— Deoarece nu-mi place să amestec afacerile cu plăcerea.

— Vorbești aiurea. Tu nu vrei să te amesteci cu oamenii. Săptămâna trecută mi-am dat seama că ai regretat imediat că m-ai invitat aici și ți-ai dorit să mă fi putut da afară în ninsoare. Nu mă bag în viața ta...

— Ba te bagi.

— ...dar ți s-a întâmplat ție ceva acolo, în Est, o chestie pe care încerci să o ascunzi? Ai fugit cumva de vreo pensie alimentară? De vreun proces pentru stabilirea paternității? De vreo fetiță precoce care ți-a zis că are peste optsprezece ani, când ea nu avea, de fapt, decât doisprezece...?

Am început să râd, dar mi-am dat seama cât de fals suna.

— Nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, Rudy. Nu eram eu omul care să fie arestat, nici măcar angajat, acolo, la New York. Sunt doar un biet ratat, profesional vorbind.

— Amice, fiecare dintre noi are un trecut. Doar că unii nu par a fi deranjați să vorbească despre el, spre deosebire de tine. Pen'că azi, în momentul în care ai intrat aici, mi-am dat seama imediat că ai oarece vești proaste. S-a întâmplat ceva? A murit cineva?

Chiar așa de ușor se vedea prin mine? Am scuturat din cap.

— Bine, a zis el. Rămâi o carte închisă, dacă așa preferi. Și-a terminat restul de cafea. Mai bine să-mi văd de drumul meu, încercând să-mi găsesc o dactilografă.

— Despre ce scrii săptămâna asta?

— Despre nerecunoștința celor veniți din Est.

— Mai bine decât să tot bați apa-n piuă numai despre *californificare*. Cum dracu' de-ai putut să te combini cu una ca Judy Wilmers?

— Dar ce, nu e o bucățică bună? Ei, știi și tu cum merg treburile astea. Pe aici, iernile sunt lungi, mai simți nevoia să ai companie și te trezești, cât ai clipi, că te-ai încurcat cu o nebună care e convinsă că e reîncarnarea unei zeițe indiene. Știi și tu vorba: „Oamenii numesc experiență toate greșelile lor”.

— Oscar Wilde?

— Sonny Liston. S-a ridicat în picioare și și-a luat parpalacul de molton de pe podea. Și încă ceva. Eu am o slăbiciune specială pentru Anne Ames. De fapt, noi toți de la ziar avem o slăbiciune deosebită pentru ea. Așa că ai grijă. A trecut prin multe, în ultimii ani.

— Prin ce anume?

— Sunt sigur că o să-ți povestească singură. Cu timpul. Dar te previn – dacă îndrăznești să-i frângi inima, îți sucesc gâtul cu mâinile mele. A deschis ușa. Și a mai zis: Ne mai vedem noi, la Eddie's. Dacă o să binevoiești să ne mai onorezi cumva cu prezența ta.

A plecat. Eu am deschis repede toate ferestrele din living, ca să aerisesc camera. Am spălat vesela folosită de Rudy. M-am dus în camera obscură și am început să dezvolt filmul

pe care-l făcusem, cu o zi în urmă, pe malul Copperhead-ului. Am încercat să nu mă mai gândesc la ceea ce credeau despre mine oamenii din jur.

După prânz, a sunat telefonul.

— În sfârșit, Domnia sa a catadicsit să răspundă. Era Judy Wilmers, care a continuat imediat: Pe lângă faptul că ai talent în arta fotografică, ești greu de găsit.

— Am fost ocupat, Judy.

— Da, știu. Anne e de nota zece. Așa că nu rata, înțelegeți?

Îmi venea să urlu. Dar i-am răspuns doar:

— Înțeleg, Judy. Înțeleg foarte bine.

6

Am ajuns la o înțelegere cu Judy Wilmers, ceva mai târziu, în după-amiaza aceea. Stătea în cafeneaua din galeria ei, bând ceai de măceșe, ceașcă după ceașcă, și se vâicărea cu glas pițigăiat de fiecare dată când eu mai ridicam câte o obiecție în privința contractului. La început, mi-am luat figura de om amabil și i-am spus că mi se părea acceptabilă împărțirea profitului din expoziție în raportul procentual de 60/40 în favoarea mea. Pe urmă însă, am devenit foarte obositor pentru ea. Nu acceptam să se ocupe de vânzarea operei mele decât pentru șase luni și n-am vrut să-i dau mai mult de 25% din valoarea tuturor vânzărilor ulterioare (deși m-am declarat de acord să încaseze și 10% din profitul de la toate expozițiile pe care le-ar fi organizat în timpul ăsta). Ea a prins curaj și mi-a spus că, dacă nu dispunea de drepturile mele de autor decât șase luni, atunci dorește 30% din vânzări. În final, am acceptat să-i ofer cele 5 procente suplimentare la care râvnea, dar numai cu condiția ca ea să fie de acord cu introducerea unei alte clauze privind limitarea, la doar 36 de luni, a drepturilor pe care le-ar fi primit din vânzările efectuate ulterior perioadei în care dispunea de toate drepturile mele. Nu i-a convenit chiar deloc.

— Dar e revoltător.

— Am dreptul să-mi iau măsuri de precauție, i-am explicat. Și este un lucru obișnuit să se introducă o clauză prin care se limitează perioada de deținere a drepturilor de autor.

— Tu nu ești fotograf, a zis ea. Ești un escroc patentat. Eu doresc o perioadă de șaizeci de luni.

— 48 de luni, am venit eu imediat cu altă ofertă.

— Bine.

Urma să pregătească, pentru a doua zi, contractele ca să le semnez. Expoziția avea să fie deschisă între 18 mai și 1 iulie.

Se va intitula: *Figuri din Montana: Fotografii de Gary Summers*. Urma să fie editat un afiș cu figura lui Madge cea Periculoasă, care să fie expedit în tot statul. Dorea să aibă loc și o petrecere la deschiderea expoziției, la care să participe „dealeri marcanți” din San Francisco, Portland, Seattle și Denver. Mai voia cel puțin încă treizeci de portrete, în termen de două săptămâni.

— Asta înseamnă 80, în total. Pentru expoziție, eu voi alege 40 dintre ele. Bineînțeles, vei avea și tu un cuvânt important de spus, în privința asta. Dar – ca proprietară a galeriei, ce sunt – mie îmi va aparține decizia finală. Aș putea să jur că nici cu asta nu vei fi de acord.

— Oricum, n-am de gând să-ți dau, în niciun caz, vreo fotografie pe care eu nu aș băga-o într-o expoziție, așa încât... bine, tu vei hotărî, în final.

— Nu pot să cred! Ți-e rău cumva? m-a întrebat ea.

— Ce glumă bună.

— Auzi, eu nu doresc ca *The Montanan* să mai primească și alte fotografii, după cele șase pe care le vor publica. Ultima va apărea în sâmbăta dinaintea deschiderii expoziției, iar asta înseamnă o bună reclamă. Dar, după asta, aș dori ca tu să-ți vinzi fotografiile la ziare și reviste importante, și deci *The Montanan* nu va mai fi beneficiar.

— Lui Anne o să-i placă nespus vestea asta.

— Auzi, vorbim despre afaceri aici, da?

Nu i-am spus nimic lui Anne în seara aceea despre condițiile contractuale stabilite cu Judy. Pentru că, de cum mi-a deschis ușa, ne-am năpustit unul asupra celuilalt. Și niciunul dintre noi n-a putut rosti niciun cuvânt timp de mai bine de o jumătate de oră. În final, Anne s-a lipit de mine în pat, și-a pus bărbia pe umărul meu și mi-a zis:

— Bine ai venit.

Eu adusesem două sticle de vin și, după cină, i-am spus că noaptea precedentă – petrecută împreună – fusese subiectul predilect de discuție în Mountain Falls.

— Nu te uita așa la mine, mi-a zis Anne. Mie nu-mi place să-mi fac publică viața particulară.

— Dar cum se face că pereții au atâția ochi și urechi aici?

— Lumea n-are altceva mai bun de făcut. Dar ce, te deranjează că se știe că ai petrecut noaptea aici? N-a fost decât o noapte. Iar acum e o alta...

I-am zâmbit și eu.

— Și mâine va fi o altă noapte, am spus.

Ea s-a aplecat către mine și m-a sărutat apăsător.

— Chiar asta doream să aud.

A doua zi dimineață, după ce am terminat de mâncat micul dejun la bucătărie, ea mi-a arătat cele șase fotografii alese pentru ziar: Madge cea Periculoasă, perechea de la benzinărie, proprietara magazinului din Bigfork, un fundamentalist care se ruga în fața capelei din Kalispell, un agent imobiliar din Whitefish, îmbrăcat într-un sacou albastru și cu adidași în picioare, un motociclist tatuat jucând pocher mecanic la *The Mountain View*.

— Ești de acord cu ce am ales eu? m-a întrebat Anne.

— Da.

— Acum mă gândesc la următoarele șase...

— Din păcate, există o clauză contractuală de interdicție. Și i-am povestit atunci că Judy nu mai dorea ca eu să vând alte fotografii din seria aceea.

— Ce șmecheră. Și ai fost de acord?

— Nu prea am avut de ales.

— Gary...

— Însă, după ultimul portret, i-am zis eu, nu mai am niciun motiv să nu fac fotografii și pentru tine.

Mi-a zâmbit conspirativ.

— Foarte bine.

Următoarele două săptămâni s-au dovedit nebunești, pentru că a trebuit să lucrez mai intens, ca să mai fac încă 30 de portrete pentru expoziție. Mă sculam în fiecare dimineață chiar din zori și plecam la drum. Mă întorceam după-amiaza și, în câteva ore, developam filmul din acea zi în

camera mea obscură, după care mergeam la Anne ca să luăm cina împreună. Eu aduceam mereu vinul și pozele încă umede. Inevitabil, ajungeam în pat de cum soseam. După totala lipsă de pasiune care a caracterizat ultimul an petrecut alături de Beth, ardoarea noastră părea adolescentină. Ne mângâiam tot timpul, iar când plecam ca să realizez fotografiile, departe de Mountain Falls, număram secunde până aveam să ajung din nou la ușa ei.

— A, iar ai venit? îmi spunea ea cu o răceală mimată, până ce intram în casă și mă strângea în brațe.

Puneam vinul deoparte, pozele cădeau pe pardoseală și ne dezbrăcăm complet, unul pe celălalt, înainte să ajungem în dormitor.

După aceea, unul dintre noi se străduia să meargă până în bucătărie să pregătească o cină frugală. Adoptasem obiceiul indolent de a mânca în pat – și, ori de câte ori era rândul meu să gătesc, Anne se uita pe rolfilm vreo jumătate de oră, cu o lupă și o pensetă, ca să aleagă cele mai bune fotografii din ziua aceea.

— Ce tip de bliț ai folosit pentru vânzătorul de arme? m-a întrebat ea într-o seară, după ce s-a uitat la mândrul proprietar de la Ferdie's Firearms, din Butte.

— N-am folosit niciun fel de bliț. Aveam suficientă lumină naturală.

— Nu mai spune! Și cum ai obținut strălucirea spectrală de pe fața lui?

— Am avut noroc cu lumina soarelui de după-amiază. Intra prin geam, chiar în timp ce l-am fotografiat.

— Pe dracu'. L-ai fotografiat, cu bună știință, chiar în plină lumină.

— Ăăăă...

— Vorbind despre portretele tale, nu te bazezi câtuși de puțin pe noroc. Sunt bine făcute, iar modestia ta le salvează. Dar ai început să le perfecționezi.

— S-ar putea.

— Sunt sigură că te consideri un *artist*, ca orice absolvent de la Bard.

— Am învățat totul cu timpul.

— Nici nu mă miră. E nevoie de timp pentru ca un fotograf să înceapă să se bazeze numai pe ochi; să îndrăznească a rezista tentației către supralicitare. Eu încă nu reușesc.

— Fotografiile din camera ta obscură sunt extraordinare.

— Inteligente – poate că da. Extraordinare – în niciun caz. Sunt mult prea căutate. Prea agresive. În timp ce portretele tale... tu reușești să le faci să pară spontane, deși este evident că fiecare fotografie e bine gândită. E un truc.

— L-am învățat nu cu mult timp în urmă.

— M-am gândit eu. Când vei deveni celebru, și când marile reviste se vor ocupa de tine...

— Nu se va întâmpla așa ceva, să nu ne îmbătăm cu apă rece...

— Nu mai fi așa de sigur. Dar dacă așa vor decurge lucrurile, le vei putea spune că „ți-ai descoperit ochiul” după sosirea în Montana.

— Da. Montana este locul eliberării mele.

— Din ce?

— Din eșecul profesional. Din lipsa de încredere în mine.

— Și din altceva nu?

Mi-am ales cu grijă cuvintele:

— Anne, cu toții avem un trecut.

— Așa este. Doar că tu nu vrei să mi-l povestești pe-al tău.

— N-au trecut decât zece zile...

— E adevărat.

— ...și nici tu nu mi-ai vorbit despre tine.

M-a privit strâmb.

— Vrei să știi de ce am divorțat?

— Da, vreau.

A rămas tăcută câteva clipe.

— Știi fotografia aia de pe șemineu, de jos, cu mine și cu un copil?

Am dat din cap.

— E fiul meu, a zis ea. Charlie. A tăcut o vreme, după care a adăugat: A murit.

Pentru o clipă, am închis ochii. Glasul îi era tot foarte calm, controlat:

— S-a întâmplat la o lună după ce a fost făcută fotografia. Nu avea decât patru luni pe atunci. Dormea cu noi în cameră. Se trezea de două, trei ori pe noapte. Doar că, în acea noapte, nu s-a mai mișcat. Greg și cu mine eram așa de extenuați încât nu ne-am trezit decât pe la șapte dimineața. Și pentru că nu auzeam niciun sunet dinspre pătuțul lui, mi-am dat seama imediat că... A tăcut și s-a uitat în altă parte. Sindromul de moarte subită, la bebeluș. Așa au hotărât doctorii – cei de la urgență, anatomopatologul care a efectuat... toți ne-au spus că acest *sindrom* nu este motivat. *Se întâmplă*. A fost o *chestie din alea*. *Nu trebuie să ne învinuim noi*. Însă, bineînțeles că noi ne-am autoculpabilizat. Dacă l-am fi supravegheat, în timpul nopții. Dacă n-am fi fost așa de obosiți, atât de lacomi de a dormi bine, măcar într-o noapte. Dacă...

Eu am închis ochii iar, nefiind în stare să o privesc. În mintea mea, i-am revăzut pe Adam și pe Josh.

— O căsnicie trebuie să fie foarte solidă ca să poată supraviețui morții unui copil, a zis ea. A noastră nu a fost. După opt luni de zile, eu m-am mutat în Mountain Falls. Și – de șapte ani nu m-am mai întors la Bozeman. De atunci nu l-am mai revăzut pe Greg niciodată. Nu pot. Nu se poate trece cu adevărat peste așa ceva. Te obișnuiești cu gândul. Îl păstrezi undeva, în adâncul sufletului. Undeva în tine, într-un loc despre care doar tu știi că există și în care te poți retrage, în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu. Și, indiferent cât încerci, știi bine că nu poți scăpa de acel gând. Îți rămâne bine întipărit, de-a pururi. S-a uitat la mine. Dar tu plângi!

Nu i-am spus nimic, mi-am șters doar lacrimile, cu mâneca de la cămașă.

— Aș bea un whisky, a spus ea. Unul mare. Cred că ți-ai prinde bine și ție.

M-am dus în bucătărie, am scos o sticlă de JB și două pahare, pe urmă m-am întors în dormitor. Când m-am așezat pe pat, Anne și-a pus capul pe umărul meu și a început să plângă în hohote. Am strâns-o în brațe, până a reușit să se liniștească.

— Să nu-mi mai pui niciodată întrebări despre asta, a zis ea, într-un final.

Ceva mai târziu, în toiul nopții, m-am trezit brusc. Ceasul digital arăta 3:07. În odaie era întuneric. Anne era făcută covrig și dormea adânc. Adam și Josh mi-au apărut iar în fața ochilor. Fiii mei pierduți. Anne avea dreptate: durerea este o cameră obscură intimă a fiecăruia. Doar că, spre deosebire de ea, eu alesesem să pierd. Când l-am omorât pe Gary, mi-am ucis în același timp și viața de până atunci; o viață pe care n-o doream. Până am pierdut-o.

Acum totul era numai o prefăcătorie, o invenție, o butaforie, un rol. Numele. Biografia. Așa-zisul meu trecut. Posibilul viitor împreună cu Anne ar fi fost construit pe o imensă minciună – pentru că n-aveam încotro. Ar fi trebuit să-mi urmez primul imbold și să evit orice implicare. Însă acum – chiar și după doar zece zile – nu mai voiam s-o pierd.

În dimineața următoare – era sâmbătă – Anne m-a trezit foșnindu-mi în față un exemplar din *The Montanan*.

— Deșteptarea, mi-a zis ea, ai apărut în ziar.

M-am dezmeticit imediat. Și am văzut acolo, pe a doua pagină a secțiunii de weekend, fotografia făcută de mine cu cei doi de la benzinărie și cu bebelușul lor. Pe aproape un sfert de pagină. Fără niciun comentariu, nicio explicație a fotografiei. Anne optase pentru simplitate. Nu era decât un titlu – *Figuri din Montana*, de Gary Summers – nimic altceva.

— Mulțumit? m-a întrebat.

— Uluit.

— De ce? s-a mirat brusc, preocupată de ceva.

— Pentru că este prima fotografie făcută de mine, care a fost publicată.

— Tot nu-mi vine a crede.

— Ai amplasat-o și reprodus-o grozav. Are o claritate de primă mână. Mersi.

Anne m-a sărutat.

— Cu plăcere, puișor. Îmi pare rău pentru aseară.

— Să nu-ți pară rău niciodată, i-am spus eu. Niciodată.

— Ce faci azi?

— Azi sunt al tău cu totul.

— Ce bine-mi pare. Nu vrei să plecăm undeva?

— Ba da.

Am luat mașina mea și mai întâi ne-am oprit la apartamentul meu, ca să-mi iau niște haine și un aparat de fotografiat.

— Frumos apartament, a constatat Anne, uitându-se la amenajarea strictă. Am putea să-l folosim drept hodgeac. Te-ai mai întâlnit cu Meg Greenwood?

— Nu, de când mi-a arătat casa asta, i-am spus, hotărât să nu-i mărturisesc că în fiecare lună îi strecor chiria pe sub ușă, seara târziu, ca să nu mă întâlnesc cu ea.

— Trebuie să te întreb ceva, și te rog să fii sincer cu mine.

— Da? i-am răspuns bănuitor.

— Când i-am spus lui Meg că te-am cunoscut, ea mi-a zis: „A, a găsit ce-a meritat. El mi-a spus că are o iubită la New York.” E adevărat? Ai o iubită?

— Nu, sincer, nu.

— Atunci pentru ce i-ai spus ei că...?

— Pentru că a fost singurul mod de a o convinge pe Meg să-mi semneze contractul de închiriere, fără să o transform în mama copiilor mei.

— Ticălosule, m-a apostrofat ea, încercând să-și abțină un hohot de râs. Ai dreptate, de obicei exagerează ori de câte ori îi apare în față un bărbat. Deci... nu există nimeni altcineva?

— Te rog să mă crezi, nu.

— Te cred, a zis ea, luându-mă de mână. Te cred.

O dată ajunși înapoi în mașină, Anne mi-a spus să o iau pe drumul național 200, care ducea înspre est. Fusese ciudat de uscat în ultimele două săptămâni. La o temperatură

constant deasupra celei de îngheț, pentru prima dată din decembrie până acum eterna zăpadă dispăruse de pe sol. Și în ziua aceea, peisajul părea la fel de uscat – pământul era maroniu, copacii fără frunze.

— Deci iarna s-a cam terminat, am apreciat eu.

— Încă nu-ți lua la revedere de la ea, a zis Anne. Uscăciunea asta te păcălește. Eu am văzut și straturi de zăpadă de un metru și jumătate, în luna mai. Așa că totul este posibil, pe la mijlocul lui aprilie. Ninsoare, burniță, secetă, boli, invazie de lăcuste...

— Pentru ce m-oi fi mutat în Montana?

— Ca să-ți găsești muza, a spus ea vicleană.

— Ei, haide...

— Și ca să mă cunoști pe mine.

— Cred că asta merită opt luni de temperaturi sub zero.

— Iau asta drept un compliment.

— Pentru ce ai așteptat atâta ca să mă întreb de presupusa mea iubită din New York?

— N-am vrut să cred asta. Până...

— Da?

— Până mi-ai devenit ceva mai familiar.

— Adică?

— Familiar ca o piesă de mobilier.

— Mersi.

— Cu multă plăcere.

— Apropo, încotro ne îndreptăm acum?

Cam la vreo 30 de kilometri pe șoseaua națională 200, Anne m-a îndrumat pe un drum lateral – o străduță îngustă și șerpuitoare din asfalt, printr-o pădure de pini foarte înalți. Erau așa deși, așa de înalți, încât nu se mai putea vedea cerul. Parcă ne aflam într-o măreață și înaltă catedrală. După zece minute în acest tărâm al lemnului, Anne m-a ghidat spre stânga, pe o altă cărare pavată. MG-ul cu două locuri aproape că nu încăpea pe acolo, iar hârtoapele m-au obligat să încetinesc la 15 kilometri pe oră.

— Dacă facem vreo pană aici, va trebui să mă ajuți, am spus eu.

— Te voi ajuta.

Mașina a început să vibreze, pentru că ajunsese într-o zonă pietruită.

— Sper să merite tot efortul ăsta.

— Crede-mă că merită.

După cinci minute am distins ceva albastru. De fapt, nu era un albastru obișnuit, ci mai degrabă unul marin. În fața noastră se întindea un lac foarte mare. La prima vedere, părea o mare. De-abia i se zărea celălalt mal. În mijlocul lui, am remarcat două insulițe – amândouă cu aspect sălbatic. Am parcat mașina pe malul lacului și am coborât. Am privit în toate direcțiile. Se mai vedea câte o căsuță ascunsă printre copaci, dar numai cu greu. Era un Eden – un loc proaspăt, nelimitat, împrejmuț de o minunată pădure imensă.

— Doamne-Dumnezeule, am rostit eu într-un final.

— E impresionant, a zis Anne. Se numește Lacul Elanilor. Este al doilea ca mărime din Montana. De aici și până la malul vestic, cred că sunt vreo douăzeci și ceva de kilometri. Dacă ieși cu barca în larg, poți pierde direcția, uiți încotro te îndrepti, așa de mare este.

Am întrebat-o de când a început să vină acolo.

— De când am cumpărat cabana aia.

Mi-a arătat o căsuță aflată cam la vreo cincizeci de metri de noi, ascunsă printre pini. Era ca o colibă. Din bușteni aspriți de vreme, cu ferestre mici și un coș de piatră, răsărind din acoperiș. În interior era o singură mare încăpere. Cu podea de lemn, cu o sobă cu lemne, cu o mică chiuvetă de cositor, cu două fotolii vechi, cu un pat dublu de fier, cu un coș de răchită plin cu lemne de foc, cu rafturi pline de romane de aventuri și conserve de mâncare, cu câteva etajere pentru vreo zece sticle de vin, prăfuite. Singura legătură cu lumea exterioară era radioul cu tranzistori.

— Aici nu avem electricitate, mi-a zis Anne. Folosim lămpi cu kerosen. Totuși există un WC și o cadă de baie, dar apa

trebuie încălzită pe sobă. Însă este singurul loc unde pot să evadez, unde mă izolez de absolut orice. Vara trecută, am petrecut un concediu de două săptămâni aici, de una singură. N-am întâlnit niciun alt suflet, în tot acest timp.

— Mă uimești, domnișoară Ames.

— Dar nu e un loc fantastic? m-a întrebat ea, întinzând mâna după o cutie de chibrituri, în zona de bucătărie. Totuși e cam umed aici.

— Da, dar să știi că pe mine nu m-ai putea convinge să rămân singur aici, pentru perioade lungi de timp.

— Ajunge să-ți placă această izolare, după o vreme. Până și un orășean înrăit, ca tine, ajunge să se simtă bine aici.

— De când o ai?

— De vreo patru-cinci ani. Am dat o nimica toată pe ea – se și vede asta.

Anne a deschis ușița sobei și a aprins lemnele.

— Mereu scot cenușa și pregătesc lemne de foc, înainte să plec. Asta ca să nu pierd o oră ca să sparg lemne atunci când revin aici. Mai ales că e al dracului de frig, fie iarnă, fie vară.

Eram de acord cu ea.

— În două ore, după ce se încălzește soba, cabana devine suportabilă. Haide să ne plimbăm puțin.

Am pornit-o pe o cărăruie îngustă de pe malul lacului. Acum soarele bătea puternic, iar lacul liniștit părea lucios ca o podea proaspăt lustruită. Aerul era rece și printre pini adia un vânticel. Calmul acela te copleșea. Nu ne-am spus nimic, cât am mers. Mă gândeam că tot ce-mi plăcea mie la statul ăsta nu erau numai drumurile neumblate și cerul extraordinar, dar și respectul pentru liniște. Pascal, parcă, dezbătuse faptul că toate problemele omului pornesc de la imposibilitatea de a putea sta liniștit într-o încăpere? Montana înțelegea, din instinct, acest adevăr și se străduise să blocheze zgomotul civilizator, care domina viața de peste tot. Aici, liniștea era considerată o calitate, o necesitate.

După aproape o oră, Anne a întins mâna și m-a prins ușor de umăr. Eu m-am întors și am văzut-o cum duce un deget

la buze, și-mi arată ceva în pădure. Cam la vreo zece metri de noi, era o uriașă ursoaică grizzly, cu doi pui. Ursoaica îi spăla, lingându-i peste tot, cu limba ei imensă. Amândoi am rămas locului, știind că orice mișcare bruscă ar fi putut să o sperie, crezând că puii ei ar putea fi în pericol. Așa cum știe un cititor fidel al revistei *National Geographic*, cel mai repede poți fi atacat de o ursoaică grizzly dacă-i stârnești instinctele materne – așa încât am rămas nemișcați, martori tăcuți la scena minunată de familie. La început, am rezistat tentației de a duce mâna la aparatul de fotografiat Leica din buzunarul scurtei mele îmblănite. Când am înțeles că ursoaica-mamă tot nu ne observase, am scos cu precauție aparatul și i-am deschis obiectivul. Lui Anne nu-i venea a crede. Mă bătea pe umăr și scutura din cap înnebunită. I-am făcut semn cu mâna să n-aibă grijă. Pe urmă m-am uitat pe vizor și am reușit să fac opt poze cu ursoaica și cu puii. Am regretat că n-aveam cu mine și un teleobiectiv, și, în dorința de a ajunge cât mai aproape de subiectul fotografiilor, am făcut doi pași, încet, înainte.

Mare greșală. Când am atins pământul cu bocancii, ursoaica a încremenit. Și-a strâns puii la piept. S-a uitat și s-a ridicat în două picioare. Era de o înălțime periculoasă. Peste ticăitul inimii mele, în criză, am auzit cum Anne inspiră adânc. Ursoaica rămăsese la fel de neclintită ca noi. Se instalase o stare de încordare – ce n-a durat mai mult de 30 de secunde, dar nouă ni s-a părut o oră. În cele din urmă, ea s-a așezat, și-a luat puii într-una din labelle ei imense, protejându-i și i-a dus în adâncul pădurii.

Noi am așteptat câteva minute înainte să ne mișcăm. După plecarea urșilor, Anne a expirat. Știam ce avea să se întâmple acum.

- Ești un tâmpit, mi-a spus ea nervoasă.
- S-a întâmplat să...
- Pe dracu'. Te-am avertizat să nu te miști...
- Nu m-am gândit că...

— Da, corect – *nu te-ai gândit*. Era să murim. Data viitoare...

— ...o să știu să mă feresc de urși, i-am spus eu, încercând să o liniștesc. Dar tactica a fost greșită.

— Nu te mai strădui să faci glume cu mine, Gary. Și, acestea fiind spuse, a luat-o la fugă spre cabană. Eu n-am alergat, dar i-am mers pe urme. Cât am parcurs drumul înapoi, ea nu s-a uitat o dată spre mine. Era cam cu cinci minute în fața mea. Am auzit trântindu-se ușa cabanei. Când am intrat și eu, Anne stătea în picioare în bucătărie și desfunda o sticlă de vin. Soba își făcuse treaba – în cabană nu mai era chiar atât de frig ca într-o cămară. Anne și-a turnat puțin vin într-un pahar, l-a gustat, apoi s-a desprins de mine, când am încercat să o iau pe după umeri.

— Îmi pare rău.

— Așa și trebuie.

— Nu m-am gândit că...

— Ai gândit... ca un fotograf.

Am zâmbit.

— Vor fi niște poze frumușele.

— Știu. Și dacă vrei să-ți ispășești păcatele, mi le dai mie, pentru ziar.

— Bine, am spus și am vrut să o mângâi pe obraz. Ea mi-a luat mâna și mi-a strâns-o tare.

— Te-ar fi putut aranja, cu vreo două labe. Pentru că eu eram în spatele tău, aș fi reușit, eventual, s-o păcălesc... însă tu n-aveai nicio șansă. Să nu te mai prind că te joci în felul ăsta cu viața ta.

— Vino, i-am zis, trăgând-o spre mine.

Patul scârțâia, așternutul era ușor umed și, în ciuda faptului că aveam două păaturi groase peste noi, ne-am ținut strâns în brațe, ca să ne putem încălzi.

— Hai să nu ne întoarcem mâine, i-am propus, aplecându-mă să iau sticla de vin și două pahare de pe podea. Ne cuibărim aici și îi lăsăm pe toți să creadă că am dispărut fără urmă.

— Amice, aici nu-i loc pentru amândoi.

— Ce fel de femeie romantică ești tu?

— Sunt o romantică realistă...

— Asta nu e cumva o contradicție în termeni?

— ...și care ar dori să se păstreze. Tocmai de asta n-ai vrea să-mi petrec două săptămâni, aici, singură cu tine.

— Dar de ce? am întrebat-o, părând ofensat.

— N-ai auzit niciodată de febra de cabană? Poate ucide definitiv o idilă. După două săptămâni de stat singuri aici, în locul ăsta mic și izolat, vom ajunge să ne dorim nebunește să nu mai fim împreună... sau ne vom bate.

— Frumos mod de a-ți petrece timpul în Montana.

— Știi de ce statul ăsta are cei mai mulți obsedați de forță, de oameni ce urăsc conducerea țării, de nebuni separatiști? Pentru că foarte mulți locuiesc în astfel de cabane mici. Dându-se jos din pat, încep să se îmbrace repede. Acum vei descoperi deliciale sosului de spaghetti, preparat de mine.

La bucătărie, patru rafturi erau pline cu conserve de supă, legume, fasole fiartă, chili, ton, stridii, sardele, lapte praf. Mai erau și diverse alte pachete, cu spaghetti și orez, pungi cu pâine prăjită, borcane cu cafea, ceai și borcănașe cu mirodenii uscate. Anne a turnat puțin ulei de măsline într-o tigaie pe care a pus-o pe sobă. În câteva minute, uleiul a început să sfârâie.

— Deci, chiar funcționează, am constatat eu.

— Ce băiat de oraș mai ești și tu, a spus ea, aruncând puțin usturoi uscat și rozmarin, în tigaie.

— Și cum potrivești temperatura?

— Foarte simplu, a răspuns ea, deschizând soba și aruncând înăuntru câteva lemne. Uite așa bine.

— Ce fată deșteaptă ești tu.

— Ai de gând să lăncezești în pat toată seara, cât gătesc eu?

— Mi-a dat prin cap.

— Și nu vrei măcar să desfunzi încă o sticlă de vin?

M-am străduit să mă dau jos din pat și să mă îmbrac. Anne a mai adăugat puțin sos de tomate și restul de vin din sticlă. A umplut o oală cu apă și a pus-o pe foc.

— Când faci cumpărături pentru aici, i-am zis eu, uitându-mă la rezervele de conserve, nu ți-e frică de Apocalipsă?

— Nu... însă am și o pivniță.

— Zău?

— *Sigur.*

— Dar văd că ai ceva rezerve de mâncare, nu glumă.

— Fac de două ori pe an cumpărături masive pentru cabană și de-asta nu-mi fac griji.

— Deci ai putea dispărea fără de nicio urmă, dacă ai vrea?

— Acum nu.

— De ce?

Anne a schițat un zâmbet.

— Acum tu știi unde mă poți găsi.

A mai adăugat câteva stridii în sosul de roșii și paste în oala în care fierbea apa. Eu am desfumat o sticlă de vin, am aprins lumânări, am pus masa.

— *Linguini alla vangole*, a zis ea și a pus castronul cu paste, aburind, pe masă. E o veche specialitate din Montana.

Am mâncat. S-a terminat și a doua sticlă de Shiraz. Am găsit un porto în rastele și am început să torn din el, în două pahare. Ea n-a vrut decât puțin.

— O să mă doară foarte rău capul, mâine dimineață, a motivat ea.

— Oamenilor triști nu le place singurătatea, am spus și i-am dat un pahar.

— Chiar vrei să mă îmbeți?

— Desigur, ca să profit de tine.

Lumânarea a pâlpâit. Anne s-a aplecat și și-a pus mâna peste a mea. Lumina dată de flacăra lumânării îi radia pe față.

— Te simți fericit?

— Foarte fericit.

— Și eu la fel.

Am rămas tăcuți. Pe urmă, m-a întrebat:

— Ai cumva vreun copil pe-unde?

Fără să vreau, mâna liberă mi s-a încleștat. Din fericire, era sub masă.

— Nu.

— M-aș mira.

— De ce?

— Pentru că atunci când ți-am povestit despre Charlie, te-ai întristat rău.

— E o poveste foarte tristă, i-am zis.

— Da, dar dintre puținii cărora le-am povestit, cei care n-au copii nu au reacționat șocant. Sigur, au spus „ce groaznic” și lucruri de genul ăsta... însă cei care sunt părinți nu suportă povestea mea. Ca și tine, de altfel.

Am ridicat din umeri. Consideram că era cel mai sigur răspuns.

— Să nu mă înțelegi greșit, dar m-a impresionat reacția ta, chiar m-a... uluit. Un bărbat neînsurat, fără copii... nu te aștepti să înțeleagă sentimentul puternic pe care îl are un părinte față de copilul său. Anne a tăcut o vreme și apoi m-a privit direct în ochi: Tu îți dorești copii?

Am privit-o și eu.

— Poate. Dar tu?

— Și eu tot *poate*.

A băut emoționată din paharul ei cu porto, iar eu l-am golit pe al meu. N-am mai discutat despre acest subiect.

Am dormit iepurește și m-am trezit, în toiul nopții, încordat ca un arc, după ce am visat că aud un zgomot de ferăstrău electric, Black and Decker.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Anne, oarecum trează.

— Am visat ceva urât.

— Dormi acum, mi-a zis ea, luându-mă în brațe. O să uiți până mâine dimineață.

Măcar de-ar fi fost așa.

- IDENTITĂȚI FURATE -

Am adormit într-un târziu, având senzația că mă prăbușesc într-un gol negru. Un adevărat somn de veci.

7

Deodată, am simțit o mână care mă strângea de umăr și mă zguduia. Am auzit o voce:

— Gary, Gary...

Mi-am venit în fire. Anne stătea aplecată deasupra mea. Era îmbrăcată și părea speriată. Chiar foarte speriată.

— Trebuie să plecăm imediat de-aici.

— Ce...? Tot nu mă dezmeticisem de-a binelea. M-am uitat la ceas. Era aproape de prânz. Nici nu era de mirare că mă simțeam așa zăpăcit.

— Trebuie să plecăm chiar în clipa asta, a repetat Anne.

— Dar de ce?

— Ți arăt, după ce te scoli din pat. Dar trebuie să te scoli din pat, chiar acum.

— Nu înțeleg...

— Gary... M-a tras pur și simplu cu forța din pat. Mișcă-te! Am făcut ce-a zis, m-am îmbrăcat și mi-am aruncat lenjeria murdară în rucsac. Între timp, Anne alerga prin casă, închizând totul bine. Se mișca repede.

— Ești gata? m-a întrebat ea, în timp ce-mi puneam și bocancii.

— Da. Însă pentru ce atâta zarvă?

— Să ieșim naibii odată de-aici, a insistat ea.

Mi-am luat rucsacul și am deschis ușa.

— Doamne-Dumnezeule, am îngăimat. Ce nenorocire.

Se stărnise un incendiu. Cuprinsese o mare parte din pădure. Ajunsese la vreo cinci sute de metri de noi, iar flăcările licăreau în vârful pinilor. Cerul era acoperit de un nor dens de fum înecăcios, iar soarele nu se mai vedea deloc. Bătea un vânt puternic, care răspândea incendiul. Acesta amenința să se întindă până la noi. De-abia acum îmi dădusem și eu seama pentru ce se grăbise Anne să mă trezească. Focul venea direct înspre noi.

Am alergat către mașină, am deschis portbagajul și mi-am scos aparatul de fotografiat.

— Ai înnebunit? a țipat Anne.

— Doar câteva fotografii, am implorat-o, deschizând capacul Rolleiflex-ului.

— Folosește Ilford IP-4, mi-a zis ea, uitându-se cum scotocesc prin punga aparatului. Are o claritate mai bună.

I-am zâmbit.

— Am înțeles, șefa.

— Și repede. Avem la dispoziție doar câteva minute.

Am fixat teleobiectivul și am făcut vreo zece fotografii cu pini în flăcări. Văzuți prin aparat, semănau cu niște lumânări imense de pe un tort aniversar, intens strălucitoare. Brusc, însă, cu un trosnet puternic, incendiul s-a dezlănțuit cu adevărat. S-a auzit clar acel bine cunoscut zgomot șuierător, iar flăcările parcă crescuseră, înaintând cu repeziciune înspre noi.

— Hai, să ne cărăm odată de-aici, a zis Anne. Conduc eu.

I-am aruncat cheile și amândoi am sărit în MG. Ea a încercat să pornească motorul.

Fără niciun rezultat.

A învârtit iar cheia în contact. Tot nimic.

— Apasă pe accelerație, i-am spus eu.

Ea chiar a lovit pedala de câteva ori, pe urmă a învârtit din nou cheia în contact. Nimic și iar nimic. Totul era-n zadar.

Vântul bătea și mai puternic. Acum se simțea până la noi mirosul de lemn ars, iar fumul venea tot către noi.

— Ce dracu' se întâmplă? a întrebat Anne, apăsând iar accelerația.

— Stai, oprește-te, i-am spus eu. O să îneci motorul.

— Dacă nu pornește, o să murim.

— Bag-o într-a doua. Acum rotește cheia și apasă pedala de ambreiaj până la podea.

Anne a făcut așa cum i-am spus. Eu am sărit jos din mașină, am fugit în spate și am început să împing. La început, nu se mișca, dar în clipa în care am reușit s-o trec dincolo de un dâmb, mașina a început să coboare ușor, spre vale.

— Dă drumul la ambreiaj, am strigat, pe când mașina fugea din fața mea. S-a auzit o icnitură și apoi zgomotul motorului. Dă-i benzină, dă-i benzină, îi tot spuneam eu, în timp ce Anne se sforța să mențină motorul mergând. Dar după câteva secunde s-a oprit.

— La dracu'. Anne a învărtit încă o dată cheia în contact, supărată. S-a auzit un zgomot ciudat. Fumul de la incendiu devenise înecăcios.

— Bagă din nou într-a doua, i-am strigat eu, ducându-mă repede în spatele mașinii. Ai apăsas pe ambreiaj?

— Da. Haide, acum.

Opintindu-mă cât am putut de tare, am reușit să urnesc iar mașina și am fugit în spatele ei, împingând-o ca să se miște tot mai repede, până și-a intrat în ritm și a plecat din fața mea.

— Ambreiajul!

Anne a dat drumul la ambreiaj. Încă o icnitură, urmată de sunetul liniștitor al motorului care începuse să toarcă. Am fugit și am sărit în mașină. Anne a apăsas accelerația, a schimbat în viteza întâi și am pornit-o pe drumul plin de noroi. A reușit să ajungă la 30 de kilometri pe oră, dar suprafața neregulată făcea ca MG-ul să se scuture ca o freză de stomatolog, ceea ce a obligat-o să reducă viteza la 20.

— Ce mașini englezești tâmpite. Numai formă, fără fond.

— Nu sunt proiectate pentru mersul prin pădure.

— Dar pentru ceață da? m-a întrebat ea, atunci când vântul a început să bată iar și pe drum a ajuns un nor gros și toxic de fum. A intrat pe geam și ne-am înecat. Am închis repede geamurile, dar am tușit rău de tot. Acum aproape că nu se mai putea vedea nimic – poate doar la vreo trei metri în față. Anne era aplecată peste volan, încercând să distingă, pe cât putea, drumul. Un sfert de oră n-am schimbat niciun cuvânt. Amândoi știam că incendiul era la câteva minute în urma noastră. Și dacă nu ieșeam cât mai repede din acea zonă a pădurii, ne-ar fi înghițit cu totul.

Fumul era îngrozitor. Mirosul neplăcut plutea în aer, îngreunându-ne respirația. În câteva locuri din tavanul MG-ului, izolația cedase și permitea accesul fumului în interiorul habitaculului. Anne era albă ca varul. Scrâșnea din dinți și se străduia să rămână calmă. Cărarea plină de praf era acum mai șerpuitoare, mai periculoasă, dar ea conducea mașina cât se putea de repede. Fumul s-a mai risipit puțin și s-a văzut drumul principal, dar brusc s-a auzit un pocnet îngrozitor, iar focul era chiar în spatele nostru. M-am întors și am văzut cărarea pe care tocmai trecusem transformându-se într-un adevărat infern. Flăcările alergau pe lângă noi, rupând din pădure, cu aceeași viteză cu care se mișca mașina.

— Vai, Doamne, a mai apucat să strige Anne, și un pin imens s-a rupt în două și a blocat drumul, cu crengile în flăcări. Se părea că va cădea în fața noastră, și exact atunci asupra mașinii s-a abătut un jet puternic de apă ce a umplut tot parbrizul și ne-a orbit pentru moment. Dar după ce apa s-a scurs, am văzut că ajunsesem la drumul principal și fusesem salvați de către pompierii locali.

Soldatii în uniformă au alergat spre mașină și ne-au scos afară.

— Sunteți bine?

Eu îmi simțeam plămânii ușor blocați, dar Anne inhalase mai mult fum decât mine, pentru că acum nu mai avea deloc aer. Unul dintre pompieri i-a pus o mască de oxigen pe față. Eu am luat aparatul de fotografiat și am fugit după ea.

— Cum te simți? am întrebat-o.

A dat din cap, pe urmă și-a scos masca de oxigen și mi-a spus:

— Vezi-ți de treaba ta.

— Bine.

— Vreau fotografii și alb-negru și color.

M-am aplecat și am sărutat-o.

— Mergem la spital de cum...

Ea m-a întrerupt:

— Nu merg la niciun spital. O să mă duc direct la ziar, imediat după ce faci pozele...

— Domnișoară, a zis un pompier, pune-ți masca.

Însă ea își căuta telefonul mobil, scotocind în buzunarul gecii.

— Domnișoară, îți trebuie oxigen. Masca. *În clipa asta.*

— Să sun la ziar. Gary, fă odată pozele alea.

Am început să fotografiez doi pompieri care scăpaseră un furtun.

— Cine dracu' mai e și tipul cu aparatul de fotografiat? am auzit vocea unui pompier.

— Este fotograf la *The Montanan*, i-a strigat Anne. Lasă-l să-și facă meseria.

— Masca, doamnă. *Masca.*

Am luat-o la fugă în sus, pe deal. Un pompier tânăr, cu fața neagră de funingine, se sprijinea de un vehicul și părea cu totul descumpănit. Am făcut cinci fotografii cu el, după care atenția mi-a fost atrasă de patru pompieri lângă doi copaci înnegriți, carbonizați. Deasupra, am distins câteva hidroavioane ușoare, care bombardau incendiul cu apă, după care se întorceau la lac, unde își reîncărcau rezervoarele. Am folosit teleobiectivul și am realizat o fotografie nemaipomenită, cu un pilot care se uita din carlingă, în timp ce perdeaua de apă șiroia din avionul lui – pe față având întipărită o expresie de satisfacție, de parcă un mare incendiu de pădure nu era decât un eveniment banal pentru el, un fapt obișnuit, cotidian.

Am trecut apoi pe Fujicolor, pe când era potolit un alt val de flăcări. Am prins o imagine, de aproape, înfățișând un pompier ceva mai bătrân – cu o față ca de ciment pietrificat și o privire uimită, în timp ce pâlparea roșie a flăcărilor i se reflecta pe chip. Am folosit nouă rolfilme în mai puțin de jumătate de oră. Acum zburau pe deasupra noastră trei hidroavioane, în timp ce patru motoare pompau apa cu frenezie.

Era așa de cald în jurul meu, încât asudasem din greu, dar mi-am văzut de treabă, fiind foarte atent. Situația limită – faptul că Anne și cu mine scăpaserăm de incendiu ca prin urechile acului – era depășită acum de pericolul posturii de a lucra, ca fotograf, în atare condiții. Acum am înțeles pentru ce fotoreporterii de război se îndreptau mereu numai spre locurile din care se trăgea. Era ceva irezistibil în pericolul de a fi cu un picior în groapă. Și totuși, pentru că te aflai în spatele aparatului, aveai impresia că ești ferit de orice pericol. Aparatul de fotografiat devenea pentru tine un fel de scut. Stăteai îndărătul lui și nu ți se mai putea întâmpla nimic rău. Sau, cel puțin, așa gândeam eu, în timp ce alergam de colo-colo, pe drumeagul acela de pădure, făcând fotografie după fotografie, neglijând flăcările care înconjurau acel colț de țară, ca un cerc de foc de la circ.

— Hei, fotografiule!

M-am întors și am văzut un pompier care făcea semne spre mine.

— Gata aici.

— Încă zece minute și am plecat.

— Pleci chiar acum...

N-a apucat să-și termine fraza, pentru că dintre copaci a izbucnit o flacără care a învăluit un pompier ce stătea la doar trei metri distanță de noi. Imediat, trei dintre colegii acestuia s-au năpustit înspre el. Eu am îndreptat aparatul spre corpul care devenise o torță vie. Cu degetul tot apăsam pe declanșator, în timp ce pompierul se agita disperat – cu toate hainele și părul în flăcări iar colegii lui încercau îngrozii să stingă focul de pe el. După ce au reușit, amărâtul a căzut în față și a rămas nemișcat. Eu am făcut patru poziții, chiar când se prăbușea. Am continuat să-l fotografiez, în timp ce pompierul bătrân îi făcea masaj cardiac, după care i-a luat pulsul. Ultima fotografie făcută de mine a fost a unuia dintre colegii lui, care îngenunchease alături de cadavru, cu fața îngropată în palme.

— Vai, Doamne...

Era Anne. Stătea în spatele meu, privind șocată.

A încercat să întrebe:

— A...?

Eu am dat din cap, iar ea m-a întrebat, șoptindu-mi la ureche:

— Ai prins tot?

— Da. Cum stai cu plămâni?

— Funcționează.

Un pompier s-a apropiat de noi.

— E timpul să plecați de-aici, a zis el. *Acum.*

Am gonit ca nebunii. În zece minute, ne aflam iar pe drumul național 200. Când am virat spre Mountain Falls, am oprit mașina și am sărit rapid din ea, ca să mai trag încă un rolfilm, de la înălțimea aceea, de unde se vedea ca-n palmă toată valea devastată. Flăcările erau încă așa de puternice, încât parcă atingeau hidroavioanele care zburau peste ele, iar deasupra canionului, cândva plin de vegetație, plutea un nor gros, înăbușitor, de fum.

Anne era lângă mine când am terminat rolfilmul.

— Cred că am rămas fără cabană, a spus ea.

— S-ar putea să ai noroc. Incendiul văd că nu s-a apropiat de lac.

— Chiar dacă printr-o minune nu a fost distrusă, cine ar mai avea chef vreodată să-și petreacă vacanța în mijlocul unei păduri arse?

I-a sunat mobilul. A răspuns și a început o discuție plină de vervă.

— Da... da... color și alb-negru... Un mort, până acum... Da, a surprins și asta... Bine, ajungem într-o oră. Nu întârziem. S-a întors către mine: Era editorul-șef. E surescitat de faptul că era să ardem de vii... și că s-a întâmplat ca tu să ai un aparat de fotografiat cu tine. A reținut prima pagină, așa că trebuie să ne grăbim.

Am rulat în mare viteză pe drumul național 200. Anne a ajuns la 190 de kilometri pe oră.

— Câte rolfilme ai folosit în total?

— Șapte alb-negru și patru color.

— Nemaipomenit. Probabil că vom pune una alb-negru pe prima pagină și vom folosi mai multe color înăuntru. Iar cele color se vor vinde ca pâinea caldă.

— Cui?

— Lui *Time*, *Newsweek*, *USA Today*, poate chiar și *National Geographic*. Cui plătește cel mai bine.

— Și cine le va vinde?

— Eu – în calitate de fotoredactor al ziarului.

— Nu știam că *The Montanan* mai are și alte drepturi asupra mea.

Ea a dat ochii peste cap.

— Dar tu chiar că ești un romantic incurabil.

— Și tu la fel, *domnișoară Marketing*.

— Bine, hai să discutăm. Cât ceri pentru a ne acorda întâietate?

— Două mii.

— Du-te dracului!

— Aproape că am ars de viu ca să-ți ofer bomba fotografică a anului. Ai putea fi, cât de cât, generoasă.

— Iar tu ai putea să fii mai realist. Până și o mie de dolari ar fi foarte mult pentru noi.

— Atunci va trebui să le vând altcuiva.

— 1500. Și 50/50, pentru tot ce vinzi altora.

— 55/45.

— Te urăsc, a zis ea.

M-am aplecat și am sărutat-o pe păr.

— Ei bine, în schimb eu te iubesc.

Ea s-a întors brusc și m-a privit uluită.

— Uită-te la drum, i-am spus eu.

Anne și-a întors privirea la loc, spre parbriz.

— Ce-ai zis tu adineauri face parte cumva din planul tactic de negociere?

— Of, dar știi că ești o figură, domnișoară Ames.

— Auzi... a zis ea într-un final. Cred că sunt de acord cu condițiile puse de tine.

Am ajuns la ziar în 40 de minute. Secretara lui Anne, Jane, se mișca nervoasă prin holul de la intrare, precum o sălbăticiune închisă într-o cușcă, așteptându-ne. A rămas șocată de halul în care arătau hainele de pe noi și figurile noastre.

— Ei, la naiba, dar ce fețe aveți. Chiar că a fost un incendiu!

— Nota zece pentru deducție, draga mea, i-a zis Anne. Acum du-te repede cu filmele lui Gary în laborator. Le vreau într-o oră, da?

Un bărbat bătrân, într-un sacou de tweed, cu o cămașă cu nasturi albaștri și o cravată tricotată, a venit direct spre noi.

— Doamne, Anne... de ce nu te-ai dus la spital?

— N-au ars decât pini, Stu.

— Tu trebuie să fii Gary Summers, a spus el și mi-a întins mâna. Sunt Stuart Simmons.

— El este șeful nostru, a intervenit Anne.

— Ați ajuns cu bine? ne-a întrebat el.

— Ea ar avea imediat nevoie de un consult medical, i-am spus eu.

— Nu e cazul, a protestat ea.

— Nu e bine, ai inhalat atâta fum!

— Nu merg nicăieri până nu am fotografiile, s-a opus Anne.

Editorul-șef s-a întors către recepționeră:

— Ellie, sună-l te rog, chiar acum, pe doctorul Braun acasă și roagă-l să ne facă o vizită la ziar, imediat.

Anne a gemut nervoasă.

— Nu te mai bosumfla, Anne, i-a zis Stu. Oricum, am nevoie de tine aici până se termină editarea. Și Merrill și Atkinson de la City Desk vor să discute cu tine. Ei fac textul pentru fotografii.

— Ai trimis vreun reporter acolo? l-a întrebat Ane.

— Da, pe Gene Platt.

— Tocmai pe boșorogul ăla?

— Anne... nu e treaba ta. El e plin de fantezie. Cei de la City Desk se vor ocupa de fotografii.

— Ce zici, să mai băgăm și mâine câteva fotografii? l-a întrebat Anne. Mai ales că nu vor reuși să stingă incendiul până diseară.

— Gary, ce-ai zice să te întorci acolo? m-a întrebat Stu, pentru niște fotografii pe timp de noapte?

— Aș fi vrut să mai stau pe-aici, până la dezvoltarea primului lot.

— Las-o pe Anne să se ocupe de asta. Se descurcă de minune.

— Sigur că mă descurc, a zis ea, arcuindu-și sprâncenele.

Editorul a remarcat privirea ei plină de subînțeles, dar a continuat să se comporte ca și cum n-ar fi văzut nimic – deși nu mai încăpea niciun fel de îndoială că era la curent cu legătura noastră, Mountain Falls fiind Mountain Falls.

— Așadar, ești gata pentru o altă primă pagină de mare senzație? m-a întrebat el.

Îmi era greu să rezist tentației. Și am acceptat.

— Grozav, s-a entuziasmat Stu.

Ellie, recepționera, l-a întrerupt:

— Domnule Simmons, Gene Platt e la telefon. Se pare că a mai murit încă un pompier.

El a scuturat din cap cu părere de rău și a zis:

— Totul devine crâncen. Pe urmă s-a întors spre mine și mi-a spus: Să ai grijă de tine. Și sună-mă mâine, când poți. Aș vrea să discutăm despre o slujbă permanentă aici. Apropo, mi-au plăcut extraordinar de mult figurile acelea din Montana.

Înainte să-i pot răspunde ceva, s-a răsucit și a plecat la el în birou.

— Ia te uită, o ofertă de serviciu, a remarcat Anne.

— Nici nu mă gândesc, dacă e să fii tu șefa mea.

— Ești un mare escroc sentimental.

— Te rog, mergi la un doctor.

— Te rog, ai grijă de tine acolo.

Anne era cât p-aci să mă atingă, dar a ezitat, amintindu-și de recepționera care stătea cu ochii pe noi.

— Tot color și alb-negru le vrei? am întrebat-o.

— Sigur. Și ține minte un lucru, dacă la noi prind treburile brute, fotografiile de senzație se vând bine în altă parte.

Mi-a dat mobilul ei, ca să putem ține legătura. M-a luat de braț.

— Fii atent să nu ți se-ntâmple ceva.

O oră mai târziu eram înapoi la fața locului. M-am dus în primul rând acolo de unde fotografiasem valea și am avut mare noroc – soarele, care apunea, lumina canionul plin de fum dându-i o strălucire cafenie. Am tot fotografiat peste o jumătate de oră și pe urmă am mers cu mașina tot mai departe. Incendiul nu fusese stins, iar drumeagul acela din pădure era acum ticsit cu ziařiști. Patru caruri de transmisie. Două sau trei posturi de radio. Câțiva reporteri de la alte ziare din stat. Și Rudy Warren.

— Ce dracu' cauți tu aici? l-am întrebat.

— Crezi că ar fi putut să-mi scape? Un eveniment mai mare nici că s-a întâmplat de ani de zile, la vest de Cumpănă. Simmons m-a chemat, îndată ce te-a trimis pe tine înapoi aici. Mi-a spus că dorește un comentariu de o mie de cuvinte, până diseară, la ora opt.

— Am înțeles că Gene Platt și băieții de la City Desk se ocupă de reportaj...

— Da, ei relatează ce s-a întâmplat. Dar Simmons mai vrea să scrie și un adevărat profesionist, aflat la locul evenimentului...

— Și ăsta ai fi tu?

— Te-ai prins repede... pentru un fotograf.

Rudy a dispărut prin mulțimea de ziařiști și pompieri. N-am mai vorbit cu el vreo oră, dar l-am zărit, din când în când, observând tactica pompierilor și ceea ce făceau ei, manipulând furtunile și supraveghindu-se reciproc. Din când în când, Rudy scotea un carnețel și nota câte ceva. Însă, în cea mai mare parte a timpului era atent la ce se

întâmpla. Văzându-l acolo, la lucru, mi-am amintit faptul că scriitorii sunt asemenea unor hiene – despuiau evenimentele de toate detaliile care, o dată puse laolaltă, ar fi realizat acea *Imagine de ansamblu*. Fotografii caută, de obicei, în primul rând imaginea îndrăzneată care să reprezinte integral un reportaj. Dar un scriitor – dacă se pricepe – știe că munca lui este, în parte, aceea care transpune micile incidente interesante într-un reportaj palpitant. Era o muncă de echilibrare, deoarece un reportaj sec, fără detalii semnificative, pare prozaic, neinteresant. Unul fără niciun comentariu îți creează neplăcutul sentiment că scriitorul nu a surprins implicațiile mai complexe ale evenimentelor descrise.

Rudy Warren o fi fost el unul din marii bețivi ai statului Montana, dar, când era vorba de meserie, el cunoștea nevoia aceasta de echilibru între detaliu și tematică. La o oră după ce ajunsese acolo, la locul incendiului, a venit lângă mine, când tocmai fotografiam o echipă de la salvare ocupându-se de un pompier ce inhalase prea mult fum.

— Împrumută-mi și mie mobilul tău, mi-a zis el.

I l-am dat. Pe urmă, lângă mine, a sunat la ziar și a cerut un dictafon, începând imediat să-și dicteze eseul, prin telefon, chiar de la locul nenorocirii. N-avea nimic scris. O dată sau de două ori, a făcut o pauză ca să se uite prin notițele lui, dar, în general, era un reportaj bine realizat. Eu l-am ascultat cu atenție, uimit de posibilitățile sale de a-și compune verbal articolul, ca și de șiretenia cu care folosea imaginile importante:

„După ce a acționat în acest iad plin de miros de pin ars timp de trei ore, pompierul Chuck Manning s-a lăsat pe vine, lângă pompa numărul 2, nemandorindu-și decât o bere rece și o țigară, care să-l liniștească. Bere nu avea, dar avea în buzunarul uniformeii lui un pachet de Marlboro. Și-a scos o țigară, băgându-și-o între dinții înnegriți. Căutându-se prin buzunare, a constatat totuși că nu are foc. La trei metri de el, un șuvoi de flăcări a distrus brusc o altă părticică din cea

mai mare rezervație naturală a statului Montana. A privit uluit această față a infernului. Și nu și-a mai aprins țigara.”

După ce a terminat de transmis, mi-a dat înapoi telefonul mobil.

— Acum aș avea nevoie de ceva de băut, a zis Rudy.

— Grozav ai mai fost, am remarcat eu.

Mi-a rânjit, arătându-și dantura stricată.

— Da, așa e.

A oprit un pompier ce trecea pe lângă noi.

— Șefule, l-a întrebat Rudy, ați reușit să mai potoliți focul aici?

— În curând îl potolim noi definitiv, i-a răspuns acesta. Vestea bună este că au fost afectați numai aproximativ zece kilometri pătrați din pădure. Putea fi și mai rău.

— V-ați dat seama ce l-a provocat? l-a întrebat Rudy.

— Probabil vreun turist tembel care și-a aruncat țigara pe geamul mașinii.

— Mai mult ca sigur era din California, a mormăit Rudy.

Aveam și eu o întrebare pentru sergent:

— A scăpat intactă vreo cabană de lângă lac?

— Poate că nu o să vă vină a crede, dar incendiul a ocolit total malul. Nicio cabană nu a ars.

— Anne va fi bucuroasă să audă că nu i-a fost distrusă cabana, a zis Rudy.

— De unde știi tu despre asta? l-am interogat eu.

Rudy și-a dat ochii peste cap.

— Tu tot n-ai înțeles cum merg treburile în orașul ăsta?

A sunat telefonul mobil. Era Anne.

— Ce-ți mai fac plămâni? am întrebat-o.

— Sunt foarte curați, după cele spuse de medic. Tu ești întreg?

— Da. Ca și cabana ta.

— Nu se poate.

— Cineva acolo sus te iubește.

— Și pe tine te iubește cineva aici jos. Fotografiiile tale sunt fantastice. Și de când le-am oferit agenției Associated Press...

— Ce-ați făcut?

— Associated Press ne-a contactat, chiar de când s-a răspândit știrea despre incendiu. Ne-au întrebat dacă avem imagini. Eu le-am zis: „Sigur că avem”, și le-am transmis imediat zece fotografii, dintre cele mai bune. Au fost preluate de toți.

Am înțepenit instantaneu. Eram destul de speriat.

— A! am exclamat.

— Nu pari prea bucuros, mi-a zis Anne.

— Sunt uimit.

— N-ar trebui. Sunt niște fotografii fenomenale. Mai ai și altele?

— Da.

— Auzi, vino repede înapoi... și îți fac cinste cu o bere.

Anne a închis telefonul. Rudy – șmecherul atotcunoscător – și-a dat imediat seama de starea mea și a făcut remarca:

— Semeni cu unul căruia nu-i prea place reușita.

Eu am mers după rabla lui Bronco, până la Mountain Falls. Acesta a parcat în față la Eddie's și a intrat ca să bea ceva, iar eu mi-am continuat drumul până la *The Montanan*. Când am intrat, prima ediție tocmai ieșea. Anne a venit alergând spre mine, ținând în mână un exemplar cu cerneala proaspătă încă. Titlul de pe pagina întâi era: DOI MORȚI ÎN INCENDIUL DEVASTATOR DIN PĂDUREA STATULUI MONTANA.

Sub titlu, pe cinci coloane din opt, era fotografia făcută de mine, alb-negru, a pompierului bătrân care îngenunchease lângă cadavrul colegului său, cu fața ascunsă în mâini. Încă cinci poze de-ale mele apăreau în interiorul ziarului, la știri, și mai erau și două pagini *speciale*, cu zece fotografii color, în cea mai mare parte prezentând eroismul pompierilor.

Stu Simmons a venit la noi.

— Gary, ai făcut o treabă nemaipomenită.

— Ți-am spus eu că e un geniu, a zis Anne, care m-a atins ușor cu cotul. Hai să dăm noile tale filme la dezvoltat. Jane!

Jane ședea la un computer din apropiere, cu ochii fixați pe ecran, neatentă la Anne.

— Jane! a strigat Anne. Nu te preface că n-auzi. Avem treabă.

Jane și-a ridicat privirea.

— Gary, vino să vezi. E grozav.

Am mers cu toții la computer. Ea căutase pe Internet descărcând primele pagini ale câtorva ziare importante de știri din țară. Una după alta, primele pagini din ultima ediție a ziarelor *The New York Times*, *The Washington Post*, *The Los Angeles Times*, *The Chicago Tribune*, *The Miami Herald*, și *USA Today* ne-au zburat prin față. Toate aveau fotografia făcută de mine, cu pompierul mort și cu șeful lui zguduit. Pe toate însă, apărea: Foto de Gary Summers/*The Montanan*.

— Se pare că ai devenit o adevărată celebritate, a remarcat Jane.

8

Nenorocită fotografie. Toți au folosit-o. A fost preluată de patruzeci de ziare din Statele Unite (părerea lui Jane, care fusese însărcinată să verifice acest lucru). Peste ocean, ajunsese în *The Guardian*, *The Daily Telegraph*, *The Scotsman*, *Liberation*, *Corriere della Serra*, *Frankfurter Allegemaine Zeitung*, *El Mundo*, *Al Ahram*, *The Times of India*, *The South China Morning Post*, *The Australian*, *The Sydney Morning Herald*, ca și în peste zece alte ziare, din Filipine, Malaezia, Scandinavia, Mexic, Brazilia, Argentina, Paraguay, Chile, Japonia și Papua, Noua Guinee.

Da, da, chiar Papua, Noua Guinee.

— Ești celebru până și în Port Moresby, mi-a zis Jane când m-a sunat ca să-mi citească această listă, care creștea mereu, cu vânzările din străinătate.

Pe urmă au fost reportajele de la televiziune. În dimineața de după incendiu, Anne m-a trezit ca să-i văd pe Bryant Gumbel și Katie Couric, care vorbeau despre fotografia mea din *Today*, ziarul postului de televiziune NBC.

„Se spune că o fotografie valorează cât o mie de cuvinte, a afirmat Katie ceremonios, când a apărut poza pe un ecran, în spatele ei. Ei bine, aceasta valorează cât un milion de cuvinte.”

A intervenit și Bryant:

„A fost făcută ieri de un fotograf din Montana, pe nume Gary Summers, în timp ce incendiul distrugea pădurea și este o mărturie tulburătoare a sacrificiului uman în dezastrele mediului înconjurător. Doi pompieri și-au pierdut viața ca să salveze pădurea. Acesta este unul dintre ei – Mike McAllister, din Lincoln, Montana, care intrase în armată cu doar trei luni în urmă. Iată-l pe căpitanul său, Don Pullman, care îngenunchează lângă el. Durerea sa personală este acum publică, iar noi salutăm eroismul lui Mike McAllister și al tuturor pompierilor națiunii noastre, din această dimineață.”

Bryant și Katie s-au privit și au oftat adânc (acel oftat aproape înlăcrimat), iar pe urmă s-au îmbujorat instantaneu, când au abordat un alt subiect, despre noul coleg din modeling al Claudiei Schiffer, un cimpanzeu pe nume Buttons.

— Îți vine să verși, am strigat eu spre ecran, în timp ce Anne schimba canalele ca să mai vadă ce alte posturi au folosit fotografia.

— Ei, asta-i viața – e o reclamă imensă. Numele tău va fi pe buzele tuturor.

Tocmai asta mă și înspăimânta pe mine, amintindu-mi că Beth urmărea știrile de la *Today*, în fiecare dimineață.

— Nu e decât o biată fotografie, i-am zis eu. Ce mare lucru? De ce atâta zarvă?

— Ții minte fotografia aia cu victima bombei de la World Trade Center – plină toată de funingine, cu ochii îngroziți, nevenindu-i a crede? Și aia n-a fost *decât o fotografie*, dar a reținut atenția tuturor. Și știi de ce? Pentru că a captat și a concentrat o întreagă tragedie incredibilă, oribilă, într-o singură imagine cu care ne-am confruntat toți. Asta este idealul fotojurnalismului – să reușești să găsești dimensiunea umană într-un lucru îngrozitor. Asta ai făcut și tu acum. Și de-aia o vor toți.

Avea dreptate. Multă dreptate. Până luni seara, fotografia fusese comentată și de Peter Jennings de la *World News Tonight* de la ABC și de Tom Brokaw de la *Nightly News* de la NBC. Brokaw a făcut multă vâlvă – el are și o mare fermă în zonă – ajungând să spună: „Într-o vreme în care avem tendința să disprețuim chiar ideea de servicii publice, impresionanta fotografie a lui Gary Summers aduce un omagiu aceluia care se află în serviciul nostru, pentru păzirea habitatului natural”.

Beth se uita și la Tom Brokaw, în majoritatea serilor.

Eu am rămas cuminte acasă la Anne toată ziua, refuzându-i oferta de a veni la ziar ca să ajut la punerea la

punct a unui serios reportaj care urma să apară în ediția de marți și care ar fi inclus și fotografiile mele făcute noaptea.

— Las totul la latitudinea ta, i-am spus eu.

— Mie-mi convine asta. Dar ești cam dezinteresat, nu crezi?

— Sunt istovit. Ieri a fost o zi grea.

— Știi de ce ai avea tu nevoie? De mult vin, de niște paste și de sex dezlănțuit, la discreție.

— În ordinea asta?

— Vedem noi.

Când a ajuns acasă la ora nouă, a adus și prima ediție de a doua zi a ziarului și două sticle de șampanie franțuzească.

Eu m-am uitat pe paginile din mijloc.

Reproduseseră șase dintre fotografiile făcute noaptea și un alt comentariu al lui Rudy Warren, despre deznodământul incendiului.

Se numea *Peisaj de după bătălie* și era bine scris.

— Arată grozav, am spus eu. Dar ce mai e și cu produsul ăsta franțuzesc?

— Am vești foarte bune pentru tine, a zis ea, scoțând dopul unei sticle și turnând în două pahare. Am vrut să ți le spun mai devreme, dar am negociat cu New York-ul până acum două ore.

— Cu New York-ul! m-am mirat eu. Cu cine de-acolo?

— Cu revista *Time*.

Am înghițit în sec.

— Au văzut fotografiile făcute de tine, prin Associated Press, ne-au sunat, au aflat că nu am vândut încă cincizeci din cele color și ne-au rugat să le trimitem imediat, prin Internet. Anne a făcut o pauză, ca să creeze un efect dramatic, după care a continuat: Pe la ora șapte, editorul lor foto a sunat din nou. Le-a plăcut foarte mult ce-ai realizat. „Cine-i tipu' ăsta... și de ce-l țineți doar pentru voi?” Astea au fost vorbele lui. Pe urmă, mi-a zis că au decis să facă un reportaj color, pe două pagini, cu un comentariu al lui Lance Morrow. Știi ce face Morrow, nu? Este unul din cei mai buni

comentatori. Face parte din elită. Sunt sigură că va găsi ceva profund de spus despre natura dezlănțuită a focului și despre decăderea Vechiului Vest... Și, pentru că folosesc un articol semnat de Morrow alături de fotografiile tale, înseamnă că le consideră de mare clasă. Și plătesc bine. A fost nevoie de ceva eforturi, dar i-am făcut până la urmă să ne dea 30.000 de dolari pe ele.

Mă simțeam de parcă dintr-o dată îmi fugise pământul de sub picioare.

— 30,000 de dolari? am întrebat-o eu.

— Da. Dintre care, numai pentru tine, 16.500. Gândește-te și la celelalte vânzări – cred că te apropii vertiginos de 27.000 de dolari. Nu e deloc rău pentru o singură noapte de muncă.

— Într-adevăr, am zis eu, neștiind de fapt ce să mai spun.

— Și pe urmă, să vezi câte oferte de lucru vei primi. Apariția în *Time* e foarte importantă. Și-a ridicat paharul și l-a ciocnit de al meu. Jane a avut dreptate când a prezis că vei deveni celebru.

Am băut din șampanie fără să zic nimic. Ea m-a luat de mână.

— Spune-mi, m-a îndemnat ea.

— N-am ce să-ți spun.

— Atunci explică-mi, de ce nu te bucuri?

— Pentru ce m-aș bucura?

— Pentru succes. În ultimele douăzeci și patru de ore, tu ai făcut ce nu mai credeai de ani de zile că se va întâmpla. Ai reușit. Ai ajuns în vârf. N-ai nevoie de oferta lui Stu Simmons de a lucra la ziar, pentru că aproape toate revistele din țară te vor dori. Și dacă știi cum să-ți joci cărțile, vei avansa de la galeria lui Judy Wilmers la vreun agent important din New York. Numai să vrei. Și, ceea ce mă uimește pe mine acum este faptul că nu pari deloc entuziasmat. Că – nu știu din care motiv – ideea succesului te sperie de moarte.

— Încerc să... mă obișnuiesc cu ideea.

— Auzi, obișnuiește-te mai repede. Altfel, nu vei fi celebru decât un sfert de oră.

Până la sfârșitul săptămânii, ajunseseam să simt pe pielea mea unul dintre marile truisme ale Americii: numai după ce ești considerat mare, te vor toți. Genul de om care se luptă cu viața este mereu disprețuit în cultura noastră. Pentru că el este catalogat drept un nimeni; un ratat, care încearcă cu disperare să convingă un publicist, un editor de revistă, un producător, un proprietar de galerie sau un agent oarecare, că va deveni faimos, dacă i se oferă prilejul. Însă, bineînțeles că nimeni nu se grăbește să-l ofere – la ce bun să ajute ei un necunoscut, venit de nicăieri? Și chiar dacă ei cred că el ar avea ceva talent, de obicei le e o frică de moarte să se încreadă în propria lor judecată, doar ca să ajute un nimeni.

Așa încât, cel necunoscut rămâne, de obicei, numai un necunoscut. Doar dacă nu are un noroc chior. Și atunci, ușa se deschide imediat. Și se face lumină. Și strălucirea puternică a norocului profesional îl înghite. Și, brusc, el este considerat pretutindeni un băiat minunat, un mare talent, omul zilei. Acum toți îl sună, toți îl vor, toți îi răspund la telefoane. Pentru că e înconjurat dintr-o dată de aura succesului.

În săptămâna aceea, Gary Summers a devenit omul unanim dorit. S-a întâmplat chiar în ziua în care numărul respectiv al revistei *Time* a început să fie pus în vânzare. Anne primise, prin poștă, un exemplar cu o seară în urmă, iar eu fusesem târât, în ciuda împotrivirii mele, la *The Montanan*, ca să sărbătorim evenimentul cu băutura, în biroul editorului-șef. Am încercat să par bucuros și am primit toate felicitările, zâmbind tâmp. M-am uitat la cele două pagini cu fotografiile din revistă – iar numele meu era scris mare, sub titlul: *ÎN INFERNUL NATURII* – și mi-am dorit să pot fi mulțumit, încântat de această lovitură profesională. Dar nu m-am putut gândi decât la faptul că toți vor vedea fotografiile făcute de mine, că-mi vor vedea numele și că așa voi fi deconspirat.

Anne și cu mine am băut mult prea mult, așa că am ajuns aproape de-a bușilea în apartamentul meu. Am dormit până la ora zece, când a început să sune telefonul. Fără încetare. Și, sistematic, am lăsat robotul să-și facă treaba.

Primul telefon a fost de la Judy Wilmers. Era într-o dispoziție febrilă, potrivită pentru afaceri:

„Ce pot să-ți spun? *Ce să-ți spun?* Am văzut, mi-a plăcut la nebunie, ești un geniu. Și ce o să însemne asta pentru expoziție nici nu-mi pot imagina... Mă duc rapid la New York. Ți promit un contract de carte, în zece zile. Și să știi că ăsta-i numai începutul. Sună-mă, geniule. Sună-mă negreșit”.

Mi-am tras pătura peste cap. Anne a început să mă gâdile pe piept, imitând vocea pițigăiată a lui Judy: „Ești un geniu, ești un geniu, ești un geniu...”

— La țară, toată lumea e genială, am zis eu.

Următorul telefon a fost din partea lui Morgan Grey, de la Grey-Murcham Associates.

La început, numele nu mi-a spus nimic, pe urmă însă mi-am amintit că Morgan Grey era agentul foto de la New York căruia Gary îi trimisese câteva scrisori, implorându-l să-l reprezinte și pe el.

„Gary, la telefon e Morgan Grey. Mi-a fost destul de greu să dau de tine. Cei de la *Time* mi-au spus să sun la *The Montanan*, unde o funcționară, pe nume Jane, mi-a dat numărul tău...”

— Dracu' s-o ia pe Jane, am țipat nervos.

— Calmează-te, mi-a spus Anne.

Martin Grey și-a continuat mesajul:

„...și, ca s-o scurtez, aș vrea să te felicit pentru fotografiile publicate în *Time*. Eu am știut dintotdeauna că ai talent și îmi pare rău că nu am încheiat un contract mai demult. Dar dacă vrei să fii reprezentat de cineva, noi ne-am dori foarte mult să fii clientul nostru. Poți să mă suni la...”

— Idiotule, am zis eu, după ce a închis. „Eu am știut dintotdeauna că ai talent.” Bufonul ăsta n-a dat doi bani pe mine, acum un an.

— Așa merg treburile, Gary.

După zece minute, a sunat iar telefonul. Era Jules Rossen, editorul foto de la *Destinations*.

„Hei, Gary! Tocmai am obținut numărul tău de telefon de la Jane, funcționara de la *The Montanan*...”

— O s-o perpelesc la foc mic, am zis eu.

— Nu, a intervenit Anne, eu o s-o fac.

„...mi-au plăcut mult fotografiile tale din *Time*. *Verité*, foarte dramatic și o compoziție fantastică, ținând cont de stresul în care lucrei. Trebuie să facem ceva împreună, băiete. Vrem să lucrezi pentru *Destinations*. Și, după cum știi, nu eu am hotărât să nu te angajăm pentru reportajul de la Baja. Dar, hei – asta ține de trecut. Acum e altă zi – și ar trebui să stăm de vorbă. Sună-mă la...”

— Un alt idiot care și-a bătut joc de mine.

— Acum vor apărea, asemenea ciupercilor după ploaie, a spus Anne.

Anne a plecat la serviciu. A sunat, după zece minute, ca să-mi spună că Jane și centralista au primit instrucțiuni stricte să nu mai dea numărul de telefon de acasă, nimănui. M-am retras la mine în camera obscură și am încercat să-mi văd de treabă. Dar telefonul a continuat să tot sune. Art Pepys, editorul foto de la *Time*. Alți trei agenți din New York cu care mai luase Gary legătura. Editorii foto de la *Național Geographic*, *GQ*, *Los Angeles*, *Vanity Fair* și *Conde Nast Traveller*. Am sunat la compania de telefoane și am aranjat ca numărul meu să fie trecut la neinformabil, chiar de a doua zi.

Bineînțeles că n-aveam de gând să vorbesc cu Jules Rossen sau cu Morgan Grey – pentru că aceștia se văzuseră și vorbiseră cu Gary la telefon și s-ar fi putut să se mire de faptul că glasul putuse să i se schimbe așa de mult, de când se mutase în Vest. Nu era o idee prea bună nici să iau legătura cu editorii de la alte reviste – poate că unul dintre ei l-a cunoscut pe Gary în perioada în care acesta își căuta de lucru. Aveam nevoie de ceva intermediar, de o zonă tampon,

care să-mi permită să trăiesc retras. Am pus mâna pe telefon.

— Judy?

— Bună, Gary, tocmai intenționez să te sun. Cum e să fii vedetă?

— E și bine și rău.

— Auzi, o știi pe Cloris Feldman? Este agent literar în New York. Ești noul ei client. Desigur, doar pentru carte. Și își trage comisionul din onorariul meu, ca să știi.

— Altminteri ai fi încălcat o clauză a contractului dintre noi, i-am zis eu.

— Da, da, da. Și îi trimit prin DHL fotografiile din expoziția ta *Figuri din Montana*. Crede că există cel puțin cinci publiciști care ar dori-o drept o carte pentru delectare.

— Judy, ești foarte rapidă. Dar nu vrei să mă reprezinți și pentru reviste?

I-a luat o fracțiune de secundă ca să zică da. Și ceva mai mult ca să se declare de acord cu un comision de numai 15%. Și a fost de acord să înregistrez un mesaj pe robotul meu telefonic, prin care să le comunic tuturor celor care mă căutau din motive profesionale că trebuie să se adreseze agentului literar al domnului Summers, dându-le și numărul ei de telefon. De acum încolo, ea avea să fie centralista mea, în chestiuni de afaceri.

I-am dat o listă cu agenții și editorii care îmi telefonaseră până acum.

— Bine, a zis ea, o să le spun eu, în modul cel mai politicos cu putință, să se cam ducă la dracu', împreună cu toate ofertele lor. Și le voi aduce la cunoștință și faptul că tu nu te vinzi prea ieftin. Pa, geniule.

În cinci zile, Judy avea patru oferte de lucru pe masă. Două mă cam tentau – o propunere de la *National Geographic*, ca să lucrez pentru un număr viitor, dedicat în întregime statului Montana, precum și cea de la *Vanity Fair*, prin care trebuia să realizez portrete cu vreo zece mari actori, care își cumpăraseră ferme în acest stat.

— Au numit acest reportaj: *Hollywood-ul în Montana*, mi-a zis Judy, și cred că știi ce vor: câte o pereche costumată în jeansi și cizme, stând acasă, în ferma personală, sub marele cer al Montanei. E o mare porcărie, dar ar fi cazul s-o accepți. Pentru că, în zilele noastre, celebritatea se vinde foarte bine. Dacă ajungi să fii cunoscut drept tipul care fotografiază fețe celebre, dar și vagabonzi, ești un om realizat.

Eu tot nu prea eram de acord să dau ochii cu cei celebri și bogați. Până ce Judy a menționat onorariul: 2500 de dolari pe zi, timp de douăsprezece zile. Nu trebuia să încep lucrul până după deschiderea expoziției mele, care urma să aibă loc în două săptămâni. Asta mi-ar fi îngăduit să-mi onorez și angajamentul cu *National Geographic* – câteva fotografii cu drumurile din Montana.

— Au rugat doisprezece fotografi să se ocupe de peisaj, mi-a explicat Judy, iar la tine s-au gândit că ai fi bun pentru șosele. Ar fi o șansă imensă să-ți demonstrezi talentul. Să te ocupi de amorceala de pe drumurile singuratice, mai mult pustii. Să prinzi apusul de soare pe cele două benzi, asfaltul unindu-se la un moment dat cu cerul.

— Și cât oferă ei?

— 4000 de dolari, plus cheltuielile. Nu e rău deloc, ținând cont de faptul că e o treabă colectivă. Și vei putea să mai ieși și tu din oraș, în săptămânile de până la expoziție. Lucru care, trebuie să recunosc cu egoism, îmi convine și mie. Indiferent cât de decent ai fi tu, ca bun client al meu, tot te va apuca FPE-ul înainte de inaugurare.

— Ce-i asta?

— *Febra pre-expoziție*.

Eu am răs.

— Și cum se manifestă asta?

— Artistul devine de nesuportat.

34.000 numai pentru două angajamente. Nu înțelegeam. Absurditatea succesului mă îngrozea și mă uimea în același timp. Le-am acceptat.

Cu o după-amiază înainte de a pleca în căutarea drumului ideal din Montana, mi-a sosit corespondența de la Oficiul Poștal Alternativ din Berkeley. Printre toate chitanțele și mizeriile de cataloage, mai era și un plic scris de mână. Am recunoscut imediat scrisul acela studiat, grațios. Era scrisoarea aceea de care mă temusem eu, încă de când plecasem înspre Vest:

Gary:

După ce am primit scrisoarea ta de rămas-bun, din decembrie, ți-am scris vorbe urâte și m-am jurat să nu te mai caut vreodată. Te rog să nu crezi cumva că pentru că ai apărut în *Time* și Bryant Gumbel s-a înclinat în fața fotografiei tale în *Today* mi-am schimbat părerea execrabilă pe care o am despre tine. Te-ai purtat oribil. Scrisoarea ta a venit în cel mai cumplit moment al vieții mele.

Ben a murit, într-un accident naval, pe 7 noiembrie. A împrumutat iahtul lui Bill Hartley pentru weekend, s-a declanșat un foc cumplit în cabină – ceva de la aragaz, cred toți iar incendiul a fost așa de mare încât nu i s-au mai găsit nici măcar rămășițele cadavrului.

A fost îngrozitor, iar ceea ce este și mai de nesuportat este faptul că (după cum bine știi) eu îi cerusem, doar cu puțin timp înainte, să divorțăm. Cu toate că în raportul oficial al procurorului a fost trecută „moarte accidentală”, eu mă întreb dacă nu cumva s-a aruncat în mare ca să se sinucidă. Toți cei cu care am vorbit după moartea lui – Bill și Ruth, șeful lui, Jack Mayle (care a murit și el acum câteva săptămâni) – au fost de acord că nu a primit prea bine anunțul meu. Și ultima oară când l-am văzut – atunci când stăteam la Lucy și la Phil, în Darien – i-am făcut o scenă îngrozitoare pentru un fleac de bicicletă pe care i-o cumpărase lui Adam. Eram așa de supărată, încât nu i-am dat nici drumul în casă.

După două zile, a murit. Acum simt o vină imensă. Și mi-e teamă că n-o să mai scap de ea niciodată.

Sigur că Josh este prea mic ca să înțeleagă acum ce se întâmplă, dar Adam nu suportă deloc bine. Săptămâni întregi după moartea lui Ben, el m-a întrebat când se va întoarce tăticul lui acasă; a așteptat lângă ușă în fiecare seară pe la șase, ca să-l vadă venind. Când mi-am făcut curaj și i-am spus că tăticul lui nu se va mai întoarce niciodată; a fugit în camera lui și a plâns ore întregi. Am încercat să-l liniștesc, dar nu s-a putut. Și, de patru luni încoace, tot așa este. Chiar ieri mi-a spus: „Cred că tati o să vină în curând”. Nu poate accepta ideea. Iar mie mi se rupe sufletul pentru el.

M-am întrerupt din lecturarea scrisorii și am inspirat adânc. Am încercat să mă mai liniștesc. Am intrat în baie și mi-am dat cu apă rece pe față. Pe urmă, m-am dus la bucătărie, unde într-un dulap am găsit o sticlă de whisky Black Bush, mi-am turnat de trei degete, am băut și abia apoi am reluat cititul.

Scrisoarea ta rece a ajuns la ușa mea după două săptămâni de la acest coșmar. Momentul a fost ales perfect. Dar îți ofer acum o șansă și bănuiesc că, fiind în Baja și, pe deasupra, ocupat cu iubita ta din Berkeley, n-ai citit *The New York Times*, în care s-a scris mult despre accidentul lui Ben. Dacă totuși ai știut de moartea lui și tot mi-ai trimis scrisoarea aceea, atunci află că nu ești altceva decât un nemernic.

Până de curând, m-am considerat o potențială victimă a unei căderi nervoase. Pe urmă însă, l-am întâlnit pe Elliot Burden. Poate că ai auzit de el, în viața ta boemă în New York. Fost mare mahăr la Goldman Sachs, care a plecat de pe Wall Street acum șapte ani și și-a deschis o galerie de artă pe strada Wooster. Are aproape șaiszeci de ani, e divorțat și are doi copii mari. Ne-am întâlnit la o

cină dată de niște prieteni comuni. Toți s-au mirat că am devenit așa de repede iubiți. Dar mie nu-mi pasă ce crede lumea. Poate că Elliot nu este marea iubire a vieții mele, dar e un om tandru, responsabil și bogat. Și se înțelege bine cu Adam...

Am mai băut o porție de whisky. Elliot Burden. Mi l-am amintit imediat. Andover '55. Yale '59. Pe prima lui nevastă o chema, cu siguranță, Babs. Omul încă mai joacă tenis, la un club din New York, de două ori pe săptămână. Probabil că arată ca George Plimpton. Un gentleman boem. Poartă sacouri de la Ralph Lauren și jeansi de la Armani. Iar acum a ajuns un tată surogat pentru fiii mei. Omul căruia Adam va începe să-i spună *tati*, în mai puțin de un an...

Am mai dat pe gât încă o doză zdravănă de whisky.

Elliot a fost acela care m-a convins să-ți scriu. S-a gândit că, în cazul în care nu ți-aș povesti despre Ben, n-aș putea să o rup definitiv cu tine. Am obținut noua ta adresă de la poșta din New Croydon, dar din câte am citit în *Time*, se pare că te-ai stabilit în Montana. Asta înseamnă că ai părăsit-o și pe iubita ta din Berkeley, sau poate s-o fi deșteptat ea într-o bună dimineată și te-o fi dat afară? Oricum, Elliot este și el bun prieten cu Cloris Feldman. Ea a fost aceea care ne-a arătat, când cinam împreună acum vreo două seri, fotografiile făcute de tine pentru expoziție – *Figurile din Montana*. Lui Elliot i-au plăcut foarte mult. Și, cu toate că nu-mi vine să-ți spun, și eu am fost impresionată de ele. Ai reușit acum. Ești un om realizat. Însă, pentru mine, tot același idiot patentat ai rămas.

Beth.

Să o rupă definitiv cu mine. Aceste cuvinte tipice ale anilor '90. Nu se mai acceptă ca viața să decurgă fără sens; totul trebuie pus la punct; toate poveștile se cade să se încheie

frumos. Pentru mine nu va exista un sfârșit frumos al poveștii. Totuși, dacă Beth și-a dorit un final limpede, eu o să încerc a-i face pe plac. Mai ales dacă asta însemna că nu avea să-mi mai scrie vreodată.

Am deschis laptopul și am început să scriu.

B:

Scrisoarea ta a sosit cât eram eu plecat în Montana și am găsit-o la întoarcere. Tot în Los Angeles sunt, deși îmi petrec foarte mult timp și în nord. Nu, nu citisem și nu știam nimic despre Ben, atunci când ți-am scris ultima oară. Urâtă treabă – și se pare că ai trecut printr-o perioadă grea. Un accident naval – moartea unui om de pe Wall Street. Mi se pare că tipu' ăsta, Elliot, a picat tocmai la țanc, astfel încât vei trăi în continuare așa cum erai obișnuită. Mersi pentru felicitările privind fotografiile. Înseamnă mult pentru mine. Ca încheiere, dacă tu crezi că eu tot un „idiot patentat” am rămas și dacă te ajută să gândești în felul ăsta, atunci consideră-mă liniștită, în continuare, același „idiot patentat”.

La revedere,

G.

Am recitat scrisoarea și m-am încruntat. Chiar că părea scrisă de un ticălos și speram din inimă ca ea să creadă că Gary era un egoist fără pereche, cu care nu merita să mai încerce să ia legătura vreodată. Beth nu putea reacționa decât într-un singur fel la scrisoarea mea, și anume etichetându-l pe Gary drept o canalie fără pic de inimă și dorindu-i o moarte lentă și chinuitoare – de exemplu în urma unui cancer testicular. Și, o dată ce i-ar dori, din adâncul sufletului ei, tot răul din lume, poate că, într-adevăr, ar încheia-o definitiv cu el.

Am printat scrisoarea pe o coală de hârtie și adresa pe un plic, după care le-am trimis la Poșta Alternativă, incluzând și taxa de zece dolari, pentru expediere. Pe urmă, am plecat cu

mașina la *The Montanan*. Întrucât trebuia să plec a doua zi de dimineață înspre estul extrem al statului, îi promisesem lui Anne că mergem să cinăm la Le Petit Place, și de aceea stabilisem, de comun acord, să trec pe la ea pe la birou, ca s-o iau. Însă, de cum am intrat în biroul de știri, era cât pe ce să mă trezesc cu o masă în cap. Aceasta s-a făcut fărăme lângă umărul meu stâng, căci eu reușisem, din fericire, să o evit în ultima clipă. După ce m-am ridicat de pe pardoseală, la picioarele mele a aterizat o tastatură de computer, făcându-se țândări.

— ...iată cadoul meu pentru marele om al anului, de la revista *Time*.

M-am uitat și l-am văzut pe Rudy Warren cum dă cu pumnul în monitorul computerului său. Toți se uitau la el îngroziți, adică cei care nu se împrăștiaseră încă, dat fiind că el răsturnase deja două birouri și dezmembrase câteva telefoane. Rudy s-a lăsat greu în scaunul lui, cu pumnul încă blocat în ecran. Sângele a început să-i curgă. Se uita uimit la sângele scurs, de parcă ar fi fost martor la un accident în care nu el era cel implicat. De-abia atunci mi-am dat seama că e beat mort.

A ieșit repede și Anne din biroul ei, ținând o trusă de prim ajutor. S-a uitat la dezastrul produs, iar ochii i s-au mărit brusc când a văzut șuvoiul de sânge care șiroia acum până pe podea. Și-a privit colegii.

— Ce stați aici și vă zgâiți? le-a zis ea. Chemați imediat o ambulanță.

— Hei, păpușă, a strigat Rudy, aruncându-i o otheadă.

— Mai termină o dată cu prostiile, Rudy. Ce s-a întâmplat?

— Am greșit cu ceva? s-a mirat el, mimând o inocență perfectă.

— Nu. Ai atacat doar câteva obiecte lipsite de suflet.

— Ei, la dracu', dar asta nu e o crimă împotriva umanității.

— Nu, bineînțeles că nu este, i-a zis ea, părând a liniști un copil recalcitrant. Să nu încercăm să-ți scoatem mâna din monitor, Rudy?

— Presupun că n-ar fi rău.

Înainte de a trece la acea delicată procedură, ea a ridicat ochii și m-a văzut.

— Ne vedem la restaurant, mi-a șoptit Anne, după care s-a apucat de treabă.

Eu eram deja la cel de-al doilea martini, când a intrat și ea în Le Petit Place.

— Mor de curiozitate, i-am zis eu, comandându-i ceva de băut. Tot în computer are pumnul?

— Nu, operațiunea de îndepărtare dintre cioburile de sticlă a avut un succes deplin, iar acum i se pun copci, la Spitalul din Mountain Falls. Să sperăm că o să-l lege de pat, la noapte. Tipului îi curg prin vine vreo patru litri de whisky.

— Cred că n-o să mai citim în ziar nimic scris de el.

— Stu o să meargă mâine la spital, în vizită.

— Stu e prea realist și corect ca să-l ierte.

— Să nu fii așa de sigur de asta. Rubrica lui Rudy este foarte populară. Și chiar dacă nu e iubit ca om, băieții de la departamentul de marketing știu bine că el crește mult rata vânzării. În zilele noastre, un ziar mediu ca al nostru are nevoie de orice tip ce atrage.

— De ce nu-l plac cei de la marketing?

— La petrecerea de Crăciun de anul trecut, a înnebunit de tot și a început să-l strige pe șeful lor, Ned Allen, folosind apelativul „băi organ genital femeiesc ce ești”. L-am citat exact, să știi.

— Mi-am dat seama de asta.

— Desigur că și-a cerut scuze după aceea. Așa cum a făcut și față de Joan, după ce i-a distrus barul. Iar mâine cu siguranță că-și va cere scuze și față de Stu. Cam de două ori pe an, Rudy parcă înnebunește. Probabil că e în funcție de fazele lunii.

— Nu, asta e o explicație mult prea californiană pentru Rudy. E doar un bețiv nenorocit.

— Are și unele calități.

— Care anume să fie alea?

— Scrie bine.

— Asta-i adevărat.

— Și-apoi... Anne își împleți degetele într-ale mele... dacă nu ți-ar fi șterpelit fotografiile, n-aș bea acum martini împreună cu tine.

— Da, ai și tu dreptate. El are, fără niciun fel de îndoială, și câteva calități.

Pe la ora trei dimineața, m-am trezit când Anne m-a luat în brațe și m-a strâns tare.

— Nu dormi? a șoptit ea.

— Acum nu.

— Iartă-mă.

— Nu-i nimic. De ce nu dormi?

— Mă gândeam.

— La ce?

— La tine. La noi. O să-mi fie dor de tine. Tare dor.

— Nu e vorba decât de zece zile. Și pe urmă mă întorc.

— Sigur te întorci?

— Sigur.

— Mă întreb.

— Nu-ți mai face probleme.

— Doar că... acum că te solicită *Vanity Fair* și o mulțime de alte reviste, la ce bun să mai rămâi în orașul ăsta plictisitor?

— Pentru că așa vreau eu.

— Dar de ce?

— Pentru tine.

— N-ai niciun alt motiv?

— Nu.

— Succesul e ca un drog periculos.

— Dar, după cum zici tu, mie mi-e teamă de succes.

— O să-ți placă, atunci când o să-i simți gustul. Lumea îți va spune mereu cât de mare ești, iar tu vei începe, inevitabil, să gândești la fel. Vei considera că te poți debarasa de trecut. Asta face succesul din om.

— În cazul meu, nu.

— Aș vrea să cred asta.

— Trebuie să crezi.

După câteva ore, o tăcere stânjenitoare se lăsase între noi, la micul dejun. Anne se uita în ceașca ei cu ceai și se gândea aiurea.

În cele din urmă i-am spus:

— Anne, nu durează decât o săptămână și jumătate.

— Știu.

— Și merg doar în estul Montanei, nu în Irak.

— Știu și asta.

— Să n-ai nicio grijă.

— Îngrijorată oricum voi fi.

— Nu e cazul.

— Tu nu știi ce înseamnă a pierde, nu-i așa?

Îmi venea să-i spun: „Asta nu-i deloc adevărat”, dar m-am stăpânit.

— Dacă pierzi o dată, consideri apoi totul efemer, fragil, a zis ea. Și nu mai crezi în fericire. Dacă ți se întâmplă ceva bun în viață, știi că durează puțin și-l vei pierde.

— Eu nu voi dispărea, Anne.

M-a luat de mână și m-a privit drept în ochi.

— Mai vedem noi.

9

Pe când traversam Cumpăna Continentală în acea dimineață, mă gândeam la faptul că Anne știe. Poate că nu cunoaște toate detaliile – poate că nici nu acceptă încă ideea –, dar ea bănuiește, din instinct, că eu fug de ceva. Și îi e teamă de ceea ce îmi este și mie – că succesul va duce la dezvăluirea secretului meu și mă va obliga să dispar.

Când am vorbit cu ea la telefon, seara, după ce am oprit la un motel de la periferia orașului Lewistown, Anne părea din nou în formă.

— E romantic acolo, la motel? m-a tachinat ea.

— Dacă îți place de Anthony Perkins, da.

— Că tot veni vorba de psihotici, a dispărut Rudy Warren.

— Nu se poate.

— A plecat aseară de la spital și nu s-a mai auzit nimic de el. Stu și-a pus băieții să răscolească tot orașul. Au chemat și poliția să spargă ușa acasă la el. Nu l-au găsit.

— Și n-aveți nicio idee unde ar putea fi?

— Mașina lui e tot în parcare ziarului. Nu l-a văzut nimeni nici la aeroport. Bănuiesc că s-a suit într-un autobuz și a plecat undeva.

— Sau nicăieri.

— Cum e în Lewistown?

— Un loc părăsit.

— Urăsc Montana de est. E prea uniformă. Prea goală. Am senzația că mă înghite. Să nu te înghită și pe tine.

— Am eu grijă să nu se-ntâmples una ca asta.

Anne avea dreptate, călătorind prin acea zonă a Montanei, ajungeai să crezi că pământul e plat și că te apropii de capătul lumii. Cu toate că eram deja la vreo 450 de kilometri depărtare de Mountain Falls, orașul Lewistown nici măcar nu se afla la extremitatea estică a statului. Mai erau încă peste 500 de kilometri de prerie pe care trebuia s-o traversezi ca să ajungi la frontiera cu Dakota de Nord. 500 de kilometri în care nu vedeai absolut nimic. O țară părăsită. Un pământ

trist, șters, cu vegetație uscată și cu câte o parcare, din loc în loc, pe marginea drumului. Kilometru după kilometru de monotonie eternă, cu vâjâitul vântului ca fundal sonor permanent. Era o lume care părea aproape fosilizată.

Am colindat toate drumurile, mai bine de o săptămână. Am trecut prin orașe precum Lustre și Antelope și Plentywood. Am șerpuit pe drumuri desfundate care treceau printre terenuri imense, nelocuite. Îndrăznind să intru în dezagreabilul labirint de drumuri prăfuite – am ajuns în cele mai izolate colțuri ale acestei lumi inestetice. Într-o zi m-am pierdut de tot, pentru că mersesem adânc în prerie, astfel încât mi-a luat patru ore ca să-mi regăsesc drumul și să dau de un cătun numit Cerc. Am mers pe drumuri singuraticе, în pustiu. Am tras rolfilm după rolfilm. Am înnoptat la alt motel în fiecare seară, oprindu-mă numai după asfințitul soarelui și atunci dădeam două telefoane la Mountain Falls. Primul era de afaceri, o sunam pe Judy.

— Auzi, uite cum stăm astăzi, începea ea, dându-mi raportul. Am vorbit cu Cloris la New York. Vine pe la ea un tip. Se pare că omului i-au plăcut fotografiile și le consideră potrivite pentru o carte pentru destindere, dar – după cele spuse de Cloris – el nu este decât un tânăr editor și n-are posibilități să le cumpere, fără acordul șefilor săi. Deci, va trebui să-ți pledeze mai întâi cauza în fața departamentului său de marketing, lucru care se va întâmpla săptămâna viitoare. Între timp, au mai sunat cel puțin încă cinci alți proprietari de galerii...

— De unde?

— Din Manhattan, Seattle, Portland. Toți sunt foarte interesați de o expoziție la ei. Unul sau doi au spus că vor veni și la cea de-aici, la deschidere. Deci se pare că vor veni mari autorități în domeniu, tocmai aici, la Mountain Falls.

— Aha.

— E înălțător, cât de entuziast ești Gary. Când te întorci?

— Cu o zi înainte de deschidere.

— Oamenii ăștia vor să te întâlnească.

— O vor putea face, chiar a doua zi după deschidere. Doar după-amiaza.

— Faci tu pe nebunu'. Dar, ca agent al tău, te sfătuiesc să-ți păstrezi mereu aerul ăsta de indiferență plictisită. Face foarte bine la imagine, să te ții bățos. E indicat, în artă, să-ți dai importanță, crede-mă. Apropo, m-au sunat și cei de la *National Geographic* și mi-au cerut o fotografie de-a ta.

— Să le spui că mie nu-mi place să fiu fotografiat. Numai eu sunt acela care îi fotografiază pe ceilalți. Eu sunt ascuns după aparatul de fotografiat.

— Bună glumă.

— Vorbesc foarte serios. Nu vreau să-mi apară vreo poză în ziare. Refuz cu hotărâre.

— Eu cred că totuși glumești.

— Nu glumesc deloc. Nu-mi arde mie de glume.

— Explică-mi și mie, te rog, această atitudine a ta.

— Mă gândesc că lumea n-are de ce să-mi vadă mie mutra.

— Și cine, mă rog, te crezi tu? Zorro cumva?

— Nu mă cred nimic, pur și simplu, nu-mi place câtuși de puțin să mă joc de-a vedeta. Asta-i treaba ta. Poți să vinzi fotografiile făcute de mine unde crezi tu de cuviință, dar pe mine nu mă băga în jocul ăsta. Și fără fotografii cu mine în niciun fel de ziare. Ne-am înțeles?

— Tu ești șefu', tu comanzi. Din păcate!

Cred că Judy a înghițit gălușca cu artistul anonim. Sau, cel puțin, nu s-a gândit că aș putea avea cine știe ce alte motive ca să-mi apăr intimitatea. Anne, pe de altă parte, mă considera îngâmfat. După câteva zile, convorbirea noastră telefonică de seară a început așa:

— Chiar i-ai spus lui Judy că nu dorești să-ți apară poza nicăieri?

— Văd că iar a funcționat, în mod ireproșabil, telefonul fără fir.

— Eviți răspunsul.

— Da, așa i-am spus.

— Dar e ilar.

— Nu doresc publicitate.

— Sau urmărești cumva un premiu Pulitzer pentru infatuare maximă?

— Să știi că asta va alimenta misterul țesut în jurul persoanei mele.

— Parcă a fost o undă de ironie în cele spuse de tine, nu?

— Da.

— Mă bucur. Unde ești acum?

— La Mildred, Montana.

— Nici n-am auzit vreodată de orașul ăsta, a zis ea.

— Surpriză. Se află la aproximativ 967,8 kilometri distanță de tine. La jumătatea drumului dintre Ismay și Fallon, pe șoseaua națională 335.

— Presupun că localnicii te-au așteptat cu flori, întâmpinându-te cu pâine și sare când ai ajuns acolo și îmbulzindu-se până la a se călca în picioare unii pe alții, numai din dorința de a-l vedea pe celebrul fotograf care nu dorește să fie fotografiat?

— Ba m-au ales deja și primar. Și știi cine mai locuiește aici? Rudy Warren.

— Ha. L-a sunat până la urmă pe Stu, acum două zile, dintr-un loc secret. Și i-a spus că pleacă spre Mexic și că vrea un concediu de șase luni, plătit.

— Rudy trebuie să-l primească – el știe exact ce înseamnă munca.

— Stu s-a declarat de acord cu concediul. Însă, desigur, fără plată. I-a spus și să-și ia gândul de la salariul lui pe luna în curs, pentru că va fi folosit pentru acoperirea pagubelor produse la birou. Dar, cu toate astea, încă nu l-a concediat.

— Bănuiesc că într-adevăr Rudy contribuie la vinderea ziarului. Și ce-o să facă el în Mexic?

— O să-și conserve ficatul decedat, într-o tequila ieftină, o să se culce numai cu târfe minore – o să facă doar treburi de bărbat adevărat.

— Chiar asta-i, din păcate, partea proastă, în Montana de est. Nu există deloc prostituate tinere. Bănuiesc că n-ai vrea să vii și tu aici, cu mine?

— La Mildred? Nici nu mă gândesc. Dar, dacă îți termini treburile mai devreme, mi-ar face plăcere să te primesc din nou în patul meu.

— Mai am nevoie de câteva zile ca să merg în nord, să fac câteva fotografii cu drumuri de munte. Ce-ai zice să ne întâlnim la jumătatea drumului, de exemplu, în Bozeman?

— Nu în weekend-ul ăsta. Jane și cu mine trebuie să facem inventarul anual al fotografiilor. Să știi că Stu te iubește mult. A primit câteva scrisori de felicitare pentru seria cu *Figuri din Montana*, și asta înseamnă că l-ai făcut fericit. Iar acum, peste tot în oraș, este răspândit afișul cu expoziția ta. Ne vom distra de minune la deschidere. Toată lumea bună va fi acolo.

— De-abia aștept.

— Domnul Entuziasm în persoană. Gary, îți va plăcea celebritatea. Și, până atunci, să-ți fie dor de mine.

— Bine.

Chiar că îmi era tare dor de ea. Dar când am luat-o înapoi spre vest, nu puteam să-mi înăbuș senzația de groază. Acolo, în sălbăticie, mă simțeam în siguranță. Nimeni nu mă știa; mă pierdeam în mulțime. Însă, o dată ajuns înapoi la Mountain Falls, deveneam iar cineva. Și – dacă Judy își făcea treaba ca lumea – aș ajunge *un nume*. Cândva tânjeam după așa ceva. Acum îmi doream să fug de faimă, ca dracu' de tămâie. Pentru că, inevitabil, m-aș fi deconspirat.

Și totuși, o voce interioară îmi șoptea mereu: „Dacă ai grijă, te descurci tu”. Poți deveni renumit, ca fotograf. Poți trăi cu Anne. Doar să nu te expui prea mult.

Cu o seară înainte de a reveni la Mountain Falls, am oprit în Bozeman și am tras la Holiday Inn. Seara târziu, am avut un atac de panică și îmi venea s-o sun pe Judy ca să-i spun că nu vin la deschiderea expoziției mele. Dar, după ce m-am mai calmat (cu ajutorul a șase doze de bere), m-am gândit

până la urmă că absența mea ar fi considerată foarte suspectă. Ar fi fost mai bine totuși să mă arăt, pentru câteva ore, la petrecere, iar apoi, ceva mai târziu, să îi aduc lui Judy la cunoștință faptul că îmi cam displăcea toată acea îmbulzeală – și că nu îmi voi mai face apariția acolo. Avea să facă mare scandal, însă e destul de șireată să-și dea seama că reținerea mea i-ar fi adus profit. Dacă a mers treaba asta în cazul lui J.D. Salinger, de ce nu ar fi mers și în cazul meu?

A doua zi dimineată m-am urcat în mașină, pregătindu-mă pentru ultimii trei sute de kilometri, până la Mountain Falls. De cum am băgat cheia în contact, am constatat faptul că motorul nu funcționa normal. O oră mai târziu, un mecanic din oraș a ajuns la mine cu camioneta lui, a deschis capota și a diagnosticat probleme grave la combustia internă.

— Ar trebui să-i schimb două supape, mi-a zis el. Și tot nu rezolv mare lucru.

— Nu se poate să ajung așa la Mountain Falls? l-am întrebat eu.

— Nu ieși nici din parcare asta. Nu merge carburatorul dacă nu-i schimb supapele. Partea bună este că am o zi liberă astăzi. Dacă ești de acord, ți-o dau înapoi mâine la prânz, gata reparată.

— Primești plata și cu cărți de credit?

— Sigur.

I-am dat cheile și m-am întors la Holiday Inn. Am sunat-o pe Anne.

— S-o ia dracu' de mașină, a zis ea. Vin eu să te iau de acolo.

— Și să conduci tu, dus și-ntors, peste șase sute de kilometri într-o singură zi? Nu cred că merită efortul.

— Aș putea dormi cu tine acolo peste noapte.

— Așa mai merge.

— Rezervă o masă undeva, într-un loc drăguț, pentru ora șapte.

După o oră, Anne a fost aceea care m-a sunat pe mine.

— E o nebunie întregă aici, a zis ea, părând disperată. Lambert, adjunctul, a căzut la el în birou acum o jumătate de oră și a fost trimis rapid la spital. Un mic accident vascular, dar cel puțin o să-și revină. Însă e mult de lucru și trebuie să mă ocup eu de ediția următoare...

— Se pare că o să mănânc singur diseară.

— Am sunat-o pe Judy. E dispusă să trimită pe cineva ca să te ia.

— Spune-i că nu e cazul să se deranjeze. Mașina va fi gata mâine la prânz. Și mă întorc la Mountain Falls pe la trei. Voi mai avea încă trei ore până la deschidere.

— Să vii direct la mine acasă. Vreau să mă satur de tine.

Centrul orașului Bozeman era plin de baruri, restaurante, cafenele. Dar eu țineam să rămân mai retras, așa că mi-am petrecut seara în camera mea, cu o pizza luată de la Domino și cu alte șase doze de bere, de la recepție. Am dormit până târziu. A doua zi dimineată, la unsprezece, a sunat telefonul. Era mecanicul care-mi spunea că urma să-mi primesc mașina, reparată, până-n ora unu. La douăsprezece și jumătate telefonul a sunat iar. Tot mecanicul, de data asta spunându-mi că mai întârzia puțin, dar că va aduce el mașina la motel, până-n două. Eu am plecat să iau prânzul la cafeneaua de la Holiday Inn. Am sunat la garaj la două și un sfert și am spus că vreau să știu exact ce se întâmplă cu mașina mea.

— Vine chiar acum, mi-a zis femeia care răspunsese la telefon.

Mecanicul a apărut abia pe la ora trei, remorcându-mi mașina de a lui. În cabina camionetei se afla un băiețel.

— Scuză-mă că am întârziat. M-am certat rău cu nevastă-mea. A trebuit să iau eu copilul de la școală. Nu te grăbești, nu?

Băiatul lui mi-a zâmbit sfios. Eu n-am zis nimic.

Mecanicul a desfăcut ștanga cu care tractase MG-ul. A deschis capota. Noile supape străluceau, iar blocul motor

fusese șters de unsoare. A băgat cheia în contact și mașina a început să toarcă ușurel.

— E bine, am zis eu.

— Ai rezolvat cu mașina, pentru încă 100.000 de kilometri. Și totul numai pentru... A dus mâna la buzunar și a scos factura... 984 de dolari și 72 de cenți.

M-am încruntat. L-am dat cardul Visa al lui Gary.

El s-a întors la camionetă și a scos un automat de carduri. A înregistrat cardul meu și m-a pus să-i semnez pe linia punctată. Mi-a verificat semnătura și a fost mulțumit.

— Mergi departe? m-a întrebat el.

— La Mountain Falls. Și trebuie să ajung acolo până-n șase.

— Trei sute de kilometri pe autostradă? O să ajungi ușor în două ore. Drum bun.

Mecanicul avusese dreptate. Pe autostrada degajată și lipsită de restricții de viteză, am putut să merg cu peste 150 de kilometri pe oră, fără să-mi fie teamă că voi întâlni vreo mașină a poliției. Am apăsat pe accelerație la maximum și am zburat pe autostrada 90. MG-ul torcea frumos. Creierul mi se golise. Viteza este cel mai puternic drog și, pe când mă apropiam de Mountain Falls, am fost tentat să depășesc și acea limită, ca să zbor.

Anne se fâșia nervoasă prin fața galeriei, când am sosit eu. În spatele ei, pe ușa galeriei, era afișat posterul expoziției: portretul lui Madge cea Periculoasă, alături de titlul – *FIGURI DIN MONTANA. FOTOGRAFII DE GARY SUMMERS.*

Cu un efort am reușit să-mi iau ochii de pe afiș și să mă uit la Anne. Era îmbrăcată ca pentru un atare vernisaj și arăta foarte bine într-un costum aproape bărbătesc, marca Ann Hall, cu sacoul până-n talie, strâns bine pe trup.

— Pe unde naiba-mi umbli? m-a întrebat ea.

I-am explicat problemele avute cu mecanicul.

— Și în Bozeman nu mai există telefoane?

— Acum am ajuns, gata, a trecut, i-am spus eu, luând-o pe după umeri.

— Mi-a fost tare teamă să nu fi avut vreun accident pe autostradă.

— Ce subiect interesant pentru o revistă mondenă. „Gonind spre casă, pentru vernisajul primei lui mari expoziții, fotograful Gary Summers s-a izbit cu mașina de...”

— Taci și sărută-mă, mi-a zis ea.

M-am conformat instantaneu. Judy a ieșit nervoasă din galerie.

— Ai ajuns să mă îmbolnăvești de nervi.

Încă îmbrățișat cu Anne, am ridicat o mână către Judy, în semn de salut.

— Termină odată și intră mai repede.

Am parcat mașina pe o alee, la două străzi distanță, după care am revenit. Imediat ce am intrat în galerie am inspirat adânc. Acolo se aflau – pe pereții proaspăt rezugrăviți – cele patruzeci de portrete făcute de mine. Erau frumos înrămate, perfect aranjate, bine iluminate. Judy și cu Anne m-au privit tăcute cum mergeam de la o fotografie la alta, străduindu-mă să observ totul. Aveam o ciudată senzație de detașare, deși îmi priveam propria operă – aceeași senzație pe care cred că o are un scriitor când i se dă primul exemplar din noua sa carte. Oare eu am făcut toate astea? Este opera mea? Sigur nu merita atâta atenție. Simțeam plăcerea și groaza momentului în care știi că, în sfârșit, ai intrat în arenă; că, în sfârșit, ești luat drept profesionist. Ani de zile visasem la această clipă. Și acum că o trăiam în realitate, nu mă puteam gândi decât că era mare păcat că nu e și Ben Bradford prin preajmă, ca să se bucure și el.

— Ei...? a articulat Judy, în cele din urmă.

— Arată a fotograf adevărat.

— Da, a zis Anne, oferindu-mi un pahar cu vin, chiar că arată.

Era ora cinci și jumătate. Nu mai aveam timp să merg acasă, ca să mă schimb înainte de vernisaj. Așa că m-am așezat la o măsuță din cafenea, împreună cu Anne, bând

nervos pahar după pahar de vin prost. Pe la șase, tocmai terminam al cincilea pahar de Chablis californian.

— Ia-o mai încet, m-a atenționat Anne. În ritmul ăsta, cazii sub masă până-n șapte.

— Asta și vreau, am replicat eu.

Stu Summers și un grup de persoane de la ziar au fost printre primii vizitatori ai expoziției. M-am ridicat cu greu de la masă ca să-i întâmpin.

— Sper că n-o să abandonezi *The Montanan*, acum că ai devenit celebru, mi s-a adresat Stu.

— Nu sunt deloc celebru.

Și-a făcut apariția și Dave de la Petrie Cameras, însoțit de nevasta lui, Beth – o mignonă de vreo treizeci de ani, cu ochelari de bunicuță și îmbrăcată într-o salopetă din denim.

— El este secretosul Gary Summers, a zis Dave, făcându-ne astfel cunoștință.

— O să vii vreodată la noi la cină? m-a întrebat Beth.

N-am apucat să-i răspund, pentru că Judy m-a tras după ea ca să-l cunosc pe Robin Nickell, proprietarul unei mari galerii din Seattle.

— Îmi place la nebunie ceea ce-ai realizat, m-a întâmpinat Robin. Și sunt sigur că îți vom putea face o reclamă fantastică, la vernisajul din septembrie.

— Ai preluat expoziția? l-am întrebat eu, uluit de veste.

Judy a început să ciripească.

— Aseară am făcut târgul.

— Lansarea va avea loc în prima zi de luni, de după Ziua Muncii, a completat Robin. Așa că nu-ți programa nimic în săptămâna aia, ca să vii la Seattle. Îți plătim noi biletul de avion, te cazăm într-un loc drăguț, de exemplu, la The Four Seasons, și îți aranjăm câteva interviuri...

— Trebuie să-mi verific mai întâi agenda de lucru, am zis eu, acceptând un alt pahar cu vin de la unul din funcționarii galeriei care trecea pe-acolo cu o tavă.

— Gary Summers?

M-am întors și m-am trezit față-n față cu un bărbat gras, cu barbă, îmbrăcat într-un sacou de tweed.

— Sunt Gordon Craig, șeful departamentului de arte de pe lângă universitate. Minunată expoziție. Te-ai gândit vreodată că ai putea să predai arta fotografiei?

Anne m-a salvat, bătându-mă pe umăr, ca să-mi facă cunoștință cu altcineva.

— Nick Hawthorne. Reprezentantul lui *Time*, la San Francisco.

— Eram prin preajmă, ca să fac un reportaj la Kalispell, și m-am gândit să vin și la vernisaj, mi-a explicat el. Fotografiile tale au făcut furori la New York. Sunt sigur că mai-marii revistei te vor aborda în curând.

— Mă bucur, am zis eu, golind paharul. Anne m-a privit cu îngrijorare.

— Dacă ai ceva timp mâine, a spus Nick, aș dori să ne întâlnim ca să-ți fac o propunere. Lucrez la un jurnal de călătorii despre Noul Vest american și caut un fotograf cu care să colaborez...

Judy m-a tras după ea, îndemnându-mă să fac conversație convențională cu o femeie de afaceri în domeniul artelor, de fel din Portland. Nici nu i-am reținut numele, dat fiind că vinul acela prost îmi anesteziase, în sfârșit, toate facultățile mintale. Acum cred că se aflau circa o sută de persoane în galerie. Căldura trupurilor încinse de vin și sporovăială inutilă mă făceau să tânjesc de moarte după puțin aer proaspăt, dar am continuat să vorbesc cu cei de-acolo, dând din cap mecanic când cineva încerca să-mi atragă atenția bătându-mă pe mână.

Anne a ajuns iar la mine, în cele din urmă.

— Ești beat.

— Sunt doar năuc.

— Te rog, treci acum pe apă minerală. Mai ai o oră, dar pe urmă Judy ne-a invitat pe amândoi la Le Petit Place. Și ar fi foarte drăguț din partea ta dacă ai rosti măcar vreo două-trei propoziții, pe parcursul cinei.

— Hai să plecăm dracului de-aici, i-am propus eu.

— Gary...

— M-am frecat destul pe-aici, de toți ăștia. Aș vrea să mă mai frec și de tine...

— Ce romantic poți fi, a rostit ea sec.

— Haide, Anne...

— Dar e petrecerea ta. Trebuie să rămâi. Știu că Judy vrea să-ți facă cunoștință și cu Elliot Burden.

M-am trezit brusc, ca lovit cu un par în cap.

— Cu cine?

— Cu Elliot Burden. Știi tu, tipu' ăla de pe Wall Street, care a renunțat la tot ca să-și deschidă o galerie de artă, în Soho?

— E aici?

— A apărut acum câteva minute. E un tip simpatic. Drăguț din partea lui că a bătut atâta drum până în Mountain Falls numai ca să-ți vadă expoziția. E aici împreună cu amanta lui. Zice că ea e o fostă vecină de-a ta, din Connecticut. Cred că o cheamă Beth și nu-mai-știucum...

— Beth Bradford, am spus eu, de-abia șoptind.

— Da, a confirmat Anne.

M-am uitat cu atenție prin întreaga încăpere. Mi-a luat o secundă ca să-i observ, adânciți într-o conversație cu Judy. Elliot Burden – bronzat, suplu, un gentleman în sacou albastru – stătea lângă Beth, care-și pusese degajată mâna pe umărul lui. Arăta minunat – îmbrăcată frumos, într-o rochie neagră, scurtă, cu o față pe care nu se mai citea deloc oboseala. A râs la o remarcă a lui Elliot și pe urmă i-a zâmbit șăgalnic, așa cum mi-o aminteam eu din primii ani petrecuți împreună. O clipă, nu m-am mai putut mișca. Apoi Judy m-a zărit uitându-mă la ei, iar eu am făcut o mutră tâmpă.

— Ce e? m-a întrebat Anne. Ești alb ca varul.

— Am urgent nevoie de aer... i-am zis eu și am luat-o spre dosul galeriei.

— Stai puțin, vin și eu...

Am încercat să mă îndepărtez de Anne și am început să-mi fac loc prin mulțime, privind țintă spre ușa din spate.

— Gary! a strigat Anne după mine.

Deodată am auzit și glasul soției mele:

— Gary!

M-au trecut toți fiorii, deși eram cu spatele la ea. Pe urmă, am ieșit în fugă pe ușa din dos.

Ușa aia dădea într-un birou, acum plin de personaje care se ocupau de petrecere. Păreau ușor mirați atunci când am trecut pe lângă ei, am deschis brusc ușa de la ieșirea din spate și am zbughit-o afară. În urma mea, o auzeam pe Anne strigându-mă. Am luat-o la fugă pe o alee, apoi pe o străduță laterală și am fugit ca un nebun spre apartamentul meu.

Când am ajuns acolo, am urcat treptele două câte două și am dat buzna înăuntru.

Nu mai fusesem acasă de zece zile, și imediat mi-am dat seama că cineva era acolo. În aer plutea un miros urât de țigară. Pe toată podeaua camerei de zi erau multe sticle golite de bere, scrumiere pline și conserve de fasole, pe jumătate consumate. Se auzea apa curgând la baie. Am deschis ușa cu piciorul și m-am trezit față-n față cu un Rudolph Warren foarte gras și foarte gol, care stătea sub duș.

— Ce dracu' cauți tu aici? i-am strigat.

— Bună, Gary, a zis el, închizând robinetele. Ai călătorit bine?

— Cum ai intrat aici?

— Am avut o cheie, a spus el, și a început să se șteargă cu un prosop.

— Mi-ai dat înapoi cheia.

— Da, dar făcusem un duplicat înainte...

— Mi-ai zis că nu ți-ai făcut nicio copie...

— Am mințit.

— Cretinu' dracului! Parcă erai în Mexic?

— Am mințit și în privința asta. Am avut nevoie de un loc unde să mă ascund, ca să-mi adun gândurile. Și pentru că tot știam că tu pleci...

— Dispari dracului de-aici, i-am spus eu, apucându-l de braț. Chiar în clipa asta.

El s-a zbătut să scape din strânsoarea mea.

— Nu mai face pe duru' cu mine, că nu ține...

Mi-am pierdut cumpătul și am început să zbier la el:

— Fac așa cum...

Însă urletele mele au fost brusc întrerupte de sunetul interfonului. Am înțepenit. Anne trebuia să fie. Rudy s-a dus la butonul care deschidea ușa de la intrare.

— Nu răspunde, am strigat la el.

— Dar ce e?

— Nu te atinge de butonul ăla.

Amândoi am rămas nemișcați, în timp ce interfonul bâzâia fără încetare. După două minute interminabile, s-a oprit. În living, jaluzelele erau trase. M-am dus la geam și m-am uitat, văzând-o pe Anne cum iese din clădire, se uită disperată în sus și în jos pe Strada Principală, apoi traversează spre o cabină telefonică.

După câteva secunde, a început să sune telefonul.

— Lasă-l să sune, i-am spus lui Rudy. După câteva apeluri, a intervenit robotul. Eu am închis microfonul ca să nu se audă vocea lui Anne.

— Îmi spui și mie ce se întâmplă? m-a rugat Rudy.

— O să-ți spun. Dar acum, trebuie să te îmbraci.

— Ai intrat în rahat, nu?

— S-ar putea.

— Povestește-mi.

— Mai târziu.

— Necazuri cu femeii? a zis el, rânjind grosolan și dezgolindu-și gingiile înnegrite, fără dinți.

— Unde-ți sunt dinții? l-am întrebat eu.

— Mi i-au scos când m-au băgat în spital. Și pentru că am plecat de-acolo fără permisiunea doctorului, n-am putut să-mi iau și dinții.

— Și ai supraviețuit tu zece zile, fără dinți?

— Nu ai nevoie de dinți ca să mănânci numai conserve de fasole rece. Apropo, m-am bucurat că ai provizii, pentru că n-am mai dat ochii cu nimeni din oraș, în tot timpul ăsta.

— Fă-mi, te rog, un serviciu.

— Depinde, a rostit Rudy cu viclenie, punându-și pe el și ultimul rând de haine.

— De ce anume?

— De cât de multe îmi spui.

— Da, am niște necazuri cu femeile.

— Nu mi-e foarte clar, Gary.

— Mai multe nu pot să-ți spun acum.

— Atunci nu cred că te pot ajuta.

— Și unde vei dormi la noapte? l-am întrebat nervos.

— Bună întrebare.

— Vrei să mai stai aici vreo săptămână-două?

— Ar fi bine.

— Atunci te duci reperor pe aleea MacDougal și-mi aduci mașina aici.

— E cam riscant pentru mine. Oficial eu mă aflu, de fapt, la sud de frontiera sudică.

— S-a întunecat afară, și dacă o iei pe străduțe laterale și mergi cu capul în jos, nu te va recunoaște nimeni. Și, oricum, toți se află acum la vernisajul expoziției mele...

— A! a exclamat Rudy, ceva necazuri pe la galerie.

I-am arătat cheile de la mașină.

— Ori îmi aduci mașina, ori pleci imediat de-aici.

A luat cheile, pe urmă a deschis dulapul cu băutură și a scos o sticlă de whisky JB, de jumătate de litru.

— Nu e cazul să bei whisky, l-am atenționat eu.

— A, ba da, a spus Rudy, luând o înghițitură bună. Și mi-a aruncat un zâmbet. Așa da. Acum sunt gata de acțiune. Ne vedem în spate, peste cinci minute.

Și-a strecurat sticla în buzunarul de la geacă și s-a îndreptat spre ușă.

Pe când mă grăbeam să-mi fac băgăjelul, mi-a venit o idee. O să o iau către est și o să mă-ngrop într-un motel oarecare:

câteva zile. Pentru ca Anne să nu mă dea dispărut, o s-o sun chiar în ziua următoare și o să-i mărturisesc că Beth a fost căsătorită și că eu m-am încurcat cu ea, iar revederea ei, plus angoasa vernisajului (plus cele două sticle de vin îngurgitate) m-au făcut să plec, de nebun, în lumea largă. O să-i cer iertare și o să-i spun că o să mă întorc, la Mountain Falls, în câteva zile (după ce Beth și Elliot vor fi plecat înapoi, în Est). Mai mult ca sigur va fi furioasă și poate că nici nu va mai vorbi cu mine o vreme, dar mi-ar fi fost mult mai ușor să mă descurc cu nervii ei, decât cu o eventuală extrădare în statul Connecticut, urmată de un proces public și de o ședere prelungită în cine știe ce penitenciar împuțit. Slavă Domnului că în galerie era așa de multă lume și că Beth nu m-a zărit. Acum trebuia să plec din oraș. Urgent.

Am privit pe fereastra de la bucătărie și am văzut MG-ul cum trage pe alee, în spatele clădirii. Am ieșit din apartament și am coborât câte cinci trepte o dată până la ușa din spate. Atunci când am ajuns la mașină, Rudy n-a vrut să se dea jos de la volan, spunându-mi:

- O să vin și eu cu tine.
- Nici nu poate fi vorba.
- Ești sub influența băuturilor alcoolice.
- Ca și tine! Și tu ai băut.
- Nu cât tine. Așa că ai nevoie de un șofer.

Am apucat de mânerul portierei și am încercat s-o deschid, strigându-i:

- Rudy, ieși afară din mașină.
- Strigă cât mai tare, a zis Rudy, dacă vrei să afle întregul oraș că pleci.

Am ocolit mașina, am ajuns la portiera din dreapta și m-am urcat lângă Rudy. Însă când am vrut să iau cheile din contact, Rudy a pornit motorul și a luat-o în mare viteză pe alee, lipindu-mă de spătarul scaunului.

- Încotro? m-a întrebat el.
- Te omor, i-am zis eu.
- Tot așa cum l-ai omorât și pe Gary Summers?

Am înțepenit. O clipă-două n-am mai putut nici respira.

Rudy mi-a zâmbit amenințător.

— M-am gândit eu că numai așa o să te pot face să amuțești. Deci, unde mergem?

Nu izbuteam să mai rostesc nicio vorbă.

— Ți-ai înghițit limba cu totul? Ce-ar fi s-o luăm pe drumul național 200, înspre est?

Am reușit să dau din cap a încuviințare.

— Către est să fie, atunci, acceptă el.

Rudy s-a strecurat cu mașina pe străduțe lăturalnice, până ce am ieșit din Mountain Falls. Când am ajuns pe șoseaua 200, afară se întunecase, iar faza mare a farurilor automobilului lumina drumul îngust și plin de curbe. Rudy a scos la iveală sticla de JB dintr-un buzunar al scurtei sale, a băut o dușcă zdravănă de whisky, sprijinind-o apoi de blocul volanului, fără a-i mai pune dopul la loc, ca s-o aibă la îndemână. A trecut o jumătate de oră fără ca vreunul dintre noi să scoată vreun sunet.

— Cum ai descoperit? am reușit eu să întreb, în cele din urmă.

Răspunsul lui Rudy Warren a fost precedat de un chicotit înfundat:

— Dacă ai fi avut măcar un televizor amărât în apartamentul tău, n-aș fi aflat niciodată. Pune-mă pe mine în fața micului ecran și ai să vezi că pot vegeta liniștit toată ziua și toată noaptea, uitându-mă la toate prostiile, fără să mă plictisesc vreodată. Însă pentru că am fost constrâns să stau închis între patru pereți, beneficiind doar de cărțile tale și de rahatul ăla cu pretenții de Radio Național, am început să-mi bag nasul peste tot. M-am uitat pe toate actele tale și în toate lucrurile tale. Pentru că, altfel, cum să-mi omor tot timpul? Și, într-o după-amiază, când n-aveam ce face, ți-am deschis computerul și ți-am studiat toate fișierele. Am găsit toate bilețelele alea de amor pe care i le-ai scris femeii ăleia pe nume B. Înduioșătoare, zău. Pe urmă, am dat și peste scrisoarea de adio, scrisă în decembrie, prin care îi spuneai

că ești cu o altă femeie, în Berkeley. Atunci mi-am amintit faptul că, doar cu zece zile înainte de Crăciun, m-am întâlnit pe Strada Principală cu Meg Greenwood. Ea a început să-mi facă capul calendar pentru felul în care m-am purtat cu ea și chiar să generalizeze că „toți bărbații sunt niște porci”, povestindu-mi că a închiriat un apartament unui fotograf din Connecticut, un șmecher care a păcălit-o ca să obțină, prin intermediul ei, o reducere de preț, comportându-se de parcă i-ar fi făcut curte, dar care i-a servit imediat o poveste cusută cu ață albă despre ipotetica lui iubită, din Est, debarasându-se astfel de orice posibilă încurcătură cu ea.

Când mi-am amintit de această întâlnire mi-am pus și următoarea întrebare: dacă Meg ți-a închiriat apartamentul pe la mijlocul lui decembrie, cum puteai tu să fii încurcat și cu o altă femeie, la Berkeley, cam în aceeași vreme. Și atunci, mi-am dat seama că aveai, probabil, un motiv întemeiat pentru ca femeia asta din Connecticut să nu cunoască de fapt locul unde te aflai tu.

Însă mai târziu, când m-am mai uitat printre niște lucruri de-ale tale din camera obscură, am găsit acolo epistola trimisă de B. cu câteva săptămâni în urmă, prin care-ți spunea că bărbatul ei murise în noiembrie, că nu i-a fost găsit cadavrul și că tu ești un mare bătăran că nu i-ai trimis măcar o scrisoare de condoleanțe. Iar când ți-am citit răspunsul, a trebuit să fiu întru totul de acord cu femeia. Adică, ea ți se confesează, și tu ce-i răspunzi? „Cazu-i greu.” Ce mai sprijin i-ai oferit!

Și, după ce am început să-ți scormonesc și prin celelalte fișiere, am remarcat faptul că în prima parte a lui noiembrie fuseși foarte ocupat cu redactarea corespondenței, că ai scris la bancă și tuturor celorlalți, comunicându-le noua ta adresă din Berkeley. Dar, conform scrisorii tale din decembrie, către B., te-ai hotărât să rămâi în California doar după ce te-ai întâlnit cu pipița aia, la Baja, cu câteva săptămâni în urmă. Am verificat din nou, recitind ultima ta scrisoare către B., trimisă înainte să te îndrepti spre vest –

atunci când îi spuneai că urma să lipsești din localitatea New Croydon numai vreo două săptămâni.

Asta m-a făcut să mă întreb de ce erai tu așa de dornic să-ți închei viața din Est, deși tu nu plecai decât pentru un angajament de două săptămâni. Și atunci mi-am dat seama că plecarea ta coincidea temporal, uluitor de exact, cu moartea lui Ben Bradford – pe a cărui nevastă o tot regulai tu de la o vreme, într-o veselie...

Rudy a tăcut o vreme, a mai băut niște whisky și mi-a zâmbit din nou, cu răutate, întrebându-mă apoi:

— Ți place povestea, până acum?

M-am uitat la șoseaua neagră din fața mea și nu am zis nimic.

— Iau tăcerea ta ca pe un răspuns afirmativ, a continuat el neîndurător. Și... m-am gândit că n-ar fi deloc lipsit de interes să mai aflu câte ceva și despre decedatul Ben Bradford. Însă, dat fiind că oficial eu nu mă aflu, momentan, în Mountain Falls, nu puteam să merg, pur și simplu, la bibliotecă și să răsfoiesc prin *The New York Times*. Dar am avut noroc. Laptopul tău are un modem și este prevăzut și cu un soft Online – aveam chiar și cablul necesar pentru conectare. Așa că știind numărul cardului tău Visa și data expirării lui, din fișierele din directorul Contabilitate – ești foarte organizat, zic eu – te-am înscris și pe tine la Internet, să fii și tu în rând cu lumea. Aș mai zice că îmi rămâi îndatorat, pentru asta.

Oricum de-abia atunci a început adevărata distracție pentru mine. De pe site-ul lui *The New York Times* am încercat să aflu tot ce aveau ei despre Ben Bradford. Tipul a cam ținut presa ocupată timp de o săptămână întreagă, nu crezi? Din păcate însă, nu exista nicio fotografie de-a lui acolo, așa încât am trecut la câteva alte ziare din est – *The Boston Globe*, *The Hartford Courant*, *The Wall Street Journal*. Toți aveau reportaje despre tine, dar, din păcate, nicio fotografie. Până la urmă am dat totuși de comoară. *The Stamford Advocate* – ziarul din zona în care locuise el. Era

acolo un articol amplu, în pagina trei, despre moartea lui pe mare. Cu o frumusețe de fotografie a decedatului domn Bradford... care – în ciuda bărbii și a codiței tale actuale – tot mi-a amintit, cât se poate de bine, chiar de tine.

Mi-a aruncat un zâmbet triumfător, dar fără dinți. A ridicat sticla de whisky către mine, în semn de salut batjocoritor, iar pe urmă a mai luat o înghițitură apreciabilă. Limba începuse să i se împleticească ușor:

— Șah și mat, Ben! Cred că pot să-ți spun, acum, Ben.

Simțeam că-mi plesnește capul. Strângeam îngrozitor de tare mânerul portierei.

— Ce zici, sunt un bun detectiv? a mai zis Rudy. Te rog să mă crezi că sunt încântat. Și sunt de-a dreptul impresionat de modul ingenios în care ți-ai înscenat moartea și reînvierea – deși ai un noroc chior că *The Stamford Advocate* nu este citit peste tot în țară. Presupun că în barcă era cadavrul lui Gary, nu-i așa?

— Și de ce nu te-ai dus la poliție? l-am întrebat eu.

— De ce m-aș fi dus? Ca să divulg pe degeaba ditamai secretul? Să distrug frumoasa legătură intimă care tocmai s-a înfiripat acum între noi? Ce, mă crezi prost? Un adevărat băștinaș al Montanei va fi întotdeauna împotriva legilor și a autorităților. Și, la urma urmei, individul a cam căutat-o cu lumânarea. În definitiv, avea, fără niciun fel de remușcare, o aventură cu nevastă-ta...

— Și n-ai mai spus chiar nimănui?

— Parcă eram la Tijuana, da?

— Și atunci, ce vrei de la mine?

— Ești un adevărat avocat. Ei bine... tu, ca membru al baroului din New York, sunt sigur că ești la curent cu semnificația conceptului de *quid pro quo*, nu?

— Sau, spus pe șleau, șantaj.

— Mai precis, în cazul meu, prețul tăcerii.

— Deci vrei bani?

— Văd că nu ești prost deloc.

— Și cât vrei?

— Condițiile înțelegerii le vom stabili noi, altă dată. Și nu te speria, băiete – nu voi fi prea lacom. Însă, dat fiind că ești pe cale a intra în posesia unei sume importante de pe urma fotografiilor făcute de tine, iar eu am mari datorii, va fi vorba de mulți bani, ca să batem palma. Oricum, după cum ți-am spus, mai vedem noi, avem suficientă vreme pentru asta. Între timp, noi doi vom fi mereu împreună, pentru că nu mi-aș dori să dispari încă o dată, înainte de a pune la punct afacerea noastră. Eu zic deocamdată să ne ascundem pentru câteva zile în cabana domnișoarei Ames.

— Atunci lasă-mă pe mine să conduc. Devii periculos, cu tot whiskyul ăla pe care-l torni în tine.

— Ba n-o să conduci deloc. Și, pe urmă, eu sunt un as în șofatul sub influența alcoolului.

A dat pe gât și ultima picătură de whisky din sticlă.

— E plăcut și pustiu lângă lac. Nu e nimeni acolo. Un loc perfect ca să... ăăă, negociem.

— Și ce se va întâmpla, după ce te plătesc?

— Ne despărțim, dar vom rămâne prieteni.

— Până data viitoare când vei avea iar datorii și vei veni iar după mine, pentru alți bani.

— Chiar așa de josnic mă crezi?

— N-am nici cea mai mică îndoială.

O clipă și-a luat privirea de pe drum, uitându-se drept în ochii mei.

— Auzi? Eu nu sunt un șantajist nenorocit, care să-ți bată la ușă în miez de noapte. Însă legătura strânsă care există deja între noi presupune că, dacă rămân iar lefter, pot să mă aștept la un gest frumos din partea ta, Bunule Samaritean, băiețel dulce...

Inima îmi bătea nebunește.

— Și asta, pentru câtă vreme?

Și-a întors din nou privirea către mine.

— Ei... pentru totdeauna, zic eu. Ben, înțelege că legătura noastră e serioasă pentru o viață întreagă...

N-a mai apucat să-și termine fraza, deoarece am fost orbiți brusc de niște faruri puternice. Eu am strigat: „Rudy!”, dându-mi seama că un tir venea direct înspre noi. Rudy a rotit scurt volanul, am evitat tirul, MG-ul a șerpuit fulgerător mai întâi spre stânga, apoi a derapat spre dreapta, rupând parapetul de pe marginea drumului. Eu am deschis portiera mea și am căzut din mașină, în timp ce vehiculul a zburat cu Rudy în el. M-am izbit cu capul de pământ, am simțit lovituri dureroase în genunchiul și în cotul drept, pe când alunecam în prăpastie. Căderea mi-a fost, din fericire, oprită curând de o stâncă imensă. În clipa în care m-am proptit cu umărul în ea, am mai auzit o bufnitură, urmată de un zgomot asurzitor. Am reușit să mă uit pe după stâncă și m-am trezit în fața unei văi adânci, unde aterizase MG-ul, care acum era cuprins de flăcări în totalitate. În câteva secunde, rezervorul de benzină a explodat, bubuind răsunător. Flăcări și mai mari au izbucnit din autovehicul, arzând și mai intens, iar căldura emanată era atât de puternică, încât, chiar în locul ferit și îndepărtat în care mă aflam, îmi frigea fața.

Am încercat să mă scol. A trebuit să depun un efort susținut, dar am izbutit, cu greu să mă ridic în picioare. Vederea îmi era încețoșată. Am început să merg, împleticindu-mă, gândindu-mă că trebuie să caut un ajutor. La fiecare pas, durerea era îngrozitoare. M-am străduit să înaintez așa, circa treizeci de metri, până am ajuns între niște copaci. Pe urmă, de parcă cineva ar fi tras dintr-o dată storul, totul s-a întunecat, iar eu am căzut, ca secerat, cu fața în jos.

Triluri de păsărele. Zori de zi. Miros de rouă. Și, în apropiere, zgomotul specific unui vehicul mare.

Am deschis un ochi. Totul parcă plutea în jurul meu. După câteva clipe, am văzut mai clar. Pe urmă, am simțit durerea. Capul îmi pulsa asemenea unui metronom care-a luat-o razna. Nu-mi simțeam brațul drept. Aveam o tăietură adâncă și urâtă la genunchiul drept. Mi-am atins fața și degetele mi s-au înroșit, murdărindu-se de sânge închegat.

Am urlat. M-am rostogolit pe spate. Clipeam năuc, în timp ce soarele dimineții începea să lumineze cerul nopții. Acum auzeam și mai clar zgomotul de motor. M-am lăsat pe partea stângă și am urmărit cum MG-ul carbonizat era ridicat din vale. Acțiunea era urmărită de câțiva polițai și muncitori, care scoteau ușoare fluierături și clătinau din cap, când pe șosea au ajuns resturile contorsionate. Probabil că se extrăsese în prealabil, din mașină, ceea ce mai rămăsese din trupul lui Rudy. Dar, judecând după caroseria arsă, bănuiam că nu mai rămăsese mare lucru. MG-ul arsese în întregime și era de nerecunoscut.

Am vrut să strig, să atrag atenția cuiva. Dar totul s-a întunecat din nou. Și, când mi-am revenit iar, era o liniște mormântală în jurul meu.

M-am uitat la ceas – 8:45 dimineața. Toate încheieturile și toți mușchii mă dureau. M-am sprijinit de un copac, ca să mă pot ridica în picioare. Polițaii și muncitorii plecaseră. Mi-a luat ceva timp ca să mă dezmeticesc. Mă aflu într-o pădure complet arsă, copacii erau înnegriți, carbonizați. Am privit spre valea unde era să-mi găsesc sfârșitul și mi-am amintit că am mai stat acolo, cu câteva săptămâni în urmă, fotografiind incendiul care făcea ravagii dedesubt. Mă aflu, din nou, la locul triumfului meu profesional. Până și în acea stare proastă, când totul mă durea, mi-am dat seama de ironia destinului. Și, cu toate că eram gata-gata să încerc a ajunge la șoseaua principală, ca să fac semn primei mașini întâlnite în cale, am ezitat și m-am oprit. Era posibil ca Beth să mai fie în Mountain Falls. Era de așteptat să se facă vâlvă în legătură cu moartea lui Rudy. Polițaii m-ar fi chestionat la nesfârșit în legătură cu acel accident. Nu – era mai bine să mă retrag în singurătate, pentru o vreme, ca să mă gândesc în liniște la ceea ce aveam de făcut.

Dar unde anume?

Și atunci mi-am amintit dintr-o dată că Rudy și cu mine ne îndreptam spre cabana lui Anne, care se afla la numai un kilometru distanță de locul în care eram eu. Cabana

rezistase incendiului și avea provizii din belșug. Era ascunzătoarea perfectă unde să mă refac și să stabilesc cum aveam să explic tot ce se întâmplase.

Deși genunchiul drept mi-era rău lovit, am putut totuși să înaintez, șchiopătând. Am găsit pe jos un ciomag gros și, folosindu-l drept baston, mi-am început drumul, încet și chinuitor, spre cabana lui Anne. Mi-a luat mai mult de două ore. Am urmat calea din pădure, oprindu-mă adesea, ori de câte ori durerea cumplită a rănilor amenința să mă facă a-mi pierde iar cunoștința. Cu vreo sută cincizeci de metri înainte să ajung la cabană, mă afluam din nou sub o podoabă verde de ramuri primăvăratice – trecusem linia dincolo de care nu ajunsese focul.

După ce am intrat în cabană, m-am prăbușit epuizat, pe pat. Nu m-am mișcat mai bine de o oră. În cele din urmă, mi-am adunat toate puterile și m-am ridicat, m-am târât până la coșul cu lemne, am alimentat soba și am aprins focul. Cotrobăind prin bucătărie, am dat peste o trusă de prim ajutor și mi-am oblojit rănilor, țipând în gura mare atunci când mi-am badijonat genunchiul, fața și cotul cu dezinfectant. După ce s-a încălzit soba, am pus apă la fiert în patru oale mari pe care le-am răsturnat pe urmă în cadă. Am repetat acțiunea de vreo două ori și am reușit să umplu cada, pe jumătate, cu apă fierbinte. Mi-am dat jos hainele sfâșiate și m-am băgat în apă, strâmbându-mă de durere. Am rămas acolo până s-a răcit apa, chinuit de dureri persistente.

Am găsit într-o comodă de lângă pat o pereche de pantaloni largi, a lui Anne, precum și un tricou, care mi s-au potrivit. Nu mi-era deloc foame – aveam chef doar să beau ceva, așa că am desfumat o sticlă de vin roșu și am golit patru pahare, după care am deschis radioul cu tranzistori.

Am reușit să prind știrile de la ora trei, transmise de un post de radio din zonă. După câteva știri neinteresante, speakerul a spus: „Polițiștii care investighează accidentul

rutier mortal al fotografului Gary Summers, din Mountain Falls...”

M-am înecat cu vinul și am fost așa de șocat, încât n-am mai înțeles restul știrii. Am căutat înnebunit și alte posturi de radio, dar, până la urmă, a trebuit să aștept până la ora cinci ca să ascult știrea în totalitate... interval de timp în care trecusem deja la a doua sticlă de vin.

„Polițiștii care investighează accidentul rutier mortal al fotografului Gary Summers, din Mountain Falls, au transmis că el a murit aseară, pe șoseaua 200, după ce a încercat să evite un tir. Conform purtătorului de cuvânt al patrului rutiere din Montana, Caleb Crew...”

Au început să transmită cele spuse de Crew.

„...Autovehiculul domnului Summers a părăsit șoseaua lângă intersecția cu șoseaua 83. Șoferul tirului ne-a spus că domnul Summers conducea cu o viteză foarte mare și că a rupt parapetul de pe marginea drumului, prăbușindu-se în Moose Lake Valley. A căzut de la o înălțime de o sută de metri și nu se aștepta nimeni ca el să scape cu viață, după un asemenea accident. Medicul legist al comitatului efectuează acum autopsia cadavrului, dar din păcate acesta a ars atât de rău, în incendiul care a urmat exploziei, încât nici măcar amprenta dentară nu mai poate ajuta la identificarea cadavrului. ”

Mi-au trebuit două-trei clipe ca să înțeleg pe deplin situația. Din cauza faptului că Rudy nu avea dinți, cadavrul complet carbonizat al ziaristului fusese luat drept cadavrul meu. Și, de fapt, cine ar fi putut să fie în acel MG, decât Gary Summers? Ultima dată fusese văzut plecând, valvârtej, de la vernisajul primei sale expoziții, într-o stare de maximă surescitare („O criză de nervi legată de prima seară”, parcă o auzeam pe Judy explicându-i polițistului). Prietena lui a mers acasă la el, dar nu l-a găsit acolo. MG-ul dispăruse de pe aleea de lângă galerie, unde fusese parcat. Iar în privința lui Rudy Warren, nimeni nu l-ar fi căutat, pentru că se presupunea că se află la sudul frontierei sudice... și, oricum, nu avea pe nimeni suficient de apropiat, încât să-l caute.

Eram din nou mort.

Am topit încă un pahar cu vin. Am rotit butonul radioului, lacom să aud alte știri. Dar nu mi s-au acordat decât 20 de secunde pentru o singură știre, la jurnalul de pe postul național de radio, care nu făcea decât să repete cele spuse deja despre accident.

N-am putut dormi în noaptea aceea. Și nici să mă-mbăt n-am reușit, deși începusem a treia sticlă cu vin roșu, pe când se iveau zorile. Am tot bântuit prin cabană, încercând zadarnic să găsesc o modalitate de a mă întoarce printre cei vii. Nu se putea să mor, îmi ziceam eu. Tocmai când începusem să trăiesc cu adevărat.

La ora șapte, am deschis radioul tot pe postul național, ascultând *Ediția de Weekend*, în timp ce-mi pregăteam micul dejun. Nu s-a mai transmis nimic despre moartea mea, la segmentul de știri locale – însă, după aproximativ o oră, pe aceeași frecvență, varianta din Washington a *Ediției de Weekend* m-a făcut să vărs cafeaua pe dușumele, atunci când a început o nouă știre:

„Pentru un artist consacrat, a muri în plină glorie reprezintă un sfârșit foarte romantic – un prematur cântec de lebedă care-i face pe toți cei lăsați în urmă să deplângă pierderea unei mari opere potențiale. Dar există ceva și mai revoltător în moartea unui artist care – după ani întregi de neîntrerupte zbateri – moare chiar în momentul mării sale reușite. După cum spune Lucy Champlain, de la postul de radio KGPC din Mountain Falls, povestea fotografului Gary Summers este aceea a unui mare talent, care a murit în ziua în care și-a văzut visul cu ochii, visul pentru care s-a luptat întreaga lui viață: recunoașterea sa, ca artist.”

Lucy Champlain a intrat în emisie. Părea în vârstă de vreo treizeci și ceva de ani, având glasul cald, preferat la posturile de radio.

„Până acum câteva săptămâni – când i-a apărut prima fotografie în ziarul The Montanan – nimeni nu auzise de Gary Summers. A fost un fotograf de aproape patruzeci de ani, din

Connecticut, care se stabilise de curând în orașul Mountain Falls, Montana; un liber profesionist care se zbătea de ani de zile să-și facă un nume la New York, dar care a reușit să se facă remarcat doar după sosirea sa în Montana. După cele spuse de Stuart Simmons, editorul-șef al ziarului The Montanan...”

Acum a intervenit Stu, cu un glas stins:

„L-am întâlnit pe Gary prima dată, atunci când niște fotografii realizate de el i-au atras atenția fotoredactorului nostru, Anne Ames. Și din clipa în care Anne și cu mine am văzut acele portrete cu cetățeni obișnuiți ai Montanei, ne-am dat seama că am descoperit un mare talent.”

Lucy Champlain a reluat narațiunea:

„La scurtă vreme după ce The Montanan a început să publice portretele realizate de Summers, acesta s-a aflat în mijlocul incendiului care a devastat mare parte din Rezervația Naturală Moose Lake Forrest – una din cele mai mari rezerve de cherestea din stat. Fotografiele remarcabile, făcute pompierilor care au acționat acolo – mai ales una dintre ele, în care apărea șeful lor, îngenuncheat lângă cadavrul unui subaltern – i-au adus recunoașterea pe plan național, inclusiv o prezentare a acestor fotografii în Time. Judy Wilmers – patroana Galeriei Nouului Vest, din Mountain Falls, în același timp și prietenă a domnului Summers – își aduce aminte cât de detașat era fotograful de marele lui succes, venit atât de brusc...”

Acum era intervievată Judy. Era neobișnuit de serioasă.

„Bănuiesc că Gary a stat mult prea mult timp pierdut în anonim, astfel încât, atunci când s-a trezit celebru ca fotograf, s-a simțit puțin cam copleșit. Și, cu toate că a acceptat două angajamente, de la National Geographic și de la Vanity Fair, îl preocupa foarte mult viitoarea lui expoziție cu Figuri din Montana, de la galeria mea...”

Înapoi la Lucy Champlain.

„Expoziția respectivă a avut vernisajul acum două seri și s-a bucurat de un imens succes, într-un stat în care cei veniți din

alte părți sunt de foarte multe ori priviți cu suspiciune, mai ales aceia care îndrăznesc să privească atent natura umană din Montana. Însă pe la jumătatea acestui vernisaj, Summers a plecat intempestiv... ”

Din nou Judy.

„La vernisaj era foarte multă lume, iar Gary – care nu era sociabil – probabil că s-a simțit copleșit de prea multă atenție, pentru că el i-a spus unei prietene că iese afară ca să ia o gură de aer. Ce mult mi-aș dori să nu fi plecat... ”

Iar Lucy Champlain.

„Cam la vreo oră după aceea, Summers conducea mașina pe șoseaua 200 – un drum cunoscut a fi periculos – care șerpuiește printre Munții Stâncoși, prin Cumpăna Continentală. Era târziu, vizibilitatea nu era bună, iar când a luat un viraj, s-a trezit față în față cu un tir. A virat ca să-l ocolească, a pierdut controlul mașinii și a ieșit de pe șosea, rostogolindu-se în valea plină de copaci, exact acolo unde făcuse acele remarcabile fotografii cu pompieri. Nu a supraviețuit accidentului... ”

Și un comentariu final al lui Judy Wilmers. Părea că îi vine să plângă.

„Nu e doar o tragedie inutilă; este și o pierdere îngrozitoare. Pentru că, din mica operă lăsată de el, este evident faptul că fotografii Gary Summers era pe punctul de a deveni unul din cei mai renumiți fotografi americani ai generației sale. Iar acum, acest lucru nu mai este posibil... ”

Mi-am luat capul în mâini. Și m-am gândit: chiar că sunt celebru acum. Postum.

Nu exista cale de ieșire. Chiar dacă mi-aș fi făcut apariția, în Mountain Falls, viu și nevătămat, fotografiile ar fi venit cu toții acolo, iar poza mea ar fi apărut în toate ziarele din țară.

Nu știam ce să fac. Doar să fug. Dar unde aș fi putut să mă refugiez? Și cum să-mi finanțez plecarea? Mi-am verificat portofelul. Nu aveam decât optzeci de dolari, bani gheață. Cu siguranță că aveam mulți bani în bancă și pe cărțile de credit, chiar memorasem toate numerele de ATM. Din

cunoștințele mele despre rente și moșteniri, știam că banca și companiile de credit vor îngheța toate bunurile lui Gary, imediat după declararea oficială a decesului său.

Din fericire, era sâmbătă, ceea ce însemna că, și în cazul în care cineva de la bancă ar fi auzit reportajul acela, banca nu va avea cum să înghețe conturile până la reînceperea lucrului, adică luni.

Dacă aș putea să plec de-aici astăzi – ca să merg în oraș – aș putea să retrag 2000 de dolari de pe cele patru carduri. La fel aș putea proceda și duminică, și poate aș mai izbuti și luni dimineață, foarte devreme, să mai scot 2000 – înaintea deschiderii băncilor la New York. 6000 de dolari ar fi constituit o sumă suficient de mare ca să pot dispărea de pe firmament și să dobândesc o altă identitate.

Totuși, exista încă o problemă dificil de rezolvat. Cel mai apropiat oraș mare era Helena – la peste 100 de kilometri, iar drumul până acolo cobora în pante abrupte. Și cum genunchiul meu nu era deloc bine, chiar și mersul pe jos până la șoseaua 200 mi-ar fi fost aproape imposibil, în starea în care mă aflam.

Am ieșit din cabană și de-abia am șchiopătat până la malul lacului, umplându-mi plămâni cu aer proaspăt și verificându-mi genunchiul lovit, să văd dacă puteam ajunge la drumul principal, de unde aș fi putut face autostopul până la Helena.

Pe urmă i-am observat pe excursioniști. O pereche tânără, de vreo douăzeci de ani, cu un microbuz vechi, Volkswagen, care-mi amintea de zilele de colegiu din anii '70. Am remarcat cu bucurie că avea număr de Washington. Se instalaseră cam la vreo 30 de metri de locul unde mă aflam eu. Aveau un mic cort prins de spatele microbuzului și, în clipa aceea, pregăteau micul dejun la un aragaz de voiaj. M-am apropiat de ei și am văzut că erau niște tipi bine – erau blonzi și purtau tricouri – ce au fost puțin dezorientați când au văzut o epavă de om îndreptându-se spre ei. S-au ridicat imediat în picioare. După fețele lor speriate, mi-am dat

seama că le era teamă să nu fiu cumva criminalul în serie al regiunii respective.

— Bună ziua, am strigat eu, pe când mergeam spre ei. Mă scuzați că vă deranjez.

— Nu-i nimic, a spus tipul, deși expresia de pe fața lui nu era deloc degajată.

— Mă numesc Dave Manning. Stau la cabana aceea. E a unor prieteni. Auziți, ieri am avut un accident grav cu motocicleta pe munte. Am intrat într-o groapă pe drumul spre casă, și am ajuns într-un copac.

— Aoleu, a zis femeia. Și cum te simți?

— Mai bine decât motocicleta, care s-a cam șifonat. De unde sunteți?

— Din Seattle, a răspuns tipul.

— În vacanță? l-am întrebat eu.

— Cam așa ceva. Am terminat examenele. Suntem studenți în ultimul an, la Universitatea din Washington. Catedra de Botanică.

— Ați ales locul potrivit.

Femeia a intervenit:

— Pe noi ne cheamă Howie și Peggy. Ai nevoie de doctor?

— Aăăă, aș avea nevoie, dacă ați putea voi să mă duceți înapoi la Helena. Aici m-a adus prietena mea, cu tot cu motocicletă, dar ea vine de-abia marți înapoi – și cred că ar trebui să merg mai repede la un doctor, pentru genunchiul ăsta. Aveți cumva și vreun telefon mobil?

Eu mă gândisem că nu au. Și am avut dreptate.

— Nu e genul nostru, a zis Howie. Dar, să știi că noi doream să stăm aici până pe la două după-amiază, iar pe urmă să plecăm spre Bozeman.

— Helena e în drum, dacă nu v-ar deranja...

S-au uitat unul la celălalt, și mi-am dat seama că se întrebau dacă eram sau nu vreun admirator secret al activităților lui Jack Spintecătorul. În cele din urmă, tipul a ridicat din umeri și a zis:

— Pe noi nu, dar să nu te deranjeze pe tine să stai pe podea, în spate.

— Nu-i nicio problemă. Îmi faceți un mare serviciu.

— Atunci, te anunțăm noi pe la două, a spus Peggy.

— Vă mulțumesc mult, am zis eu și m-am întors, schiopătând, la cabană.

Bucuria mea era mare. Cel puțin, găsisem o modalitate de a pleca din colțul acela părăsit de lume. Aș fi ajuns pe la cinci la Helena. Aș fi apelat la bancomate, mi-aș fi cumpărat haine noi, iar pe urmă aș fi găsit o autogară și aș fi luat primul autobuz care pleca înspre est. În ziua următoare, pe la prânz, aș fi ajuns într-un alt oraș, de exemplu, Bismark, Dakota de Nord – o localitate medie, cu multe bancomate ATM. Aș fi scos din nou bani de pe carduri, aș fi stat o noapte la un hotel, m-aș fi trezit luni pe la patru dimineața, aș fi efectuat o retragere finală cu cardurile, pe urmă aș fi scăpat de portofelul cu toate actele lui Gary și aș fi plecat către sud, într-un loc drăguț, mare și aglomerat, unde aș fi putut rămâne anonim. Poate în Dallas. Sau Houston. Cu 6000 de dolari, aș fi putut trăi două luni și ceva – și mi-aș fi făcut rost și de niște acte noi, cu care să încep...

Să încep ce anume? O nouă viață?

Nu puteam să mă gândesc acum la asta. Și nici la distrugerea celorlalte două vieți anterioare. Sau la faptul că n-o s-o mai văd niciodată, dar absolut niciodată, nici pe Anne. Și la câtă durere i-a pricinuit și moartea mea. Și la faptul că voi tânji după ea – ca și după Adam și Josh – în fiecare clipă a vieții mele.

Acum nu doream decât să dorm. Somnul era ceva de care nu mai avusesem deloc parte de două nopți. Ceva de care aveam nevoie urgent, ca să rămân lucid restul zilei. Așa că, de cum am ajuns în cabană, am pus vechiul ceas deșteptător să sune lângă pat, la unu și jumătate. Patru ore de somn oricum nu m-ar fi ajutat să mă simt chiar ca un nou-născut, deși ar fi fost cazul.

M-am întins pe pat și am căzut într-un somn comatos în câteva secunde. Ajunsesem într-un tărâm întunecat, unde am rămas ore întregi. Până am auzit cum se oprește o mașină în fața cabanei și sunetul unor pași la ușa din față. M-am trezit și m-am uitat la ceas. Era 12:15. Probabil că botaniștii s-au hotărât să plece mai devreme. Mie-mi convenea. M-am ridicat în șezut, m-am frecat la ochi, după care am auzit un țipăt.

Un țipăt puternic, pătrunzător – urmat de liniște.

Din ușă, mă privea Anne, rămasă cu gura căscată. Părea epuizată, terminată – și avea niște ochi atât de roșii, încât era evident faptul că plânsese în ultimele două zile mai tot timpul.

Ne-am privit multă, multă vreme. Pe urmă eu am început să-i povestesc, de-a fir-a-păr, absolut totul.

10

I-am relatat evenimentele, având grijă să nu omit nici cel mai puțin semnificativ amănunt.

Ea a rămas în picioare, în tot acest timp, cu un picior pe pragul ușii, de parc-ar fi fost gata să plece în orice moment. Când am ajuns la uciderea lui Gary, am simțit-o cum s-a cutremurat – deși se afla la doi metri distanță de mine. De aceea am scutit-o de toate detaliile lugubre, care n-aveau niciun fel de relevanță, dar și-a ținut respirația atunci când i-am povestit despre incendiul de pe iahtul lui Bill. Iar după ce i-am spus că Rudy m-a amenințat cu șantajul, a vorbit în sfârșit:

— Și pe el l-ai omorât?

— Nu. Accidentul a avut loc chiar așa cum ai auzit. Numai că el a condus. Era beat bine. Eu am reușit să sar din mașină înainte să...

— De ce te-aș crede? m-a întrebat ea, cu glasul tremurându-i ușor. Pentru ce să cred toate astea? Toată viața ta de aici – cu mine – n-a fost altceva decât o minciună sfruntată.

— Cu tine n-a fost deloc o minciună. Deloc.

— Nu te cred. *Nu pot* să te cred.

N-am știut ce să-i mai spun. Așa că nu i-am mai spus nimic.

— În ultimele două zile... a zis ea, sfârșită, m-am gândit să mă sinucid. Mai întâi Charlie, pe urmă tu. Crezi că nu vei putea supraviețui morții copilului tău. Apoi, întâlnești pe cineva care te face să crezi că ar exista o cale de a învinge durerea. Și pe urmă...

A tăcut și a început să plângă în hohote. M-am ridicat în picioare și m-am apropiat de ea.

— Nu! a spus ea, ridicându-și mâinile ca să se ferească de mine.

M-am retras și m-am așezat iar pe pat. Ea s-a oprit din plâns.

— Știi, singurul motiv pentru care am venit azi aici, a fost pentru că nu măi puteam suporta compasiunea... toate privirile pline de milă... pentru că trebuia să fug de cei din oraș... pentru că aici mi-am dat seama că te... A scuturat tare din cap, de parcă și-ar fi dorit să se delimiteze de ultima ei frază. Iar acum... acum mi-aș dori din tot sufletul să fi amânat cu o zi. Pentru că tu ai fi plecat, nu? Iar eu n-aș fi aflat niciodată. Pleci, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Cum?

— E o pereche de excursioniști, la treizeci de metri de aici. Mi-au spus că mă duc ei cu mașina la Helena.

— Și cum le-ai explicat rănilile?

— Le-am zis că am avut un accident de motocicletă, pe munte.

— Altă minciună. Și după ce ajungi la Helena?

— O să dispar.

— Și asta îți dorești?

— N-am de ales. Poliția...

— Dar tu ești mort, nu? De unde ar putea să afle?

— De la tine.

S-a lăsat o lungă tăcere. Eu am vorbit primul:

— Le vei spune, nu?

S-a uitat în podea.

— Nu știu.

Altă tăcere. De data asta a vorbit ea.

— Trebuie să plec acum. Nu pot rămâne aici.

— Te vei întoarce? am întrebat-o.

— Nu știu precis. Pleci azi?

— Eu n-aș vrea.

A ridicat din umeri.

— E alegerea ta, Gar... A tăcut, după care a murmurat: Nici nu știu cum să-ți mai spun, acum.

S-a răsucit pe călcâie și a plecat. După câteva clipe, am auzit portiera închizându-se, motorul pornind, iar automobilul plecând. M-am întins pe spate, în pat. Nu m-am

mișcat. A trecut o jumătate de oră. Pe urmă am auzit o bătaie în ușă. Howie și-a băgat capul înăuntru.

— Ești gata de drum?

— A venit prietena mea.

— Da, i-am văzut mașina.

— Oricum ea vine din nou, ceva mai târziu, așa că nu cred că este nevoie să mă duceți voi.

— Și genunchiul?

— Trece, am spus eu. Mulțumesc oricum.

După ce i-am auzit pe botaniști că pleacă cu mașina, m-am ridicat. Am fiert apă pentru o baie și am stat în cadă o oră întreagă.

După aceea, am șchiopătat până la malul lacului și am privit apusul de soare. Am aprins lampa în cabană. Mi-am pregătit niște paste cu sos de roșii. Am băut o sticlă de vin. Și cu toate că eram sigur că asta urma să fie ultima noapte petrecută în libertate, am simțit o seninătate bizară.

Mărturisisem. Secretul nu mai era doar al meu. Trăisem până acum cu sentimentul de vinovăție, cu teama, cu rușinea, însă, cel puțin, scăpasem în sfârșit de povara minciunii. Și am dormit bine.

A doua zi dimineața, la ora zece, am auzit o mașină hurducăind pe drumul de pădure. M-am ridicat pe marginea patului, așteptând să între oamenii în uniformă, dar Anne a venit singură.

— N-ai plecat încă.

— Nu.

— De ce?

— Din cauza ta.

— Înțeleg.

— Nu te-ai dus la poliție.

— Nu.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Te vor înmormânta mâine, mi-a zis ea. Medicul legist și-a încheiat cercetările asupra cadavrului. Nu ți-au găsit nicio rudă în Est, așa încât vei rămâne în Montana.

— Și te duci la înmormântare?

— Sigur. Și Beth vine. Este încă în oraș.

— Și cine are grijă de copiii? am întrebat-o imediat.

Anne a oftat ușor.

— Sora ei, Lucy. Beth mi-a arătat o poză cu ei. Sunt doi băieței frumoși.

— Da. Așa este.

— Beth este foarte supărată. Mai întâi Ben, pe urmă Gary. Sau am încurcat eu ordinea? Ei bine, am băut ceva împreună, aseară, la hotelul în care stă ea, după ce s-a dus Elliot la culcare. Mi-a povestit câte ceva despre legătura ei cu Gary, și despre căsnicia voastră. Știi la ce m-am gândit după ce a terminat de povestit? Eu nu m-aș fi încurcat niciodată cu Gary ăla... și nici nu m-aș fi măritat vreodată cu Ben ăla. A scuturat din cap, după care m-a privit fix în ochi. Sunt gravidă. O să păstrez copilul.

Am dat să o ating, s-o iau în brațe, dar ea m-a respins.

— Îți repet: sunt gravidă și păstrez copilul. Asta nu înseamnă că am de gând să te păstrez și pe tine. S-a îndreptat spre ușă. Mă întorc peste câteva zile. După înmormântarea ta. Dacă o să mai fi încă aici, mai vorbim atunci.

S-a întors marți seara. Mi-a adus un teanc de ziare și reviste.

— S-au ocupat foarte mult de tine, a zis ea.

În *The Montanan*, era o jumătate de pagină plină cu fotografii de la înmormântare. Mai era și un articol, scris de Stu, în care-mi deplângea pierderea. *The New York Times* avea un reportaj de zece paragrafe, despre Gary Summers, în secțiunea de știri naționale. La fel *L.A. Times*, *The Chicago Tribune*, *The Boston Globe*, *The San Francisco Examiner* și *The Seattle Post-Intelligencier*.

— Judy zice că telefonul a sunat încontinuu la galerie. Mi-a spus că a fost angajat un scriitor de la *The New Yorker*, ca să scrie un articol mai lung. Se pare că Random House este dispusă să plătească 70.000 de dolari pentru cartea *Figuri din Montana*. Au telefonat și câțiva agenți de la Hollywood. Se pare că pot face un film bun despre viața și tragica ta moarte. Unul dintre ei a sunat în numele lui Robert Redford. Cred că tipului îi place în Montana...

Am dat ziarele la o parte. Ea știa la ce mă gândeam.

— Nu i-ai modificat testamentul, nu-i așa? m-a întrebat Anne.

— Nu. Nu i l-am modificat.

— Cu asta te ocupai, ca avocat, nu-i așa? Cu testamente?

— Da, cu asta mă ocupam.

— Și cine va beneficia de celebra lui moarte?

— Colegiul Bard.

— Ei vor primi totul?

— Da – lucrările. Casa din New Croydon. Renta. Toate drepturile de autor din munca lui, cu excepția a ceea ce s-a semnat deja cu Judy. Și ea o va duce bine după asta.

— Grozav, a zis Anne. Grozav.

— Nu credeam că o să mor atât de curând.

— Evident.

Mi-a dat o pungă plină de cumpărături.

— Ăăăă... m-am oprit la K-Mart, pe drumul din oraș, ca să-ți cumpăr niște îmbrăcăminte nouă.

— Mersi.

— Meg Greenwood m-a întrebat dacă nu vreau cumva să o ajut mâine să facă curat în apartamentul tău. O să dau totul de pomană, dacă nu te deranjează prea tare.

— Și fotografiile mele?

— Se pare că Judy se consideră îndreptățită legal să ia toate negativele. Așa este?

— Bănuiesc că da. A fost un contract...

— Așa că n-ai ce face.

— Vrei tu laptopul?

— Nu văd de ce nu l-aș vrea.

— Atunci, când îl duci acasă, să ștergi tot ce se află pe hard-disc. Conține...

— Probe incriminatoare?

— Da.

— Îmi ceri, deci, să-ți devin complice?

— Încă mai poți merge la poliție.

— Da, a zis ea. Mai pot încă. Vrei și altceva din apartament?

— Mașina de scris a lui Rudy. Sunt sigur că și-a lăsat-o acolo.

— Pentru ce o vrei?

— Rudy trebuie să-i trimită lui Stu o scrisoare de demisie. Din Mexic.

— Nu știu dacă sunt de acord să mă bag în așa ceva.

— Atunci nu o face. Deconspiră-mă.

A fost plecată patru zile la rând. Când a revenit, sâmbătă, a adus cu ea mașina portabilă de scris, Olivetti, a lui Rudy. Și alte reviste.

— Cum te simți? am întrebat-o eu.

— În fiecare dimineață când mă trezesc îmi este greață. Ca atunci când eram însărcinată cu Charlie.

Mi-a dat ziarele.

— Au scris un articol imens despre tine, în *Time*, a zis ea. *Variety* a scris despre ideea de a se face un film despre tine. Iar reporterul de la *New Yorker* – Grey Godfrey cred că-l cheamă – a venit în oraș și ia interviuri peste interviuri.

— O să vorbești și tu cu el?

— Nu, dar știu că mă va urmări, până o să mă convingă să-i acord și eu un interviu. Așa că voi dispărea, pentru o vreme, din peisaj.

— Unde mergi?

— La L. A. Am vechi prieteni acolo. S-ar putea să plec pentru o săptămână sau zece zile. Ai destule provizii aici?

— Mă descurc.

— Adică o să mai fi aici când mă întorc?

— Da.

— Vom vedea.

În dimineața în care a plecat la L.A., mi-a spus:

— Nu înțeleg cum poți trăi așa.

— Așa cum trăiești cu orice durere. Și cu tine se întâmplă la fel. Eu n-am vrut să-l omor pe Gary.

— Dar l-ai omorât.

— A fost... o clipă de rătăcire. Un moment cumplit.

— Nu-ți gădesc niciun fel de scuze.

— Știu. Nici eu. Și ar fi trebuit să mă predau imediat poliției. Însă am intrat în panică.

— Ai crezut că poți să scapi. Și chiar ai scăpat, de fapt.

— Și te-am întâlnit pe tine.

S-a încruntat.

— Mare scofală!

Înainte să plece, i-am dat scrisoarea redactată la mașina de scris a lui Rudy – o epistolă destul de aiurită, adresată lui Stu Simmons, prin care Rudy își comunica decizia de a demisiona de la *The Montanan*, zicându-i că se stabilise acum în orașelul Ensenada și că nu mai găsea niciun motiv pentru a se întoarce într-un oraș în care iarna durează opt luni pe an și la un ziar unde era privit doar ca o jigodie bună numai de scuipat în față. Citisem multe dintre articolele lui Rudy, suficient de multe ca să-i pot imita stilul dur. Anne a citit-o cu atenție și a fost de acord că Stu ar fi luat-o în serios. S-a declarat de acord să meargă și la Tijuana, ca s-o expedieze de-acolo.

A fost plecată unsprezece zile. Când s-a întors la cabană, arăta mai odihnită.

— Tocmai am demisionat de la *The Montanan*, mi-a spus ea. Și am rugat-o pe Meg să se ocupe și de închirierea casei mele.

Asta chiar că m-a năucit.

— De ce?

— Fiindcă prietenii mei din Los Angeles m-au prezentat unor amici de-ai lor, care mi-au făcut legătura cu un tip, pe

nume Joel Schmidt, care întâmplător conduce una dintre cele mai mari agenții foto din țară și mi-a oferit un angajament, ca adjunctă a sa. Șaptezeci și cinci de mii de dolari pe an. Am acceptat.

— O!

— Pari surprins.

— Credeam că-ți place aici.

— Copilul meu a murit aici. Tu ai murit tot aici. Eu una n-aș mai utiliza verbul *a plăcea*, în prezentarea relației mele cu statul Montana.

— Crezi că te vei putea adapta în Los Angeles?

— Da, cred că da. Tu crezi că ai putea?

— Vrei să vin și eu cu tine?

— Nu sunt foarte sigură încă. Dar... își atinse ușor abdomenul... copilul ăsta va avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, în timpul în care o să fiu plecată la muncă. Așa încât...

— S-o iau ca pe-o ofertă fermă, pe care mi-o faci tu?

— Da, a răspuns ea. Este oferta mea, pentru tine.

Am acceptat.

— Va fi nevoie să-ți găsești și un alt nume, a rostit ea.

I-am spus ce trebuia să facă. Într-o săptămână – după ce a parcurs toate anunțurile mortuare, din toate edițiile ziarului *The Montanan*, începând din 1960 – Anne a găsit unul, dat în amintirea unui băiețel de trei ani, pe nume Andrew Tarbell, care se înecase în timpul unei vacanțe petrecute împreună cu familia sa, în Mexic. După alte cercetări, a mai descoperit și faptul că, pe atunci, certificatele de deces pentru cetățenii statului Montana, care mureau în străinătate, nu erau înregistrate la Biroul de Stare Civilă din Montana. A luat imediat legătura cu Oficiul Poștal Alternativ din Berkeley, unde a comunicat faptul că suna în numele domnului Andrew Tarbell, care dorea să apeleze la serviciile lor. Le-a cerut ca toată corespondența redirectionată de ei, pentru acesta, să nu fie inscripționată pe plic cu numele lui, ci

numai cu numărul căsuței poștale pe care Anne o închinase de curând la Mountain Falls.

După aceea, eu am redactat o scrisoare către Biroul de Stare Civilă, prin care le transmitem că eu eram Andrew Tarbell, îmi dădeam data și locul nașterii, solicitându-le eliberarea unui duplicat după certificatul de naștere. Această scrisoare a fost trimisă celor de la Poșta Alternativă din Berkeley, care, la rândul lor, au expediat-o, în numele lui Andrew Tarbell, în Montana. La ceva vreme, a sosit la Berkeley un răspuns, care a fost retrimis la căsuța poștală a lui Anne. Prin această scrisoare, se cereau datele de naștere și prenumele părinților lui Andrew Tarbell. Nu a fost nicio problemă, căci toate datele necesare erau amintite în anunțul mortuar din *The Montanan*. Autoritățile au mai cerut însă și o copie xerox după orice act de identitate cu fotografie, al lui Andrew Tarbell. La început, asta părea a fi cu-adevărat o mare problemă, dar i-am spus lui Anne să sune din nou la Oficiul Poștal Alternativ din Berkeley. „Bineînțeles că falsificăm și acte de identitate”, i-a răspuns tipul de la Poștă, „dar o să vă cam coste”. Anne a împrumutat un Polaroid de la ziar și a cumpărat un film special, utilizat la fotografiile pentru pașapoarte. Ea a trecut pe la cabană într-o seară și m-a pozat, trimițând apoi fotografia la Berkeley. Telegrafic a transmis și cei 300 de dolari preținși ca plată (falsificarea actului de identitate nu e ieftină). Într-o săptămână, în căsuța poștală a lui Anne a ajuns un act de identitate cu fotografie – un document care părea cât se poate de oficial, emis de instituția Stockton Junior College. Sub poză, erau înscrise cuvintele: ANDREW TARBELL, FACULTATE.

Actul mai conținea și data nașterii lui Tarbell. Anne a făcut o copie xerox după legitimație și – împreună cu formularul completat – a retrimis-o, tot via California, la Biroul de Stare Civilă din Helena. În zece zile, a ajuns în mâinile mele un duplicat autentic după certificatul de

naștere al unui bărbat având actualmente 39 de ani, pe numele lui Andrew Tarbell.

În timp ce eu îmi așteptam noua identitate, Anne a făcut câteva drumuri la Los Angeles. Și pentru că ar fi fost indicat să rămân în umbră, s-a gândit că era mai bine să nu locuim într-un cartier select, precum Hollywood-ul de Vest sau Santa Monica, deoarece ne puteam întâlni oricând cu vreun fost funcționar de pe Wall Street. Așa încât ea a închiriat o casă în Vale. Adică, la Van Nuys.

— Te avertizez, mi-a zis ea în timpul uneia dintre rarele sale vizite la cabană, că Van Nuys nu este decât o periferie urâtă. Iar casa este una absolut obișnuită, cu trei dormitoare, dar va trebui să te adaptezi situației.

După ce și-a terminat și ea treburile în Mountain Falls – iar casa ei, complet mobilată, a fost închiriată –, Anne a venit într-o seară la cabană și m-a anunțat:

— E în ordine. Acum putem pleca.

Și atunci, la adăpostul întinericului, Anne m-a scos pe furiș din Montana. Ne-a luat patru zile ca să ajungem cu mașina la Los Angeles. În a doua noapte – într-un motel oarecare din Winnemucca, statul Nevada – a fost de acord să facem din nou dragoste. După aceea, pe când stăteam întins lângă ea, mi-am pierdut controlul și am început să plâng. Și am plâns zece minute încheiate. Ea a rămas cu spatele la mine, până ce m-am mai liniștit puțin. Pe urmă, s-a întors și mi-a spus:

— Vei trece și peste asta. Vom trece împreună. Rezolvăm noi totul, amândoi.

Anne avusese dreptate: Van Nuys era doar un coșmar înspăimântător de periferie, iar casa, o mizerie. Însă am supraviețuit situației. Ea a început serviciul. Eu îmi petreceam zilele frecând podele și punând tapet floral, cu lipici alb. Deși a trebuit să-i îndrug unui funcționar public o poveste demnă de o melodramă indiană, cum că aș fi fost dus de părinți în Europa, pe când eram numai un adolescent, și că m-am întors recent în America, am reușit,

până la urmă, să obțin documentul de asigurări sociale, atât de necesar oricui. După aceea mi-am procurat și un permis de conducere. Iar după ce ne-am căsătorit, în noiembrie, la Oficiul de Stare Civilă din Van Nuys Anne s-a obișnuit să-mi spună Andy. Nu mi-a preluat însă și numele de familie.

Pe 2 februarie 1996, s-a născut fiul nostru, Jack. Pentru amândoi, el a fost ca o dragoste la prima vedere – deși prezența lui în casă părea să-mi accentueze dorul de Adam și de Josh. Cam în aceeași perioadă, am citit un anunț în *The New York Times*, despre căsătoria dintre Elliot Burden și Beth, fostă Bradford. N-am putut dormi câteva nopți, întrebându-mă dacă Adam și Josh aveau să preia cumva numele acestuia, și dacă acum îi spuneau deja *tati*.

Jack a fost înțărcat după doar cinci săptămâni. Anne s-a întors la lucru, iar eu îndeplineam îndatoririle unui soț care stătea mai tot timpul acasă. Anne avea foarte multă treabă la serviciu – doar era angajată la cea mai mare agenție foto din America –, așa încât eu hrăneam noaptea copilul și aveam grijă de el peste zi, ocupându-mă și de toate treburile domestice.

Între timp, decedatul Gary Summers ajunsese faimos. Ediția de la Random House, cu *Figuri din Montana*, a fost bine primită de public. Drepturile de autor ale reportajului din *The New Yorker*, scris de Grey Godfrey – cu titlul: *Moartea unui fotograf aflat în plină ascensiune* au fost vândute companiei de producție cinematografică a lui Robert Redford, contra unei sume neprecizate, însă se spunea că era vorba de un număr cu șase cifre. După părerea lui Anne – care citește la serviciu ziare economice – era posibil ca George Clooney să fi fost interesat de rolul lui Gary, dar asta se întâmplase cu șase luni în urmă. Chiar dacă se va face vreodată filmul, nu cred că vreau să-l văd. Tot așa cum am refuzat să citesc și reportajul din ziar. Acum numele meu este Andrew Tarbell. Pentru ce m-ar interesa pe mine, un oarecare fotograf mort, numit Gary Summers?

Totuși, în cursul aceluiași an, eu am reînceput să fac fotografii. Din prima ei de Crăciun, Anne mi-a făcut cadou un Nikon nou-nouț. După ce am angajat și o femeie care să vadă de copil după-amiaza, eu am început să bat toată Valea, adunând câteva portrete de la periferia orașului. Anne le-a considerat foarte bune și, tehnic vorbind, chiar mult mai mature decât ceea ce făcusem în Montana. Însă, când le-am trimis aceluiași agenți care-l vânaseră în disperare pe Gary, toți mi le-au respins. În lumea profesionistă a fotografiei, numele de Andrew Tarbell nu le spunea nimic. Acesta nu figura nicăieri. Era un nimeni, care locuia într-un colțisor amărât din Los Angeles.

Anne a fost chiar mai supărată decât mine.

— Vei ajunge tu iar acolo, m-a liniștit ea. Tu ai talent. Și o să-l ai mereu.

— Știu și eu?

— Se vor rezolva lucrurile, mi-a zis ea, mângâindu-mă pe cap. Tot așa cum s-au rezolvat și până acum.

Eu cred că noi ducem o viață minunată. Secretul unei căsnicii reușite constă în ritmul în care trăiești, iar al nostru este plăcut. Ne iubim fiul. Fiecăruia ne face bine prezența celuilalt. Evităm meschinăriile. Nu ne prea dondănim. Ne înțelegem bine. Și, cu toate că treaba cu Gary plutește pe deasupra noastră asemenea unui nor toxic care ar putea oricând coborî și otrăvi totul – până acum, noi doi, împreună, am reușit s-o ținem la distanță.

Desigur, în multe zile privesc pe fereastră, în Vale, simțindu-mă de parcă aș trăi un adevărat joc al fantomelor. Mai există și nopți în care îmi reamintesc secunda fatală din subsolul lui Gary și mă întreb unde aș fi fost acum, în cazul în care n-aș fi pus atunci mâna pe blestemata aceea de sticlă?

Cel puțin, acum mi-a dispărut vechea dorință de a mă elibera din cursa în care te ține înlănțuit căsnicia, și de a fugi, mâncând pământul, încotro aș fi văzut cu ochii. Pentru

că, atunci când mori de două ori și ai norocul să poți reînvia de fiecare dată, cum să ai îndrăzneala să mai fugi?

Și totuși, dorințele atavice nu mor niciodată, ci zac latent. Săptămâna trecută – în seara în care Adam era undeva în Connecticut sau în New York, sărbătorindu-și ziua de naștere – eu am plecat de acasă pe la ora opt, spunându-i lui Anne că merg după bere, la magazinul din apropiere. De cum am ieșit din fundătura unde locuiam, am luat-o direct înspre autostradă. Numere, numere. 101 te duce la 10. 10 te duce la 15. Și înainte să mă gândesc prea bine ce fac, intram deja în Deșertul Mojave, treceam de Barstow, și mă îndreptam spre Munții Soda, după ce am stat la coadă să trec granița spre Nevada.

Am ajuns în Vegas pe la două noaptea. Cu puțin noroc, aveam să ajung la Salt Lake City pe la zece dimineața. Și pe urmă? Și pe urmă? Zadarnic mă tot întrebam. Nu găseam niciodată răspunsul. Poate pentru că destinația finală a oricărui drum este *acasă*.

Am ieșit rapid de pe autostrada 15, către est. M-am încadrat imediat înspre vest, pe aceeași autostradă. Înapoi prin Mojave. Dimineața am ajuns pe 10. Un ambuteiaj pe 101. Și eram înapoi la Van Nuys, exact când soarele ajunsese sus. Era o altă zi minunată, în Vale.

Am parcat pe alee. S-a deschis ușa casei noastre. A ieșit Anne în lumina soarelui, ținându-l pe Jack în brațe. Părea că nu dormise deloc, dar nu mi-a aruncat nicio privire de reproș; nu a ridicat glasul. De fapt, n-a zis nimic. Mi-a zâmbit obosită și a ridicat resemnată din umeri, ca și cum ar fi spus: „Știu, știu... asta e”.

Apoi, Jack s-a uitat în direcția mea și a început imediat să dea din mâini.

— Tati, tati.

Eram strigat de fiul meu. Asta e totul.

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Această primă carte tradusă în limba română, scrisă de DOUGLAS KENNEDY, s-a bucurat de un incredibil succes internațional, primind aprecieri dintre cele mai elogioase.

S-ar putea spune că *IDENTITĂȚI FURATE* este un thriller senzațional, dar atipic. Protagonistul, Ben Bradford, trece prin grele încercări. Dar ceea ce sparge tiparele este faptul că Ben, vinovat de fapte grave, scapă, în cele din urmă, cu fața curată.

Stilul autorului este dezinvolt, dialogurile sună firesc, iar peripețiile trăite de personajul cu trei identități succesive sînt cu adevărat uimitoare.

Cine n-a visat vreodată să poată lăsa totul baltă, să întoarcă spatele unei cariere care, deși bănoasă, îi repugnă, să renunțe la o căsnicie, oricum eșuată, și să o ia de la început? Și cum ar fi ca, spre a-ți atinge scopul, să-ți simulezi dispariția, să intri în pielea altcuiva, cu o viață complet diferită, și să te ascunzi într-un orașel uitat de lume?

Numeroși critici consideră că, prin talentul cu care creează romane stranii și palpitante, Douglas Kennedy poate rivaliza cu celebrul John Grisham.

EDITURA ORIZONTUR
EDITURA SIRIUS

PF86121

Identități furate (Orizonturi -
Douglas Kennedy)